DÜNYADA 3 MİLYONDAN FAZLA SATAN
TUHAF EV'İN YAZARINDAN!

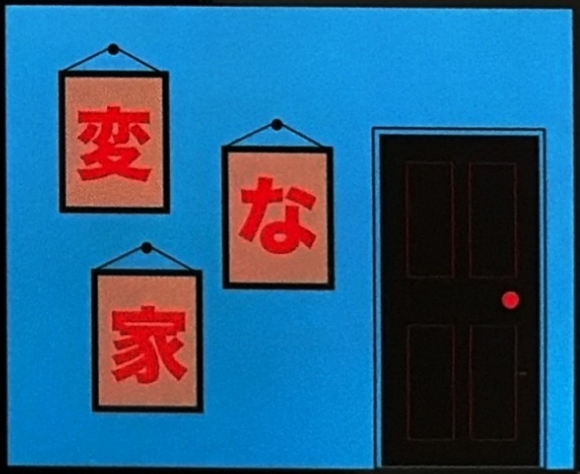

TUHAF BİNALAR

ON BİR BİNA. KORKUNÇ BİR SIR.

NOX

Çeviren: Merve Sever

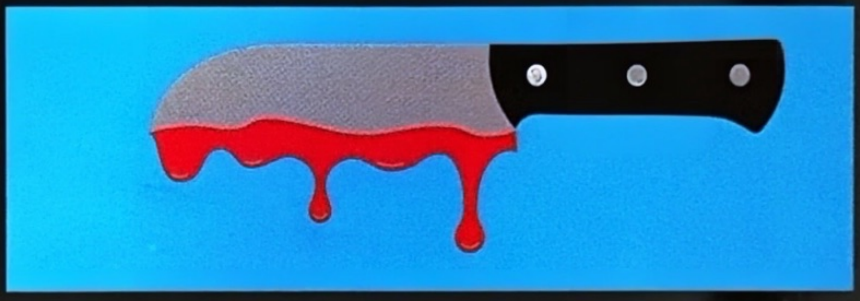
UKETSU

Japonya'da büyük ses getiren ve milyonlarca okuru karanlık bilmecelerinin peşine düşüren Uketsu, bu kez tekinsiz binaların dünyasına dalıyor.

İlk bakışta birbirinden tamamen bağımsız görünen bu yapılar, aslında çok daha büyük ve korkunç bir bilmecenin parçalarıdır. Her duvarın ardında saklanan bir sır, her odada cevapsız kalan bir soru vardır. Bazıları insanları korumak için değil, hapsetmek için inşa edilmiş gibidir. Bazılarıysa içeride yaşanan dehşeti gizlemek için.

Bir gazeteci, bir mimar ve geçmişin gölgesinden kaçamayan insanlar, yolları bu tuhaf binalarda kesiştikçe sıradan görünen mimari detayların ardında kan donduran bir gerçeğin saklı olduğunu fark ederler. Peki bir bina aslında neyi saklayabilir?

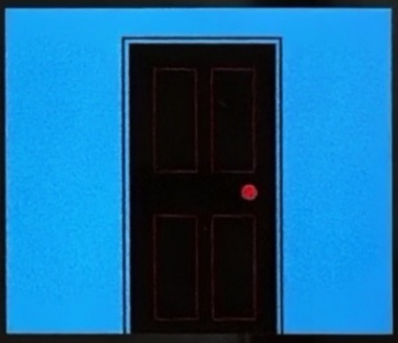

DİKKATLE BAKIN.

ÇÜNKÜ HER ŞEY BİRBİRİYLE BAĞLANTILI.

VE BAZI KAPILAR AÇILDIĞINDA, BİR DAHA ASLA KAPANMAZ.

DESTEK DUKKÂN

KDV'den muaftır.

NOX

www.destekmediagroup.com www.destekdukkan.com
Noxyayınları noxyayınları noxyayınları
noxyayınları info@destekyayınları.com

Ay Işığı Kitaplığı

Ormanın derinliklerinde
ıssız bir kulübe.

Gizli bir oda.

Esrarengiz bir tapınak.

Alevler içinde bir ev.

Kâbus gibi bir hapishane...

Bu kitaptaki her bina tüyler ürpertici
bir hikâye anlatıyor.

Her biri büyük bir bilmecenin
parçası.

Milyonlarca okur, Uketsu'nun dehşet
verici gizemlerini çoktan çözdü.

Tuhaf Binalar ise şimdiye kadarki
en tuhaf, en karanlık kitabı.

TUHAF BİNALAR

ON BİR BİNA. KORKUNÇ BİR SIR.

UKETSU

@ayisigikitap

NOX• YAYINLARI: 36
ROMAN: 36

TUHAF BİNALAR / UKETSU

Orijinal adı: Henna Ie 2 - 11 No Madorizu

©Uketsu 2023
Original Design ©Kouichi Tsujinaka (oeuf inc.)
Turkish translation rights arranged with ASUKA SHINSHA.
INC.through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo
Turkish translation copyright ©2026 by Destek Yapım Prodüksiyon Dış Ticaret A.Ş.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ece Çavuşlu
Çeviren: Merve Sever
Editör: Ece Yücesoy
Son okuma: Ahmet Can Aşkın
Sayfa Düzeni ve Kapak Uygulama: Ebru Aydın

Kapak illüstrasyonu: Luke Bird

©Nox Yayınları: 1. Baskı: Temmuz 2026

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-90188-5-0

© Nox Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekmediagroup.com www.destekdukkan.com
Noxyayinlari noxyayinlari noxyayinlari
noxyayinlari info@destekyayinlari.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 77699
Maltepe Mahallesi Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul Tel. (0) 212 613 30 06

TUHAF BİNALAR

ON BİR BİNA. KORKUNÇ BİR SIR.

UKETSU

Çeviren: Merve Sever

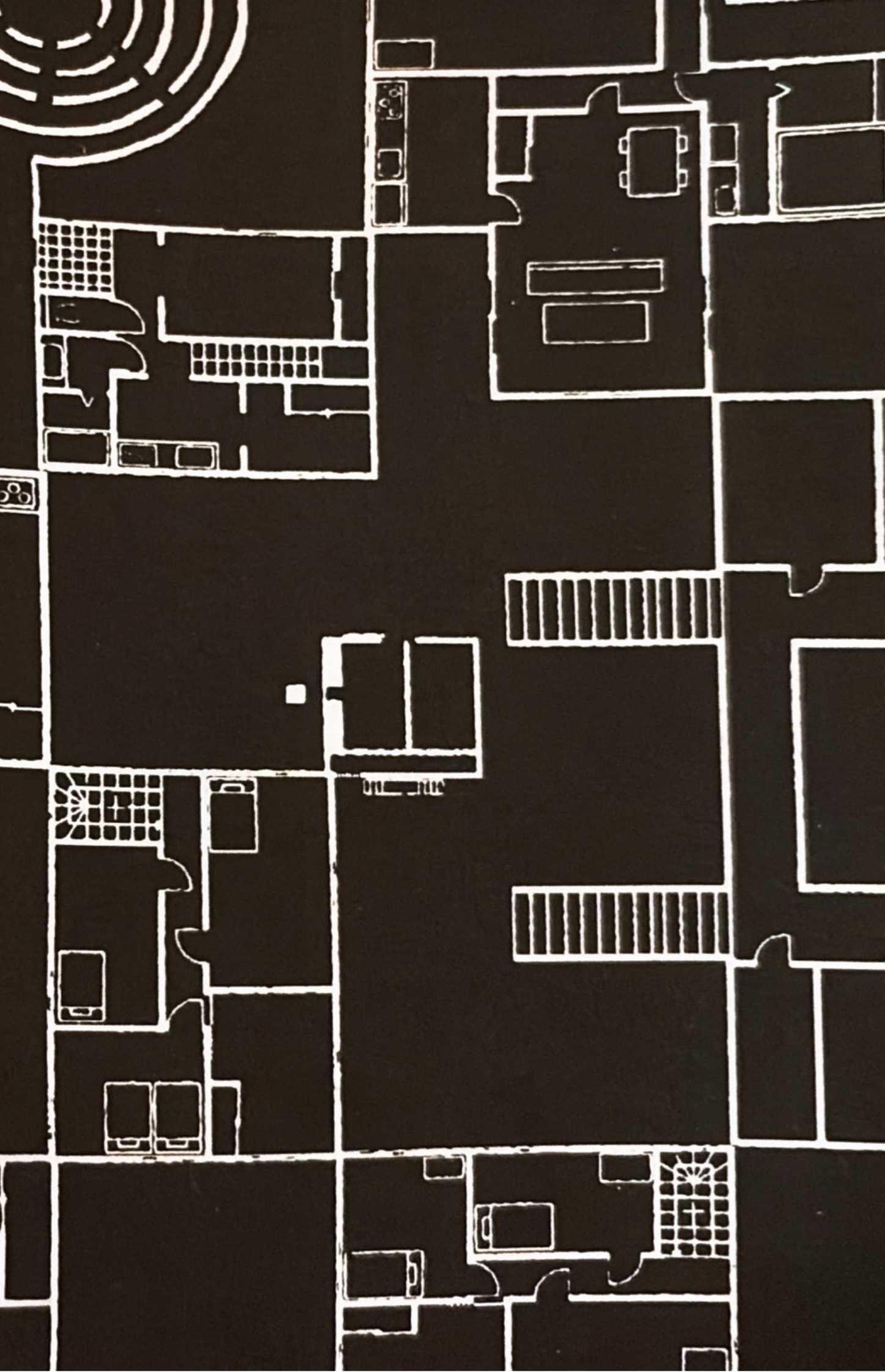
NOX

@ayisigikitap

Soğuk, rüzgârlı bir günde, elimde on bir dosyayla teknik ressam arkadaşımın yaşadığı apartmana doğru Umegaoka sokaklarında yürüyordum.

TUHAF EV 2

11 BİNA PLANI

İki yıl önce *Tuhaf Ev* adlı bir kitap yazdım.

Bir evin planını temel alarak o evin neden inşa edildiğini ve orada yaşanan korkunç olayları teknik ressam arkadaşımla birlikte gün yüzüne çıkardığım bir belgesel romandı.

Tuhaf Ev büyük ilgi gördü ve birçok kişi tarafından okundu. Bununla birlikte "evlerle" ilgili pek çok hikâye gelmeye başladı.

"Kitabınızı okudum. Aslında benim evimin de planı çok tuhaf..."

"Eskiden büyükannemin evini ziyaret ettiğimde boş bir odadan tuhaf sesler geliyordu..."

"Önceden kaldığım bir pansiyonda tuhaf bir sütun gördüm..."

Japonya genelinde hayal edebileceğimden çok daha fazla *Tuhaf Ev* olduğunu fark ettim.

Bu kitap sayısız tuhaf bina arasından on biri hakkında yaptığım araştırma dosyalarından oluşuyor.

İlk bakışta dosyaların hepsi birbiriyle ilgisiz görünebilir ama dikkatle okuduğunuzda ortaya tek bir bağlantı çıkıyor.

Bağlantıları kendiniz kurmaya çalışarak okumanızı tavsiye ederim.

İÇİNDEKİLER

Dosya 1: Çıkmaz Koridor 11

Dosya 2: Karanlığı Besleyen Ev 41

Dosya 3: Ormandaki Su Değirmeni 67

Dosya 4: Fare Kapanı Ev 81

Dosya 5: Her Şeyin Yaşandığı Ev 99

Dosya 6: Yeniden Doğuş Merkezi 127

Dosya 7: Amcanın Evi 147

Dosya 8: Odaları Birbirine Bağlayan İpli Telefon 159

Dosya 9: Cinayete Giden Ayak Sesleri 179

Dosya 10: Kaçışı Olmayan Daire 197

Dosya 11: Sadece Bir Kez Ortaya Çıkan Oda 213

Kurihara'nın Çıkarımları *241*

Dosya 1
Çıkmaz Koridor

10-17 Haziran 2022

Negishi Yayoi Hanım'la yapılan röportaj ve araştırma kayıtları

O gün Toyama'da bir kafedeydim. Karşımda bir kadın oturuyordu.

Kadının adı Yayoi Negishi'ydi. Toyama'da yaşayan, otuzlu yaşlarında bir yarı zamanlı çalışandı. Negishi Hanım'la bu şekilde buluşmamızın nedeni oğluydu.

Negishi Hanım'ın oğlu Kazuki yakında yedi yaşına girecekmiş. Oğlu bir gün ilkokul kütüphanesinden *Tuhaf Ev* adlı bir kitap ödünç almış çünkü kapağına çizilmiş ev planı ilgisini çekmiş.

Ama henüz yeterince kanji öğrenmediği için yetişkinlere yönelik bu kitabı okurken zorlanmış ve annesinden ona okumasını istemiş. Negishi Hanım günde bir kez, yatmadan önce sadece on dakika şartıyla kitabı her gece sesli okuyacağına dair oğluna söz vermiş.

Kitabı okudukça yavaş yavaş çocukluk anılarını hatırladığını söyledi. Bunlar zihninin derinliklerine gömdüğü rahatsız edici, tuhaf anılarmış.

NEGİSHİ: Büyüdüğüm evin tuhaf bir yanı vardı ama o ev uzun zaman önce yıkıldı ve kendimi hayatın meşguliyetine kaptırıp üzerine düşünmeyi bıraktım. Daha doğrusu, unutmaya çalışıyordum sanırım ama kitabı okurken o ev ve annemle ilgili anılar yavaş yavaş zihnimde canlanmaya başladı.

Annesinden bahsederken Negishi Hanım'ın ifadesi karardı.

NEGİSHİ: O zamandan beri ev işleri yaparken de çalışırken de tek düşünebildiğim bu oldu. Ben de kitabın yazarıyla konuşursam bir şeylerin değişebileceğini düşünerek yayıneviyle iletişime geçtim.

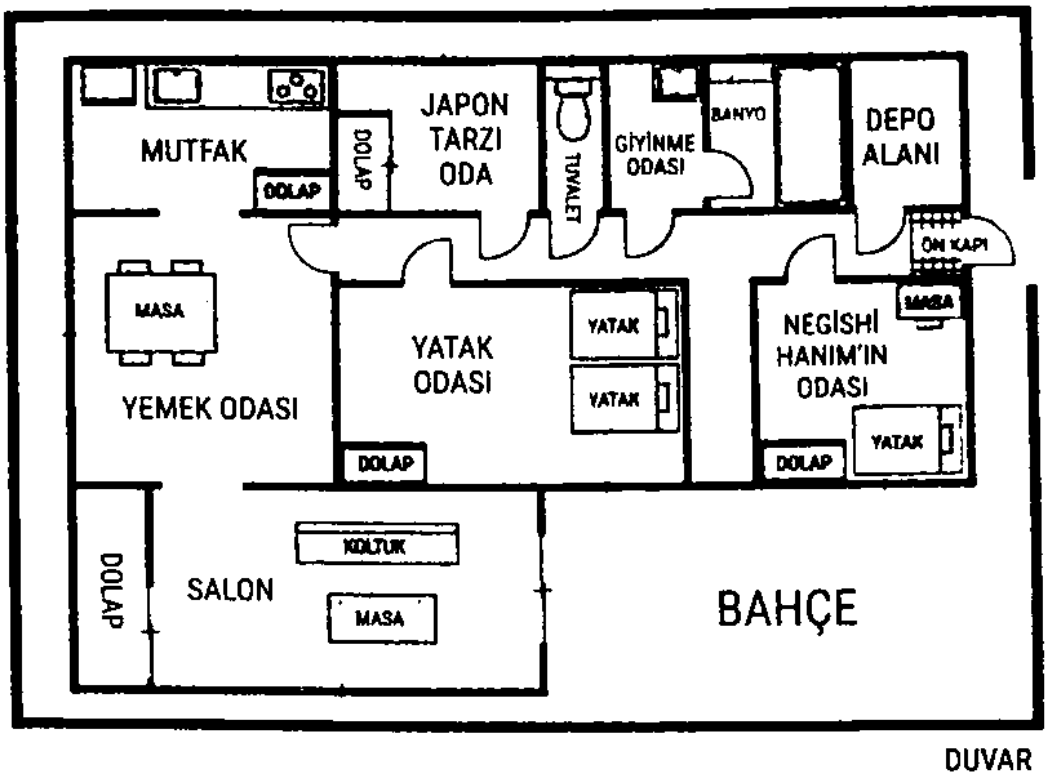
Gizli bir gerçeği ortaya çıkarmanızı falan beklemiyorum sizden. Sanırım sadece biriyle konuşarak geçmişin esaretinden kurtulabileceğimi düşündüm. Size de zahmet oldu, değil mi? Kusura bakmayın.

YAZAR: Hayır, hiç de değil. Kitabım yayımlandığından beri pek çok kişiden bir sürü ev ve kat planı hakkında hikâyeler dinlemeye başladım. Görünüşe göre tuhaf ev planları toplamak hayatımın işi hâline geliyor.

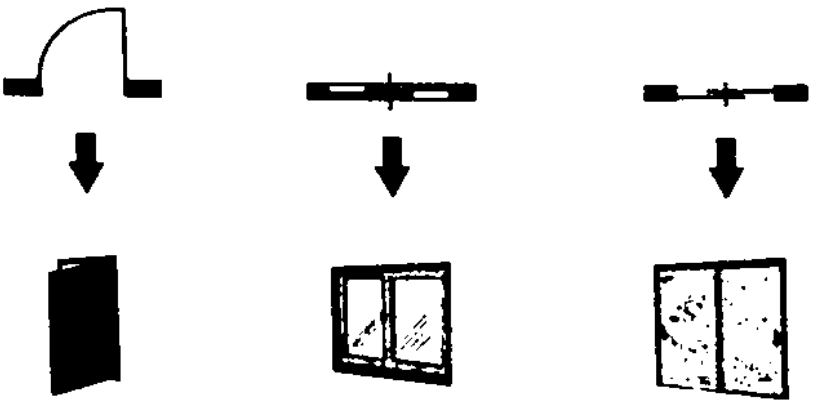
Sizin hikâyeniz de buna katkı sağlayacağı için hiç sorun yok. Tam tersi, hobime eşlik etmeniz sizin içinizi rahatlatacaksa bu bir taşla iki kuş vurmak olur ve beni çok mutlu eder.

NAGESHİ: Bunu duymak içimi rahatlattı.

Negishi Hanım el çantasından bir defter çıkardı ve masanın üzerine açtı. İçinde kurşun kalemle çizilmiş bir ev planı vardı. Silgi izleri görünüyordu. Bulanık anılarını yavaş yavaş bir araya getirirken defalarca silip yeniden çizdiği aşikârdı.

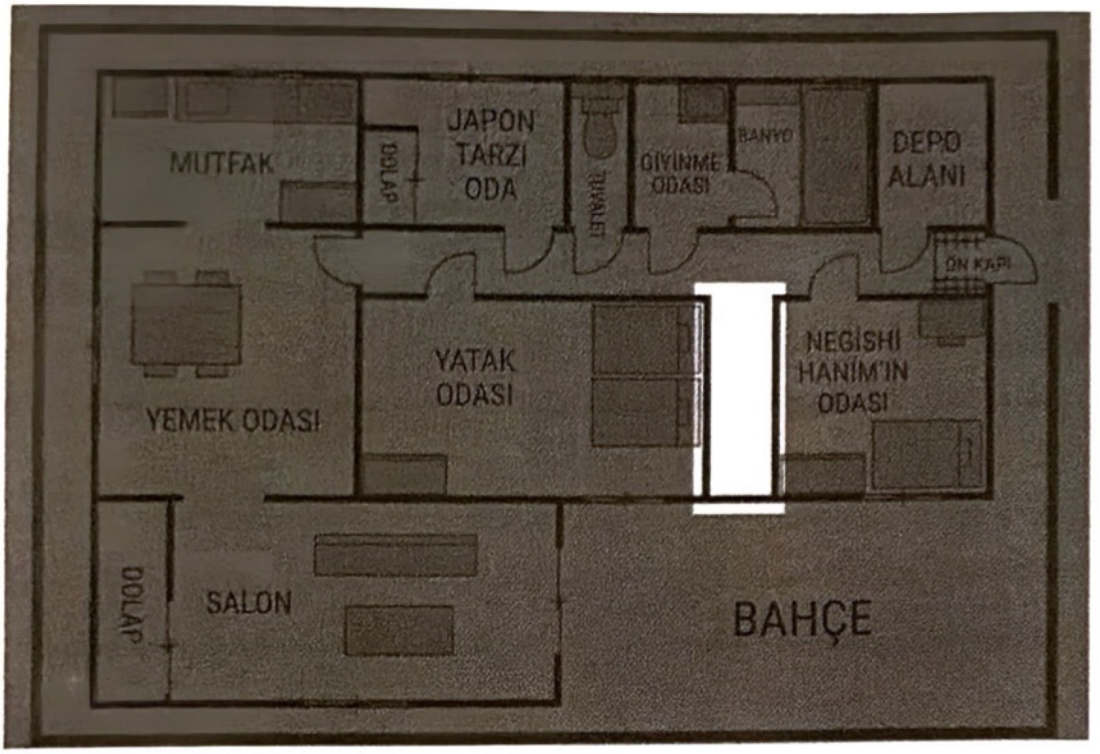

Not: Negishi Hanım'ın çizimi temel alınarak yazar tarafından temize geçirilmiştir.

NEGİSHİ: Aile evim Toyama Vilayeti, Takaoka şehrindeki bir yerleşim yerinde bulunan müstakil bir evdi. Orada yaşamaktan nefret etmiyordum ama ne kadar düşünürsem düşüneyim şu kısımda tuhaf olan bir şey vardı... Çocukken bile bunu merak ederdim.

Çizimdeki bir noktayı işaret etti.

NEGİSHİ: Siz de bu koridorun gereksiz olduğunu düşünmüyor musunuz?

YAZAR: Gereksiz mi?

NEGİSHİ: Çünkü hiçbir yere çıkmıyor. Bu koridordan hiçbir yere gidemiyorsunuz. Burası olmasaydı benim odam ve yatak odası daha geniş olurdu. Neden böyle işe yaramaz bir alan yaptıklarını hep merak ettim.

Bu şekilde söylediğinde gerçekten de tuhaf bir boşluktu. Depolama alanı için çok dardı ve kapısı ya da penceresi yoktu. Buna sadece "çıkmaz koridor" denebilirdi.

NEGİSHİ: Çocukken babama sadece bir kez, "Bu koridor neden var?" diye sordum.

O an babam nedense telaşlanıp konuyu değiştirdi. Sorumu duymazdan geldiği için sinir oldum ve mızmızlanarak üsteleyip durdum.

Babam genellikle yumuşak huylu biridir. Normalde o an pes ederdi ama ağzını bile açmadı.

YAZAR: Belki de babanızın bu konu hakkında konuşmamasının sağlam bir nedeni vardı.

NEGİSHİ: Ben de öyle düşünüyorum. Bu evin kat planını annemle babam inşaat firmasıyla görüşerek hazırladı. Babamın o koridorun neden orada olduğunu bilmemesi mümkün değil. Buna rağmen bana söylememesi... Bir şeyler sakladığından şüpheleniyorum.

YAZAR: Peki ya anneniz?

Annesinden bahsedildiği an Negishi Hanım'ın ifadesi bir kez daha kararadı.

NEGİSHİ: Anneme sormadım. Soramadım desem daha doğru olur. Böyle şeyleri rahatça sorabileceğim bir ilişkimiz yoktu.

Deneyimlerime göre bir evi anlayabilmek için sadece evin planını değil, içinde yaşayan insanları da derinlemesine anlamak gerekiyordu. Bu evin gizemini çözmenin anahtarı Negishi Hanım'ın annesiymiş gibi hissediyordum.

YAZAR: Kendinizi rahat hissettiğiniz kadarıyla bana annenizden bahsedebilir misiniz?

NEGİSHİ: Tabii. Annem komşulara ve babama karşı normal, neşeli bir kadındı ve sadece bana karşı her zaman sertti. Beni neredeyse hiç övmez, en ufak şeyde bana bağırırdı. Hepsi bu kadar olsa katı bir anne diye geçiştirebilirdim ama bana korkunç bir şey görmüş gibi bakardı...

Benden gerçekten korkup korkmadığını merak etmeye başlamıştım. Benden uzak durduğunu hissettiğim oluyordu. Her türlü, bana olan davranışları normal değildi.

YAZAR: Annenizle ilişkinizin bozulmasının bir nedeni var mı?

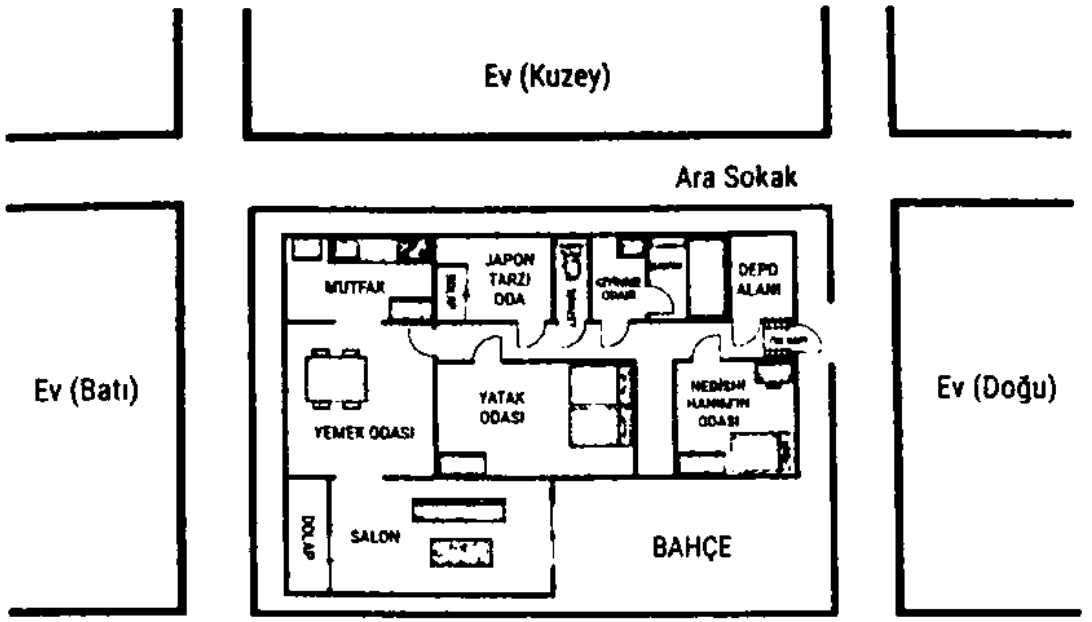
NEGİSHİ: Bilmiyorum. Hatırladığım kadarıyla hep böyleydi. Bu yüzden sadece annemin benden nefret ettiğini düşünüyordum ama şimdi dönüp bakınca bunun o kadar da basit olduğunu sanmıyorum. Annem katı biriydi ama aşırı korumacı bir yanı da vardı.

Erken doğduğum için küçükken çok zayıfmışım. Sanırım bu yüzden her gün, "Nasıl hissediyorsun?" ya da "Bir yerin acıyor mu?" diye sorardı. Ah, bir de, "Anacaddeye çıkmadın, değil mi?" diye sorardı.

YAZAR: Anacadde mi?

NEGİSHİ: Evet. Bunu da açıklamam gerek. Evimiz güneyde bir anacaddeye bakıyordu. Kuzeyimizde, doğumuzda ve batımızda evler vardı ve her evle aramızdan dar bir ara sokak geçiyordu.

Annem, "Ne olursa olsun anacaddeye çıkma. Dışarı çıktığında ara sokakları kullan," derdi. Evet, anacaddenin kaldırımlarının dar ve tehlikeli olduğu söylenebilir ama kırsalda yaşadığımız için fazla araba yoktu. Annemin fazla endişelendiğini düşünüyordum. Dediğini yapmazsam bağırıyordu, ben de dediklerini yaptım.

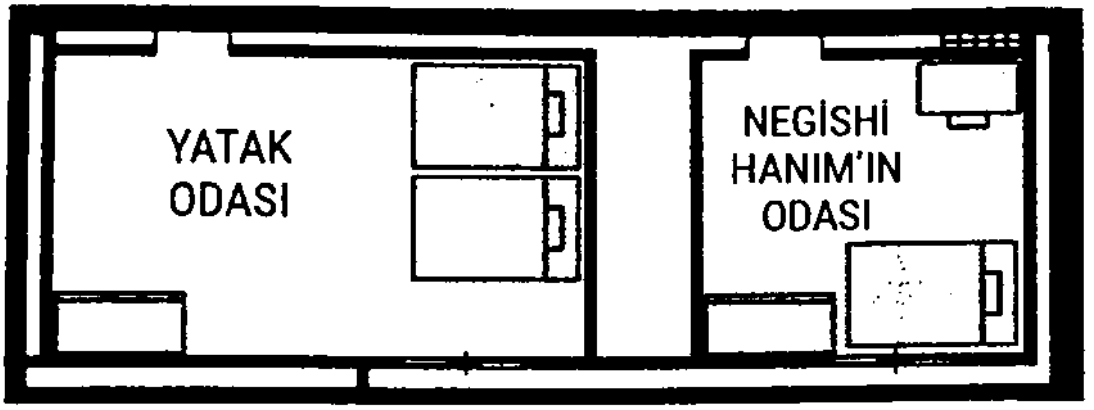

Yani annesi bir yandan ona sert davranırken diğer yandan aşırı korumacıydı. Bu tavır bana yabancı gelmemişti. Belki de Negishi Hanım'ın annesi kızına sevgisini nasıl göstereceğini bilmiyordu.

Bu dünyada isteseler de çocuklarına nasıl sevgi göstereceğini bilemeyen anne babalar var. Sorumluluk sahibi ebeveynler olmak gözlerini öyle bürümüş ki çocuklarını koruma işini abartıyorlar.

Ancak bu gerginlik çocuğa da geçiyor ve sık sık etkili iletişim kurmayı zorlaştırıyor. Bu da sabırsızlığa, öfkeye ve çocukla araya mesafe koymalarına neden oluyor. Ebeveyn baskısı aşırı korumacılık ve reddetme gibi farklı şekillerde kendini gösterdiğinde çocuk acı çekiyor. Durum buysa... aklıma başka bir olasılık geliyordu.

YAZAR: Negishi Hanım. Az önce söylediklerinizi dinlerken aklıma bir şey geldi. Bu koridor annenizin isteğiyle yapılmış olabilir mi?

Koridor, yatak odası ve Negishi Hanım'ın odası arasında kalıyordu. Farklı bir açıdan bakarsak koridor iki odayı birbirinden ayırıyordu. Oraya yerleştirilme amacı bu olabilir miydi.

Aşırı koruyucu ebeveynler çocuklarını yanında ister gibi görünmelerine rağmen içten içe tam tersini de arzulayabilirdi. Bu tarz ebeveynlerin çelişkili düşünceleri çocuklarıyla arasına duvar örmüş olmaz mıydı? Belki de bu koridor çelişkili bir annenin psikolojisinden doğan bir duvardı.

Negishi Hanım'ı incitmemek için düşüncelerimi mümkün olduğunca nazik kelimelerle açıkladım ama her şeyi dinledikten sonra yavaşça başını iki yana salladı.

NEGİSHİ: Aslında daha önce bunu ben de düşündüm. Annem benden uzak durmak istemiştir dedim ama böyle düşünmek mantıklı değil. Bu ev Eylül 1990'da tamamladı. Ben doğduktan yalnızca altı ay sonra.

Mart 1990 Negishi Yayoi'nin Doğumu

Altı Ay

Eylül 1990 Evin Tamamlanması

NEGİSHİ: Ne kadar hızlı yapılırsa yapılsın, bir evin planlamadan inşaasına kadar altı ayda bitmesi mümkün değil. Bu da demek oluyor ki bu ev planı ben doğmadan önce yapıldı. O zamandan beri benden uzak durmak istiyor olamaz.

Nereden bakılırsa bakılsın, bir ebeveynin daha doğmadan çocuğundan uzak durmak istediğini hayal etmek çok zordu.

NEGİSHİ: Affedersiniz. Bunu daha önce söylemeliydim.

YAZAR: Hayır, önemli değil ama evin doğumunuzdan altı ay sonra tamamlanmış olması önemli bir ipucu gibi görünüyor.

NEGİSHİ: Öyle mi?

YAZAR: Zamanlamaya bakılırsa ebeveynleriniz çocuk sahibi olacaklarını öğrendikten sonra bu evi inşa etmeye karar vermiş.

Yani bir bakıma bu evin sizin için inşa edildiğini düşünüyorum. Öyleyse bu koridorun da sizinle bir ilgisi olabilir. Şu aşamada bundan daha fazlasını bilmiyorum.

NEGİSHİ: Durum buysa onlara zorla anlattırmalıydım.

YAZAR: Affedersiniz ama aileniz?..

Negishi: İkisi de uzun zaman önce vefat etti.

Negishi Hanım anne ve babasının vefatından bahsetmeye başladı.

NEGİSHİ: O olay ben ilkokul üçüncü sınıftayken kışın oldu. Üçümüz ailece yemek yerken annem aniden başım ağrıyor dedi ve olduğu yere yığıldı. Aceleyle 119'u aradım ama yıl sonu olduğu için ambulansların hepsi görevdeydi ve gelmeleri çok uzun sürdü.

Muayene sonucunda beyninde tıkanıklık tespit edilmiş.

Tedavinin gecikmesi nedeniyle bütün bedeninde kalıcı hasar oluşmuş ve sonrasında yatağa mahkûm bir hayat sürmüş. Babası ona bakmak için işten ayrılmış ve fırsat buldukça kısa süreli yarı zamanlı işlerde çalışmaya başlamış. Negishi Hanım elinden geldiğince ev işlerine yardımcı olmuş ama bir ilkokul öğrencisinin yapabileceği şeyler sınırlıymış. Babasının uyku düzeni bozulmuş ve bu zorlu günlerde yorgun düşmüş.

Bu durum iki yıl böyle devam etmiş. Negishi Hanım on bir yaşına geldiğinde annesi zatürreden ölmüş. Ondan kısa bir süre sonra annesini takip edercesine babası da hastalıktan ölmüş. Negishi Hanım, "Muhtemelen iki yıllık bakım sürecinden sonra eşini kaybetmenin acısına dayanamadı," dedi.

NEGİSHİ: Daha sonra uzak bir akrabam beni yanına aldı. Ev satılığa çıkarıldı ama alıcı çıkmadığı için birkaç yıl sonra apartman inşaatı için yıkıldığını duydum.

Negishi Hanım kahvesinden bir yudum aldı ve fincanı tabağa bir tıngırtıyla koydu.

NEGİSHİ: Annem ve babam vefat ettikten sonra kalan eşyaları düzenlerken ortaya beklenmedik iki şey çıktı. Bunlardan biri paraydı. Annemin çekmecesinde bir zarf vardı, içinde de altmış sekiz adet on bin yenlik banknot. Sanırım gizli zulasıydı.

YAZAR: Altı yüz seksen bin yen mi? Yüklü bir birikim.

NEGİSHİ: Annem sağlıklı olduğu zamanlarda bir bento satıcısında yarı zamanlı çalışıyordu. Biriktirilemeyecek bir miktar değil ama maddiyatı önemsemeyen biri olduğunu düşündüğüm için biraz şaşırdım. Keşke sadece bununla kalsaydı...

YAZAR: Başka ne buldunuz?

NEGİSHİ: Bir oyuncak bebek. Japon tarzı odanın içindeki dolapta gazete kâğıdına sarılmış ahşap bir oyuncak bebek vardı. Annemin mi babamın mı bilmiyorum ama tuhaf olan şey şu ki, bu bebeğin... bir kolu ve bir bacağı kırıktı. Sanki sonradan kırılmamış da o şekilde yapılmış gibi görünüyordu.

YAZAR: Ne?

NEGİSHİ: Ürkütücü olduğu için attım ama o şeyin ne olduğunu, kimin neden kırdığını hâlâ bilmiyorum.

Gizemli koridor, annesinin tavırları, altı yüz seksen bin yen, kolu ve bacağı kırık bir oyuncak bebek. Birbiriyle hiçbir bağlantısı olmayan bilgi parçaları kafamın içinde dönüp duruyordu.

O sırada aniden "tık tık tık" diye bir ses duydum ve kendime geldim. Baktığımda, kahve fincanını tutan Negishi Hanım'ın eli hafifçe titriyor, fincan tabağa çarpıyordu.

YAZAR: İyi misiniz?

NEGİSHİ: Evet... Özür dilerim. Birden gerildim.

YAZAR: Gerildiniz mi?

NEGİSHİ: Aslında... bugün asıl anlatmak istediğim şey buradan sonra başlıyor.

***

Negishi Hanım hâlâ biraz titreyen parmaklarına bakarak alçak sesle konuştu.

NEGİSHİ: Annemle babam vefat ettikten sonra hep bunu düşündüm. O evde ne tür bir sır vardı? Merakım o kadar büyüdü ki

mimarlıkla ilgili kitaplar okudum. Fark ettiklerimi deftere not alarak uzun bir süre bu konuyu düşündüm ve bir gün bir cevaba ulaştım.

YAZAR: Yani... gizemi çözdünüz mü?

NEGİSHİ: Evet ama bir dayanağım yok ve her şeyden önemlisi, o "cevap" doğruysa benim için çok korkutucu ve üzücü olacak... Ben de sonuç olarak bu meseleyi bir kenara koymaya karar verdim. Unutmaya çalıştım ama başaramadım.

Yıllar geçse de, yetişkin olsam da, evlensem de, çocuğum olsa da ne zaman o cevabı hatırlasam korkuyorum. Şimdi bile öyle. Sadece bu konuyu anlatmaya çalışmak bile beni bu kadar geriyor... Artık bundan kurtulmak istiyorum.

Röportajımızın başında biriyle konuşarak geçmişin esaretinden kurtulabileceğini umduğunu dile getirmişti. "Geçmişin esareti" derken muhtemelen o cevaptan bahsediyordu.

Bunu bana anlatarak rahatlamak istemişti.

YAZAR: Şimdiye kadar zor zamanlar geçirmişsiniz. Doğruyu söylemek gerekirse cevabınızın doğru olup olmadığını kesin olarak yargılayabileceğim konusunda kendime güvenmiyorum ama sadece konuşmak bile içinizi rahatlatacaktır. Acele etmenize gerek yok, lütfen anlatın.

NEGİSHİ: Teşekkür ederim.

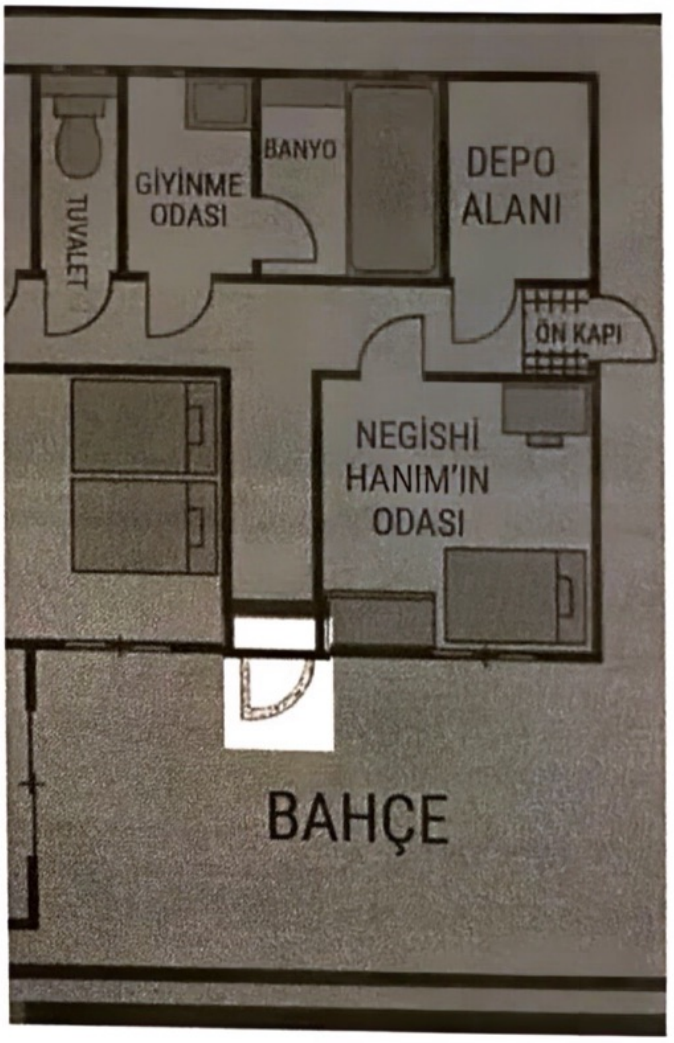
Hafifçe boğazını temizleyip konuşmaya başladı.

NEGİSHİ: Çıkmaz koridor neden yapıldı? Başta sadece bunun nedeni üzerine kafa yoruyordum ama bir gün aniden aklıma geldi. Belki de en başından beri düşünme biçimim yanlıştı.

Orası "çıkmaz koridor" değil de, "çıkacak yeri ortadan kaldırılmış koridor"du.

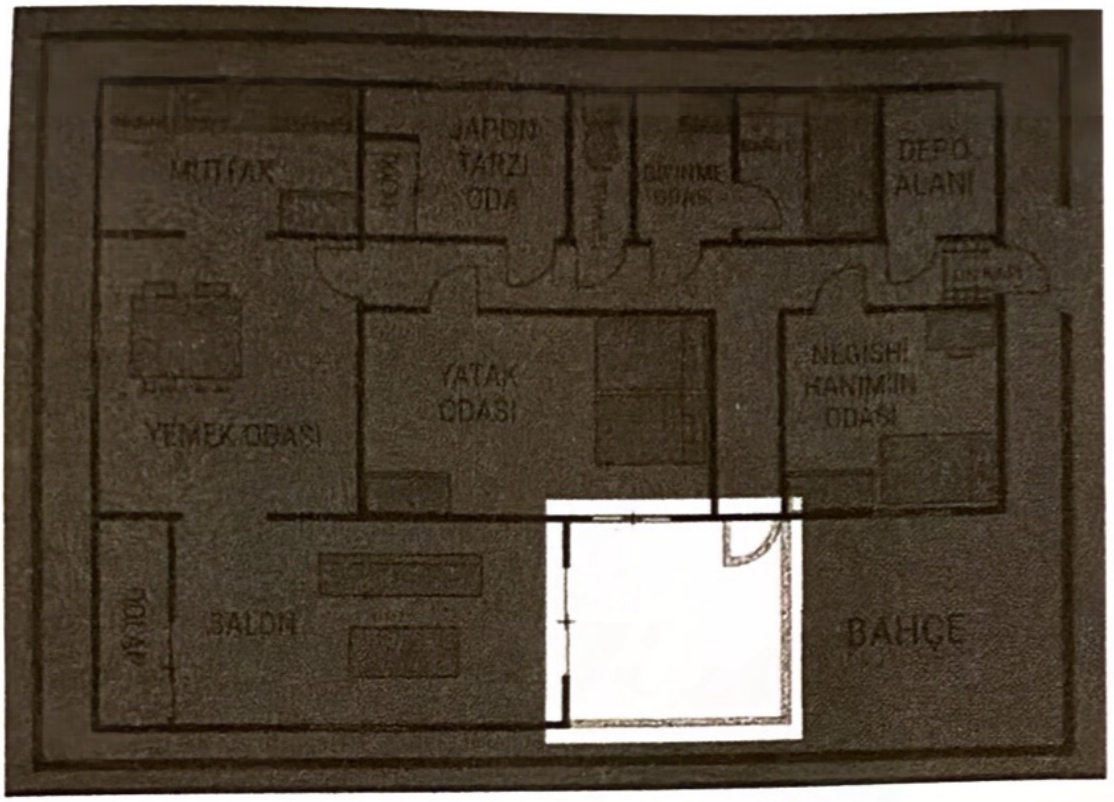
Negishi Hanım tükenmez kalemini çıkardı ve evin planına bir şey çizdi.

Yazar: Bahçeye açılan bir kapı mı?

NEGİSHİ: İlk başta ben de öyle düşündüm. Aslında buraya bir kapı koymayı planlamış olabilirler ama zaten salondan bahçeye açılan bir kapı var ve giriş kapısından da bahçeye çıkılabiliyor. Buraya özellikle bir giriş koymaya gerek yok. Ayrıca sonunda kapıdan vazgeçtilerse koridoru neden kaldırmadılar? Bu yüzden şöyle düşündüm.

Tükenmez kalemi yeniden eline aldı.

YAZAR: Bir oda mı?

NEGİSHİ: Evin orijinal çizimlerinde bir oda daha vardı. Bu koridor da o odaya açılıyordu ama inşaat başlamadan hemen önce ani bir fikir değişikliğiyle oda plandan çıkarıldı. Sonuç olarak geriye sadece koridor kaldı.

YAZAR: Ama bir odayı çıkarmak oldukça büyük bir olay.

NEGİSHİ: Evet, bu da demek oluyor ki o kadar ileri gidilmesine sebep olan büyük bir olay yaşandı. Mesela... aileden bir kişinin kaybı gibi.

YAZAR: Ne?

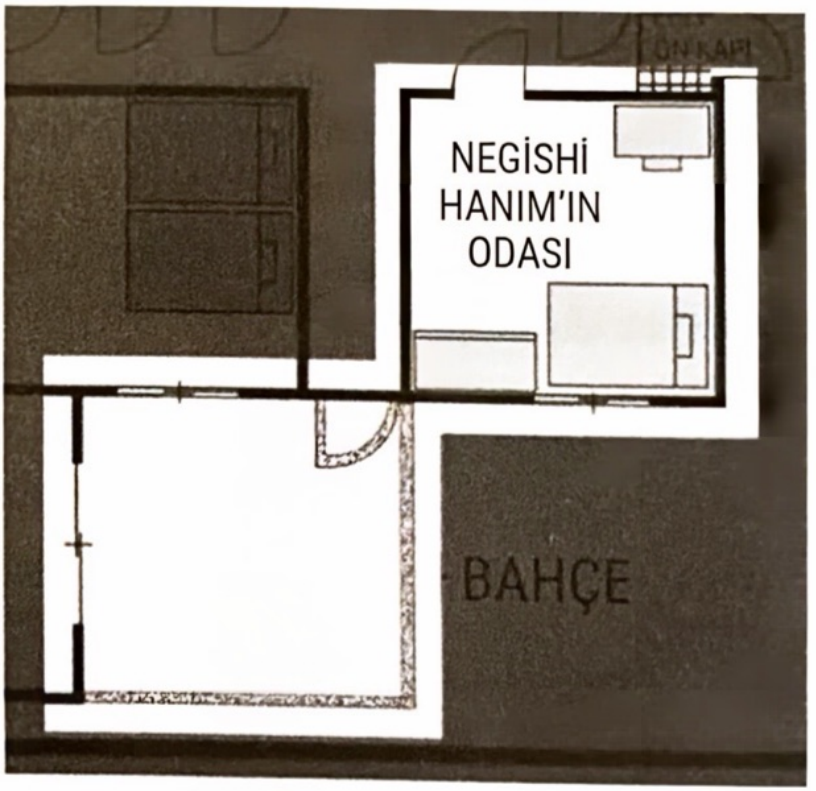
Negishi Hanım bu odanın bir akraba için yapılmış olması gerektiğini düşündüğünü anlattı. Büyükbaba, büyükanne,

amca, teyze... Kim olduğu belli değildi ama inşaat başlamadan hemen önce o kişi ölmüştü.

YAZAR: Ama öyle olsa bile bunun için oda neden kaldırılsın?

NEGİSHİ: Normalde böyle bir şey yapılmaz, değil mi? Evet. Olağan değil. Yani o kişi annemle babam için sıradan biri değildi. Özel biriydi.

Nasıl biri olabileceğini düşünürken tuhaf bir şey fark ettim.

NEGİSHİ: Bu oda nedense benim odama benziyor. Büyüklüğü neredeyse aynı, bahçeye bakıyor olması da aynı. Sanki... ikiz gibiler.

O sözleri duyunca bir an kalbim tekledi.

NEGİSHİ: Az önce de söylediğim gibi ben erken doğdum. Planlanan tarihten iki ay önce dünyaya gelmişim. Üstelik sezar-

yenle. Hem anne hem bebek için oldukça riskli bir doğum olmuş.

Annem ve babam doğumum hakkında konuşmaktan pek hoşlanmazdı ama belki de... benim bir kardeşim vardı. Bir ikiz kardeşim. Hamilelik sırasında annemin vücudunda bir sorun ortaya çıktı ve acil ameliyata alındı. Birimiz... yani ben sağlıklı bir şekilde doğdum ama diğerimiz kurtarılamadı.

YAZAR: Bu oda doğması gereken diğer çocuğun odası mıydı yani sizce?

NEGİSHİ: İşte bu benim cevabım. Annemle babam kardeşim olduğunu benden saklamaya karar verdiler. Bir anne olarak bu hissi anlayabiliyorum. Çocuğuna senin bir kardeşin vardı ama doğmadan önce öldü demek ona travma yaşatır diye korkar insan.

YAZAR: Yani anne babanız sizin bunu fark etmenizi ya da şüphelenmenizi önlemek için odayı ortadan kaldırmaya karar verdi, öyle mi?

NEGİSHİ: Evet ama belki de en çok onlar unutmak istiyordu. Odayı her gördüklerinde vefat eden çocuklarını hatırlamak yıkıcı olacaktı.

Bir odanın planlardan bu kadar geç çıkarılmasını ancak böyle ciddi bir durumun mantıklı kılacağını görebiliyordum.

NEGİSHİ: Bu doğruysa annemin tavrını bir dereceye kadar anlayabiliyorum. Aşırı korumacı olmasının nedeni bir kez daha çocuğunu kaybetmek istememesiydi.

Ama aynı zamanda belki de annem benim varlığımdan korkuyordu. Ben ölen çocuğunun bir parçasıydım sonuçta. Yaşamam annemin suçluluk duygusunu tetikliyordu. Böyle düşününce dolapta duran oyuncağı da anlayabiliyorum. Bir kolunun

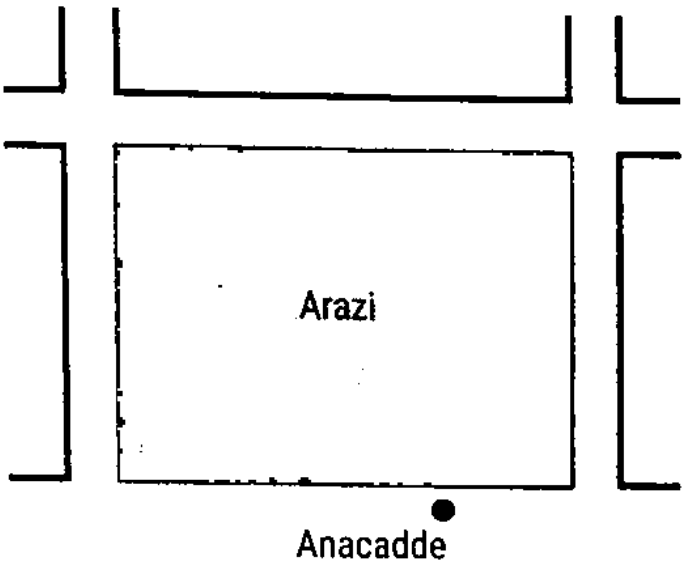
ve bacağının kırık olması belki de çocuğunun yarısını kaybetmenin acısını ifade ediyordu.

Negishi Hanım elini el çantasına soktu ve bir fotoğraf çıkardı.

NEGİSHİ: Vefatından sonra eşyaları düzenlerken babamın çekmecesinden bir deste fotoğraf çıktı. Hepsi inşaat hâlindeki evin uzaktan çekilmiş fotoğraflarıydı. Muhtemelen evin yapılış sürecini kaydetmek istemiş. Bu da onlardan bir tanesi.

Fotoğrafta henüz iskelet hâlindeki ev görülüyordu. Dış cephede "İnşaat Hâlinde – Misaki Konutları yazılı bir afiş vardı. Bu, evi inşa eden inşaat şirketi olmalıydı.

Ama en dikkat çeken şey fotoğrafın kenarında görünen küçük kırmızı nesneydi.

Anacaddenin kenarındaki kaldırım taşına bırakılmıştı, yani Negishi'nin çiziminin en alt kısmına denk geliyordu.

Yakından bakınca cam bardağa konulmuş tek bir çiçek olduğunu anladım.

NEGİSHİ: Diğer çocuklarının anısı için mi koydular diye merak ediyorum.

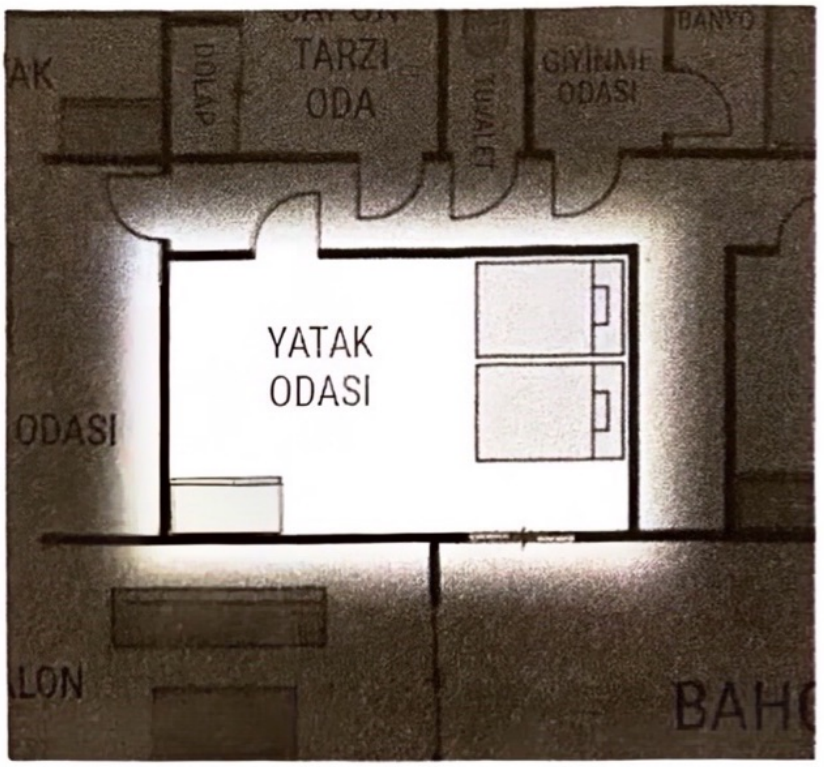
Bir tuhaflık vardı.

Vefat eden çocuğuna çiçek sunmak anlaşılabilir bir davranıştı ama inşaat arazisine bırakırlar mıydı? Nereden bakarsan bak tuhaf bir yerdi. Bu kendi çocuklarına sunulan bir çiçekten daha çok...

***

NEGİSHİ: Ne düşünüyorsunuz? Objektif olarak baktığınızda düşüncemi nasıl buldunuz?

YAZAR: Yani, evet... Çıkarımlarınız mantıklı ve ikna edici ama aklıma takılan birkaç nokta var.

YAZAR: Mesela burada bir oda olsaydı yatak odasına pencere takılamazdı çünkü dışarıya bakan bir duvar olmazdı.

Annenizle babanız bu planı inşaat firmasıyla görüşerek hazırladı, değil mi? İşin içinde profesyoneller varken, gün ışığı alacak bir dış duvarı ve penceresi bulunmayan bir oda tasarlayacaklarını hiç sanmıyorum.

NEGİSHİ: Siz böyle söyleyince hak verdim...

YAZAR: Ayrıca inşaatın hemen öncesinde böyle büyük bir plan değişikliği yapılabileceğinden şüpheliyim. O zaman çatının tasarımının da değiştirilmesi gerekir ve sipariş verilen malzemeleri düşündüğümüzde oldukça büyük bir para ve zaman kaybı demek bu. Bir de inşaat firmasının bunu kabul edip etmeyeceği konusu da var.

NEGİSHİ: Galiba... haklısınız.

YAZAR: Tüm bunları bir araya getirdiğimizde cevabınızın doğru olmadığını düşünüyorum.

Açıkçası, kurduğum mantıktan dışarıya yansıttığım kadar emin değildim. Ama şüpheye yer bırakırsam Negishi Hanım acı çekmeye devam edecekti. Varlığı kesin olmayan kardeşinin hayaleti hayatına musallat olacaktı.

Bunu kesin bir dille reddedip geçmişin esaretinden kurtulmasını sağlamak en kibar davranış olurdu. Onun da bunu istediğini düşünüyordum.

Ama beklentimin aksine Negishi Hanım nedense üzgün görünüyordu.

NEGİSHİ: Teşekkür ederim. Teorimin yanlış olduğunu duyunca içim rahatladı ama aynı zamanda biraz üzüldüm. Hatta hayal kırıklığına uğradım. Bu cevabın aslında umuttan doğduğunu şu an fark ediyorum.

YAZAR: Ne demek istiyorsunuz?

NEGİSHİ: Annemden nefret ediyorum. Vefatının üzerinden uzun zaman geçtiği hâlde iyi bir anne olduğunu düşünmüyorum. Bu durum beni çok rahatsız ediyor.

Sanırım bu yüzden bana davranış şeklinin onun hatası olmadığını ya da bana sert davranmak zorunda kalmasının iyi bir nedeni olduğunu düşünmek istiyordum.

***

Kafeden çıkıp batan güneşin parlak ışıklarına adım attık. Negishi Hanım'dan ayrılıp istasyona doğru yürümeye başladım.

Yani Negishi Hanım'ın cevap arayışının ardındaki asıl motivasyon, annesine duyduğu kırgınlığı geride bırakma arzusuydu. Bu mantıklıydı.

Öyle bile olsa onun için en iyisinin unutmak olduğunu düşünüyordum. Uzun zaman önce bu dünyadan göçmüş annesi için acı çekerek yaşamasına gerek yoktu. Negishi Hanım'ın cevabını çürüterek hata yapmadığıma inanıyordum.

Ama beynimi kemiren bir şey vardı.

Fotoğraftaki kırmızı çiçek. O neydi? Kim, neden koymuştu?

Negishi Hanım o çiçeği anne ve babasının çocuklarının anısına bıraktığını düşünüyordu. Bu mümkün değildi.

Konulduğu yer tuhaftı. Sokağa konulmuştu.

Sokağa bırakılmış çiçek... Mantıklı düşünürsek...

O an zihnimde havai fişekler patladı. Beynimde bir teori hiç yoktan var oldu.

Olabilir miydi? Ama düşüncelerim doğruysa, bu çıkmaz koridoru da açıklardı.

Telefonumdaki harita uygulamasını kullanarak en yakındaki kütüphaneyi arattım.

***

Kafeye otuz dakikalık yürüme mesafesindeki halk kütüphanesine vardım. Orada yerel gazetelerin eski sayıları arşivleniyordu. Negishi Hanım'ın aile evinin tamamlandığı 1990 yılına ait gazeteleri okumaya başladım.

Sonunda bir makale buldum.

30 Ocak 1990 Sabah Gazetesi

Dün, 29 Ocak günü saat 16:00 sularında Toyama Vilayeti'nin Takaoka şehrinde ölümle sonuçlanan bir kaza meydana geldi. Kazanın kurbanı, Takaoka'da yaşayan ilkokul öğrencisi Yunosuke Kasuga'ydı (8). Küçük çocuk anacadde boyunca yürüdüğü sırada, bir inşaat alanında geri geri çıkmakta olan kamyonun altında kaldı. İnşaat malzemesi yüklü kamyonun sürücüsünün ifadesinde, "Görüş açısı zayıftı, çocuğu fark etmedim," dediği bildirildi. Sürücünün Misaki Konutları çalışanı olduğu ve açıklamalara...

Makalede kazanın meydana geldiği caddenin fotoğrafı yer alıyordu. Negishi Hanım'ın az önce gösterdiği fotoğrafın çekildiği yerdi.

Tam düşündüğüm gibiydi. Çıkmaz koridor bu kaza yüzünden vardı. Hemen kütüphaneden çıkıp Negishi Hanım'ı aradım.

NEGİSHİ: Alo.

YAZAR: Negishi Hanım. Sizden bir ricam var. Misaki Konutları ile iletişime geçebilir misiniz? Ailenizin evini inşa eden şirketle. Bence çalışanlardan biriyle doğrudan konuşmalıyız.

NEGİSHİ: Doğrudan mı? Ama annemle babam bu evi inşa ettireli otuz yıldan fazla oldu ve o zamandan beri onlarla hiç iletişime geçmedim. O kadar eski bir müşteriyi ciddiye alacaklarını sanmıyorum. Üstelik muhtemelen şirkette o zamanları hatırlayan biri kalmamıştır.

YAZAR: Ben de öyle düşündüm ama az önce kütüphanede eski gazeteleri inceledim ve çok önemli bir gerçeği öğrendim. Ailenizi unutmadıklarından eminim. Siz Misaki Konutları için çok önemli birisiniz.

NEGİSHİ: Ne demek istiyorsunuz?

YAZAR: İşin gerçeği...

Ona bulduklarımı anlattığımda şirketle iletişime geçmeyi kabul etti. Daha sonra tam da tahmin ettiğim gibi şirket onu hatırladı. O zamanları hatırlayan biriyle konuşmak istediğini söylediğinde ise Negishi Hanım'ı İnsan Kaynakları'ndan İkeda Bey'e yönlendirdiler.

Gelecek cuma merkez ofiste onunla görüşmeye çağrıldık.

***

Cuma öğleden sonra Negishi Hanım ve ben Misaki Konutları'nın merkez ofisindeki kabul salonundaydık.

Karşımızda oturan İkeda Bey mütevazı ve iyi huylu, orta yaşlarının sonunda bir adamdı. Konuşmadan önce bir süre Negishi Hanım'ın yüzüne içtenlikle baktı.

İKEDA: Bakın şu işe... O zamanki küçük hanım ne kadar da büyümüş.

YAZAR: İkeda Bey, Negishi Hanım'ı tanıyor musunuz?

İKEDA: Evet. Annesinin karnında olduğu zamandan beri tanıyorum.

O zamanlar şubede müşterilerle ilgileniyordum ve aileniz ev inşa etme umuduyla geldiğinde sorularını ben yanıtlamış-

tım. Biraz konuştuk. Beyefendinin, hanımefendinin karnını okşayarak sevinçle, "Kızımız olacak," dediğini hatırlıyorum.

Ama... sonra kaza yaşandı. Şirket olarak bizim için izi asla silinmeyecek bir utanç.

YAZAR: Bugün bu konuyu konuşmak için geldik. Kaza hakkında daha detaylı bilgi verebilir misiniz?

İKEDA: Tabii... Arazi etüdü tamamlanmıştı ve iskeleti kurmak üzereydik. Çalışanlarımızdan biri arsanın önündeki caddede bir çocuğa çarptı.

YAZAR: Oğlan oracıkta mı öldü?

İKEDA: Evet. Asla olmaması gereken bir olaydı.

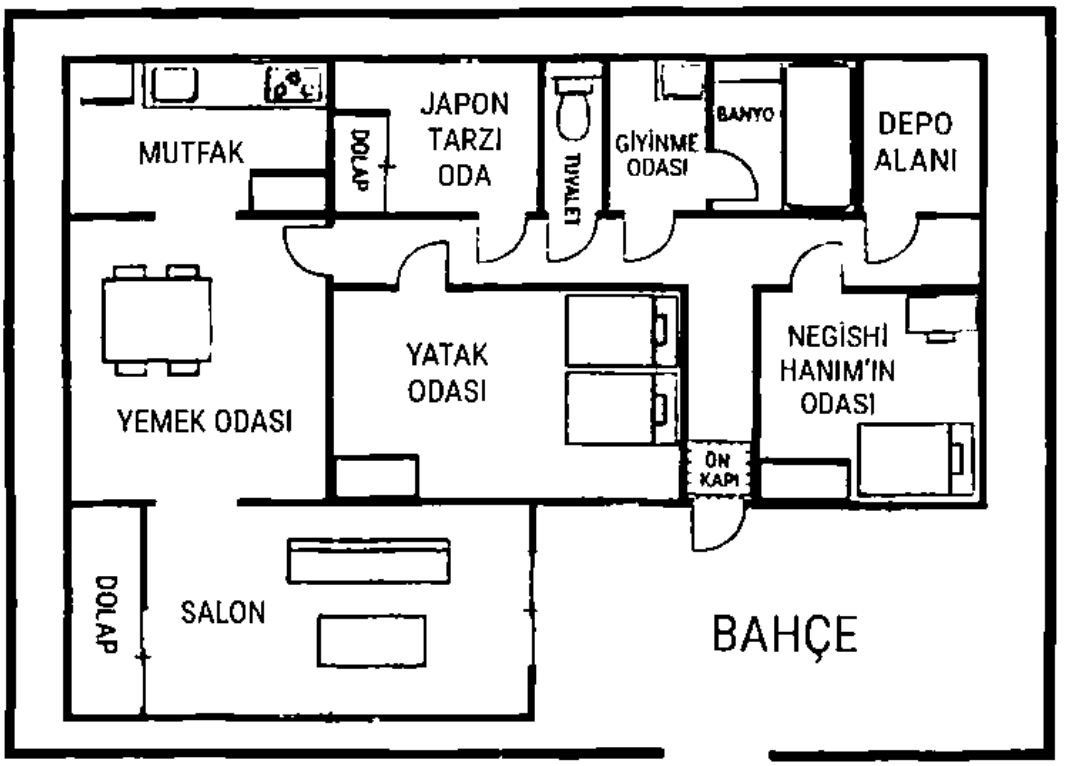
Negishi Hanım bana gösterdiği fotoğrafı çıkardı.

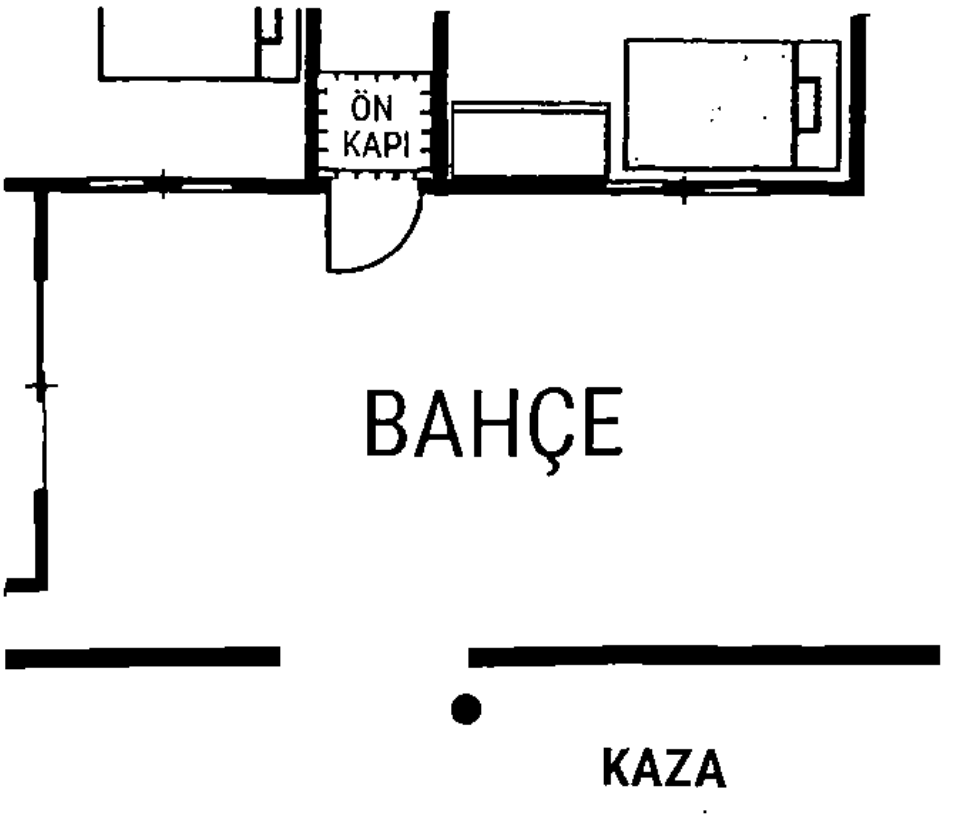
YAZAR: Çiçeği koyan siz miydiniz?

İKEDA: Sadece ben değildim. Ev tamamlanana kadar çalışanlar olarak her gün sırayla kaza yerine çiçek bıraktık. Elbette bu bizi affettirmeyecek. Çocuğun ailesine destek olmak ve kayıplarını telafi etmek için elimizden gelen her şeyi yapmaya hazırız. Ama eşit derecede Negishi Hanım ve ailesine karşı da suçlu hissediyoruz. Yeni evlerinin önünde ölümcül bir kaza meydana gelmesine biz sebep olduk.

YAZAR: Bu yüzden planların üzerinde oynayıp ön kapının yerini değiştirdiniz, değil mi?

İKEDA: Demek bunu biliyorsunuz.

MUTFAK
DOLAP
JAPON TARZI ODA
TUVALET
GİYİNME ODASI
BANYO
DEPO ALANI
YEMEK ODASI
YATAK ODASI
NEGİSHİ HANIM'IN ODASI
ÖN KAPI
DOLAP
SALON
BAHÇE
DOĞU
GÜNEY

ÖN KAPI
BAHÇE
KAZA

İkeda Bey'in söylediğine göre ilk planda ön kapı güney tarafında yer alıyormuş ve kaza da tam önünde gerçekleşmiş. Hayaletlere inanmayanlar bile kapılarının kaza yerine açılmasından rahatsız olurdu. Negishi Hanım'ın babası şirkete çok öfkelenmiş.

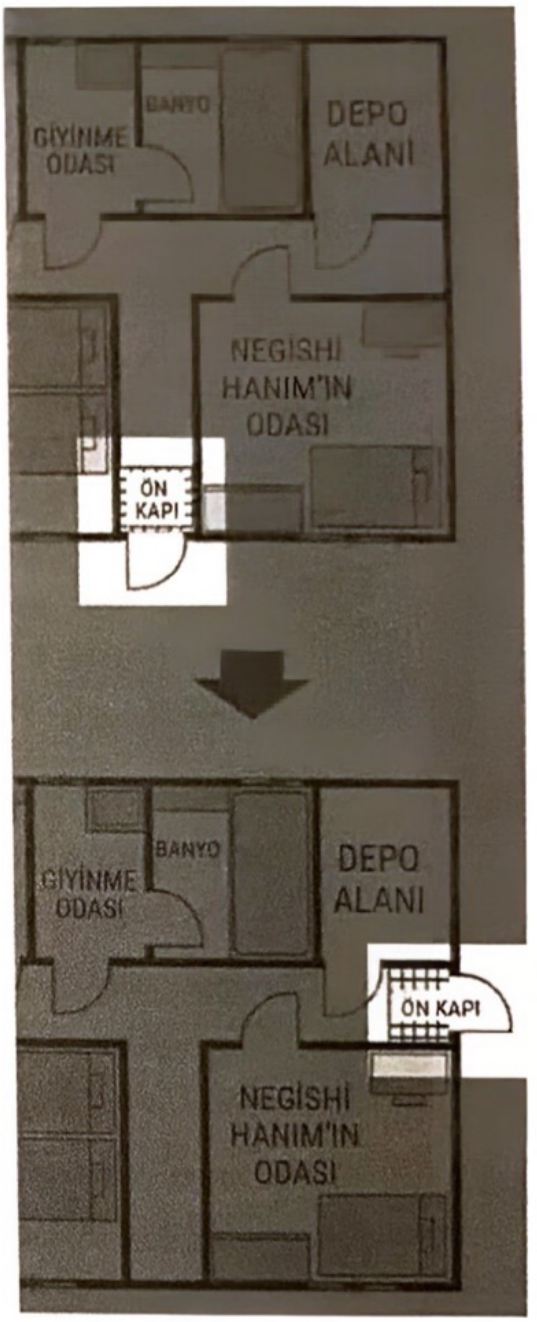
Ama bundan en çok sarsılan Negishi Hanım'ın annesi olmuş. O yüzden planda bir değişiklik talep etmiş.

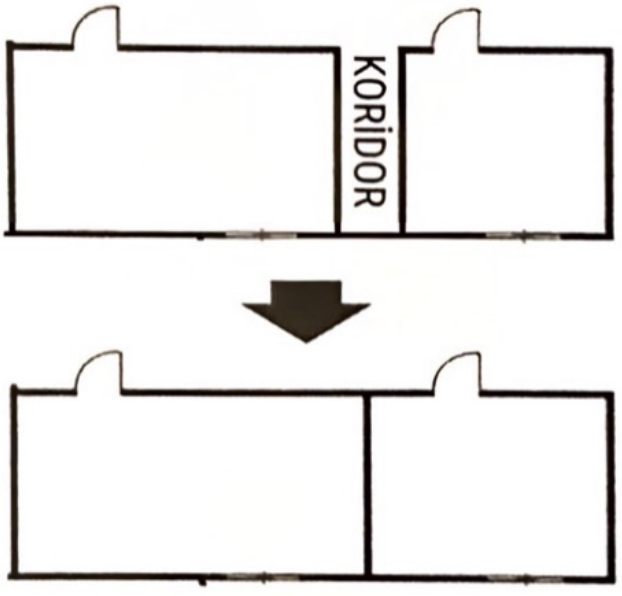
Evin inşasının yalnızca ön kapının yeri değiştirilirse devam edebileceğini söylemiş.

Yeni kapı hâlihazırdaki koridorun bitimine planlandığı için montajı kolay olmuş. İnşaat firması bu tadilatın bütün maliyetini kendi karşılamış.

Böylece giriş holü olması gereken yer amacını yitirerek çıkmaz koridor hâline gelmiş.

Koridoru kaldırıp bir odayı genişletme önerisi de sunulmuş ama deprem yönetmeliği taşıyıcı iç duvarların sayısını azaltmayı zorlaştırmış.

İkeda Bey defalarca, "Annenizin teklifi harikaydı," diyerek onu övdü. Ne demek istediğini anlayabiliyordum. Gerçekten de bu basit değişiklikle evin içinden kaza yeri görünmüyor ve psikolojik olarak biraz da olsa insanı rahatlatıyordu ama Negishi Hanım'ın annesinin başka bir amacının daha olduğunu düşünüyordum.

Muhtemelen doğacak çocuğu büyüdüğünde kapıdan anacaddeye fırlamasını ve benzer bir kazanın yaşanmasını önlemek istemişti.

> Annem, "Ne olursa olsun anacaddeye çıkma. Dışarı çıktığında ara sokakları kullan," derdi.

Bunlar anacaddede ölümcül bir kaza meydana geldikten sonra söylenmiş temeli sağlam sözlerdi.

Kazanın yaşanmış olması üzücüydü ama annesinin Negishi Hanım için içtenlikle endişelendiğinin ortaya çıkmasının onun içini bir nebze olsun rahatlatacağını umuyordum.

Sevgisini nasıl göstereceğini bilmediği için bağırdığı ya da aralarına mesafe koyduğu zamanlar olsa da içten içe çocuğunu seviyordu. En azından ben öyle düşünmüştüm ama çok yakında anlaması güç bir gerçeği öğrenecektik.

***

Konuşması bittikten sonra İkeda Bey bir şey hatırlamış gibi şöyle dedi:

İKEDA: Bu arada Negishi Hanım, size sormak istediğim bir şey var.

NEGİSHİ: Nedir?

İKEDA: Annenizin neden böylesi garip bir tadilat istediğini biliyor musunuz?

NEGİSHİ: Tadilat mı? Neden bahsediyorsunuz?

İKEDA: Ah, demek siz de bilmiyorsunuz. Aslında evin inşaatı tamamlandıktan yaklaşık beş yıl sonra anneniz tek başına şirketimize geldi. O sırada bana çok tuhaf bir soru sordu: "Sadece güneydoğudaki köşe odayı yıkabilir misiniz?"

NEGİSHİ: Yıkmak mı?

İKEDA: Evin bir bölümü yıkılarak yapılan metrekare küçültme çalışmalarını üstleniyoruz ama koca bir odayı tamamen iptal etmek çok nadir bir durum. Ona nedenini sorduğumda hiçbir şey söylemedi.

Yine de annenizin ifadesinden anladığım kadarıyla olağanüstü bir durum söz konusu gibi göründüğü için taslak bir fiyat teklifi hazırladım. Düşük bir tutar olmadığı için annenizi vazgeçirdim sanırım ama bunun neyle ilgili olduğunu merak ediyordum.

Annesinin çekmecesinde bulunan altı yüz seksen bin yeni hatırladım.

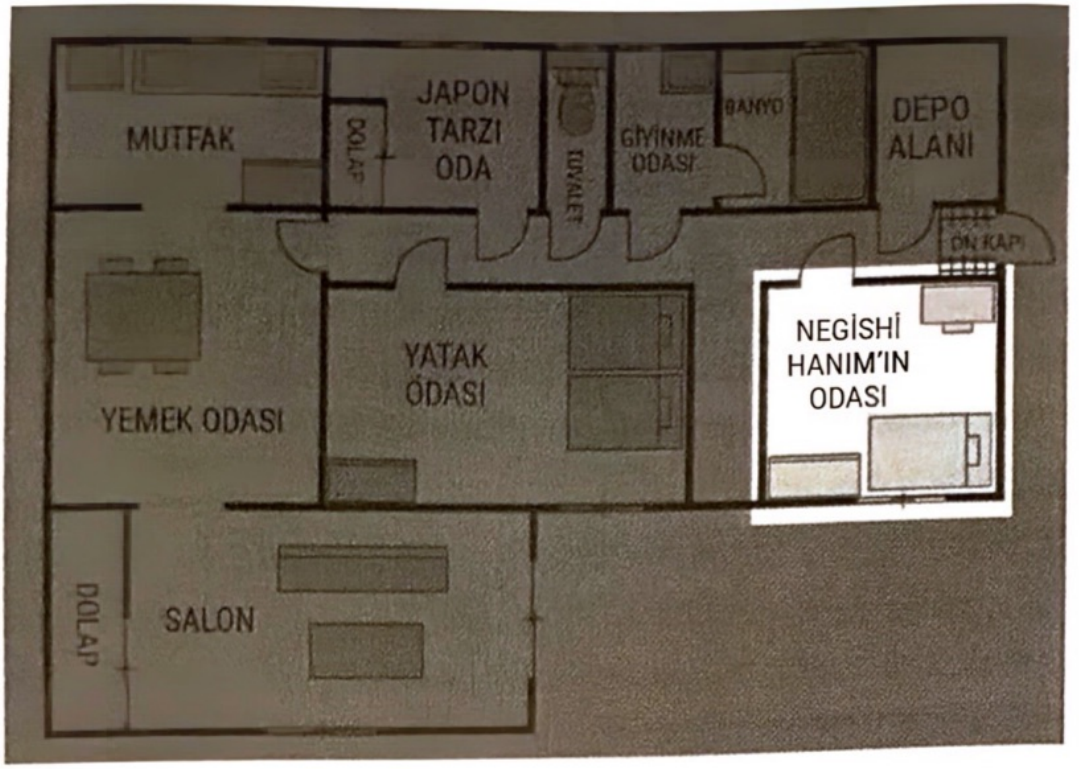
İnşaat masraflarını karşılamak için gizlice para biriktiriyor olabilir miydi?

YAZAR: Güneydoğudaki köşe oda derken hangi odadan bahsediyorsunuz?

İKEDA: Şey... Ön kapının hemen yanındaki...

NEGİSHİ: Benim odam.

YAZAR: Ne?

Güneydoğudaki köşe oda... Gerçekten de öyleydi. Ama...

NEGİSHİ: Düşündüğüm gibi annem benden nefret ediyordu.

YAZAR: Hayır, bu doğru olamaz! Sizin anacaddede kaza geçireceğinizden endişeleniyordu.

NEGİSHİ: O zaman neden?!

Neden kızının odasını yıkmak istemişti?

Buna verecek bir cevap bulamadım.

Dosya 1 "Çıkmaz Koridor" – Son

@ayisigikitap

Dosya 2
Karanlığı Besleyen Ev

6 Kasım 2020

Tatsuyuki İimura Bey'le Yapılan Röportaj Kaydı

Olay yeri temizliği terimini muhtemelen duymuşsunuzdur.

Tek başına ya da kazayla ölen kişilerin bulunduğu odaların temizleme işine verilen addır.

Genelde bir kişi hayatını kaybettiğinde ailesi ya da yakınları tarafından cenaze töreni düzenlenir ve bedeni birkaç gün içinde yakılır ama kimsesiz biri evinde öldüğünde bulunması haftalar hatta aylar sürer, ceset çürür ve zemine lekeler yayılır.

Adli temizlik ekibinin işi odada kalan yaşam izlerini silmektir.

Bu röportajın konuğu Tatsuyuki İimura Bey yaklaşık on yıldır bir olay yeri temizleme şirketinde çalışıyordu.

Eskiden inşaat işçisiymiş ama kırklı yaşlarının ortalarında şimdiki işine geçmiş.

İİMURA: Eh, eski gücüm kuvvetim kalmadı. Otuzlu yaşlarımda gün içinde ne kadar ağır iş yapsam da bir iki kadeh bir şey içip iyi bir uyku çektiğimde bir gecede kendime gelirdim ama kırklı yaşlarda önceki günün yorgunluğu sizinle kalıyor.

O ufak yorgunluklar yavaş yavaş birikti ve bir gün dayanılmayacak hâle geldi. Bir sabah uyandığımda vücudum hareket etmiyordu. Hastaneye kaldırıldım ve benim için bu kadardı. Kas gücüm azalmıştı ve işe dönemezdim. Bu saatten sonra masa başı iş de yapamazdım. Bu yüzden bir tanıdık aracılığıyla şu anki şirketimde olay yeri temizlik işine yönlendirildim.

İimura Bey ağzına *edamame* atıp birasından içti.

İİMURA: Olay yeri temizliği dediğimiz şey kısaca insanları evlerinden kurtarma işi. Çoğu kişi bunun tersi olduğunu, ceset evi kirlettiği için temizlendiğini sanıyor. Sanki ev insanlardan önemliymiş gibi. Ne saçmalık. Evler insanlar içindir, tam tersi değil. İnsan her zaman daha önemlidir. Bunu inşaat sektöründe çalıştığım dönemde ustamdan öğrendim ama iş değiştirdikten sonra da temel ilkem oldu.

Merhum cennete ya da cehenneme giderken bedeninin bir parçası evde kalırsa bu onu geride tutar, değil mi? Bu yüzden evi güzelce ovalayıp merhumu kurtarıyoruz. İşimiz bu. Oldukça ilginç, değil mi?

Kusura bakma ama bir bira daha söyleyebilir miyim?

İimura Bey'le tanışmam bir tanıdığım sayesinde oldu. Araştırdığım bir konu hakkında ayrıntılı bilgiye sahip olabileceğini düşünüyordu. Bunun üzerine memleketi Shizuoka Vilayeti'ndeki bir izakayada* bu röportajı yapmaya karar verdik.

Olay yeri temizliğiyle ilgili anlattıkları ilgi çekiciydi ama böyle giderse konunun buraya öğrenmeye geldiğim şeylerden uzaklaşacağını hissettiğim için o ikinci birasını sipariş ettikten sonra asıl konuya girmeye karar verdim.

YAZAR: Bu arada, Tsuhara ailesinin evini temizlediğinizi duydum. Bu konuyla ilgili birkaç şey sorabilir miyim?

İİMURA: Ah, doğru. Konudan saptığım için kusura bakma.

***

* İzakaya, geleneksel Japon meyhanelerine verilen addır.

2020 yılında, on altı yaşındaki bir gencin Shizuoka şehrinin kuzey semtlerinden Aoi'deki evlerinde ailesinden üç kişiyi öldürdüğü bir olay yaşandı.

Saldırıya uğrayanlar, o esnada işte olan baba hariç anne, büyükanne ve erkek kardeşti. Annenin çığlıklarını duyan komşuların ihbarı üzerine polis olay yerine geldi ama üç kişi çoktan hayatını kaybetmişti. Genç Tsuhara direnmeden göz altına alındı.

Cinayet silahı bir mutfak bıçağıydı. Mutfakta yarı kesilmiş sebzeler duruyordu. Gencin, yemek hazırladığı sırada bıçağı annesinden aldığı ve ailesine saldırmak için kullandığı düşünülüyordu.

Üç kişinin cansız bedenleri şu durumdaydı.

ANNE: Mutfakta yerde yatarken bulundu. Göğsünde tek bir bıçak yarası ve kıyafetlerinde mücadele izleri vardı.

BÜYÜKANNE: Kendi odasında yatağa uzanmış ve gözleri kapalı hâlde bulundu. Battaniyenin üzerinden vücudunun çeşitli yerlerinden defalarca bıçaklanmıştı. Bacaklarındaki rahatsızlık nedeniyle yatağa bağımlı yaşadığından hiç boğuşma olmadan öldüğü düşünülüyordu.

ERKEK KARDEŞ: Mutfağın girişinde yatarken bulundu. Karnına bir mutfak bıçağı saplanmıştı.

Tsuhara üst vücudunun çeşitli yerlerine aldığı yaralar nedeniyle hastanede tedavi gördükten sonra tutuklandı.

Polise, "Sinirliydim," "Geleceğe dair umudum yoktu," ve "Annemle büyükannemin arası kötüydü, evde durmak zor geliyordu," gibi ifadeler verdiği bildirildi.

Medyada yer alan "Z kuşağını pençesini geçirmiş umutsuzluk salgını" ve "Aile içinde iletişimin çöküşü" gibi alışılagelmiş köşe yazılarının yanı sıra, Tsuhara ailesinin evindeki

yerleşim planında bir tuhaflık olabileceğine dair bazı spekülasyonlar da boy gösterdi.

Bu spekülasyonlar fazla konuşulmadan hemen unutuldu ama o sırada *Tuhaf Ev*'i yazdığım ve ev planlarına büyük ilgi duyduğum için benim gözüme takıldı.

Kendi araştırmamı yaptım ama ne kadar denesem de göze çarpan bir bilgi bulamadım. Hatta Tsuhara ailesinin ev planını bile ele geçiremedim.

Vazgeçmek üzereyken aklıma bir şey geldi.

Cinayet işlenen konutlar, polisin olay yeri incelemesini tamamlamasının ardından olay yeri temizlik firması tarafından temizlenirdi. Yani Tsuhara ailesinin evini temizleyen kişi evin planını biliyor demekti.

Bu nedenle İimura Bey'le röportaj yapmaya karar verdim.

İİMURA: O zaman ben de dahil olmak üzere on kişi görevlendirildi. Normalde olay yeri temizlik işlerinde en fazla sekiz kişi çalışır ama o seferki özel bir durumdu. Olayı biliyorsunuz.

YAZAR: Zor bir iş miydi?

İİMURA: Evet. Özellikle büyükannenin odasından mutfağa kadar etraf kan gölüne dönmüştü. Döşeme tahtalarını değiştirmek zorunda kaldık. Beden her zaman yorulur ama o iş ruhen de çok yorucuydu. Kurbanların arasında çocuk olduğunu biliyorsunuz, değil mi?

YAZAR: Evet. Tsuhara'nın kardeşi, değil mi?

İİMURA: Mutfağın girişinde küçük bir kan lekesi vardı. Çocuğun kanı. Onu gördüğümde içim acıdı. Benim de eski eşimden bir çocuğum var.

YAZAR: Anlıyorum...

İİMURA: Kusura bakma. Kasvetli şeylerden bahsetmek istememiştim. Ah, doğru, Tsuhara ailesinin ev planını istemiştin, değil mi? Getirdim. En azından *edamame*nin karşılığını öder.

İimura Bey cebinden katlamış bir kâğıt çıkardı.

Üzerine bir ev planı basılmıştı.

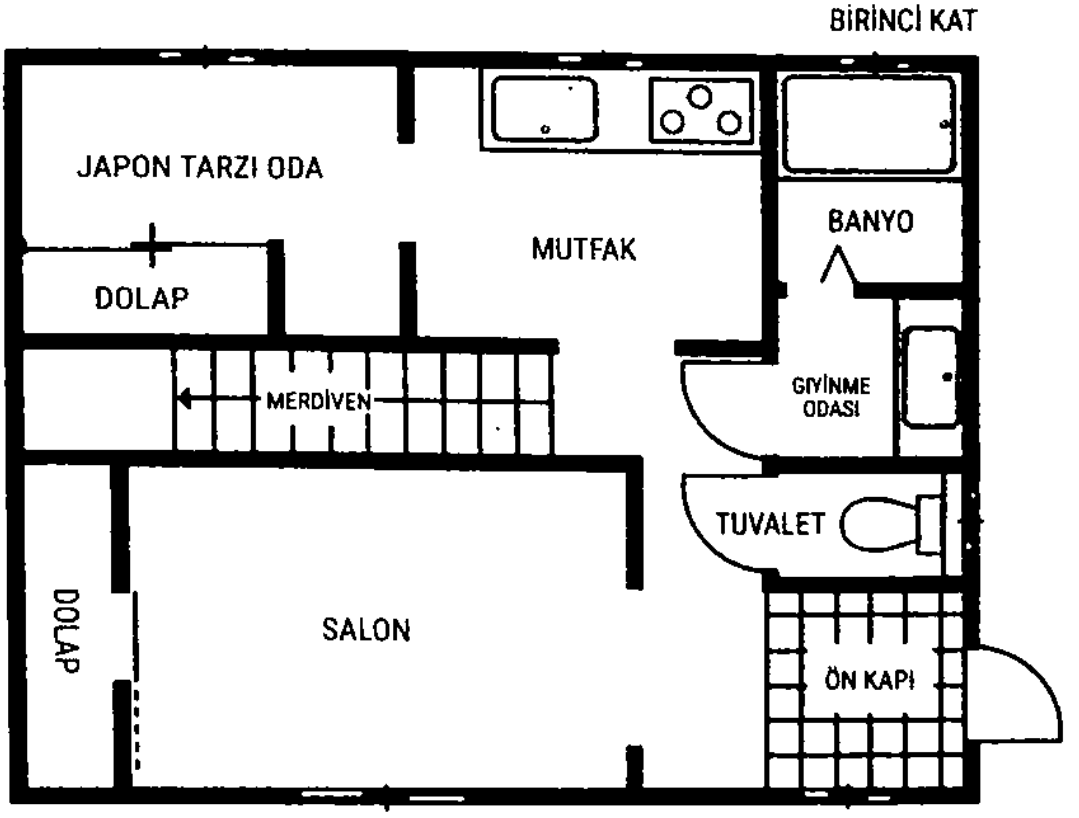
İİMURA: Burası Tsuhara ailesinin evi.

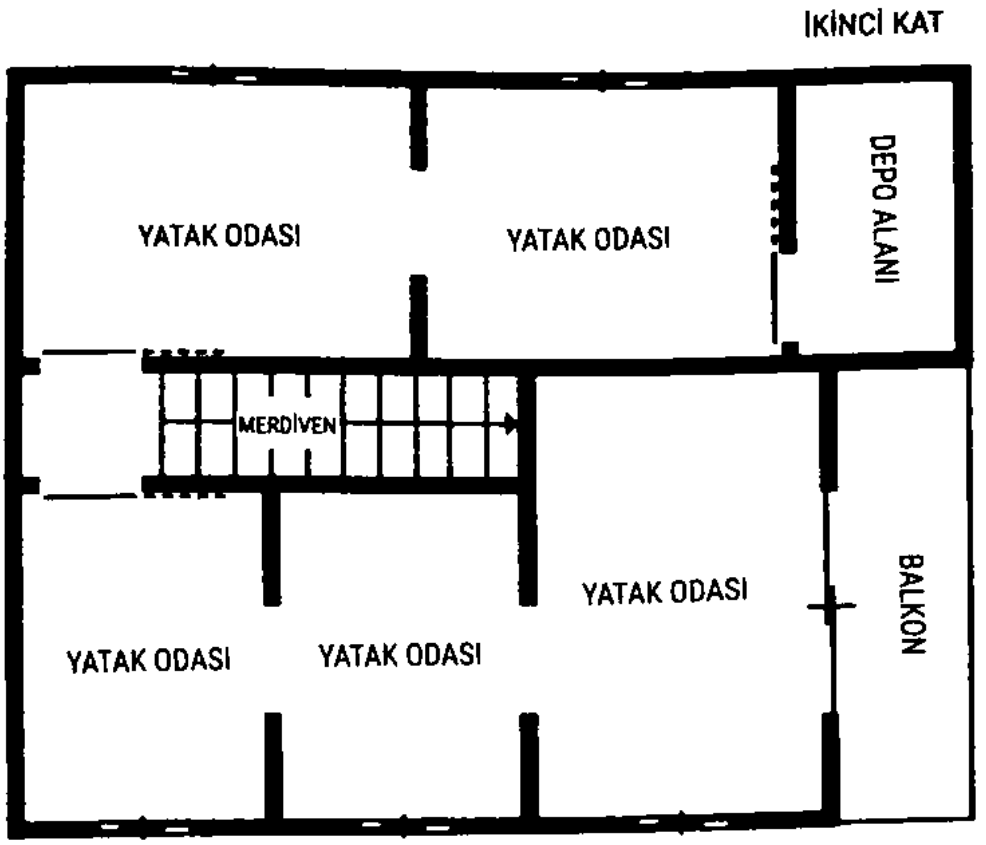
YAZAR: Ne? Bunu nasıl aldınız?

İİMURA: İnternette bir sürü var. Bir tanesini alıp bastırdım.

Tuhaf.

İnterneti didik didik etmiştim ama Tsuhara ailesinin ev planını bulamamıştım. Yine de o evde bulunmuş İimura Bey öyle diyorsa doğru olmalıydı. Belki de ben yeterince iyi araştıramamıştım.

İİMURA: Gerçekten berbat bir ev. İnsan bu evde uzun yıllar yaşarsa aklını kaçırır. Yaşaması çok zor bir ev.

YAZAR: Yaşaması zor... derken ne demek istiyorsunuz?

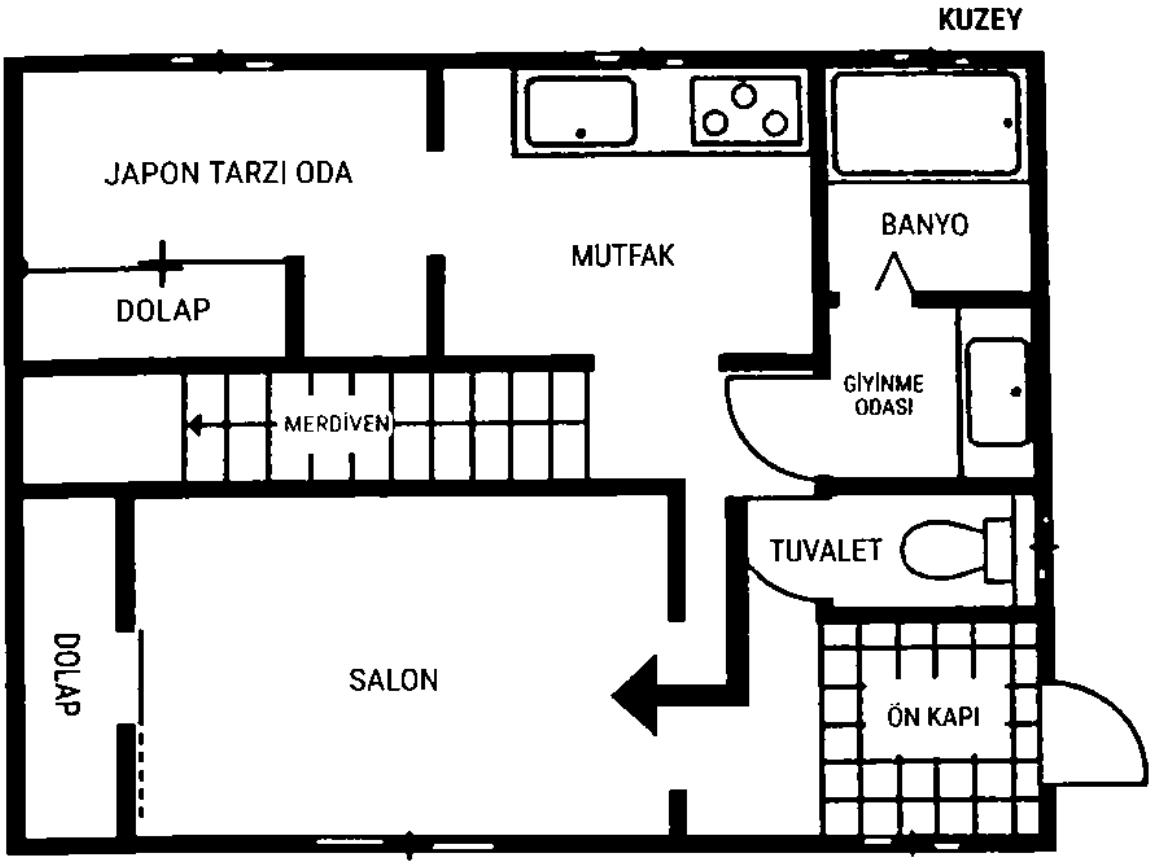
İİMURA: Ev planına baksana. O zaman anlarsın.

YAZAR: Özür dilerim ama bana sıradan bir müstakil ev gibi görünüyor.

İİMURA: O zaman bu evde yaşadığını düşün. Mesela birinci kattaki salonda akşam yemeği yiyorsun. Ama burnuna sürekli iştahını kaçıran bir koku geliyor. Sebebini biliyor musun?

Mutfak ve banyo gibi "ıslak alanlar" kuzey tarafında toplanmış. Kuzey tarafı yeteri kadar güneş almaz. Bu yüzden kışın ıslaklık asla kurumaz, yazın ise boğucu olur ve küf tutar.

Tuvalet kokusu da buna karışır ve koridordan geçerek salona yayılır. Salonun girişinde kapı olmadığı için kokuyu önlemek mümkün değil.

YAZAR: Salonda neden kapı yok acaba?

İİMURA: Müteahhitler cimrilik yapmıştır. İnşaat maliyetini biraz olsun düşürmek için başvurulan kötü numaralardan biri.

YAZAR: Anlıyorum.

İİMURA: Salonda kapı olmamasının başka olumsuz etkileri de var. Mesela akşam yemeği saatlerinde biri gazete için para toplamaya ya da dine davet etmeye gelirse ne olur? Bir hayal et. Ön kapıyı açıyorsun ve yemek de ailen de kabak gibi ortada. Mahremiyet diye bir şey yok. En azından kapıyı mutfak tarafına koysalardı iyi olurdu ama merdiven yüzünden alan daraldığı için yapamamışlardır.

Dar bir araziye zorla ev inşa etmeye çalışırsanız böyle sorunlar ortaya çıkar. Bu da Japonya'da neden bu kadar çok hatalı tasarımla karşılaşıldığını açıklıyor aslında. Eh, yine de

yetenekli bir mimar işini iyi yapardı ama bu çizimi yapan kişi düpedüz beceriksiz.

Örneğin bu alanda mutfak, giyinme odası ve tuvaletin girişleri arasındaki mesafe ne kadar az. Sürekli birbirlerinin yoluna çıktıkları için aile üyeleri arasında kavgalar yaşanmıştır eminim.

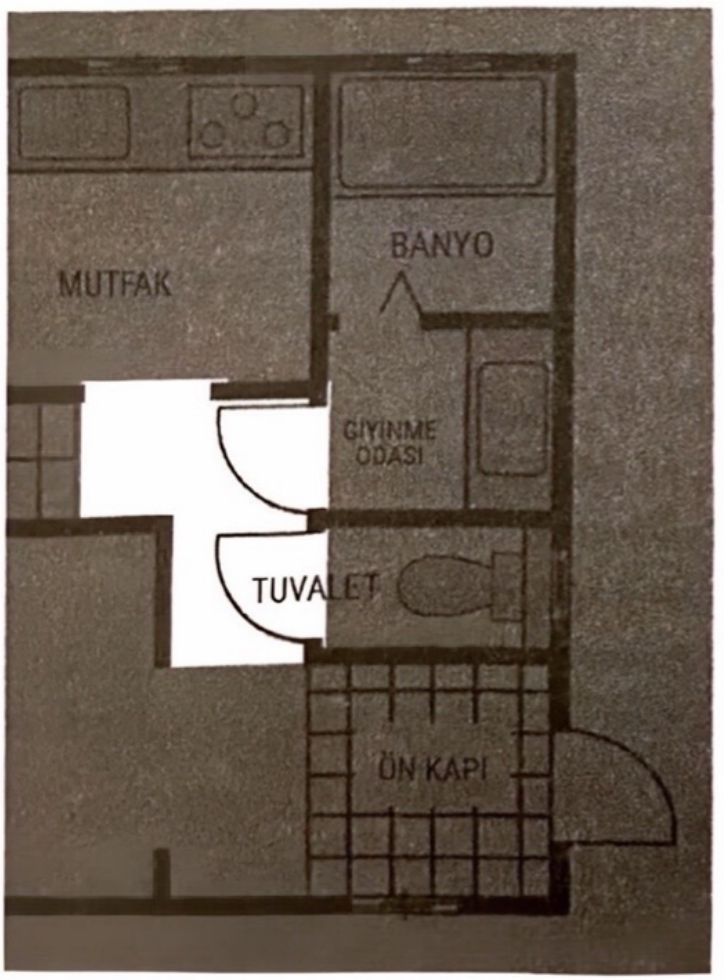
YAZAR: Gerçekten de böyle düşününce yaşaması zor bir ev gibi görünüyor.

İİMURA: Değil mi? İkinci kat daha kötü.

Bu büyüklükte bir ev için üç-dört oda yeterli olurdu ama alana beş oda sıkıştırmışlar. O yüzden koridora yer kalmamış. Koridor olmadığı için de arka odaya gitmek istesen ön taraftaki odalardan geçmek zorundasın. Öndeki oda aynı zamanda koridor görevi görüyor ve yine kapı yok. Yani özel alan diye bir şey yok.

YAZAR: Gerçekten rahatsız edici.

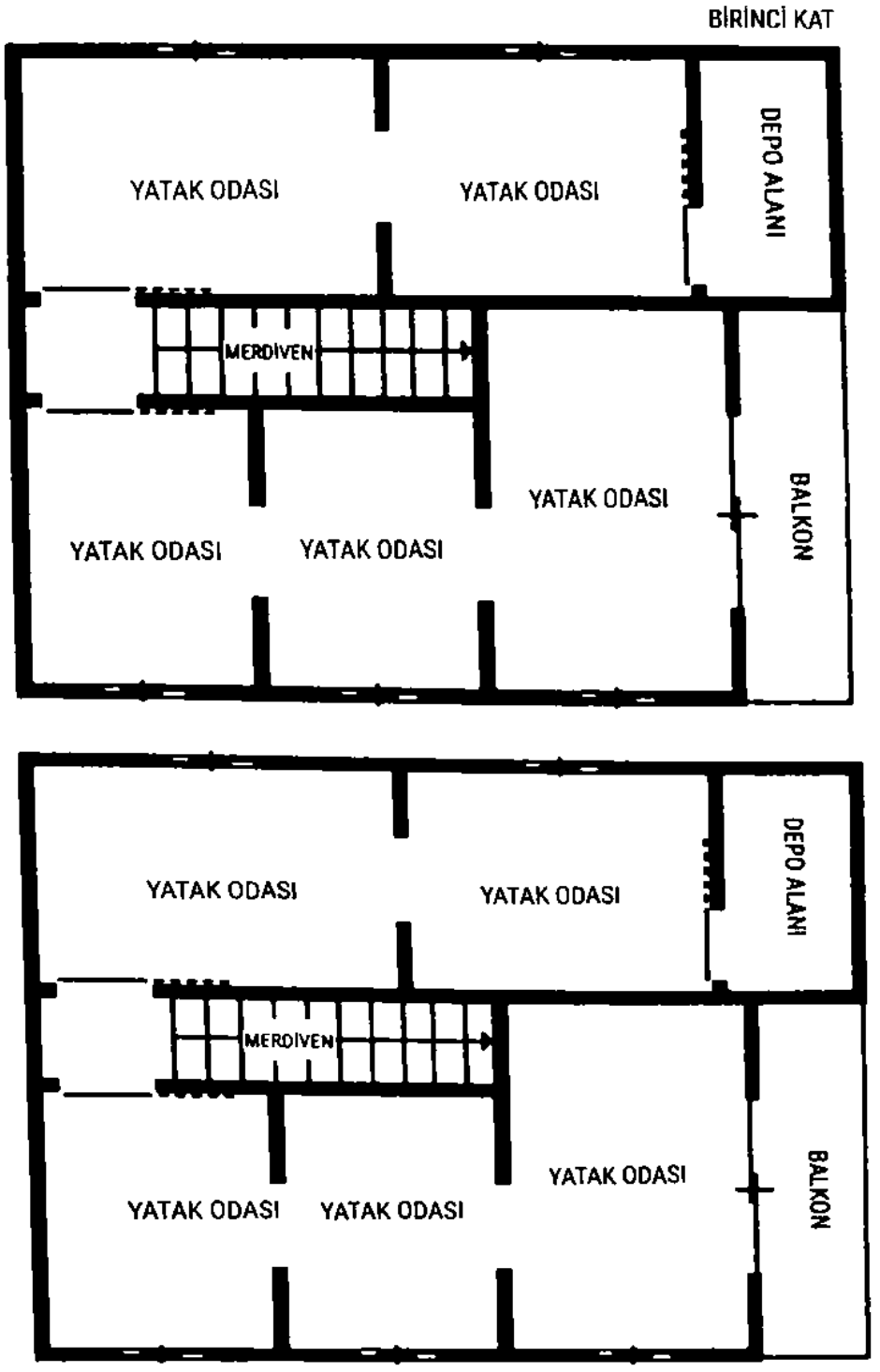
İİMURA: Balkonun güneye bakmaması da hoş değil. Çamaşırları kurutma konusunda güney rüzgârından iyisi yoktur.

Bu eve duyduğum ilginin gitgide azaldığını hissediyordum. Gerçekten de İimura Bey'in sözleri ikna ediciydi. İnşaat işçisi olarak pek çok ev

inşa etmişti. Sadece planına bakarak o evin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu anlayabilirdi ve belki de onun dediği gibi burası sadece yaşaması zor bir evdi.

Ama yaşaması zor bir ev demekle insanı cinayete sürükleyen ev demek arasında dünya kadar fark vardı ve biraz zorlama bir mantıktı. Aklımdan geçenleri sezmiş gibi İmura Bey hafifçe boğazını temizleyip ses tonunu değiştirdi.

İİMURA: Tabii ki bu evde bir ya da iki gün kalmak bir soruna neden olmaz ama beş-on yıl burada yaşarsan günlük küçük stresler birikerek insanı delirtebilir. Kulağa abartı geliyor belki ama evlerin böyle bir gücü vardır.

YAZAR: Öyle mi diyorsunuz?

İİMURA: Evet ama...

Aniden sesini alçalttı.

İİMURA: Şimdiye kadar anlattıklarım sadece birer varsayım. Önemli olan Tsuhara ailesi orada yaşamaya başladıktan sonra ne olduğu. Çocuğun var mı?

YAZAR: Hayır, yok.

İİMURA: O zaman tahmin et. İki üç yaşındaki bir çocuk evde oyun oynarken ebeveynlerinin yapması gereken en önemli şey denir?

YAZAR: Hımm... Yakınlarında tehlikeli bir şey olmamasını sağlamak sanırım.

İİMURA: Yanlış değil ama daha önemli bir şey var. Gözlerini çocuğun üzerinden ayırmamak.

Çocuklar belli bir yaşa geldiklerinde bağımsızlık duyguları gelişir ve tek başlarına oynamak isterler ama bu yaşta henüz onları tamamen tek başlarına bırakamazsın. Bu yüzden o yaşlardaki çocuklar çoğunlukla salonda oynar.

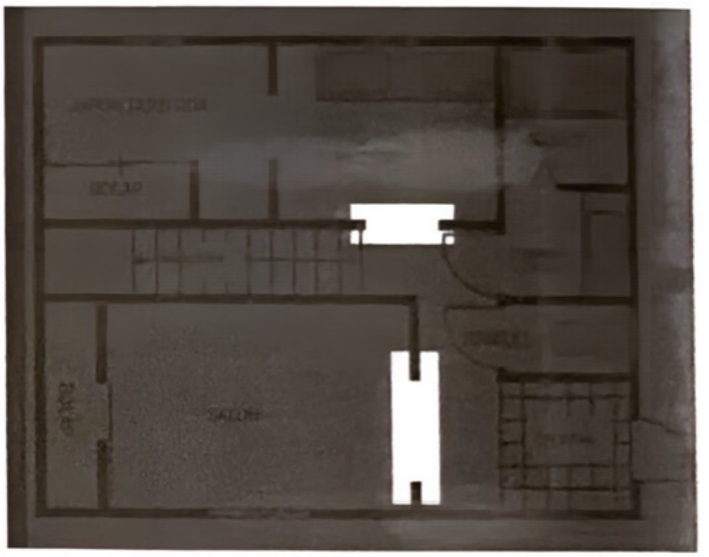
Japon evlerinin çoğunda mutfak ve salon birleşiktir. Yakında ebeveyn olmasının verdiği güvenlik duygusu ve tek başına oyun oynamanın özgürlüğü birleşince çocuklar için en rahat ortam oluşur.

Ama bu evde salon mutfaktan görünmüyor. Ayrıca mutfağın görüş alanında olup çocukların oynayabileceği başka bir alan yok. Tsuhara çocukluğunu kaygı içinde geçirmiş olmalı, değil mi?

YAZAR: Bir dakika bekleyin. Mutfağın yanında Japon tarzı bir oda var. Bu oda oyun alanı için mükemmel değil mi?

İİMURA: Olabilirdi ama orası büyükannenin odası.

Büyükannenin odası... Bu kelimeyi duyunca tüylerim diken diken oldu.

ANNE: Mutfakta yerde yatarken bulundu. Göğsünde tek bir bıçak yarası ve kıyafetlerinde mücadele izleri vardı.

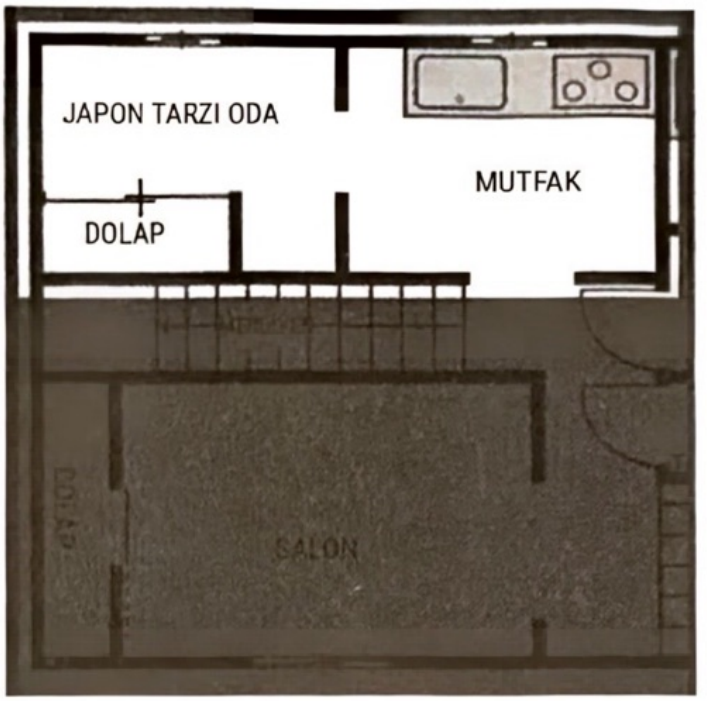
BÜYÜKANNE: Kendi odasında yatağa uzanmış ve gözleri kapalı hâlde bulundu. Battaniyenin üzerinden vücudunun çeşitli yerlerinden defalarca bıçaklanmıştı. Bacaklarındaki rahatsızlık nedeniyle yatağa bağımlı yaşadığından hiç boğuşma olmadan öldüğü düşünülüyordu.

ERKEK KARDEŞ: Mutfağın girişinde yatarken bulundu. Karnına bir mutfak bıçağı saplanmıştı.

Büyükanne odasında, anne ve kardeş mutfakta öldürülmüştü.

Olay yan yana duran iki odada gerçekleşmişti. İstemesem de o sahne zihnimde canlandı.

İİMURA: Büyükanne, adamın annesiymiş. Gelinin gözünden bakıldığında mutfakta iş yaparken kayınvalidesinin her zaman gözü üzerinde. Bu, aralarında kan bağı olan anne çocuk arasında bile bunaltıcı olabilecekken kayınvalide söz konusu olduğunda daha da çekilmez olmalı.

Üstelik büyükannenin bacakları rahatsız olduğu için neredeyse yatağa bağlıydı. Kayınvalidesinin tuvalet ihtiyacını gidermesine yardımcı olmak için Tsuhara Hanım sık sık işine ara vermek zorunda kalmış olmalı. İçten içe sinirlenmiştir.

Çocuklar anne ve babalarının hislerine karşı duyarlıdır. Annenin her zaman gergin olduğu bir ortamda rahatça oynayabilecekleri düşünülemez. Diğer yandan salonda tek başına kalmak da tedirgin hissettirir. Bence gencin bu evde huzur bulabileceği bir alan yokmuş.

Genç gerçekten de polise, "Annemle büyükannemin arası kötüydü, evde durmak zor geliyordu," şeklinde ifade vermişti.

İİMURA: Ve çocuklar büyüdüğünde kendilerine ait odaları olur. Orada da bir sorun var. Gencin odası burası.

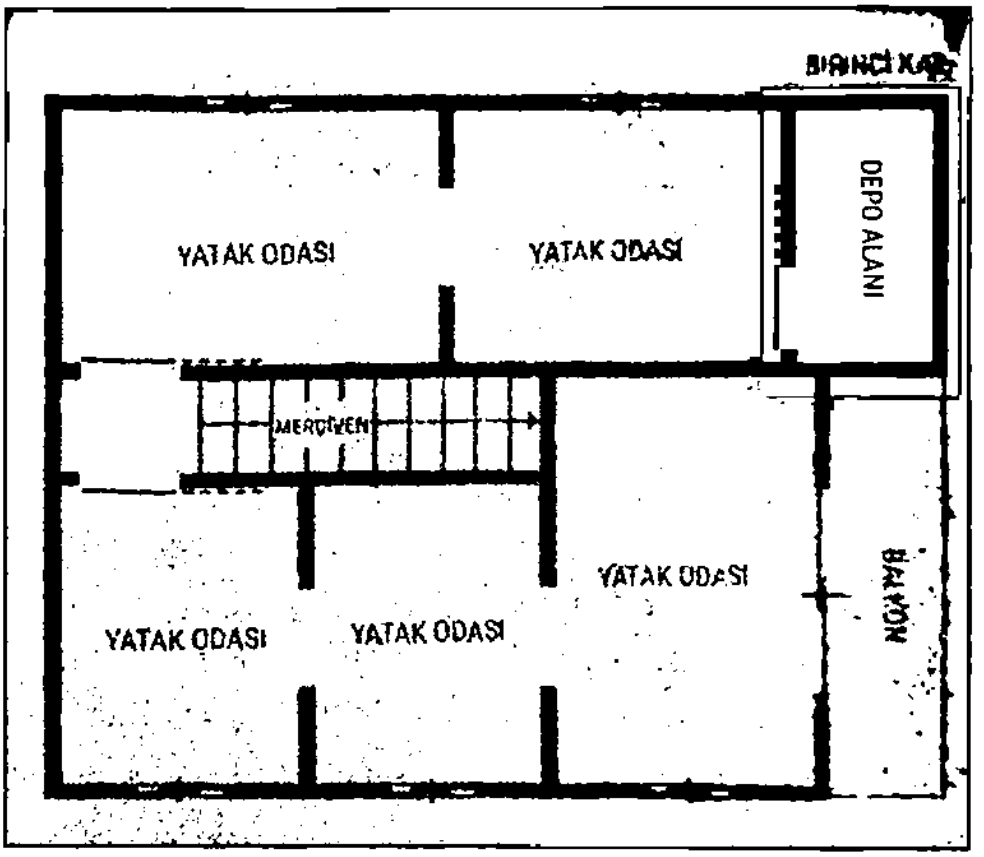
İimura'nın işaret ettiği yer birinci kattaki depo alanıydı.

İİMURA: Temizliğe girdiğimde içeri biraz göz attım ama burada bir masa, lamba ve yatak vardı. Futbolu seviyordu sanırım çünkü duvarda J. League posterleri asılıydı.

YAZAR: Ama neden depo alanında kalıyordu?

İİMURA: Eleme yöntemi. Az önce de söylediğim gibi ikinci katta kişisel alan yok. Ergenlik çağındaki bir çocuk için orası tam bir cehennem.

Kapısı olup huzur bulabileceği tek yer bu depo alanı. Genç burayı kendi isteğiyle seçmedi. Burayı seçmek zorunda kaldı. Penceresiz, karanlık ve sıkış tıkış bir oda. Böyle bir yerde uzun süre yaşayan kim olursa olsun bunalıma girer.

Çocukluğunda hissettiği gerginlik ve yalnızlık. Dar ve karanlık bir yerde geçirdiği ergenlik dönemi. Evin genelinde hissedilen huzursuzluk.

Tüm bunların birikmesi Tsuhara'yı yavaş yavaş bir katile çevirmiş olabilir miydi?

İİMURA: Tabii ki bu evde yaşayan herkes katil olacak diye bir şey yok. Muhtemelen Genç Tsuhara'nın zaten böyle bir eğilimi vardı. Ev de bunu dışarı çıkardı. İçindeki karanlığı besledi.

YAZAR: Acaba başka bir evde büyümüş olsaydı bu trajedi yaşanmaz mıydı?

İİMURA: Kim bilir... ama benzer bir şey başka yerde de yaşanabilirdi. İçinde karanlık taşıyan tek kişi o değil, bu ev de türünün tek örneği değil.

YAZAR: Ne demek istiyorsunuz?

İİMURA: Tam da söylediğim gibi. Japonya'da yüzden fazla bu evden var.

YAZAR: Ne?

İİMURA: Hikura Evleri'ni duydunuz mu? Özellikle Chubu Bölgesi'nde faaliyet gösteren bir inşaat şirketi. Sektörde kötü şöhretli ve yozlaşmış bir şirket olarak bilinir. Şöyle çalışıyorlar:

Önce bir kat planı hazırlıyorlar. Diyelim ki tasarımı yüz metre karelik bir ev için yapıyorlar. Sonra Chubu Bölgesi'ndeki alabildikleri tüm yüz metre karelik arsaları alıyorlar ve oraya bir kalıptan çıkmışçasına aynı evi inşa ediyorlar.

Aynı planı tekrar tekrar kullanıyor ve malzemeleri toplu olarak alarak maliyeti düşürüyorlar. Bu şekilde seri üretilen evleri müşterilere ucuza satıyorlar. Buna "hazır konut" deniyor.

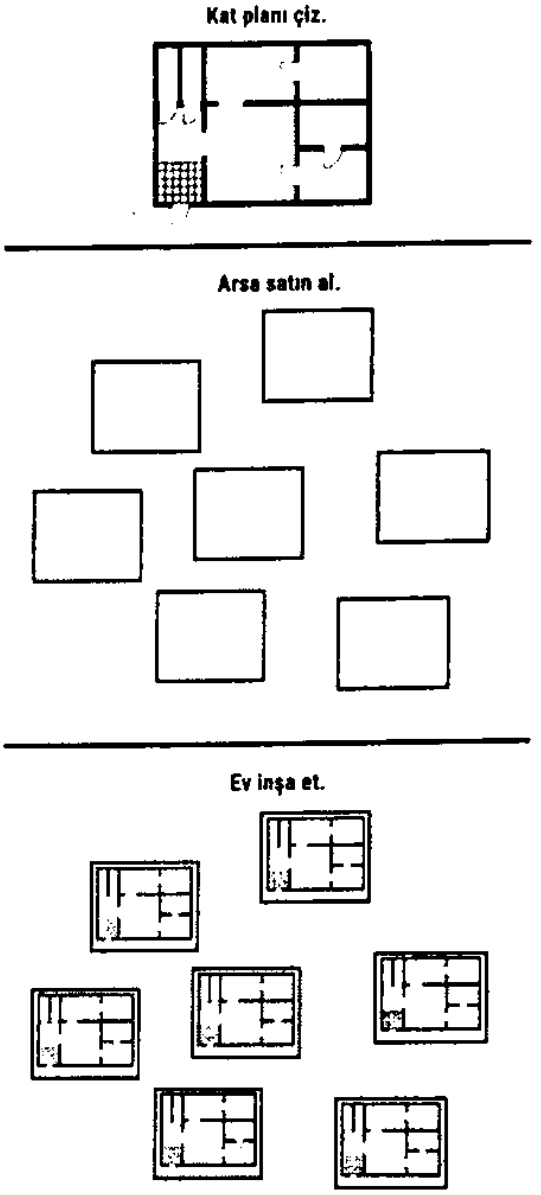
Her inşaat firması hazır konut satıyor, bu kendi başına bir sorun değil. Sorun temel alınan plan kötü olduğunda ortaya çok sayıda kötü ev çıkması. Bu ev gibi.

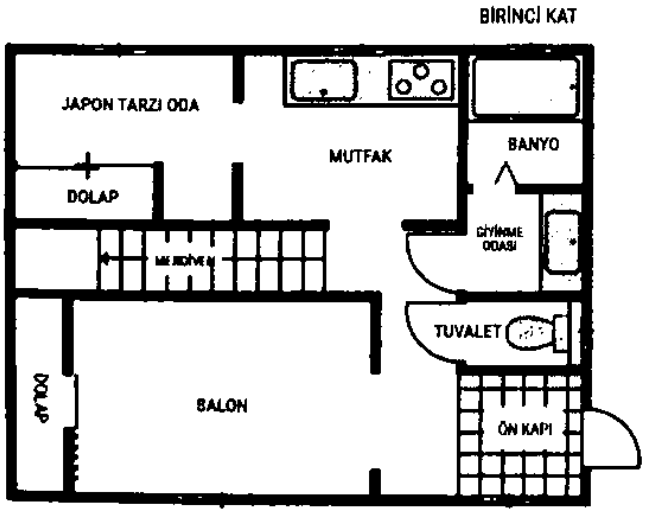
YAZAR: Tsuhara'nın evi Hikura Evleri'nin seri üretim yaptığı hazır konutlardan biri mi?

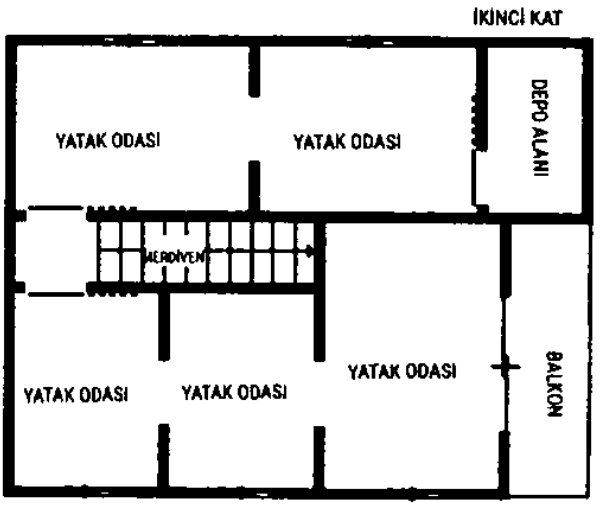
İİMURA: Evet. Uzun bir süre Chubu Bölgesi'nde yaşadığım için broşürlerde defalarca gördüm. Broşürlerde ev planıyla birlikte şöyle şeyler yazıyordu: "Yeni inşa edilmiş müstakil ev, iki katlı, altı oda bir salon, on beş milyon yen." Kulağa çok iyi geliyor.

Müstakil evlerin piyasa fiyatı yaklaşık otuz milyon yendir. Yani yarı fiyatına satıyorlar. Üstelik salonun dışında altı oda var. Tecrübesiz biri bunu iyi bir anlaşma olarak görür ama gerçek bu.

Reklamlardaki rakamları daha etkileyici göstermek için küçücük bir alana

sıkıştırılmış dar odalar. Maliyeti düşürmek için feda edilmiş kapılar. Rahatlık hiçbir şekilde düşünülmemiş.

Gösterişli reklamlar, baskıcı satış politikası ve sonrasında hiçbir destek yok. İşte böyle bir şirket. İki ufak çocuğuyla geleceğe dair pembe hayaller kuran Tsuharaların, o tezgâhtarların allayıp pulladığı hikâyelere nasıl aldandıklarını hayal etmek hiç de zor değil.

İimura Bey'in başta Tsuhara ailesinin ev planı için internette bir sürü var demesinin nedenini şimdi anlıyordum.

Muhtemelen bu planı bir konut sitesinden indirmişti. Yani buna benzer evler hâlâ ülkenin dört bir yanında satılıktı.

Bir gün orada Genç Tsuhara gibi bir çocuk yaşayacak olursa... İçimi hafif bir ürperti kapladı.

***

İimura Bey ikinci birasını bitirdikten sonra vanilyalı dondurma sipariş etti.

İİMURA: Kusura bakma, hep yiyip içiyorum.

YAZAR: Hiç önemli değil. Çok değerli bir sohbet oldu. Ama böyle kötü satış yöntemlerine rağmen Hikura Evleri nasıl batmıyor?

İİMURA: Medya stratejileri çok iyi. Reklamlara inanılmaz paralar harcıyorlar. Şirket imajını iyi gösterdikleri sürece müşteriler kanmaya devam edecek.

YAZAR: Anlıyorum...

İİMURA: Ama bu her zaman böyle değildi. Hikura'nın medyaya önem vermeye başlaması belirli bir olaydan sonra oldu.

YAZAR: Olay mı?

İİMURA: Sanırım... benim daha çırak olduğum zamanlardı. 1980'lerin sonu. Hikura'nın yönetim kurulu başkanı hakkında ortalıkta dolaşan bazı karanlık dedikodular vardı. Gençliğinde küçük bir kızı istismar ettiğine dair bir söylenti. Sonuç olarak bunun asılsız olduğu ortaya çıktı ama televizyon ve dergiler bunu ilginç bulup haber yapınca halk arasında da konuşulmaya başladı. Günümüz tabiriyle linç edildi. İtibar dediğimiz korkunç bir şey. Hikura'nın hisseleri ani bir düşüş yaşadı. Bu konuda söyleyebileceğim tek şey çok yazık oldu.

Sonra o boşluğu doldururcasına o dönem Chubu bölgesindeki rakibi Misaki Konutları krizi fırsat bilip kendi pazarını büyüttü. Hikura'nın toparlanması on yıldan fazla sürdü.

Sanırım bu acı deneyimle şunu öğrendiler. "Medya karşısında gerçekler güçsüzdür."

***

Eve döndükten sonra internette Hikura Evleri'ni arattım.

Arama önerilerinde "Hikura Evleri korkunç", "Hikura Evleri dolandırıcı", Hikura Evleri tarikat" gibi ifadeler sıralandı. Biraz araştırınca İimura Bey'in dediği gibi gerçekten de düşük kalite birçok ev satıyorlardı ve müşteri değerlendirmeleri çok kötüydü.

Ardından Hikura Evleri'nin internet sitesine baktım.

"Harika evler uygun fiyata" yazısıyla birlikte ünlü influencerların şık salonlarda ev partileri verirken çekilmiş fotoğrafları yer alıyordu.

Sayfayı aşağı kaydırdığımda bir de video eklendiğini gördüm. Videoyu oynattığımda hit bir pop şarkısı eşliğinde popüler bir kadın oyuncu davetkâr sesiyle, "Hikura Evleri hayallerinizi gerçekleştirir," diye mırıldanmaya başladı.

İimura Bey'in "Medya karşısında gerçekler güçsüzdür," sözünü hatırladım.

Geçmişte medya yüzünden acı bir deneyim yaşayan Hikura Evleri bundan ders çıkarmış ve medyanın gücünü tersine kullanarak kötü şöhretlerini gizlemeyi öğrenmişti.

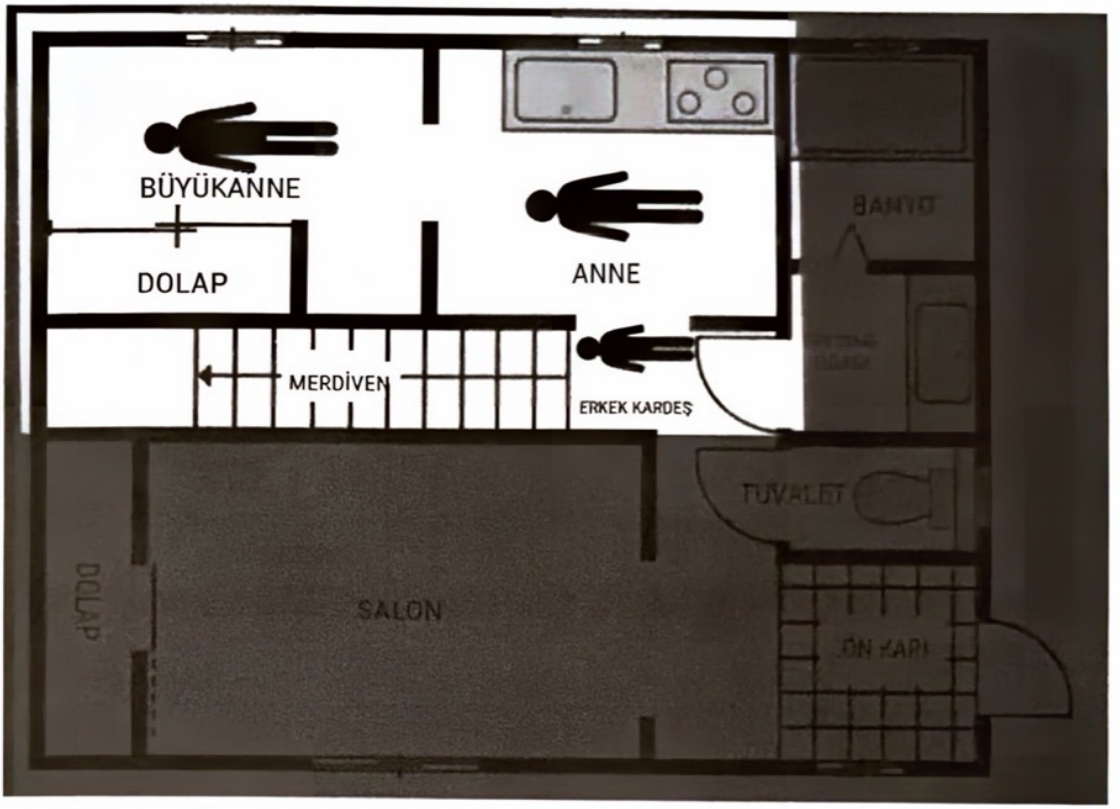
Sayfanın köşesinde "Yönetimden Mesaj" yazısını fark ettim. Tıklayınca iki fotoğraf açıldı. Birisi yönetim kurulu başkanıydı. Gözlüklü ve karga burunlu yaşlı bir adamdı. İsminin Masahiko Hikura olduğu yazıyordu. Diğer fotoğrafta kısa saçlı, orta yaşlı bir adam vardı. Şirketin başkanıydı. İsmi Akinaga Hikura'ydı.

Ama baba oğul olduklarını anlamak için isimlerine bakmama gerek yoktu. Akinaga yüz hatlarını babasından almıştı, özellikle karga burnu aynıydı.

Bilgisayarı kapatınca İimura Bey'den aldığım kat planına bir kez daha baktım.

2020'de bu evde –ya da çok benzerinde– bir trajedi yaşanmıştı. Mağdurlar on altı yaşındaki Tsuhara'nın annesi, büyükannesi ve erkek kardeşiydi.

Annenin çığlıklarını duyan komşuların ihbarı üzerine polis olay yerine gelmiş ama üçü çoktan hayatını kaybetmişti. Silah olarak mutfak bıçağı kullanılmıştı. Tsuhara bıçağı yemek yapan annesinden alarak saldırmak için kullanmıştı.

ANNE: Mutfakta yerde yatarken bulundu. Göğsünde tek bir bıçak yarası ve kıyafetlerinde mücadele izleri vardı.

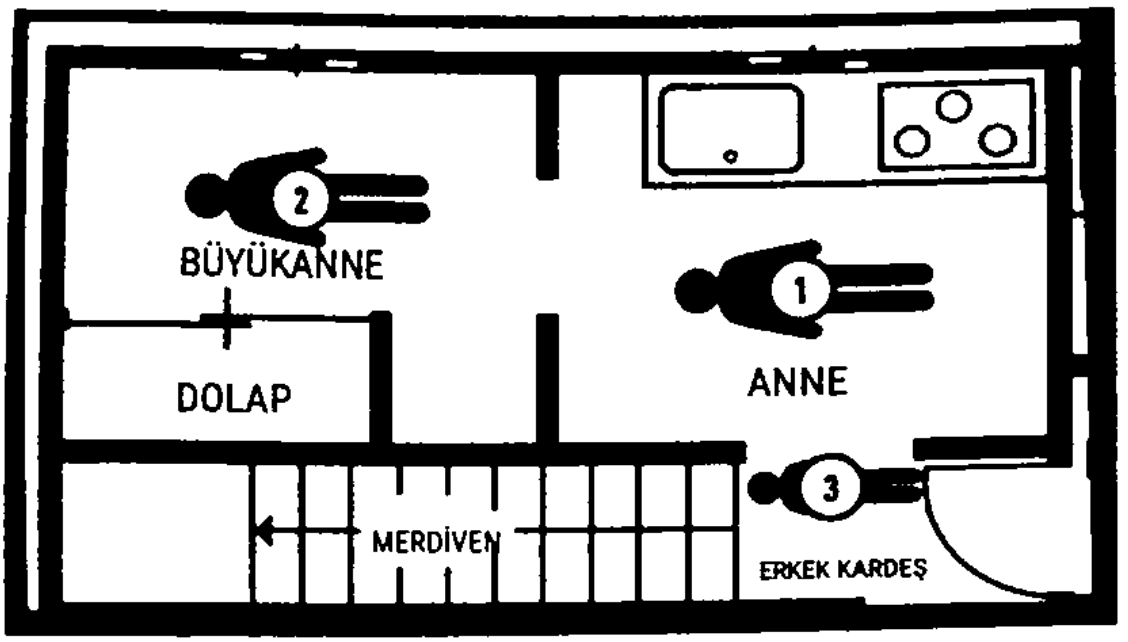
BÜYÜKANNE: Kendi odasında yatağa uzanmış ve gözleri kapalı hâlde bulundu. Battaniyenin üzerinden vücudunun çeşitli yerlerinden defalarca bıçaklanmıştı. Bacaklarındaki rahatsızlık nedeniyle yatağa bağımlı yaşadığından hiç boğuşma olmadan öldüğü düşünülüyordu.

ERKEK KARDEŞ: Mutfağın girişinde yatarken bulundu. Karnına bir mutfak bıçağı saplanmıştı.

Genç adam üst vücudunun çeşitli yerlerine aldığı darbeler nedeniyle hastanede tedavi gördükten sonra tutuklanmıştı.

O an aklıma bir soru geldi. Üç kişi hangi sırayla öldürülmüştü?

Bıçağın erkek kardeşin karnına saplı hâlde bulunması en son onun öldürüldüğünü gösteriyordu. Peki ya diğer ikisi? Ev planına bakarak zihnimde canlandırdım.

Tsuhara yemek pişiren annesinin elinden bıçağı aldı ve mücadele sonrası annesini bıçaklayarak öldürdü.

Ardından Japon tarzı odaya girdi ve uyuyan büyükannesini bıçaklayarak öldürdü.

Gürültüyü duyup gelen erkek kardeşini bıçaklayarak öldürdü.

Bu sıralama en mantıklısı gibi görünüyordu ama biraz düşününce tuhaf bir nokta vardı. Büyükannesi neden uyanmamıştı? Annesi komşuların bile duyabileceği kadar yüksek sesle çığlık atmıştı. Yan odada bulunan büyükannesinin uyanmaması mümkün değildi. Öyleyse...

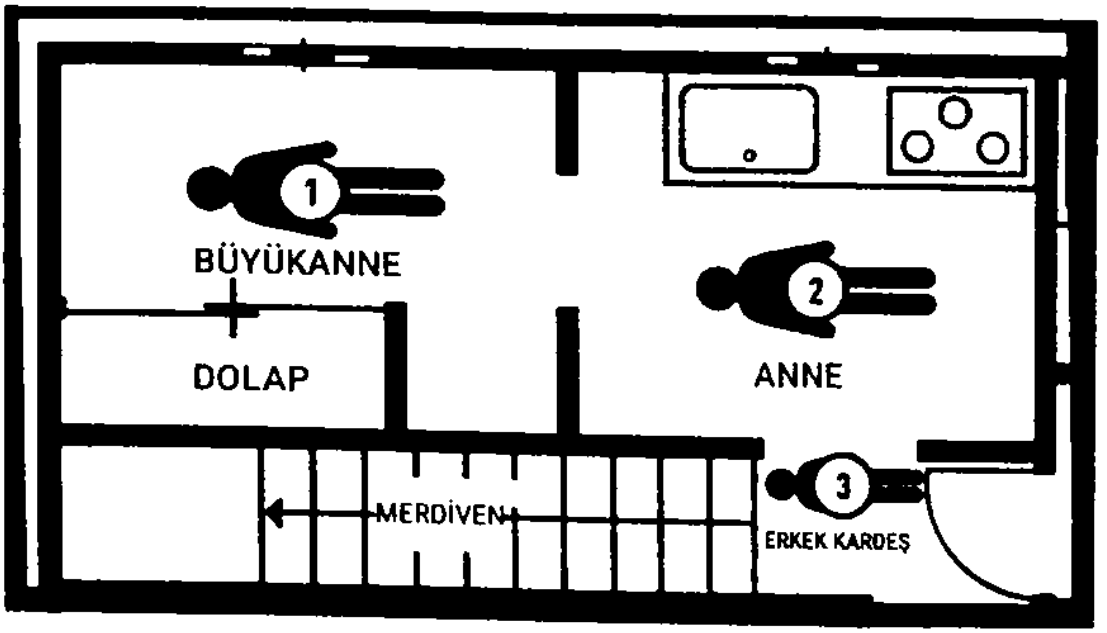
"Büyükanne: Kendi odasında yatağa uzanmış ve gözleri kapalı hâlde bulundu."

Bu bilgiyle çelişiyordu. O zaman büyükanne mi ilk öldürülmüştü?

Tsuhara yemek pişiren annesinin elinden bıçağı aldı ve Japon tarzı odaya giderek büyükannesini bıçaklayarak öldürdü.

Annesi hemen araya girdi. Onu yaşlı kadının üzerinden çekip aldı ve boğuşa boğuşa mutfağa kadar sürükledi. Sonra Tsuhara bıçağı göğsüne saplayıp onu oracıkta öldürdü.

Gürültüyü duyup gelen erkek kardeşini bıçaklayarak öldürdü.

Bu durum büyükanne bulunduğunda gözlerinin kapalı olmasını açıklardı ama aynı zamanda ortaya başka bir soru da çıkıyordu.

Tsuhara neden yaralanmıştı?

Japon tarzı odada büyükannesini bıçaklayıp öldürdükten sonra annesiyle mücadele ettiyse bıçak başta Tsuhara'nın elinde olmalıydı. Üstelik o on altı yaşında bir erkekti. Annesinden daha güçlü değilse bile, en az onun kadar güçlüydü.

Gel gör ki, annenin göğsündeki o tek bıçak darbesi dışında vücudunda hiçbir yaralanma yoktu; buna karşılık çocuğun üst bedeninin her yeri kesiklerle doluydu. Bu da boğuşma esnasında bıçağı tutan kişinin aslında anne olduğunu gösteriyordu.

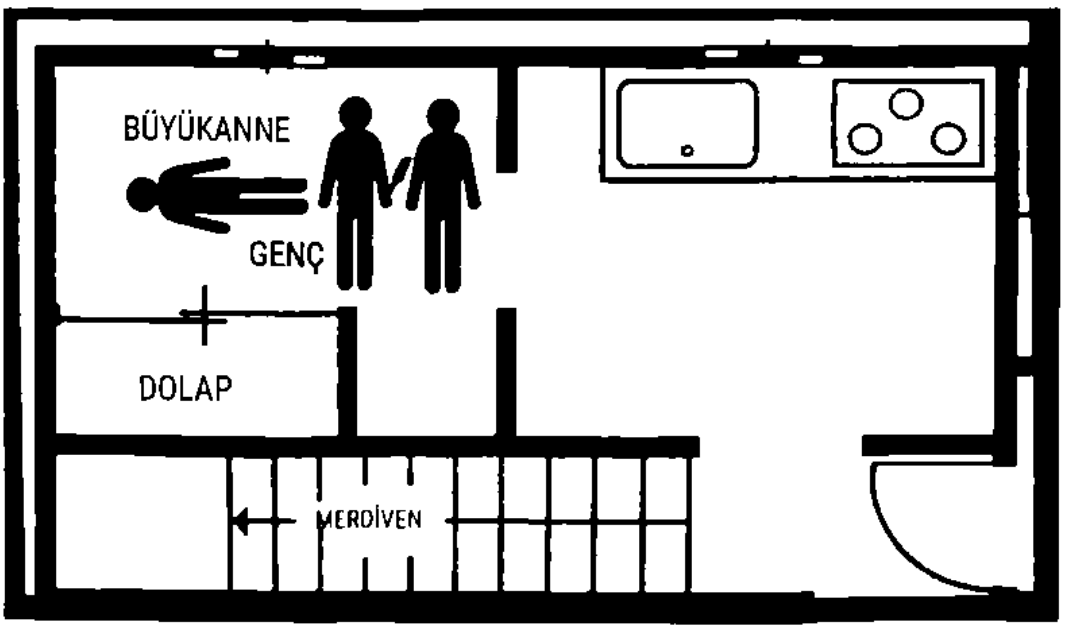
O zaman... korkunç bir olasılık ortaya çıktı. Şimdiye kadar kendimize anlattığımız hikâye paramparça oldu.

Büyükanneyi bıçaklayan Tsuhara değil annesiydi.

Kayınvalidesiyle olan kötü ilişkisi. Ona sürekli bakmanın getirdiği yorgunluk. Yaşaması zor olan bir ev.

Bütün bu stres birikerek bir gün sınırına ulaşmıştı. Yan odaya gitmiş, elindeki mutfak bıçağını uyuyan kayınvalidesinin bedenine saplamıştı.

Genç adam tesadüfen bu olaya şahit oldu. Annesini durdurmak için odaya koştu.

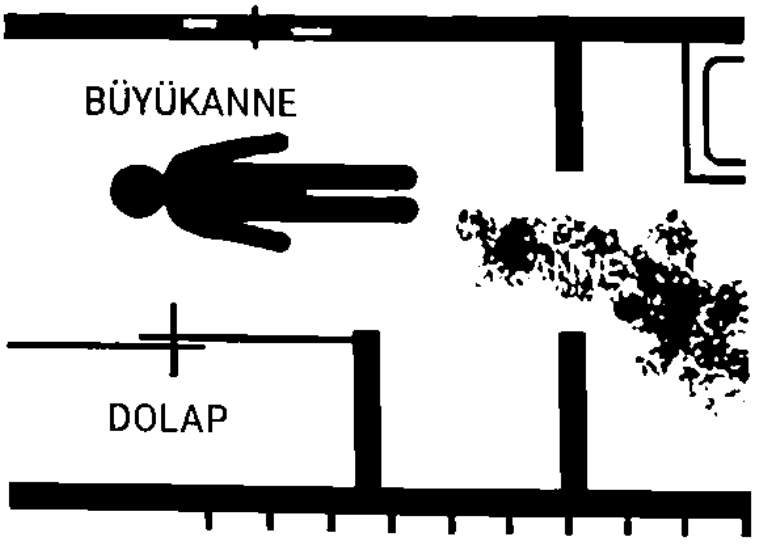

Genç, annesini büyükannesinden ayırmak için mücadele ederek mutfağa doğru çekti.

Annesinin elindeki mutfak bıçağı çocuğun üst bedenine defalarca saplandı.

Özellikle büyükannenin odasından mutfağa kadar etraf kan gölüne dönmüştü.

O kan gölü gence ait olabilir miydi?

Şiddetli mücadelenin ardından Tsuhara kazayla annesini göğsünden bıçakladı.

Çığlıkları duyan kardeşi mutfağa geldi.

Annemi bıçakladığımı gördü diye düşünen Tsuhara panikle bıçağı kardeşinin karnına sapladı...

Bu sadece bir tahmindi ama belki de bu evin beslediği tek karanlık oğlanınki değildi.

Dosya 2 "Karanlığı Besleyen Ev" – Son

Dosya 3
Ormandaki Su Değirmeni

Eski bir kitaptan alıntı

Parlak Gözlerin Seyir Defteri adında eski bir kitap var.

Showa Dönemi'nde farklı bölgelere seyahat eden insanların anılarının bir araya getirildiği bir seyahat derlemesi. 1940'ta yayımlanmış ve hemen tükenmiş ama şans eseri elime geçirmeyi başardım.

Bu kitaba dahil ettiğim kısım "Hani Bölgesi Anıları" adlı bölüm. Bu bölümü yazan kişi o sırada yirmi yaşında olan Uki Mizunashi adlı bir kadın. Mizunashi denildiğinde akla gelen, eskiden demircilik sektöründe önemli bir rol oynayan büyük aile şirketi Mizunashi ailesinin tek kızı.

"Hani Bölgesi Anıları" Uki'nin yazın sıcaklardan kaçmak için amcasının evinde kaldığı sırada yaşananları anlatıyor. Kitabın bir yerinde oldukça ürkütücü bir anlatım var.

Uki'nin yakınlardaki bir ormanda dolaşırken gizemli bir su değirmeni bulduğu bölüm. O kısmı buraya aktarmaya karar verdim.

Orijinal metinde çok sayıda eski kelime kullanıldığı için bunlar güncel ifadelere dönüştürüldü ve metin içindeki çizimlerin Uki Mizunashi'nin betimlemelerine dayanarak tamamen bana ait olduğunu not düşeyim.

Parlak Gözlerin Seyir Defteri 14. Bölüm: "Hani Bölgesi Anıları"ndan Alıntı

Yazar: Uki Mizunashi

23 Ağustos 1938

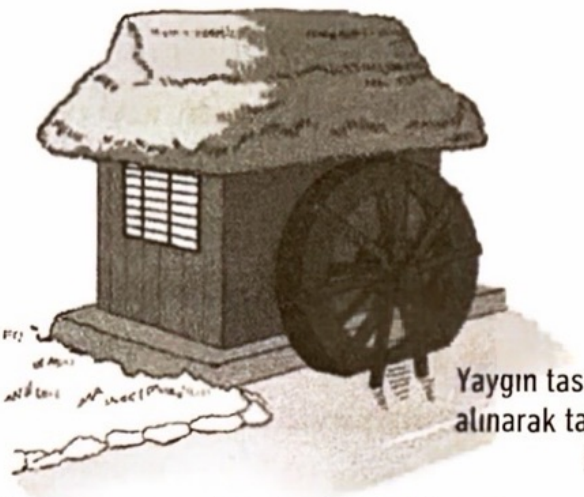
Üç gündür yağan yağmur durduğu için yengeme, "Biraz dolaşmaya çıkacağım," dedim ve ormana girdim. Çamurlu zeminde düşmemeye dikkat ederek yürürken bir anda önüme ahşaptan yapılmış bir kulübe çıktı.

Kulübenin duvarında büyük bir tekerlek vardı. Küçükken Tohoku'daki akrabalarımın evini ziyaret ettiğimde buna benzer bir şey görmüştüm. Bu yüzden bunun bir su değirmeni* olduğunu anladım.

Özlem duygusuyla değirmene bir süre öylece bakarken tuhaf bir şey fark ettim. Su çarkının etrafında su yoktu. Su çarkı adından da anlaşılacağı üzere suyun gücüyle hareket eden bir araç olduğu için nehir ya da göl gibi bir su kaynağının yakınında olması gerekirdi.

Ama etrafa baktığımda buna benzer bir şey göremedim. Bunun gerçekten de bir su değirmeni olup olmadığı konusunda şüphelenmeye başla-

***Su Değirmeni Nedir?**

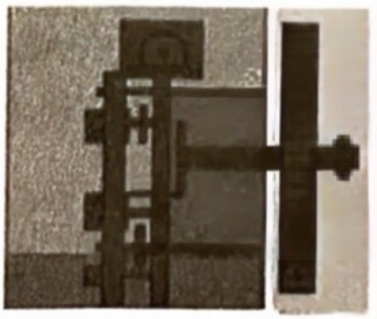

Yaygın tasarımlar esas alınarak tasarlanan bir illüstrasyon.

Dış duvarına su çarkı yerleştirilmiş bir yapı.

Hemen yanından akan nehrin akış gücü su çarkını döndürür. Ardından bir dişli sistemi, çarkın bu dönüş hareketini tahıl öğütmek veya kumaş dokumak için gereken güce dönüştürür.

Yaklaşık 1960'lı yıllara kadar Japonya'nın birçok bölgesinde yaygın olarak bulunuyordu.

Su değirmeninin içi

dım. Acaba bu büyük tekerlek süs müydü? Böyle düşünerek değirmene yaklaştığımda su çarkının sol tarafında küçük parmaklıklı bir pencere olduğunu gördüm.

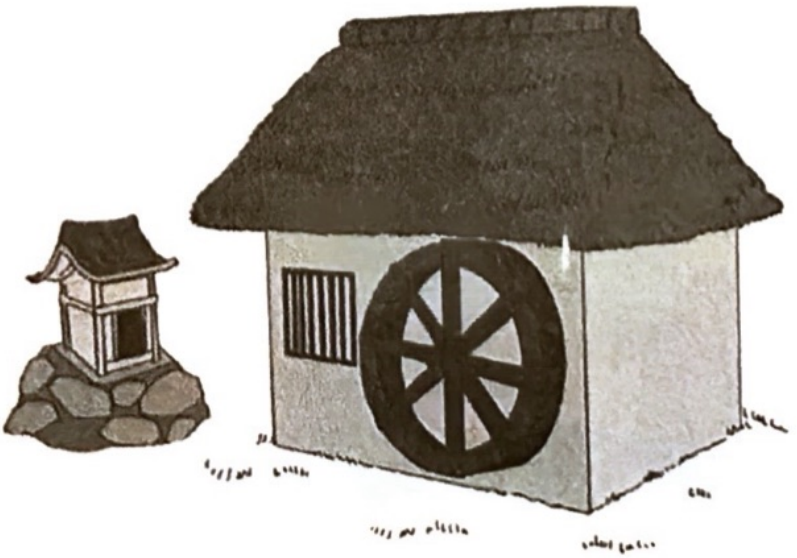
İçeriye baktığımda bir oda gördüm. Dar ve uzun bir odaydı. Orada başımı döndürecek kadar çok sayıda ve çeşitte dişli, bir sanat eseri gibi karmaşık bir şekilde iç içe geçmişti.

*Bu çizim metindeki anlatıma dayanılarak hazırlanmıştır.

Bu kadar incelikli olmasa da benzer bir manzarayı Tohoku'daki su değirmeninde görmüştüm. Öyleyse bu büyük su çarkı sadece süs değildi.

Etrafa bakındığımda kulübenin solunda küçük, tapınağa benzer bir yapı gördüm ve oraya doğru yürüdüm.

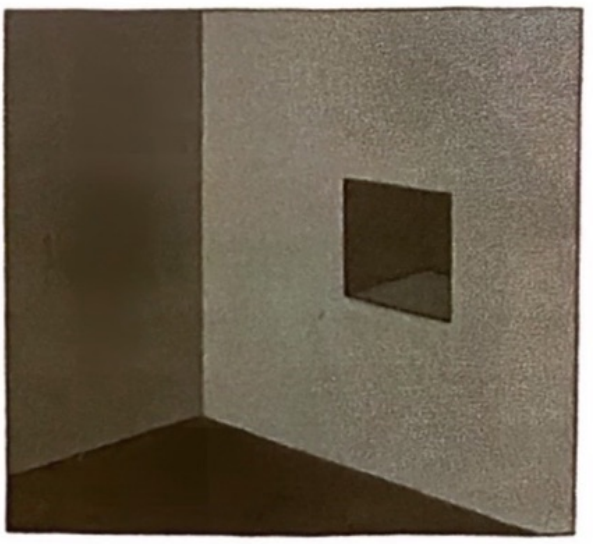
Sevimli, üçgen çatılı tapınak kısmen yeniydi. Ahşabı beyaz ve temizdi. İçine bir taştan heykel konulmuştu. Elinde yuvarlak bir meyve tutan bir tanrıça heykeliydi.

Tanrıça kulübeye doğru dönük duruyordu. Ellerimi birleştirip dua ettikten sonra kulübenin diğer tarafına geçtim. Orada bir giriş vardı.

Sade ve ahşaptan yapılmış sürgülü kapı açıktı. Saygısızca olduğunu bilsem de merakıma yenik düşerek hevesle içeri baktım. Yaklaşık üç tatami büyüklüğünde ahşap döşemeli bir odaydı.

Az önce parmaklıklı pencereden görünen karmaşık dişliler yoktu. Muhtemelen dişlilerin bulunduğu oda bir duvarla ayrılmıştı.

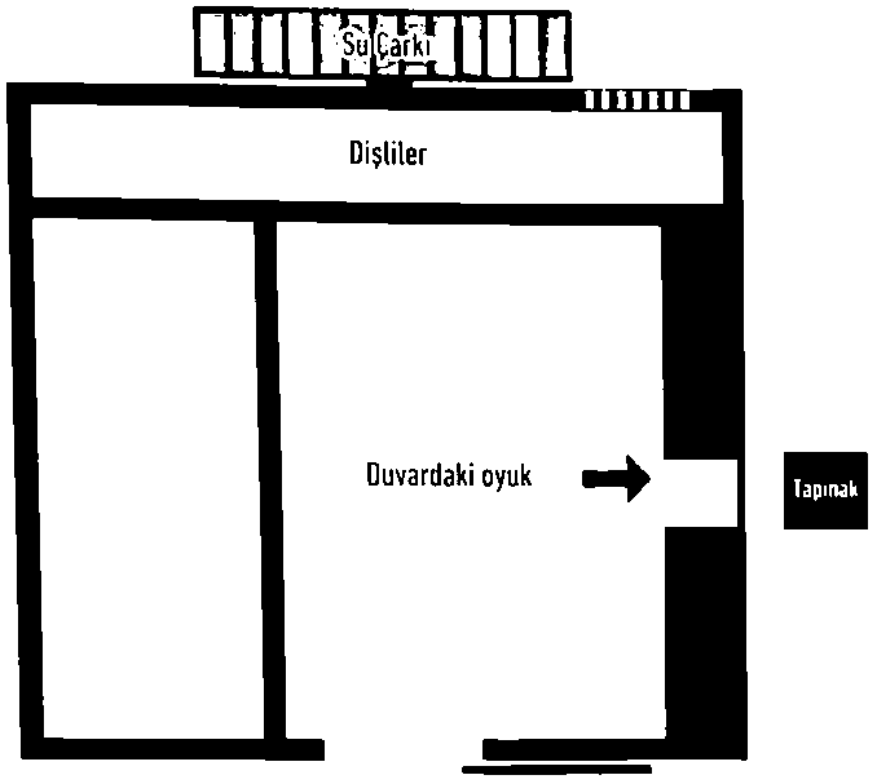

Odanın içinde pencere, mobilya, lamba ya da süs eşyası yoktu. Kendimi sanki kare bir kutunun içindeymişim gibi hissettim. Tek özelliği sağ taraftaki duvarda büyük bir delik olmasıydı.

Delik desem de içinden dışarısı görünmüyordu. Bu yüzden oyuk diye ifade etmek daha doğru olurdu.

Duvarın ortasına oyulmuş kare şeklindeki bu alan top gibi kıvrılırsam tam sığabileceğim büyüklükteydi. Bir süre bunun ne için kullanıldığını düşündüm. Oraya çiçeklerle dolu bir vazo yerleştirilse bile hiçbir şeyin olmadığı bu odada sadece çiçeklerin olması bana biraz garip geldi.

Bir süre bu küçük odaya bakarken yavaş yavaş tuhaf bir hisse kapıldım. Kulübenin dışarıdan gördüğüm hâliyle içerisi arasında bir uyumsuzluk varmış gibi geldi. Ah, o an sonunda kafama dank etti. Bu oda dışarıdan gördüğüm kulübeye kıyasla çok daha dardı.

Muhtemelen bulunduğum odanın solunda başka bir oda vardı ama hiçbir yerde oraya açılan bir kapı yoktu. Kulübenin dışında bir giriş mi vardı? Böyle düşünerek kulübenin dış duvarını incelemeye karar verdim.

Fakat tapınağın tam tersi istikametten başlayıp duvar boyunca sola doğru yürüsem de girişi bulamadım ve su çarkının olduğu yere geri döndüm. Kulübenin etrafında bir tam tur döndüm ve anladığım tek şey, bunun gerçekten de çok gizemli bir su değirmeni olduğuydu.

Suyu olmayan su değirmeni, duvardaki oyuk, kimsenin giremediği oda... Sanki bir rüyadaymışım gibiydi.

Bu yerde kalırsam aklımı kaçıracakmışım gibi hissettim ve merakımı dizginleyerek amcamın evine dönmeye karar verdim.

Ama yürümeye çalışsam da nedense ayaklarım kıpırdamadı. Ayaklarıma baktığımda sandaletlerimin dün geceki yağmurda çamurlaşmış toprağa yapıştığını gördüm.

Önce sol ayağımı topraktan çekmek için sağ ayağımı bütün gücümle bastırdım. O anda ıslak bir ses çıktı ve sandaletim çamurdan kurtuldu ama o sırada fazla güç uyguladığım için dengemi kaybettim ve neredeyse düşüyordum.

İki elimle önümdeki su çarkına tutunarak kimonomu kirletmekten kurtuldum.

Ama rahatlamam uzun sürmedi. Aniden kulaklarımı tırmalayan tiz bir ses geldi ve bedenim yavaş yavaş öne doğru eğilmeye başladı. Tutunduğum için ağırlığımla su çarkı dönmeye başlamıştı.

Parmaklıklı pencerenin içindeki dişliler sanki devasa böcekler gibi oraya buraya dönüyordu. Telaşla ellerimi su çarkından çektim ve kulübenin duvarına yaslandım.

Kalbim küt küt atıyordu. Bir süre derin derin nefes alarak bedenimi dinlendirmeye karar verdim. Ne kadar süre geçti bil-

miyordum. Kalp atışlarım sakinleşmeye başladıkça kafamda bazı sorular belirdi.

Az önce su çarkı dönmüş, dişliler hareket etmişti. Bunun sonucunda bir şey harekete geçmiş olmalıydı.

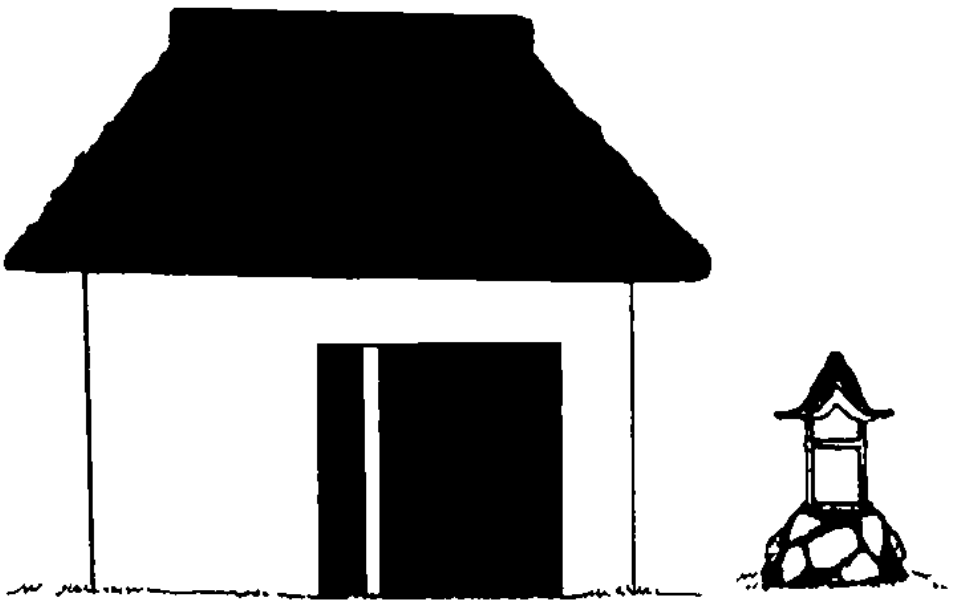
Tohoku'daki akrabalarımın evinde gördüğüm su değirmeni dişlileri döndürerek harman makinesini çalıştırıyordu. Ayrıca bunun dışında dokuma tezgâhlarını çalıştıran su değirmenleri olduğunu da duymuştum.

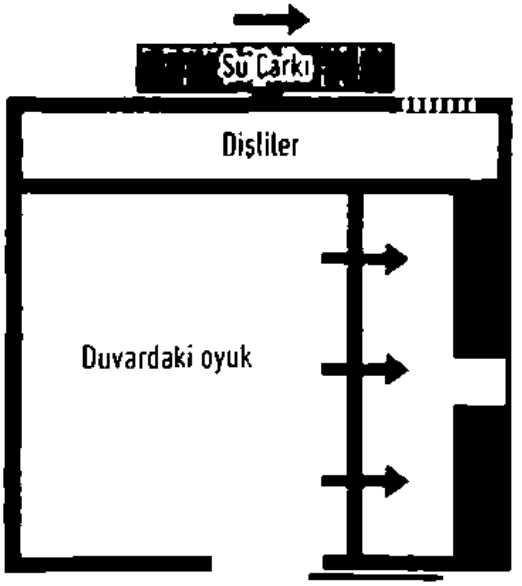
Buna karşılık bu su değirmeninde sadece dişliler dönüyordu ama bununla çalışan hiçbir şey yoktu. İşlevsel olmayan bir su değirmeni. Bunun gerçekten bir anlamı var mıydı?

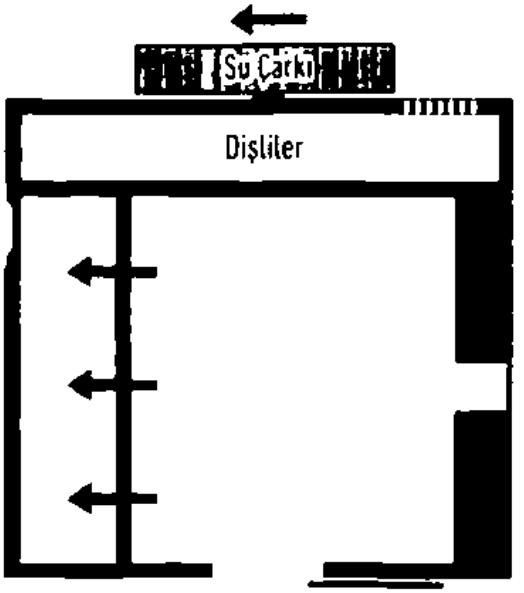
Az önce su çarkı hareket ederken kulakları tırmalayan bir ses duyduğum aklıma geldi. O ses ne su çarkından ne de dişlilerden geliyordu. Sanki çok daha uzaktaydı. Böyle düşünürken aniden zihnimde bir resim canlandı. Ahh, olabilir miydi?

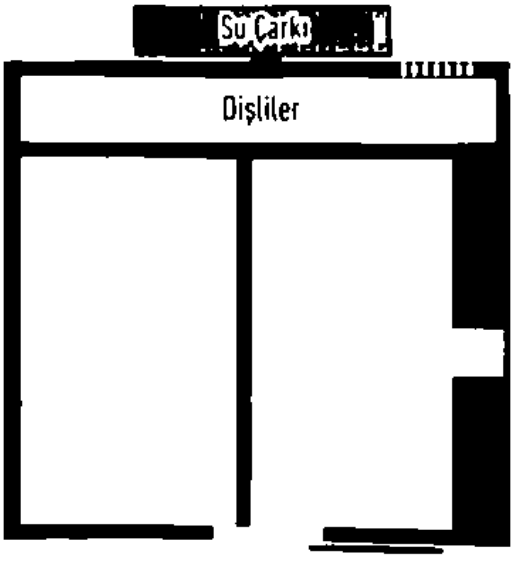
Düşmemek ya da zemine saplanmamak için yavaşça duvar boyunca yürümeye başladım. Az önce gördüğüm tapınağın önünden geçip tekrar kulübenin diğer tarafına yöneldim.

O manzarayı gördüğümde düşüncelerimin yanlış olmadığını anladım.

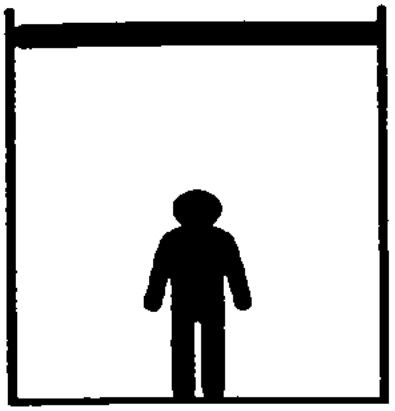

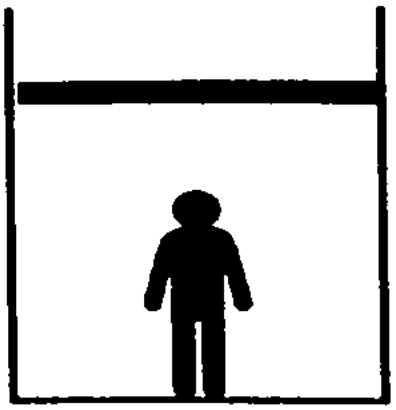
Girişin sol tarafında demin orada olmayan çok küçük bir boşluk oluşmuştu. Giriş genişlememişti. Duvar hareket etmişti.

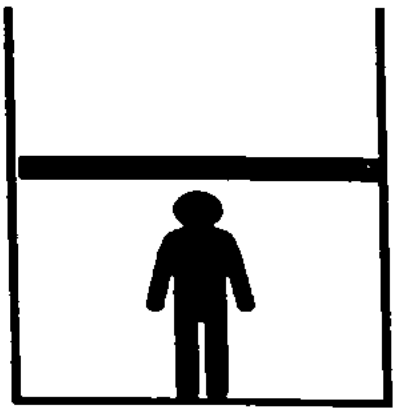
Muhtemelen su çarkını çevirdiğinizde iç duvarın da çevirdiğiniz yöne doğru hareket etmesini sağlayan bir mekanizma vardı.

Az önce istemeden su çarkını çevirmemle girilmez sandığım sol taraftaki oda genişlemiş ve girişi ortaya çıkmıştı. Bu mekanizma ne işe yarıyordu?

Hareket eden bir duvar... Bu sözcük bana daha önce okuduğum bir kitabı hatırlattı. Adı *Beyaz Saçlı İblis* olan uyarlama bir romandı. Eşini arkadaşına kaptırdığı için kıskançlıktan deliren bir adamın hikâyesiydi. Adam intikam almak için arkadaşını kandırıp onu özel olarak hazırladığı dar bir odaya kapatıyordu. O odaya yukarı aşağı

hareket eden bir asma tavan düzeneği kurulmuştu.

Katil dışarıdan çalıştırdığında tavan yavaş yavaş iniyordu. Oda gitgide alçalırken kaçacak yeri olmayan arkadaşı korku içinde bağırıyordu. Sonunda tavanın altında eziliyor ve bedeni... Ahh, hatırlaması bile tüylerimi diken diken eden korkunç bir hikâyeydi.

Bu su değirmeni, *Beyaz Saçlı İblis*'teki infaz odasına benziyordu.

Biri içerideki odalardan birine kapatılır ve su çarkı çevrilirse... Hayır, böyle korkunç bir şeyin gerçekte olması mümkün değildi. Mutlaka başka bir kullanım amacı olmalıydı.

Bu korkunç düşünceyi zihnimden uzaklaştırıp kulübenin girişine doğru yürüdüm. Az önce girilemeyen sol taraftaki oda nasıl görünüyordu acaba? Aralıktan içeri baktım. O anda burnuma keskin bir koku geldi.

Çürümüş yemek kokusuna karışmış metalik bir demir kokusuydu. Çok mide bulandırıcıydı. Gözlerim karanlığa alıştığında yerde bir şeyin yattığını gördüm.

Bir akbalıkçıl kuşuydu.

Dişi akbalıkçıl ölmüştü. Mutlaka biri şaka olsun diye onu buraya kilitlemişti. Dışarı çıkamadığı için de açlıktan ölmüştü. Bu duruma düştüğünden beri uzun bir zaman geçmiş olmalıydı.

Tüyleri dökülmüş, bir kanadının ucu kopmuş, bedeni çürümeye başlamış ve koyu kırmızı kanı yeri lekelemişti.

Korktum ve oradan kaçtım.

O akşam amcam ve yengemle birlikte akşam yemeği yedikten sonra onlara su değirmeni hakkında soru sormaya karar verdim. Onların mülkü değildi ama yakınlarda olduğu için bir şeyler bilebileceklerini düşündüm.

Ama ağzımı açtığım an arka odadaki bebek ağlamaya başladı ve amcamlar aniden yerlerinden kalktı. Görünüşe göre ameliyattan sonraki iyileşme süreci iyi gitmiyordu. Bebeğin kesilen sol kolu kökünden iltihaplanmıştı.

Ondan sonraki birkaç gün ikisi de hastanedeki bakım işleriyle meşguldü. Tokyo'ya dönene kadar su değirmeni hakkında hiçbir şey soramadım.

(...)

Ertesi yıl evlendim ve bir kızım oldu. Öyle bir hengameye girdim ki Hani'de geçirdiğim günlerin anıları silikleşti ama o yağmurdan sonraki gün olanları hâlâ net bir şekilde hatırlıyorum.

Her seferinde şunu düşünüyorum.

Akbalıkçıl kuşunu oraya kim hapsetti?

Neden böyle acımasızca bir şey yaptı?

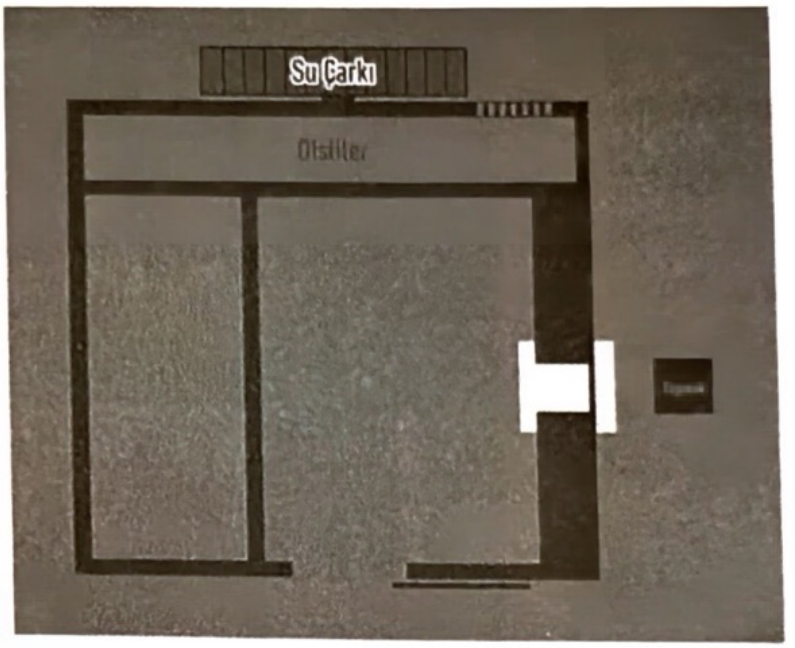
Su değirmeninin asıl amacı neydi?

İlk iki soruya hâlâ bir cevabım yok ama üçüncü soru, değirmenin gerçek amacı konusunda bir teorim var.

O gün, hareket eden duvarı kendi gözlerimle gördüğüm an zihnimde canlanan *Beyaz Saçlı İblis* hikâyesi... Mantıksız olduğunu düşünüp aklımdan hemen çıkarmıştım ama belki o kadar da yanılmamıştım.

Hayır, elbette o kulübenin infaz odası olduğunu düşünmüyorum ama içimde ona yakın bir şey olabileceğine dair bir his var.

Aklıma sağdaki odanın duvarına yapılmış kare şeklindeki oyuk geldi. Ne amaçla yapılmıştı?

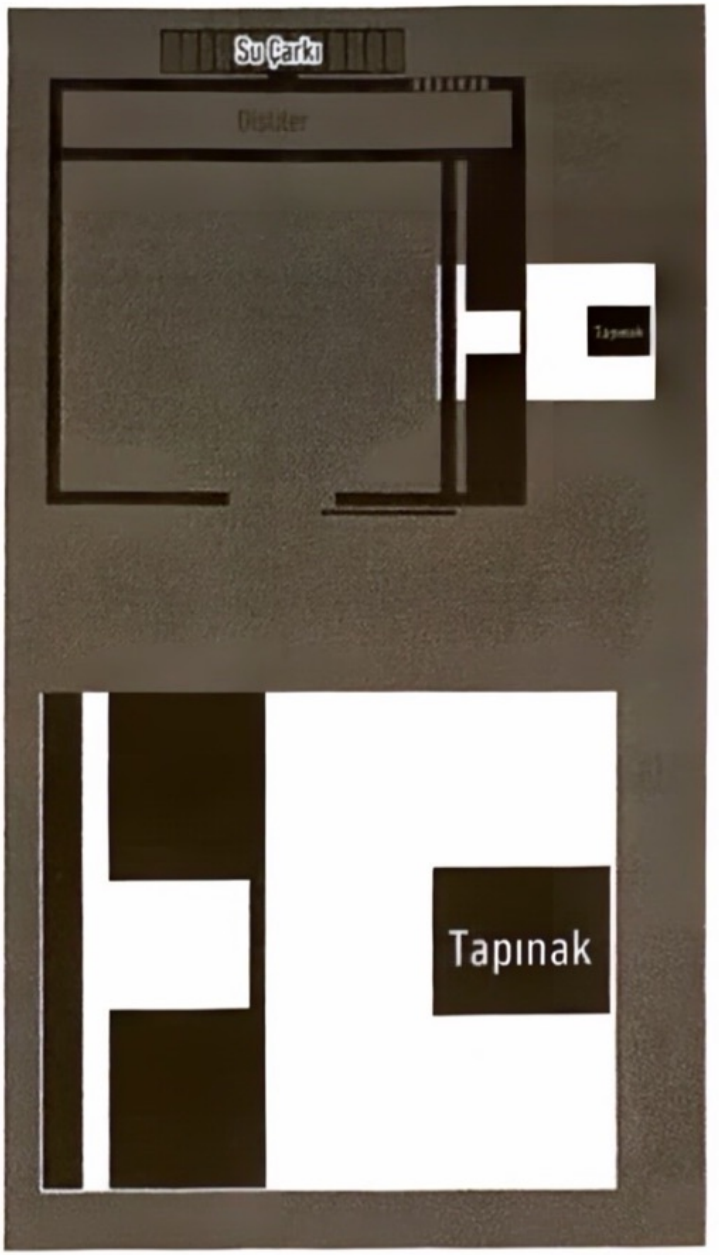

Örneğin biri sağdaki odaya hapsedilip su çarkı çevrilirse duvar odayı sıkıştırmaya başlarken hapsedilen kişi ezilme korkusuyla tir tir titrerdi. O zaman o kişi ne yapardı?

Yaklaşan duvardan kaçmak için o oyuğun içine kıvrılırdı.

Bacaklarını büküp diz çöker ve yüzünü bacaklarının arasına gömerdi. Tıpkı günahlarından af dileyen bir günahkârın duruşu gibi.

Dizlerinin üstüne çöktüğü yerin önünde bir tapınak ve Tanrıça heykeli vardı. Neden öyle bir yerde tapınak vardı? Oraya kasıtlı olarak yerleştirilmiş olabilir miydi?

Ben öyle olduğunu düşünüyorum.

O su değirmeni günahkârların af dilemesi için yapılmış bir kulübeydi.

Günah işledikten sonra yüzsüzce af dilemeyenlere zorla Tanrıça'dan af diletmeyi amaçlayan bir yapıydı.

Dindar bir topluluk tarafından gizlice ormanın içine inşa edilmiş, kiliselerin günah çıkarma odalarına benzeyen bir yerdi.

Böyle hissetmekten kendimi alamıyorum.

Yine de bunlar artık çok eskide kaldı. Üzerine ne kadar düşünsem de hepsi birer hayalden ibaret.

Dosya 3 "Ormandaki Su Değirmeni" – Son

@ayisigikitap

Dosya 4
Fare Kapanı Ev

13 Mart 2022

Shiori Hayasaka Hanım'la Yapılan Röportaj Kaydı

"Belki de içten içe bu konuyu konuşacağım günü bekliyordum," dedi Shiori Hayasaka Hanım büyük pencereden şehir merkezine bakarken.

Hayasaka Hanım otuz üç yaşında bir şirket yöneticisiydi. Roppongi'deki yüksek katlı ofisinde on çalışanla birlikte internet uygulamaları geliştirerek yılda birkaç yüz milyon yen kazanıyordu. Uzun açık kahverengi saçları, çarpıcı makyajı ve üzerine dikilmiş gibi oturan marka takımıyla tam anlamıyla başarılı bir kadın yönetici gibi görünüyordu.

O gün pazar olduğu için çalışanlar ofiste değildi. Ben ve Hayasaka Hanım baş başa görüşecektik. Onunla röportaj yapmamın sebebi bir ev ve orada gerçekleşen ölümcül bir kazaydı.

HAYASAKA: Ortaokul zamanlarımda Gunma'nın kuzeyinde bulunan özel bir kız lisesine gidiyordum. "Elit kız okulu" denilen okullardan biriydi. Sınıf arkadaşlarım yerel şirketlerin başkanı, milletvekili ya da toprak sahipleri gibi zengin ailelerin kızlarıydı. Kendimi hep küçük düşmüş hissederdim.

Hayasaka Hanım'ın babası o dönem bir otomobil şirketinde müdürmüş.

Oldukça saygın bir unvan olsa da Hayasaka Hanım aile itibarı nedeniyle sessiz bir ayrımcılığa maruz kalmış.

HAYASAKA: Kimse dile getirmese de durum böyleydi. Sanırım buna okul kast sistemi deniyor. Zenginlerin arasında bile bir sınıf ayrımı var ve öğrenciler bu sınıflara göre aralarında gruplaşıyor. Ben en alt sınıftaydım. Sırf ofis çalışanının kızı olduğum için hor görülüyordum. Mesela ayakkabılarım marka olmadığı için alttan alta benimle dalga geçiyorlardı ya da okul gezisi için grup oluştururken yanımda oturan kızı davet ettiğimde, "Seninle pek iyi yerlere gidemeyiz," diye reddediliyordum.

YAZAR: Çok acımasızca.

HAYASAKA: Evet. Annem ve babam beni iyi bir okula gönderebilmek için çok çaba sarf ettiler ama benim açımdan pek hoş bir deneyim olmadı. Zenginlerin gittiği okulların nimetlerinden tam anlamıyla faydalanabilmek için okul ücretinden katbekat fazla paraya ihtiyaç var. Kendinizi pahalı eşyalarla donatıp statünüzü kanıtlamazsanız sürekli zavallı hissedersiniz.

Hayasaka Hanım yanına koyduğu marka çantasından sigara çıkardı.

"İçebilir miyim?" diye benden izin istedikten sonra som altın olduğunu düşündüğüm çakmağıyla sigarasını yaktı.

HAYASAKA: Ama o ortamda benimle iyi anlaşan bir kız vardı. Adı Mitsuko'ydu. Orta birde aynı sınıftaydık. Mitsuko sınıf içindeki kast sisteminde en üst sıradaydı. Chubu Bölgesi'nin önde gelen inşaat şirketlerinden Hikura Evleri'nin başkanının kızıydı. Uzun siyah saçlarını iki yandan atkuyruğu yapan, açık tenli, iri gözlü sevimli bir kızdı. Bir gün teneffüste aniden bana seslendi. Ne konuştuğumuzu hatırlamıyorum ama çok eğlendiğimizi hatırlıyorum. Ondan sonra gitgide yakınlaştık, sohbet ettik, ortak günlük bile tuttuk.

Bir gün *Takurami Pepper Girl* adlı bir mangayı sevdiğimi söylediğimde tesadüfen onun da o mangayı sevdiğini öğrendim. Aynı ilgi alanlarını paylaştığım birini bulduğum için çok mutluydum. O günden sonra konuştuğumuz tek şey manga oldu. Şimdi geriye dönüp bakınca konuşan tek kişi benmişim gibi hissediyorum ama Mitsuko her zaman yüzünde bir gülümsemeyle beni dinlerdi. Bu yaklaşık iki ay böyle devam etti. Yaz tatili yaklaşırken Mitsuko bana bir teklifte bulundu. "Yaz tatilinde birbirimizin evinde kalalım mı?" diye sordu. Sevinmiştim ama aynı zamanda endişeliydim de. Küçük bir evde yaşıyordum. Odam sadece altı tatami büyüklüğündeydi. Hiç de zengin Mitsuko'nun kalabileceği bir yer değildi.

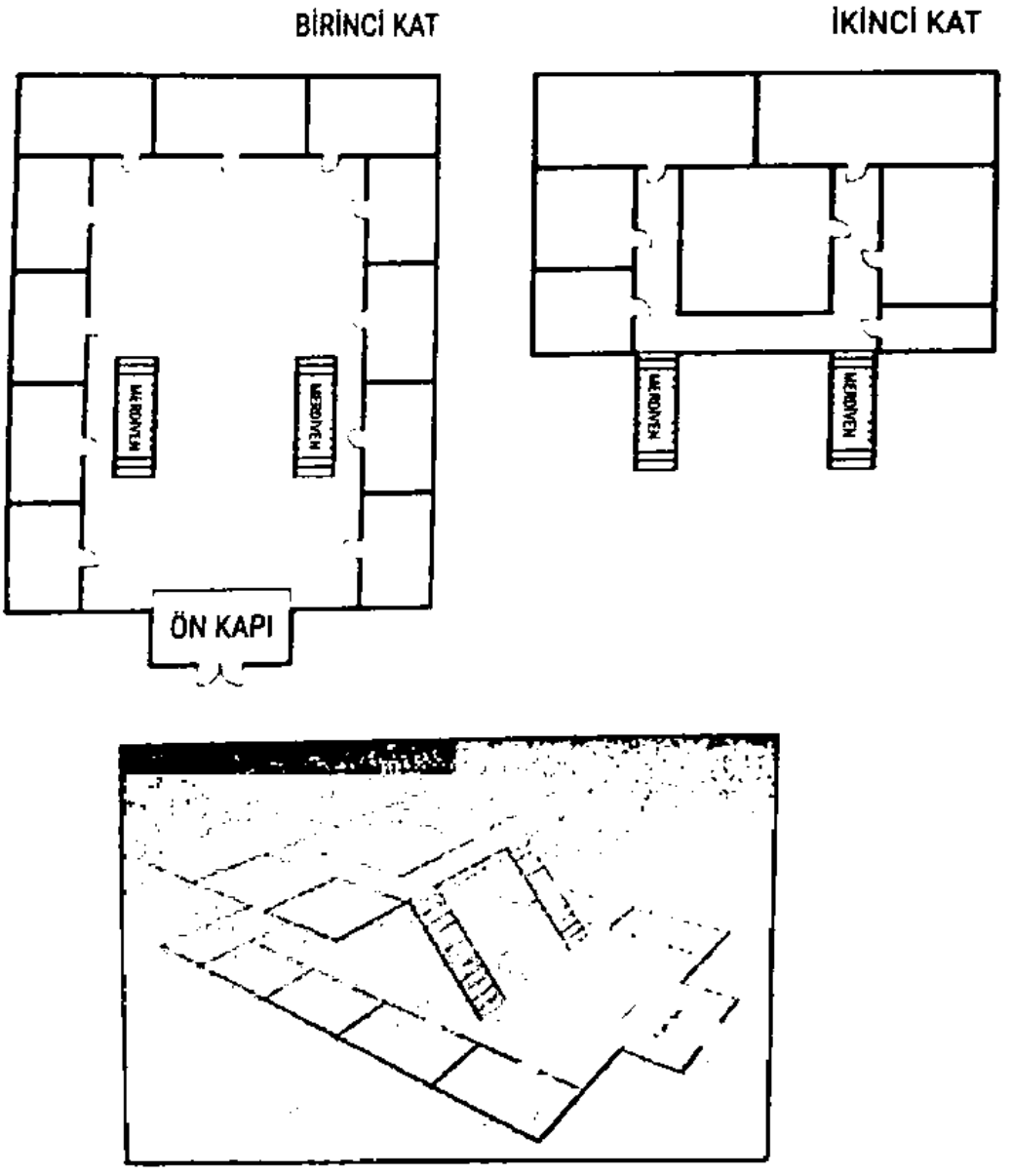
Reddedip reddetmemek arasında ikilemde kaldım ama sonunda kabul etmeye karar verdim. Karar vermemi sağlayan *Takurami Pepper Girl* oldu. Serinin tüm ciltleri ve ürünlerine sahiptim. Odam gösterişli olmasa da bunun Mitsuko'yu mutlu edeceğini düşündüm. Gece boyunca keyifle sohbet edebilirdik. Ortak ilgi alanlarımız olduğu sürece sınıf farkını aşabilirdik... Çok saf bir düşünceymiş.

Hayakasa Hanım sigara dumanını üfleyip bir süre pencereden dışarıya baktı.

HAYASAKA: İlk kimin evinde kalacağımızı taş, kâğıt, makas oynayarak karar verdik. Mitsuko kazandığı için onun evinde kalacaktım. Yaz tatilinin başladığı ilk cumartesi bavulumla evden çıktığımda ne hissettiğimi hâlâ hatırlıyorum. İlk kez bir arkadaşımın evinde kalacağım için çok heyecanlıydım. Yine de kapının önüne geldiğimde bu his uçup gitti. Büyük bir ev bekliyordum ama karşımdaki manzara kısıtlı hayal gücümün çok ötesindeydi. Yüz insanın sığacağı kadar büyüktü ve bahçesi filmlerde gördüğüm İngiliz parklarına benziyordu. Demek buna malikâne deniyor diye düşündüm. Ve aramızdaki sınıf farkının ne kadar umutsuz olduğunu fark ettim.

Zile bastığımda gömlek ve kravatlı yakışıklı bir adam geldi. Gergin bir tavırla neden geldiğimi söylediğimde nazik bir sesle, "Biz de sizi bekliyorduk. Hanımefendi ikinci kattaki odasında. Yolu göstereyim," dedi ve beni yönlendirdi. Bu kişi uşak olmalı diye düşündüğümü hatırlıyorum. Normalde evde uşak olması beni şok ederdi ama aksine o an çabuk kabullendim. Asıl bu evde uşak olmaması tuhaf olurdu... o kadar inanılmaz bir malikâneydi.

Hayasaka Hanım not defterine kabaca bir ev planı çizdi.

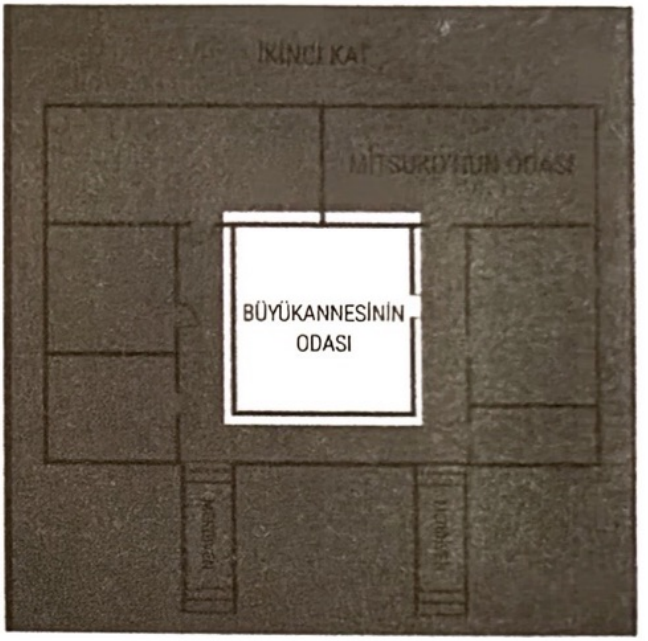

HAYASAKA: Kapıdan girince sağ ve solda simetrik iki merdiven vardı. Hizmetçinin söylediğine göre birinci katta misafir ve hizmetli odaları, mutfak falan vardı. Aile genelde ikinci katta kalıyordu.

YAZAR: Aile derken Mitsuko ve anne babası mı?

HAYASAKA: Hayır. Anne ve babası iş nedeniyle uzakta, ikinci bir evde yaşıyorlardı. O sırada evde Mitsuko ve büyükannesi yaşıyordu. Duyduğuma göre ev o ikisi için yapılmıştı.

YAZAR: İkisi için bir malikâne mi? Vay canına.

HAYASAKA: Mitsuko'nun babası tasarlamış. Az önce de söyledim ama Mitsuko bir inşaat şirketinin başkanının kızı. Babanız başkan olunca size ev inşa ediyor demek, diye masumca etkilendiğimi hatırlıyorum. Şimdi düşününce, bu lüks belki de aile şirketi kırsal kesimde bulunduğu içindi. Merdivenden çıkınca Mitsuko hemen koridorda beni bekliyordu. Annem ailesiyle düzgünce tanış diye tembihlediği için ondan önce büyükannesinin odasını göstermesini istedim. Ortadaki odaydı.

Kapıyı açınca burnuma tatlı bir koku geldi. Muhtemelen tütsü yanıyordu. Oda mobilyalar ve resimlerle dekore edilmişti. Büyükannesi sandalyede kitap okuyordu. "Büyükanne" lafının yakışmayacağı kadar genç ve güzel bir kadındı. Bacaklarını tamamen gizleyen uzun bir etek ve çiçek desenli bir hırka giymişti. Ellerinde beyaz eldivenler vardı. Sanki bir tablo gibi görünen manzaraya baktığım sırada gülümseyerek, "Hoş geldin," dedi.

Sonra Mitsuko'nun odasına gittik. Büyükannesininki kadar olmasa da sıradan insanların ömürleri boyunca ulaşamayacakları bir odaydı. Dikkatimi çeken ilk şey odanın gerisinde duran büyük dolaptı. Bizde de dolap vardı ama onunla kıyaslamak bile saygısızlık olurdu, o kadar büyük ve ihtişamlıydı. Sonra yaklaşık iki saat birlikte tatlı yiyip sohbet ettik. Mitsuko tuvalete gideceğini söyleyerek odadan çıktı. Odada yalnız kalınca fakir zihniyetiyle etrafa bakmaya başladım. Nadir oyuncaklar, ithal makyaj malzemeleri gibi çeşit çeşit eşyanın arasında en çok dikkatimi çeken şey dolap oldu. Yakından dikkatli bakınca bizimkinden çok farklıydı. Kapıya oyulmuş desenleri, pürüzsüz parlaklığı... O kadar güzeldi ki iç geçirdim. Kapısında bir anahtar deliği vardı. "Kilitleyebiliyorsun!" diye aslında o kadar da sıradışı olmayan bir şeye bile heyecanlandığımı hatırlıyorum. Bir süre dolabı izledim. Gitgide içinde ne olduğunu merak etmeye başladım. Yanlış olduğunu bile bile kulpuna elimi uzattım. Çok kaba bir hareketti. Mitsuko'ya bakabilir miyim diye sormalıydım.

Hafifçe çektim ve kapağı sessizce açıldı. İçinde bir sürü kitap vardı. Dolap değil, kitaplıktı. Edebiyat kitapları, ansiklopediler, yabancı dil sözlükleri gibi pek çok kitap vardı. İçimden, böyle zor kitapları okuyabildiklerine göre zengin çocukları çok zeki olmalı diye geçirerek hayran kalmıştım. Ama kitapların sırtlarına bakarken tuhaf bir şey fark ettim.

İkimizin ortak ilgi alanı olan *Takurami Pepper Girl* yoktu. Hatta tek bir manga bile yoktu. Garip bir hisle kitaplara bakakalırken koridoran ayak sesleri duydum. Olamaz, Mitsuko geri geliyor diye düşünerek telaşla kapıyı kapadım ve eski yerime döndüm. Sonrasında yemek salonunda yemek yedik. Büyükannesi gelmeyince endişelendim ama Mitsuko büyükannesinin her zaman odasında yediğini söyledi. Ev sinema sisteminde bir saat film izledikten sonra banyoya girdim. Pijamalarımızı giyip birlikte yatağa uzandığımızda yakında bu keyifli günün sona erecek olması beni hüzünlendirdi. Aslında bütün gece sohbet etmek istemiştim ama ışıklar sönünce aniden gözkapaklarım ağırlaştı ve farkına bile varmadan uykuya daldım.

Ne kadar süre uyudum bilmiyorum. Gözlerimi açtığımda oda hâlâ kapkaranlıktı. Mitsuko yanımda uyuyor, hafif nefes alışları duyuluyordu. O gün yaşanan olayları düşündüm. Bir hazine kutusunun içindekilere özlemle bakmak gibiydi. Sanki her şey bir rüyaydı.

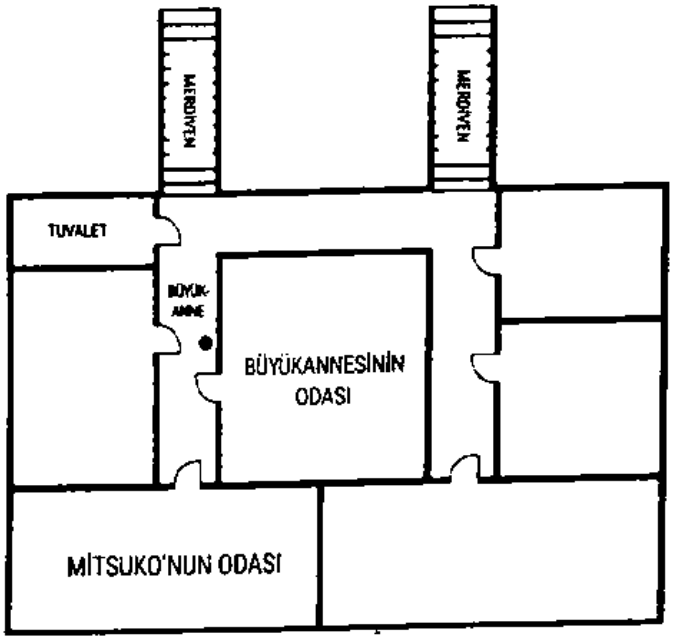
Ama... tek bir şey boğazımdaki bir kılçık gibi aklıma takılmıştı. Kitaplık. O kadar çok sevdiğini söylediği *Takurami Pepper Girl* mangasının tek bir cildinin bile olmaması tuhaftı. Aslında oradaydı da benim gözümden mi kaçmıştı? Bir kez daha bakmaya karar verdim. Kalmaya gelirken çantama koyduğum el fenerini alıp ses çıkarmadan dolabın önüne gittim ve kulpu çekmek için yavaşça uzandım. Ama açılmadı. Var gücümle bir kez daha çektim ama kıpırdamadı bile. O an gözüm kapağın üzerindeki anahtar deliğine takıldı. Tüylerim diken diken oldu. Yoksa Mitsuko dolabı izinsiz açtığımı fark etmiş ve tekrar bakmamam için kilitlemiş miydi? Aniden birinin beni izlediğini hissederek yatağa doğru döndüm.

Mitsuko az önceki gibi uyuyor, yavaşça nefes alıp veriyordu. Bir anda kendimi çok acınası hissettim. Kitaplıkta hiç *Ta-*

kurami Pepper Girls olmaması neyi değiştirirdi ki? Mangaları ayrı bir yerde tutuyor olabilirdi. Belki de bir yerlerde bir kütüphane vardı. Yine de gece yarısı sessizce yataktan kalkıp gizlice bakmaya çalıştığım için kendimi suçlu hissettim.

***

HAYASAKA: Ertesi gün Mitsuko beni uyandırdı. Saate baktığımda saat daha beşi biraz geçiyordu ama o, "Hazır buradayken biraz daha oynayalım," dedi. Çoktan kartları hazırlamıştı. Uykulu gözlerimi ovuşturarak yataktan çıktım. Bir süre kart oynadıktan sonra aniden tuvalete gitmem gerekti. Odadan çıktığımda koridorda büyükannesini gördüm.

Büyükannesi sağındaki duvara elini dayamış, merdivene doğru her an düşecekmiş gibi yürüyordu. Sanırım bacakları rahatsızdı. Üstelik dünkü uzun eteğini sürükleyerek yürüdüğü için takılıp düşmesinden endişelendim ve hemen yanına koşup yardım etmeye çalıştım. "Ben iyiyim. Hemen şuradaki tuvalete gideceğim zaten," diye reddetti. Ama geri çekilemezdim. "Ben de tuvalete gidiyorum, birlikte gidelim," diyerek yaslanması

için omzumu uzattım ama, "Zahmet etme. Sen önden git, altına kaçırmanı istemeyiz!" dedi. Doğrusu o sırada gerçekten de çok sıkışmıştım. Teklifi kabul edip tek başıma önden gitmeye karar verdim. Bunun için hâlâ pişmanım.

İşimi bitirmiş ellerimi yıkıyordum. Kapının dışından aniden pat diye yüksek bir ses geldi. Ardından merdivenden ağır bir şey yuvarlanıyormuş gibi gitgide uzaklaşan bir ses duydum. Telaşla kapıyı açtım. Büyükannesinin koridorda olması gerekiyordu ama orada değildi.

Onu aramam gerektiğini düşünerek büyükannesinin odasına gittim. Hâlâ neden böyle bir şey yaptığımı merak ediyorum. Belki de hemen önümde duran gerçeğe sırt çevirmek istemişimdir. Tabii ki büyükannesi odasında değildi. Bir süre orada durdum. Sonra birinci katta bir kargaşa duydum. Hizmetçilerin bağırışları ve telaşlı sesleri duyuluyordu. Bu karmaşanın içinde biri telefonla konuşuyordu.

Ambulans hemen geldi. Mitsuko büyükannesiyle birlikte hastaneye gitti. Giderken büyükannesini görmedim. Ona ne olduğunu görmekten korktum. Köşede durup başımı eğdim. Bencilce, değil mi? Buna rağmen Mitsuko vedalaşırken nazikçe, "Böyle olduğu için özür dilerim," dedi.

En çok acı çeken Mitsuko olması gerekirken benim için endişeleniyordu. Ne kadar iyi bir kız diye düşündüm. Aynı zamanda da kendimden utandım. Benim tek düşünebildiğim kendimdi. İçimden defalarca aynı şeyi tekrar ettim. Benim suçum değil.

***

HAYASAKA: İki gün sonra Mitsuko'nun büyükannesinin kaldırıldığı hastanede vefat ettiğini öğrendim. Kafasına çok şiddetli bir darbe almış. Ertesi gün polis benimle konuşmaya geldi. Bana yönelik bir şüphe yoktu. Sadece kazanın nasıl olduğunu sordular. Gördüğüm her şeyi anlattım. Polisler yardım etmediğim için beni suçlamadı. Ama... en çok duymak istediğim sözcükleri de söylemediler. "Senin suçun değildi."

Hayakasa Hanım sigarasını kül tablasına bastırarak söndürdü.

HAYASAKA:O günden sonra birbirimizden uzaklaştık. Zaten böyle olması beklenirdi. Ne hakkında konuşursak konuşalım aklımızda kötü anılar canlanacaktı çünkü. Hiçbir zaman evimde kalmaya gelmedi. Başımdan geçenlerin hepsi bu.

Konuşmasını bitirince gözlerimin içine baktı.

HAYASAKA: Büyükannesinin ölümü hakkında ne düşünüyorsunuz?

YAZAR: Şu âna kadar anlattıklarınıza bakılırsa kazayla merdivenlerden düşerek ölmüş.

HAYASAKA: Gerçekten kaza olduğu düşünüyor musunuz?

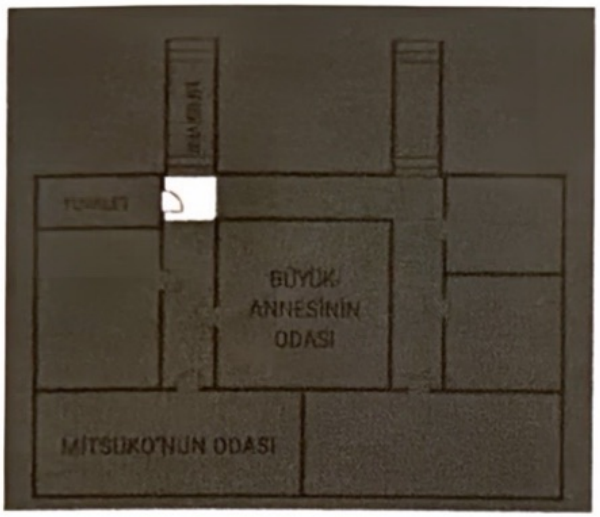
YAZAR: Ne?

Ani sorusu karşısında cevap veremedim ve ortama bir sessizlik çöktü.

HAYASAKA: Elbette birinin onu aşağı ittiğini düşünmüyorum. Ses geldiğinde hemen koridora çıktım ama kimse yoktu. Büyükannesi kendi kendine düştü. Bu bir gerçek. Ama...

Hayasaka Hanım planın üzerinde bir yeri işaret etti.

HAYASAKA: Burası sizce de çok tehlikeli değil mi?

HAYASAKA: Büyükannesi sağdaki duvara elini dayayarak tuvalete doğru yürüyordu. Gittiği yolu takip ederseniz ileride destek alabileceği hiçbir yerin olmadığı bir boşluk var.

YAZAR: Duvarın bitiminden tuvalete kadar olan mesafe.

HAYASAKA: Büyükannesi elini duvardan çekip tuvaletin kapısına uzanmaya çalışmış olmalı. Koridorun genişliği yaklaşık iki metreydi. Oldukça uzak bir mesafe. Sanırım o sırada dengesini kaybedip düştü.

YAZAR: Böyle düşünmek en mantıklısı... ama bu olayın bir kaza olduğu anlamına gelmiyor mu?

HAYASAKA: Öyle mi? O ev Mitsuko ve büyükannesi için inşa edildi. Durum buysa, ikisinin hayatını da kolaylaştıracak şekilde tasarlanması gerekirdi. Yaşlı birinin yaşadığı bir evde böyle tehlikeli bir alan yapılması çok tuhaf. Üstelik büyükannesi yürümekte zorlanıyordu. Koridora tırabzan koymak ya da odasına tuvalet yaptırmak gibi engelli dostu tasarımlar çok daha iyi olmaz mıydı? Bu evde öyle bir nezaket yok.

YAZAR: Yani... şimdi siz böyle söyleyince...

HAYASAKA: Bu evi Mitsuko'nun babası inşa etti. Hikura Evleri şirketinin başkanı. Bir inşaat şirketinin müdürü böyle bir hata yapamaz. Muhtemelen... hata değildi.

YAZAR: Demek istediğiniz...

HAYASAKA: Bu ev büyükannesinin kaza geçirmesi için inşa edilmiş olabilir mi?

YAZAR: ...

Eskiden olsa böyle bir şeyin mümkün olmadığını ve abarttığını düşünürdüm ama artık biliyordum.

Üç yıl önce Tokyo'da incelediğim *Tuhaf Ev* özellikle insan öldürmek için inşa edilmişti.

HAYASAKA: Hikura Evleri tipik bir aile şirketi. Büyükannenin de şirket üzerinde gücü olmalı. Müdürün işine çomak sokuyordu.

YAZAR: Engeli ortadan kaldırmak için büyükanneyi öldürdüğünü mü söylüyorsunuz?

Her aile üyesinin hakları elinde tuttuğu kapalı bir şirket. Elbette aile olmalarının getirdiği çekişmeler olabilirdi.

İş cinayete kadar varmasa da bu tür sınırı aşan kötü davranışların olasılık dahilinde olduğunu düşünüyordum.

HAYASAKA: Fare kapanlarını biliyor musunuz? Fare kapana bastığında yay harekete geçer ve onu ezerek öldürür.

YAZAR: Evet, biliyorum.

HAYASAKA: Ona benziyor. Kapanı kurup sessizce hedefin tuzağa düşmesini bekliyorsunuz. Doğrudan öldürmediğiniz için ellinizi kirletmemiş oluyorsunuz.

YAZAR: Risksiz cinayet...

HAYASAKA: Ve tesadüfen benim orada kaldığım gün kapan hareket geçti.

YAZAR: Anlıyorum.

HAYASAKA: Şimdiye kadar böyle düşünüyordum.

YAZAR: Ne?

Hayasaka Hanım masanın üzerindeki çakmağı alıp ayağa kalktı ve pencereden dışarıyı seyretti.

HAYASAKA: Ama son zamanlarda acaba gerçekten böyle mi oldu diye düşünmeye başladım. Biraz fazla kusursuz değil mi? Tesadüfen orada kaldığım gün tesadüfen koridorda karşılaştığım büyükannesi tesadüfen düşerek hayatını kaybetti. Çok fazla tesadüf var. Çok tuhaf.

YAZAR: Ama tesadüf değilse o zaman ne?

HAYASAKA: Biri kasıtlı olarak kapanı tetikledi.

YAZAR: Kim?

HAYASAKA: Olabilecek tek bir kişi var. Mitsuko.

Hayasaka Hanım'ın ses tonu soğuk ve ifadesizdi.

Sırtımda bir ürperti hissettim.

HAYASAKA: Siz hangisi olduğunu düşünüyorsunuz?

YAZAR: Ne demek istiyorsunuz?

HAYASAKA: Mitsuko gerçekten *Takurami Pepper Girl* hayranı mıydı? Ne zaman manga konusu açılsa her zaman tek konuşan ben olurdum. Mitsuko sadece dinlerdi. Konuşkan biri olduğum için dinleyici rolünü üstlendiğini düşünüyordum ama acaba hiç

okumamış mıydı? O kazadan iki ay sonra bir şey duydum. Mitsuko sınıfta başka bir kızla konuşurken, "Manga okumak mı? Onu fakir çocukları okur." dedi.

Aniden tak diye bir ses duydum ve bir şey yere çarptı. Çakmaktı.

HAYASAKA: Sanırım beni... bir şey için kullandı. Olanlar çok tuhaf. Mitsuko'nun beni kalmam için davet etmesi prensesin bir dilenciyi şatosuna davet etmesiyle aynı şey. Onu kaç kez evime davet edersem edeyim asla eşitlenemezdik. Onun... bir amacı vardı. Sabah kitaplık açıktı ama gece kilitlenmişti. Mitsuko kitaplığı ne zaman kilitlemişti? O gün sabahtan akşama kadar birlikteydik. Tuvalete bile birlikte gittiğimizi hatırlıyorum. Kilitleyebileceği tek zaman birbirimize iyi geceler dedikten ve ben uykuya daldıktan gece yarısı uyanana kadar geçen süre olmalı. Uyuduğumdan emin olduktan sonra yataktan kalkıp dolabı kilitledi.

YAZAR: Bunu neden yapsın ki?

HAYASAKA: Belki de dolapta bir şey saklıyordu. Mesela... bir baston.

YAZAR: Ah!

Baston... Bu neden daha önce aklıma gelmemişti? Büyükannenin gerçekten de bacağı rahatsızsa baston kullandığını düşünmek mantıklıydı.

Mitsuko gece büyükannesinin odasına girdi, bastonunu aldı ve dolaba sakladı. Ertesi sabah tuvalet ihtiyacı için uyanan büyükannesi tuvalete gitmek için bastonunu aradı ama bulamadı.

Peki o zaman ne yaptı? Tuvalet odasına yakın olduğu için bastonu olmadan da gidebileceğini düşündü.

Normalde baston kullandığı için o boşluğun tehlikeli olduğunu bilmiyordu.

Bu kadar kısa bir mesafenin sorun olmayacağını düşündü.

YAZAR: Mitsuko fare kapanını destekleyen çubuğu aldı.

HAYASAKA: Öyle düşünüyorum.

YAZAR: Ama Mitsuko o dönem orta bir öğrencisiydi. Henüz çok gençti ve şirketin haklarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Neden böyle bir şey yapsın?

HAYASAKA: Sadece bir tahmin ama babası onu kışkırtmış olabilir. "Büyükannenin bastonunu sakla. Bunu yaparsan sana istediğin şeyi alırım," gibi bir şey demiş olabilir.

Belki de küçük olduğu için kışkırtılmaya yenik düştü ve hiç suçluluk hissetmeden söyleneni yaptı.

HAYASAKA: Bu doğruysa beni neden çağırdığını biliyorum. Mazereti olsun diye. Kaza olduğunda Mitsuko'yla onun odasında kart oynadığımıza dair tanıklık yapmamı istemiştir. Beni bu yüzden zorla erkenden uyandırdı. Koridorda tesadüfen büyükannesiyle karşılaşmam sevindirici bir yanlış hesaplama olmuş olmalı. Böylece ölüm ânına gerçekten tanıklık etmem mazeretini güçlendirmiş oldu. Peki neden ben? Belki de fakir olduğum içindi. Sınıf kastında en alttaydım ve harcanabilirdim. Acınası. Gerçekten çok acınası.

Hayakasa Hanım topuklu ayakkabısının ucuyla yerdeki çakmağı hafifçe tekmeledi.

Saf altın parladı.

HAYASAKA: Bu çakmak çok zevksiz, değil mi? Sonradan görme. Penceremden bu manzaraya bakmaktan üç günde bıktım. Pahalı giysiler, ithal parfümler, marka çantalar... Hepsi anlamsız. Parayla satın alınabilecek şeyler neden bu kadar anlamsız? Ama her şeye sahip olmak zorundayım. Sembollerini üzerimde taşımam gerekiyor. Mitsuko'ya göstermek istiyorum. Ona şunu söylemek istiyorum.

"Senin gibi ailesinin parasıyla prenses gibi davranan birinin aksine ben bu konuma kendi ayaklarımın üstünde geldim."

Dosya 4 "Fare Kapanı Ev" – Son

Dosya 5
Her Şeyin Yaşandığı Ev

Ağustos 2022

Kenji Hirauchi'yle yapılan röportaj ve araştırma kaydı

Tuhaf Ev'i yayımladıktan bir yıl sonra bir adam bana danışmaya geldi.

Hirauchi Nagano, Shimojo'da yaşayan otuzlu yaşlarında bir ofis çalışanıydı. Bundan birkaç ay önce kırsalda eski bir müstakil ev satın almış.

Çalıştığı şirkete otobüsle yaklaşık bir saat uzaklıktaki bir dağ eviymiş.

İşe gidip gelmek uzun sürse de yürüme mesafesinde market ve diğer dükkânlar olduğu için hayatını kötü etkilememiş. Ayrıca ev doğanın içinde olduğundan yürüyüş ve fotoğrafçılık hobisi için burasının ideal olduğunu düşünmüş. Her şeyden önemlisi şehirle kıyaslandığında arsa fiyatlarının oldukça ucuz olması onu kendine çekmiş.

Emlakçı yirmi altı yıllık olduğunu söylediğinde içini görmeye gidene kadar çok eski bir evle karşılaşacağını sanıyormuş ama şaşırtıcı derecede güzel ve kullanılmamış olduğunu görünce hemen satın almaya karar vermiş.

Ama taşındıktan bir süre sonra Hirauchi Bey bir gerçeği öğrenmiş.

***

Bir gece yatağında uzanırken telefonunda olaylı evler haritasına bakıyormuş. Olaylı evler haritası, kullanıcıların geçmişte cinayet veya ölümcül kazaların meydana geldiği yerleri

birbirleriyle paylaştığı bir hizmet. Oshima Teru en bilineni olsa da bunun dışında da benzer hizmet sunan siteler bulunuyor.

Onun baktığı "Tekinsiz Yerler Japonya" adlı bir telefon uygulamasıymış. O gün öğle arasında iş arkadaşlarıyla sohbet ederken bu uygulamanın varlığını öğrenmiş ve eve döndükten sonra sohbet konusu olsun diye bakmaya karar vermiş.

Uygulamayı açınca karşına Japonya'nın haritası çıkmış. "Tekinsiz Yerler" yıldızla işaretliymiş ve dokunduğunda ayrıntıları görebiliyormuş.

Önce üniversite zamanı yaşadığı Tokyo'nun Kinshicho bölgesine bakmaya karar vermiş. Japonya haritasını büyütmüş ve Kinshichou İstasyonu'nun kuzeyinde dört yıl yaşadığı apartmanı aramış. Üç ev ötesinde bir yıldız varmış. Yıldıza tıklayınca ekranın altında bir yazı belirmiş.

YER: Kinshicho, Sumida Semti, Tokyo
TARİH: 26 Mayıs 2009
TÜR: İki katlı müstakil ev
AYRINTILAR: Bu evde bir aile intiharı yaşandı. Geceleri pencereden belli belirsiz bir insan figürü görüldüğüne dair söylentiler var.

Hirauchi Bey bilgilerin doğruluğuna hayran kalmış.

Bu evde gerçekten de bir aile intiharı yaşanmış. Polis, medya ve meraklı komşuların mahallede yarattığı büyük kargaşayı hatırlıyormuş. Sonrasında komşular arasında boş evin penceresinde insan figürü görüldüğü (doğruluğu bilinmese de) söylentisi yayılmış.

Bu gönderiyi muhtemelen civarda oturan biri paylaşmıştı.

Hirauchi Bey bildiği birkaç tekinsiz yeri araştırmış.

Lise yaz tatilinde arkadaşlarıyla cesaretlerini test etmek için gittikleri, Tokyo'nun kuzeyindeki terk edilmiş hastane.

Sevdiği bir video yayıncısının tanıttığı Shikoku intihar bölgesi.

Bir araba kazasının meydana geldiği ve beş gencin hayatını kaybettiği, aile evinin yakınlarındaki tünel.

Hepsinde yıldız varmış. Merakından Kyoto'daki Honno-ji tapınağının kalıntılarına bakmış ve "Nobunaga Oda 21 Haziran 1582'de isyan sonucu öldürüldü" bile yazıyormuş.

Uygulamanın oldukça güvenilir olduğuna ikna olmuş.

Bir süre haritaya dalmış. Farkına bile varmadan saat gece yarısını geçmiş. Ertesi gün işe gideceği için yatması gerektiğini düşünmüş ama ondan önce bir yere daha bakmaya karar vermiş.

Haritayı Shimojo, Nagano'ya kaydırmış.

Bu evin yakınlarında tekinsiz bir nokta var mı diye bilmek istemiş. Meraktan ziyade, hiçbir şey olmadığını teyit edip rahatlamakmış amacı.

Ekranda haritayı evinin çevresine doğru kaydırmış.

Orada bir yıldız varmış.

Haritayı yakınlaştırıp yıldızın yerini kontrol etmiş ve çok yakında olduğunu görmüş. Sonunda evleri tek tek görebileceği kadar yaklaştığında tuhaf bir hisse kapılmış. O konumu, evin önündeki yolu, civar evlerin hepsini tanıyormuş.

Birden nefesi kesilmiş.

Yıldız kendi evinin üzerindeymiş.

***

"Sana göstereyim." dedi Hirauchi Bey ve telefonuna tıkladı.

Ondan bu konuyla ilgili e-posta aldığımda Shimojo Köyü'ne gitmeyi planlıyordum.

Fakat kendisi aniden Tokyo'ya bir iş seyahati çıktığını söyleyince, boş zamanında bu konuyu konuşmak için Chiyoda'daki Asuka Shinsha Yayınevi'nin ofisine uğramasını istedim.

Toplantı salonunda yanımda editörüm Sugiyama'yla birlikte Hirauchi Bey'in karşısında oturuyorduk. Telefonu kaldırıp bize gösterdi.

Sadece haritaya bakarak bile oranın ıssız bir yer olduğu anlaşılıyordu. Arazinin yüzde yetmişi ormanlık alandı ve ev sayısı parmakla sayılabilecek kadar azdı. Onların arasında göze çarpan tek yıldız çok yersiz görünüyordu.

Hirauchi Bey yıldıza tıkladı ve ekranın altında bir metin belirdi.

YER:	Oaza, Shimojo, Nagano
TARİH:	23 Ağustos 1938
TÜR:	Ev
AYRINTILAR:	Bir kadın cesedi bulundu

1938... Neredeyse doksan yıl önce.

Hirauchi Bey'in evi yirmi altı yıllık olduğuna göre bu olay ev inşa edilmeden çok önce gerçekleşmiş olmalıydı. Yani bu, kadın cesedinin eskiden orada olan bir evde bulunduğu anlamına geliyordu.

HİRAUCHİ: Sahte olma ihtimalini de düşündüm. Bu tür uygulamalarda herkes kolayca bilgi paylaşabilir. Şaka olsun diye yalan bilgi yazanlar da vardır. Ama yalan olamayacak kadar gerçek geliyor. Şaka olduğunu sanmıyorum.

YAZAR: Doğru. Şaka olsaydı, "Çok sayıda insan öldü," ya da "Başsız bir hayalet ortaya çıkıyor," gibi daha abartı ifadeler olurdu.

HİRAUCHİ: Evet. İnsanları korkutmak için yazılmış bir şeye benzemiyor. Soğukkanlı yazım tarzında tuhaf bir gerçeklik var.

YAZAR: Peki bu evde yaşamaya başladığınızdan beri sıradışı bir olayla karşılaştınız mı?

HİRAUCHİ: Hayır, hiç. Zaten ruhları algılayan biri değilim. Daha önce hiç hayalet de görmedim ama yine de ürkütücü geliyor. Eskiden orada birinin öldüğü düşüncesi geceleri ışıkları söndürdükten sonra insanın aklına binbir türlü şey getiriyor.

YAZAR: Hımm...

O sırada başından beri sessizce dinleyen editörüm Sugiyama söze girdi.

SUGİYAMA: Araştırırsak en azından ne olduğunu bulabiliriz sanırım.

Hirauchi Bey'in telefon ekranını gösterdi.

YER:	Oaza, Shimojo, Nagano
TARİH:	23 Ağustos 1938
TÜR:	Ev
AYRINTILAR:	Bir kadın cesedi bulundu

SUGİYAMA: İlk düşünmemiz gereken şey şu: Bunu kim paylaştı? Bu tür uygulamalarda bilgi paylaşan kişiler genelde iki gruba ayrılır. İlki yakınlarda yaşayan ve olaya şahit olan kişiler. Kinshicho'daki aile intiharı buna örnek olabilir. İkinci grup kitaplardan ya da internetten gördüğü bilgilerle dolaylı yoldan

öğrenen kişiler. Bence bu olay ikinci gruba giriyor. O olaya şahit olmuş biri varsa bile çoktan yüz yaşına yaklaşmıştır. O kadar yaşlı birinin uygulamayı indirip bilgi paylaşması imkânsız değil ama oldukça düşük bir ihtimal.

YAZAR: O zaman bir yerlerde bu olayla ilgili bilgi olmalı.

Telefonuma Nagano, Shimojo Köyü, kadın cesedi, 23 Ağustos 1938 yazdım. Ama bu konuda hiçbir bilgi bulamadım.

YAZAR: Hiçbir şey çıkmadı.

SUGİYAMA: İnternetin de bir sınırı var anlaşılan.

YAZAR: Ne demek istiyorsunuz?

SUGİYAMA: Buradan önce çalıştığım yayınevinde yerel tarih konulu dergiden sorumluydum. O zamanlar kıdemli meslektaşım bana sık sık, "Kırsal hakkında bir şey öğrenmek istiyorsan internetten bakma," derdi. Ona göre yerel tarih gibi bölgesel bilgileri yöneten kuruluşlar yaşlı insanlardan oluşuyormuş ve bilgileri internete aktarma işi... yani dijitalleşme süreci ilerlemiyormuş. Bu yüzden kırsala dair bilgiler neredeyse internette hiç yer almıyor. Ben de o dönemde bunu doğrudan deneyimledim. İnternette kaç kez aratsam da bulamadığım bilgileri o bölgeye gittiğimde şaşırtıcı derecede kolay bulduğum, hatta fazlasını öğrendiğim oldu.

YAZAR: Kısacası gidip kendimiz öğreneceğiz.

***

Ertesi gün Hirauchi Bey'le birlikte Nagayo'ya gittim.

Shinkansen'den JR İida hattına aktarma yaptık ve yaklaşık dört saat sonra Shimojo köyünün yakınlarındaki bir istasyona ulaştık. Önce istasyonun yakınlarındaki kütüphaneye gitmeye karar verdik.

Kütüphane istasyondan yirmi dakikalık yürüme mesafesindeydi. Bina haritasına göre ikinci katta eski gazeteleri okuyabileceğimiz bir alan vardı.

YAZAR: Gazetelere bakarak başlayalım. Cesedin bulunmasıyla ilgili bir haber olabilir.

HİRAUCHİ: Ama o kadar eski gazeteler hâlâ duruyor mudur?

YAZAR: Elbette orijinali yoktur ama bir kopyası olabilir.

Neyse ki bu bölgenin yerel gazetelerinin son yüz yıllık kopyaları arşivlenmişti. Ağustos 1938'den başlayıp önceki ve sonraki yıllara ait gazeteleri aramızda paylaşarak araştırdık.

Yaklaşık iki saat boyunca gazete okuduk ama bir kadın cesedi bulunduğuna dair herhangi bir bilgi bulamadık. Bunun yerine Hirauchi Bey ilginç bir yazı buldu.

18 Ekim 1938

AZUMA AİLESİNİN REİSİ KİYOCHİKA AZUMA BEY VEFAT ETTİ

Azuma ailesinin reisi Kiyochika Azuma'nın malikânesinde ölü bulunduğu tespit edildi. Kendini asarak intihar ettiği düşünülüyor. Kiyochika'nın çocuğu olmadığından Azuma ailesinin mirasını kimin devralacağı konusunda verilecek karar bekleniyor.

YAZAR: 18 Ekim 1938... Araştırdığımız kadın cesedinin bulunmasından yaklaşık iki ay sonra. Ama Kiyochika Azuma kim acaba?

HİRAUCHİ: Aslında geçenlerde fotoğraf çekmek için evin yakınlarında yürüyüş yaparken "Azuma Ailesi'nin eski yerleşim yeri" yazan bir anıt taşı gördüm.

YAZAR: Demek yakınlarda bir malikâne varmış. Bir ilgisi var mı bilmiyorum ama her ihtimale karşı Azuma ailesini araştıralım.

Bununla ilgili olabilecek kitapları aramaya başladık.

Bir süre sonra Hirauchi Bey "Yerel Tarih" yazan özel bir bölüm buldu. Burada bulunan küçük rafta onlarca cilt diziliydi. Aralarında *Nanshin'in Önde Gelen Ailelerinin Tarihi* adlı bir kitap vardı.

YAZAR: Nanshin mi?

HİRAUCHİ: Güney Shin Vilayeti demek... Nagano'nun eski adı.

YAZAR: O zaman Shimojo köyü de buraya dahildir. Önde gelen aileler... Belki Azuma ailesi hakkında da bir şeyler yazılmıştır. Biraz okuyalım.

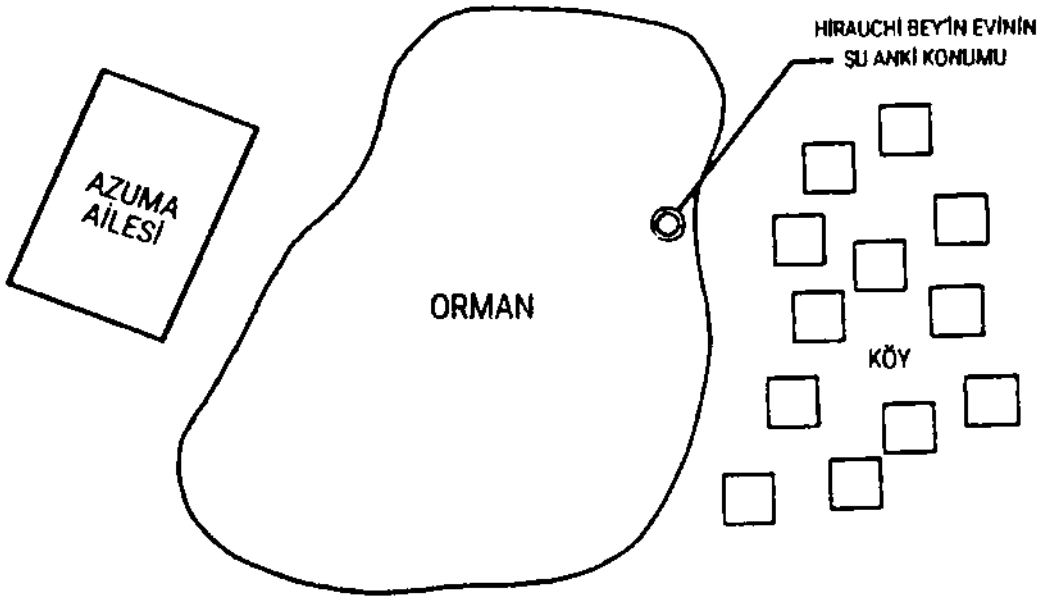
Azuma ailesiyle ilgili sadece birkaç sayfalık yazı vardı ama aşağıdaki bilgileri öğrendik:

Hirauchi Bey'in yaşadığı bölge eskiden ormanlarla kaplıydı. Ormanın doğu tarafında bir köy, batı tarafında Azuma ailesinin malikânesi bulunuyordu.

Azuma ailesi eskiden bu bölgede toprak sahibiydi ama feodal sistem kaldırıldıktan sonra da saygın bir aile olarak güçlü etkisini sürdürdü.

Ama 1938'de aile reisi Kiyochika'nın intihar etmesi aileyi kargaşaya sürükledi. Onlar toparlanamadan İkinci Dünya Savaşı patlak verdi ve üstüne savaş sonrası kaosu da eklenince Azuma ailesi hızla parasını ve nüfuzunu yitirdi. Sonunda

1980'lerin başında malikâne yıkıldı, arazilerindeki orman yavaş yavaş kesildi ve evlerin sayısı arttı. Bunlardan biri de Hirauchi Bey'in eviydi.

HİRAUCHİ: Yani 1938'de kadın cesedi bulunduğunda evimin yerinde bir orman vardı.

YAZAR: Öyle görünüyor. Ormanın içinde ev oluğunu düşünmek zor. Muhtemelen bu bilgi yanlış.

YER:	Oaza, Shimojo, Nagano
TARİH:	23 Ağustos 1938
TÜR:	Ev
AYRINTILAR:	Bir kadın cesedi bulundu

YAZAR: Kadının bulunduğu yer "ev" değil ormandı... Muhtemelen orada gömülüydü.

HİRAUCHİ: Yani biri onu oraya gömdü.

YAZAR: Böyle düşününce, Kiyochika Azuma'nın intiharıyla bağlantı kurabiliriz.

- **Kiyochika Azuma kadını öldürdü → Malikânenin** yakınındaki ormana gömdü
- Ceset bulundu
- Soruşturma başladı
- **Köşeye sıkışan Kiyochika intihar etti**

YAZAR: Kiyochika Azuma bir kadını öldürdü ve cesedi malikânenin yakınındaki ormana gömdü. 23 Ağustos 1938'de biri cesedi buldu ve polis soruşturma başlattı. Soruşturma ilerledikçe yakalanmaktan korkan Kiyochika intihar etti.

HİRAUCHİ: Mantıklı.

YAZAR: Ama durum buysa yeni bir soru ortaya çıkıyor.

HİRAUCHİ: Nedir?

YAZAR: Bu bilgiyi Tekinsiz Yerler Japonya'da paylaşan kişi bunu nereden öğrendi? Bu bölgeyi en iyi bilen gazetede bile cesedin bulunmasıyla ilgili bir yazı yok. Yerel gazetelerde yer almayan bir olayı daha büyük medya kuruluşlarının ele alacağını sanmıyorum. Yani bu olay haberlerde hiç yer almadı. Öyleyse uygulamada paylaşan kişi bu bilgiyi nereden buldu?

HİRAUCHİ: Doğru...

Bu sırada kütüphanenin kapanış saati yaklaşmıştı. *Nanshin'in Önde Gelen Ailelerinin Tarihi* dahil işimize yarayabilecek beş kitap seçtik ve Hirauchi Bey'in kütüphane kartıyla ödünç aldık.

Sanırım kütüphaneden yerel tarihle ilgili tek seferde beş kitap ödünç alan pek fazla kişi olmadığından görevli kadın bunu garipsemişti. Yerel tarihi araştırıyorsak kütüphaneden yirmi

dakikalık yürüme mesafesinde geceye kadar açık bir tarihi arşiv müzesi olduğunu söyledi. Doğrudan oraya gitmeye karar verdik.

Burası bir evin odasının sergi alanına dönüştürülmesiyle oluşturulmuş yaklaşık sekiz tatami büyüklüğünde bir müzeydi. Neredeyse hiç yazılı belge yoktu. Koleksiyon, bölgenin doğasını ve eski sakinlerin yaşamını gösteren onlarca fotoğraftan ibaretti.

Aradığımız bilgileri burada bulamayacağımızı düşünerek oradan ayrılmak üzereyken içeriden yaşlı bir adam çıktı. Göğsünde müze müdürü yazan bir yaka kartı takılıydı.

MÜZE MÜDÜRÜ: Sizi karşılamakta geciktiğim için kusura bakmayın. Uzun zamandır ziyaretçimiz olmadığı için aceleyle çay demliyordum.

Çay ve dilimlenmiş dorayaki tepsisini bize doğru uzattı.

Görünüşe göre bir süre daha burada kalacaktık.

MÜZE MÜDÜRÜ: Nereden geldiniz?

HİRAUCHİ: On yıldır Nagoya'da yaşıyorum.

YAZAR: Ben Tokyo'dan geldim.

MÜZE MÜDÜRÜ: Demek öyle. Gençler son zamanlarda yerel tarihle pek ilgilenmediği için sadece uğramanız bile beni çok mutlu etti. Yardım edebileceğim bir şey var mı? Ne öğrenmek istiyorsunuz?

HİRAUCHİ: Aslında Kiyochika Azuma adında birini araştırıyoruz. Onun hakkında bir şeyler biliyor musunuz?

MÜZE MÜDÜRÜ: Kiyochika Bey. Azuma ailesinin reisinden bahsediyorsunuz, değil mi? Pek bir bilgim yok ama yakınlarda

Kyuzo Bey adında biri var. Kendisi bir tanıdığım olur. Büyükannesi eskiden Azuma ailesinin evinde yatılı hizmetçilik yapıyormuş ve Kyuzo Bey sohbet etmekten pek hoşlanır.

YAZAR: Ne?! Yakınlarda öyle biri mi yaşıyor gerçekten?

MÜZE MÜDÜRÜ: Her zaman müsaittir. Çağırırsak geleceğine eminim.

Bunu söyler söylemez telefonu eline aldı. Sadece iki üç kelime konuştuktan sonra Kyuzo Bey gelmeyi kabul etti. Yerel topluluğun inanılmaz bilgi ağı karşısında ben ve Hirauchi Bey hayrete düşmüştük.

"Kırsal hakkında bir şey öğrenmek istiyorsan internetten bakma." O sözlerin doğruluğunu anladığımı hissettim.

Yaklaşık on dakika sonra Kyuzo Bey geldi. Müze müdürüyle aynı yaşlarda beyaz saçlı bir adamdı.

YAZAR: Size de zahmet oldu, kusura bakmayın.

KYUZO: Hayır, hiç sorun değil. Emekli olduğum için yapacak başka bir şeyim yok zaten. Ne demiştiniz? Azuma ailesi mi?

YAZAR: Evet. Azuma ailesinden Kiyochika Bey'i araştırıyoruz. Az önce kütüphanede 1938'de intihar ettiğini öğrendik. Sebebini, daha doğrusu Kiyochika Bey'e ne olduğunu öğrenmek istiyoruz.

KYUZO: Ah. o mu? Aşk meselesi. Kısacası aldatma.

YAZAR: Aldatma mı?

KYUZO: Bu, rahmetli büyükannemin dilinden düşmeyen bir hikâye. Kiyochika Bey'in eşi açgözlü bir kadınmış. Kiyochika Bey'le evlenmesinin sebebi Azuma ailesinin parasını ve gücünü elde etmekmiş. Evin parasını çarçur etmiş, hizmetkârları ve malikâneyi kontrolü altına almaya çalışmış. Kiyochika Bey'e aldırış bile etmiyormuş. Eşi onu kocası yerine koymuyor, ailesi

ise "Seni işe yaramaz, şu korkunç gelini hallet," diye azarlıyormuş. Kiyochika Bey çok kötü durumdaymış. Böyle bir zamanda Okinu Hanım adında bir hizmetçi ona destek olmuş. Büyükannem onun genç ve tatlı bir kız olduğunu söylemişti. Doğal olarak Kiyochika Bey Okinu Hanım'a âşık olmuş. Okinu Hanım da sevildiği için mutluymuş ama bir gün eşi bu yasak aşkı öğrenmiş. Hizmetçinin yerini çalmasından korkmuş ve bütün gücünü kullanarak Okinu Hanım'ı öldürmeye çalışmış. Okinu Hanım kıl payı malikâneden kaçmayı başarmış ama tek başına kalan Kiyochika Bey üzüntüden kendini asmış. Böyle işte. Büyükannem hep, "Zavallı Kiyochika Bey," derdi. Tabii Okinu Hanım için de.

YAZAR: Malikâneden kaçan Okinu Hanım nereye gitti acaba?

KYUZO: Onu bilmiyorum. Ya ailesinin yanına dönmüş ya da yol kenarında ölmüştür herhalde.

YAZAR: Malikânenin yakınında bir orman varmış. Orada bir kadın cesedi bulunduğuna dair bir şey duydunuz mu?

KYUZO: Hımm, duymadım. Belki de Okinu Hanım sağ salim bir yere kaçmıştır.

- Kiyochika Azuma'nın Okinu ile bir ilişkisi vardı.
- Kiyochika'nın eşi bunu öğrenince öfkelendi ve Okinu'yu öldürmeye çalıştı.
- Okinu malikâneden kaçtı.

Müze müdürüne ve Kyozu Bey'e teşekkür edip müzeden çıktık.

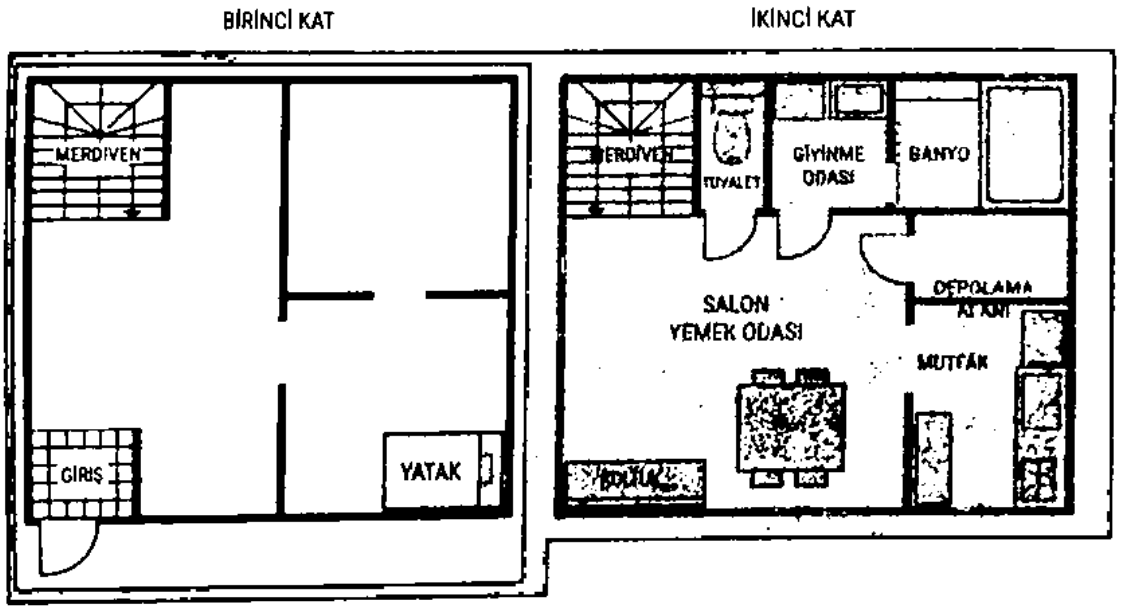
Geç olduğu için o gün Hirauchi Bey'in evinde kalacaktım. İstasyonun önündeki marketten akşam yemeği aldık ve altı otobüsüne bindik.

Otobüs ilerledikçe binalar azaldı ve yerini gür bir bitki örtüsü aldı. Yaklaşık bir saat sonra evine en yakın otobüs durağına vardık. Hava çoktan kararmıştı ve etrafta sadece böceklerin sesleri yankılanıyordu.

Hirauchi Bey'in evine doğru asfaltlanmamış yolda yürüdük. Birkaç dakikada bir önünden geçtiğimiz evlerin hiçbirinde yaşam belirtisi yoktu. Muhtemelen yazlık evlerdi.

Bir süre yürüdükten sonra Hirauchi Bey'in evi göründü. Doğanın ortasında tek başına duran bir ev izlenimi veriyordu. Bina yirmi altı yıllık olduğu için zamanla biraz eskimişti ama önceki sahibi iyi bakmış olmalıydı ki o kadar da yıpranmamıştı. Güzel bir müstakil evdi.

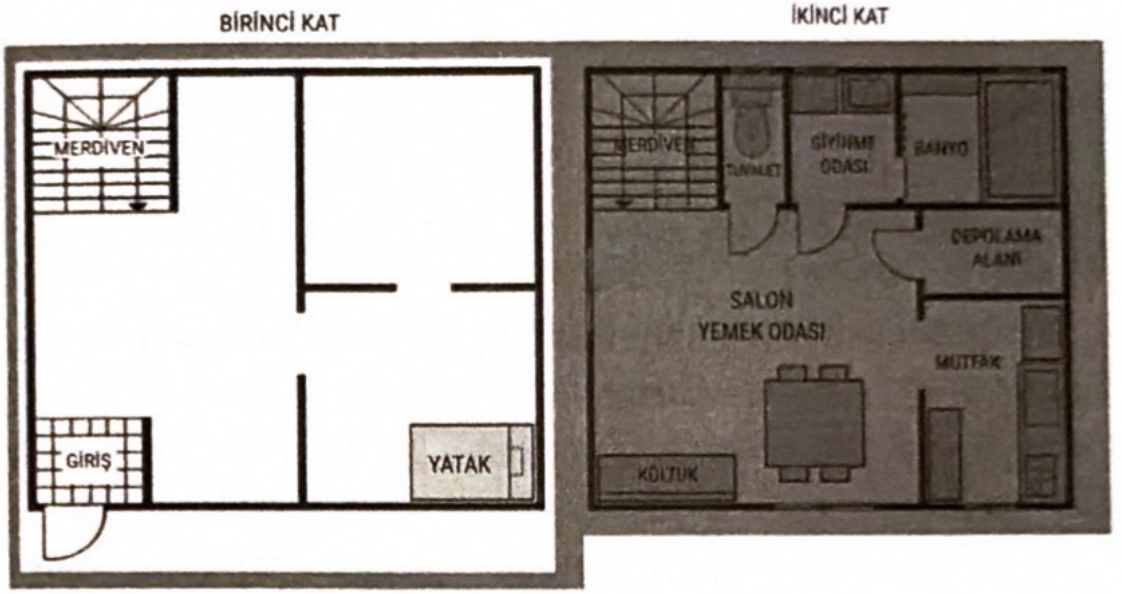
Ama içeri girdiğim an tuhaf bir şey fark ettim.

Birinci katta tek bir pencere bile yoktu. Bu yüzden ışıklar açık olsa da içerisi loş ve kasvetliydi.

HİRAUCHİ: Evi görmeye geldiğimde emlakçı birinci katın depo olduğunu söyledi. Bu yüzden orada hiç pencere yok.
YAZAR: Tuhaf bir tasarım.

HİRAUCHİ: Kırsal kesimde yaşayanlar tarım işleriyle uğraştıklarından aletlerini saklamak için böyle geniş depo alanlarına ihtiyaç duyuyorlar sanırım. Ben tarımla uğraşmadığım için birinci kata yatak koydum. Yatak odası olarak kullanıyorum.

Ardından Hirauchi Bey bana evi gezdirdi. Odalardan birinde bir tuhaflık sezdim.

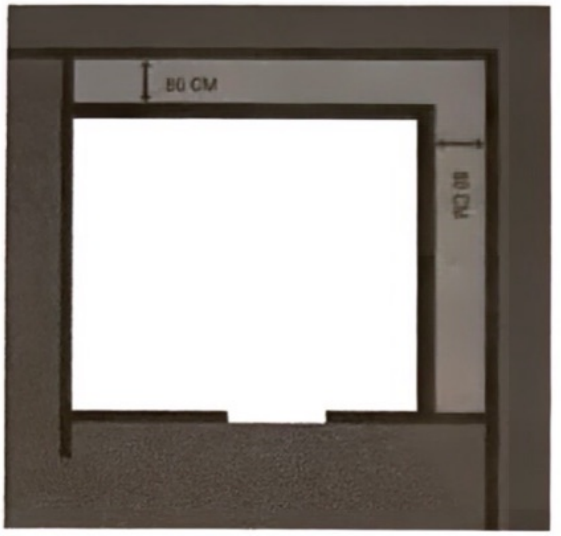
Birinci katın kuzeydoğu köşesindeki oda. Buraya girdiğim an içim sıkıştı.

YAZAR: Hirauchi Bey. Sizce de bu oda biraz tuhaf değil mi? Sanki biraz küçük...

HİRAUCHİ: Siz de mi fark ettiniz? Buraya ilk geldiğimde çok dar olduğunu düşündüm. Taşındıktan bir süre sonra mezurayla ölçtüğümde tahmin ettiğim gibi yan odadan biraz daha küçüktü. Seksen santim daha kısa. Dışa bakan duvar daha kalın.

Hirauchi Bey'in anlattıklarını referans alarak planı yeniden çizdim. Kalın duvara gerekçe olarak, "Boru boşluğu gibi bir şey olabilir," dedi ama tesisatın böyle bir yerde olması tuhaftı.

Ardından ikinci katta akşam yemeği yedik. Hirauchi Bey'in haşladığı *Shinshu soba* ile marketten aldığımız yerel sebzelerden yapılmış tempurayı birlikte yedik ve ikisinin zengin tadı birleşerek tarifsiz bir lezzet patlaması ortaya çıkardı.

Yemeklerimizi bitirmiş çayımızı içerken telefonum çaldı. Editörüm Sugiyama'ydı.

YAZAR: Alo.

SUGİYAMA: Bu saatte aradığım için kusura bakma. Müsait misin?

YAZAR: Evet. Bir şey mi oldu?

SUGİYAMA: Hirauchi Bey'in eviyle ilgili bir şey var. Bugün Nagano'nun yerel tarihini araştırırken tanıdığım bir yazara ulaştım. Eski bir kitaptan bahsetti. Orada söz konusu paylaşımla ilgili olabilecek bir yazı vardı.

YAZAR: Hangi kitap?

SUGİYAMA: *Parlak Gözlerin Seyir Defteri* adında Showa Dönemi'nin başlarına ait bir seyahat derlemesi. İçinde "Hani Bölgesi Anıları" adında bir bölüm var. Tam da 23 Ağustos 1938'de yaşanan tuhaf bir deneyimden bahsediyor. Şimdi o sayfanın fotoğrafını göndereceğim. Okusan iyi olur.

Gönderdiği fotoğraf sayfaları sararmış bir kitaptandı.

Parlak Gözlerin Seyir Defteri, 14. Bölüm: Hani Bölgesi Anıları. Yazar: Uki Mizunashi.

Yazarın yürüyüş sırasında ormanda tuhaf bir su değirmeni bulmasını anlatıyordu.

SUGİYAMA: Hani bölgesi... günümüzde güney Nagano'ya karşılık gelen bölge. Shimojo köyü de sınırları içinde. En çok ilgimi çeken yazarın kulübenin içinde ölü kuş bulduğu kısım.

> Bir akbalıkçıl kuşuydu. Dişi akbalıkçıl ölmüştü. Mutlaka biri şaka olsun diye onu buraya kilitlemişti. Dışarı çıkamadığı için de açlıktan ölmüştü. Bu duruma düştüğünden beri uzun bir zaman geçmiş olmalıydı. Tüyleri dökülmüş, bir kanadının ucu kopmuş, bedeni çürümeye başlamış ve koyu kırmızı kanı yeri lekelemişti.

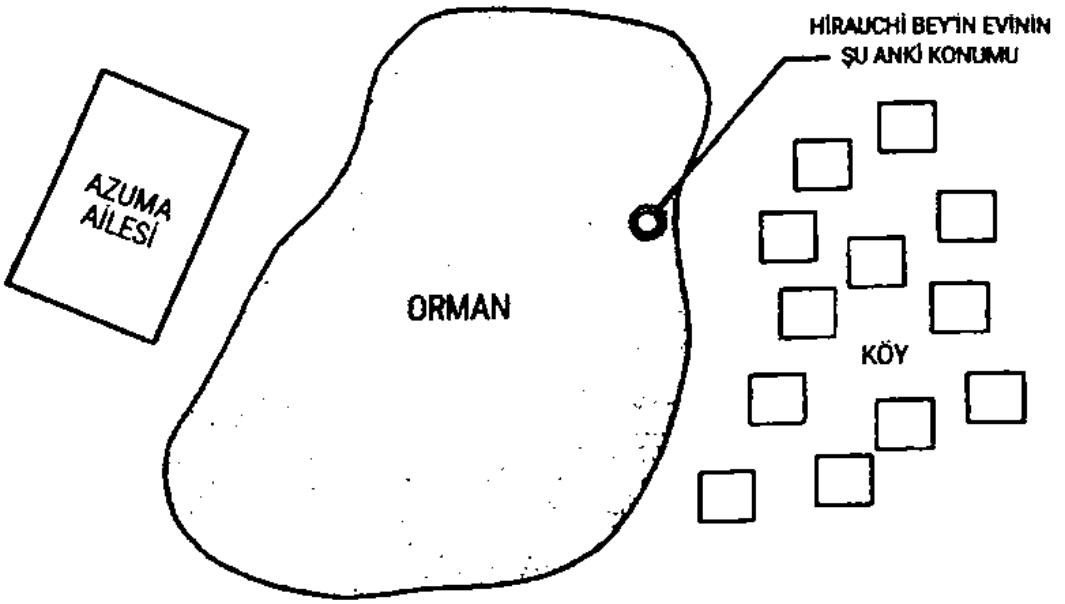
SUGİYAMA: Bu kısmı okuduğum an bir tuhaflık hissettim. Kuşun dişi olduğunu nereden biliyordu? Tüyleri dökülmüş, bedeni çürümeye başlamıştı. Korkunç bir durumdaydı. Normalde karanlıkta böyle bir şeye baktığınızda kuş ölüsü olduğunu anlasanız bile türüne kadar anlayabileceğinizi sanmıyorum. Buna rağmen Uki onun dişi akbalıkçıl olduğunu iddia ediyor. Hadi akbalıkçıl olduğunu anladı diyelim, dişi olduğunu nasıl anladı? Bence bu bir tür metafor. Yani Uki su değirmeninde aslında başka bir şey gördü. Ama kelimelere dökemediği için bilerek akbalıkçıl benzetmesini kullandı. Bu sadece bir tahmin ama bence Uki bir kadın cesedi gördü.

YAZAR: Kadın cesedi...

SUGİYAMA: Böyle düşününce, uygulamada paylaşılan içerikle eşleşiyor.

YER:	Oaza, Shimojo, Nagano
TARİH:	23 Ağustos 1938
TÜR:	Ev
AYRINTILAR:	Bir kadın cesedi bulundu

1938'de Hirauchi Bey'in evinin bulunduğu yer ormandı. Ormanın içinde ev olamayacağını düşünmüştüm ama Uki, hikâyesine göre ormanda bir su değirmeni bulmuştu. Evin işte o su değirmeni olduğunu düşünürsek paylaşımdaki bilgilerin hepsi doğrulanıyordu.

SUGİYAMA: Ama ne yazık ki Uki'nin günlüğünde ayrıntılı konum belirtmiyor. Su değirmeninin şu anda Hirauchi Bey'in evinin olduğu yer olup olmadığını bilmiyoruz.

YAZAR: Hayır, bence haklısın. Bugün kütüphanede araştırma yaptık. Eskiden bu bölge ormanla kaplıymış ve Hirauchi Bey'in evi tam ormanın girişine yakın bir yerde bulunuyor. Ayrıca görünüşe göre, eskiden yakınlarda bir köy varmış. Uki oradan ormana yürüdüyse konum olarak da örtüşüyor.

SUGİYAMA: Anladım. O zaman olayı çözdük. Bu arada hâlâ Shimojo'da mısın?

YAZAR: Evet. Geç olduğu için Hirauchi Bey'in evinde kalacağım.

HİRAUCHİ: Kulağa tuhaf gelebilir ama... dikkatli ol.

YAZAR: Ha? Endişelenme. Hayalet falan yok. Burası olayların yaşandığı ev değil zaten.

Kelimeler ağzımdan çıktığı an nedense mideme bir kramp girdi.

İçimde nedenini bilmediğim bir huzursuzluk hissettim.

Telefonu kapatınca Hirauchi Bey'den "Hani Bölgesi Anıları"na göz atmasını istedim.

HİRAUCHİ: Demek olay şöyle olmuş:

Okinu Hanım Azuma ailesinin evinden ayrıldı ve yakınlardaki ormana kaçtı.

↓

Ormanda dolaşırken bir su değirmeni buldu.

↓

Rüzgâr ve yağmurdan korunmak için oraya yerleşti ama yiyeceği olmadığı için açlıktan öldü.

↓

Uki onu buldu ve olanları kitabında yazdı.

↓

Bu kitabı okuyan biri Uki'nin gerçekte ne demek istediğini anladı ve Tekinsiz Yerler Japonya'da bu bilgiyi paylaştı.

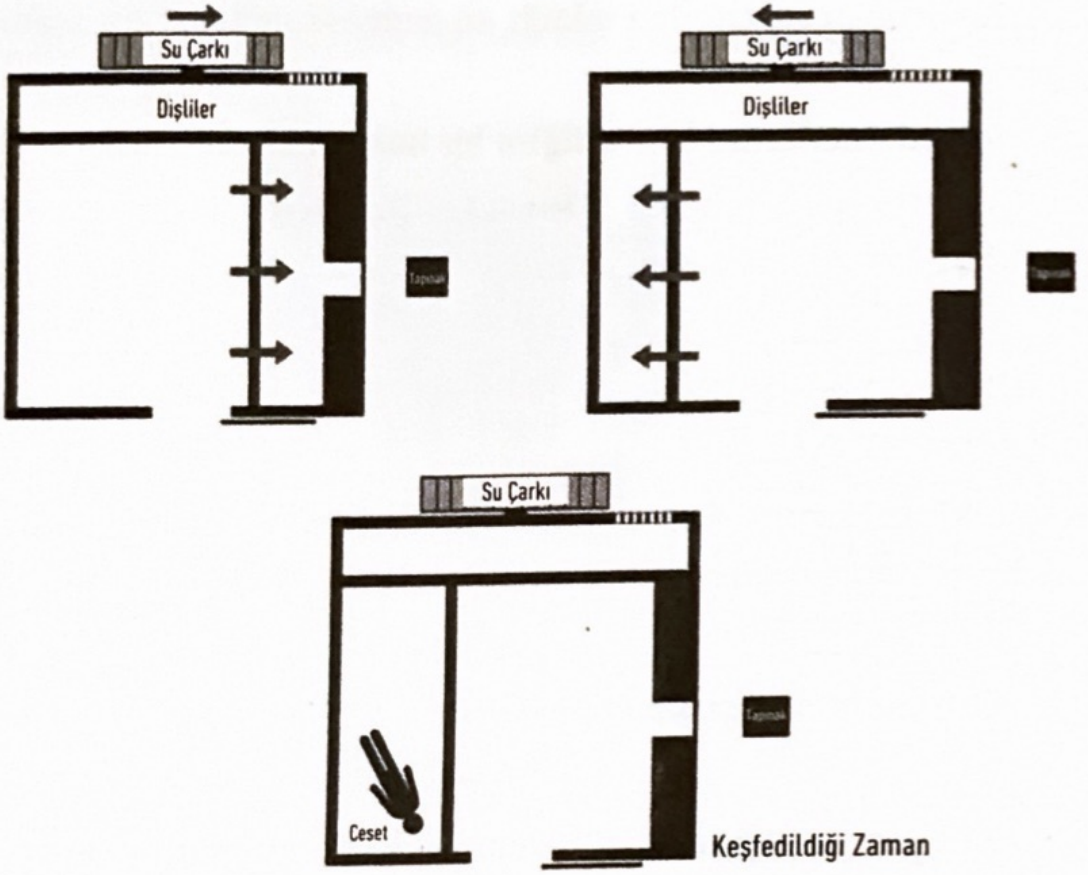
YAZAR: Hikâye bir şekilde birbirine bağlanıyor.

HİRAUCHİ: Ama o zaman bu, biri Okinu Hanım'ı oraya kapadı demektir.

YAZAR: Ne demek istiyorsunuz?

HİRAUCHİ: Öyle değil mi?

Hirauchi Bey orada duran bir broşürün arkasına su değirmeninin planını çizdi.

HİRAUCHİ: Su değirmeninin içindeki duvar su çarkı döndüğünde hareket ediyor. Yani içeriden hareket ettirilemez. Uki su değirmenini bulduğunda Okinu Hanım'ın bedeni sol taraftaki odaya hapsolmuştu. Bu da demek oluyor ki Okinu Hanım öldükten sonra biri dışarıdan su çarkını çevirmiş.

YAZAR: Haklısın. Ama kim böyle bir şey yapar ki? Hayır, asıl soru su çarkı gerçekten Okinu öldükten sonra mı döndürüldü?

HİRAUCHİ: Su değirmeni neden yapıldı acaba?

YAZAR: Köyün yakınlarında olduğuna göre orada yaşayan birileri yapmış olmalı. Uki'nin dediği gibi günahkârların af dilemesi için yapılmış bir kulübe olup olmadığını bilemem tabii.

İkimiz bir süre su değirmeninin planına baktık. Tam o sırada nedense gitgide garip bir hisse kapılmaya başladım. *Déjà vu* gibi bir histi.

YAZAR: Hirauchi Bey... sizce de bu su değirmeni alt kattaki odaya benzemiyor mu?

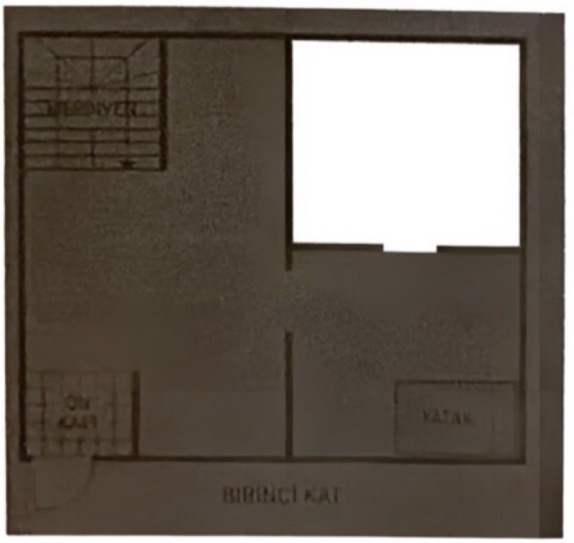
HİRAUCHİ: Aslında... ben de aynı şeyi düşünüyordum.

İkimiz de hiçbir şey demeden ayağa kalktık ve birinci kata koştuk.

Kuzeydoğudaki köşe oda. Yan odaya göre seksen santim daha dar olan oda.

HİRAUCHİ: Olabilir mi?

YAZAR: Bir deneyip bakalım.

Doğu tarafındaki kalın duvarın köşesine vurmaya başladım. Tak tak diye içi dolu bir ses geldi. Yavaş yavaş ortaya doğru ilerledim. Belli bir noktada ses açıkça değişti. Tık tık... Ve tam merkezine vurduğumda ses yankılandı. Yani bu duvarın ortası boştu.

> Odanın içinde giriş kapısı dışında pencere, mobilya, lamba ya da süs eşyası yoktu. Kendimi sanki kare bir kutunun içindeymişim gibi hissettim. Tek özelliği sağ taraftaki duvarda büyük bir delik olmasıydı. Delik desem de içinden dışarısı görünmüyordu. Bu yüzden oyuk diye ifade etmek daha doğru olurdu. Duvarın ortasına oyulmuş kare şeklindeki bu alan top gibi kıvrılırsam tam sığabileceğim büyüklükteydi.

Tahminimiz o kadar gerçekdışı görünüyordu ki mantıklı düşünüldüğünde inanılmaz bir kuşkudan ibaretti ama tüm ipuçları tek bir sonuca bağlanıyordu.

Bu ev su değirmenine eklenerek inşa edilmişti.

HİRAUCHİ: Hayır... Kim, neden böyle bir şey yapmış olabilir? Hem bu çok tuhaf. Emlakçı bu evin yirmi altı yıllık olduğunu söyledi. Uki değirmeni neredeyse seksen yıl önce buldu. Yoksa emlakçı yalan mı söyledi?

YAZAR: Emlakçı binanın kaç yıllık olduğu dışında başka bir şey söyledi mi?

HİRAUCHİ: Ne demek istiyorsunuz?

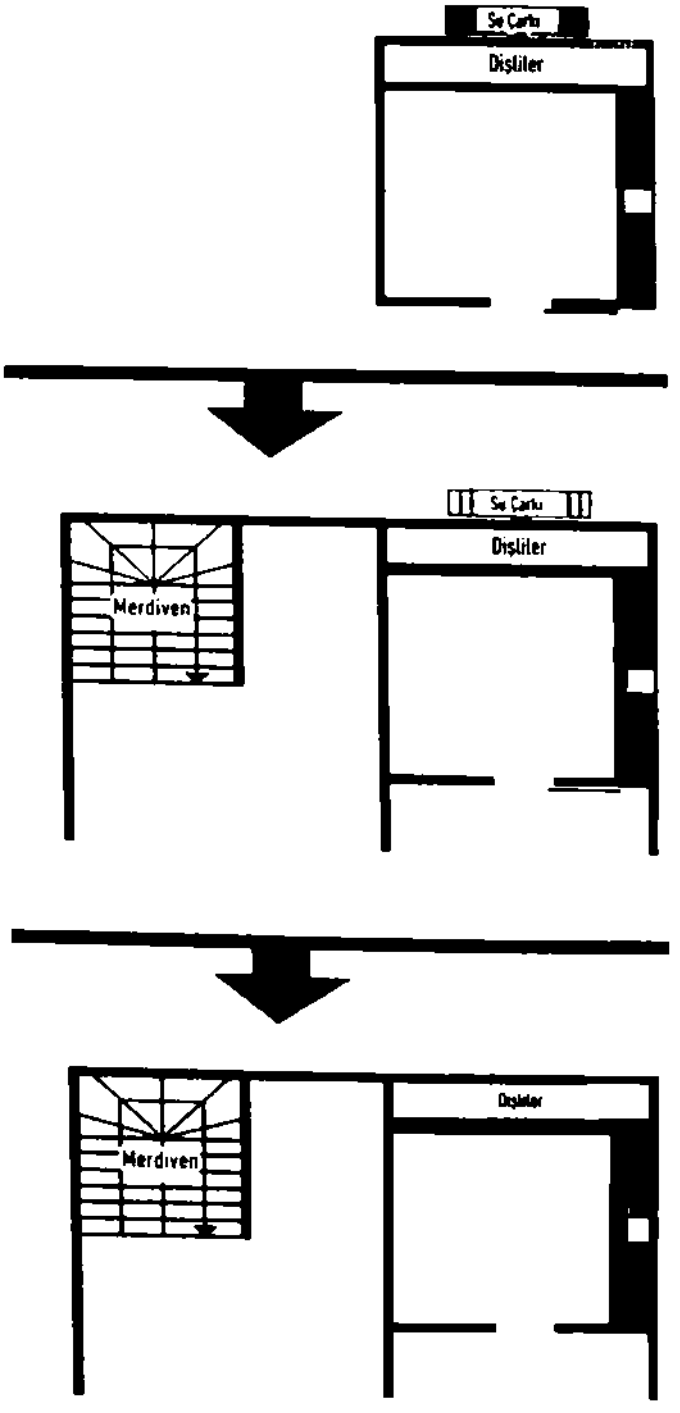
YAZAR: Daha önce tanıdığım bir teknik ressama sormuştum. Emlakçılar mülkü tanıtırken binanın kaç yıllık olduğunu söylemekle yükümlüler ama binanın kaç yıllık olduğunu hesaplamanın birden fazla yöntemi var. Mesela on yıl önce inşa edilmiş binaya beş yıl önce ekleme yapılmışsa bina on yaşında olarak

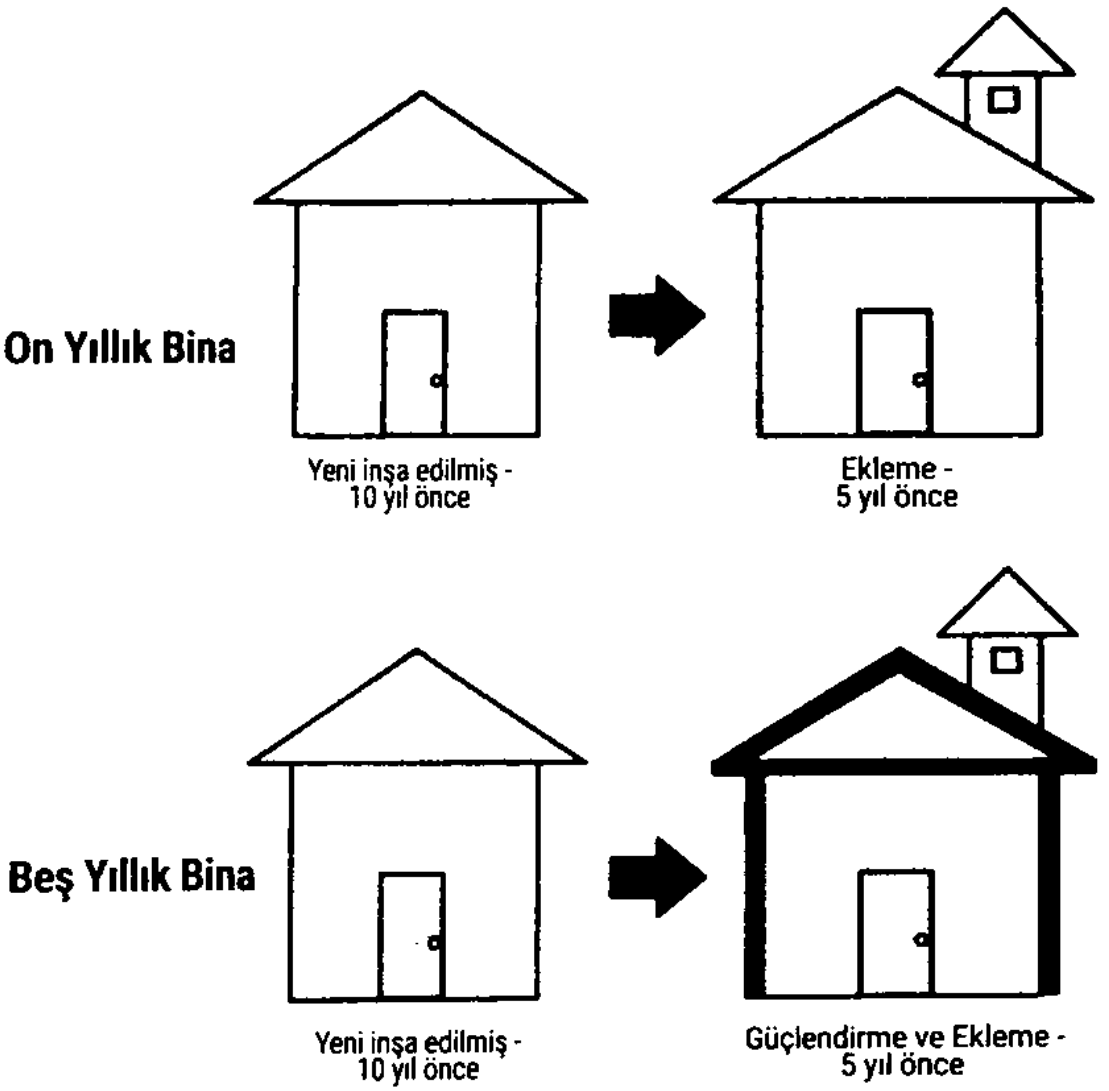
belirtilmeli ama ekleme yapıldığı sırada iskelete büyük çaplı bir güçlendirme çalışması yapılırsa binanın yaşının ekleme yapıldığı yıldan itibaren hesaplanmasına izin verildiği durumlar da oluyormuş.

HİRAUCHİ: Ne?

YAZAR: Yani on yıl önce inşa edilen bir bina beş yıl önce kapsamlı bir güçlendirme çalışması yapılarak büyütüldüyse emlakçı binanın yaşının beş olduğunu söyleyebilir.

HİRAUCHİ: Saçmalık...

YAZAR: Tabii bu durumda emlakçı müşteriye binaya ekleme yapıldığını belirtmesi gerekiyor ama nasıl açıklanacağı yasayla belirtilmediğinden kötü niyetli işletmelerin müşterilerin gerçeği anlamaması için uğraştıkları oluyormuş.

HİRAUCHİ: Doğruyu söylemek gerekirse gerçekten de anlaması güç açıklamalara dikkat etmemiştim. Ama bu olabilir mi? O zaman o oda...

Şimdiye kadar o kadın cinayeti bana çok uzak gelmişti.

Çok eskiden olmuş bir olaydı. Bu bölgede olmuş olsa bile bizimle bir ilgisi yoktu.... Böyle düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Olayın olduğu bina hep burnumuzun dibindeymiş.

***

Doğruyu söylemek gerekirse bu evde kalmak istemiyordum.

Hemen oradan kaçmak istiyordum. Ama son otobüs çoktan kalkmıştı ve yakınlarda kalacak bir yer yoktu. Biz de bütün geceyi ikinci katta uyumadan sohbet ederek geçirdik.

Ertesi gün birlikte otobüs durağına doğru yürürken dün boş olduğunu düşündüğüm yazlık evlerden birinden yaşlı bir kadın çıktı. Selam verip sohbet etmek için durduk.

Kadın uzun yıllardır bu bölgede tek başına yaşıyormuş. Erken yatıp erken kalktığı için akşam yediden önce ışıkları söndürüyormuş. Işıkların yanmamasının nedeni de buymuş.

Uzun yıllar burada yaşadığına göre bir şeyler biliyor olabileceğini düşünerek o ev hakkında sorular sordum.

KADIN: Ben buraya taşındığımda çoktan inşa edilmişti. O yüzden ne zaman yapıldı bilmiyorum ama Hirauchi Bey gelene kadar orada kimse yaşamıyordu.

YAZAR: Ev boş muydu?

KADIN: Sanırım. Biri yaşıyor olsaydı birkaç kez yolda karşılaşırdım, değil mi? Bir kere bile öyle bir şey olmadı. Ama... kim bilir? Bir keresinde inşaat çalışması yapılıyordu. Belki biri gizlice yaşıyordu da ben fark etmedim.

HİRAUCHİ: İnşaat çalışması mı?

KADIN: Yaklaşık yirmi yıl önce büyük bir inşaat yapıldı. O ev iki katlı, değil mi? Ben taşındığım zaman tek katlıydı. Bitirdiklerinde, "Vay, ek kat yapmışlar," diye düşündüğümü hatırlıyorum.

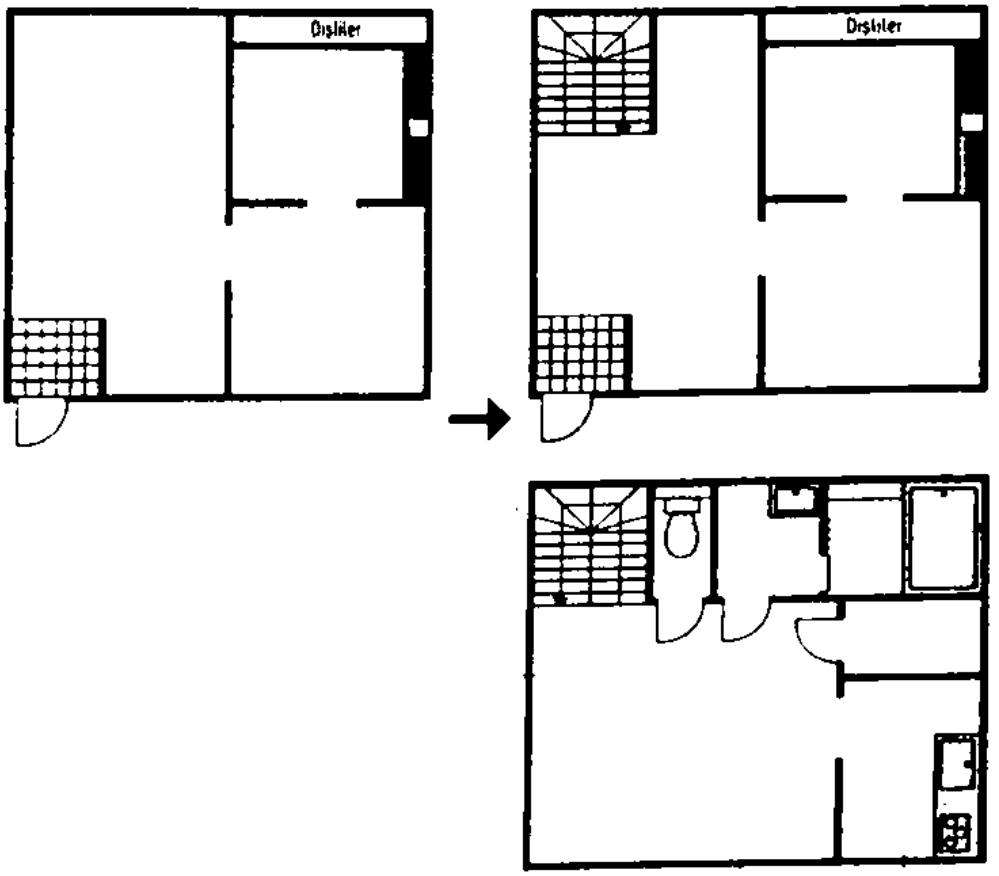
Bu doğruysa Hirauchi Bey'in evinde başlangıçta mutfak, tuvalet ve banyo yoktu. Böyle bir evde kimse yaşayamazdı.

Evi görmeye geldiğimde emlakçı birinci katın depo olduğunu söyledi.

Yani başta burası sadece "depo" muydu?

Yirmi altı yıl önce biri su değirmenine ekleme yaparak bir depo inşa etmişti.

Ondan birkaç yıl sonra da ikinci kat yapılarak ev hâline getirmişti.

Peki ama neden? Düşündükçe gizem daha da derinleşiyordu.

Dosya 5 "Her Şeyin Yaşandığı Ev" – Son

Dosya 6
Yeniden Doğuş Merkezi

Ağustos 1994

Aylık bir dergide yayımlanan bir makale

Eskiden Nagano'nun batısındaki Yake Dağı'nın eteklerinde devasa bir yapı varmış.

Yeniden Doğuş Merkezi olarak biliniyor ve dini bir tarikat olan Yeniden Doğuş Topluluğu tarafından ruhani bir tesis olarak kullanılıyormuş.

Dini topluluk dağıldığı ve tesis de yıkıldığından dolayı hakkında detaylı bilgi edinebilmenin tek yolu arşiv kayıtlarına başvurmak. Bu, Ağustos 1994'te aylık bir dergide yayımlanmış ve belki de Yeniden Doğuş Merkezi'ne başarıyla gerçekleştirilmiş tek içeri sızmanın raporu.

Makalenin aslında iki bölüm olması planlanmış ama ilk bölüm basıldıktan sonra bir şirketten şikâyet geldiği için, bir sonraki sayıda yayımlanması gereken ikinci bölüm başka bir makaleyle değiştirilerek hiçbir zaman yayımlanmamış.

Bu nedenle sadece ilk bölümü gösterebiliyorum.

Metindeki resimlerin dergide yayımlanan hâliyle olduğu gibi kullanıldığını da belirtmek isterim.

GİZEM DOLU TARİKATIN İÇYÜZÜNE DERİNLEMESİNE ANALİZ
YENİDEN DOĞUŞ TOPLULUĞU TESİSİNE SIZMA RAPORU – İLK BÖLÜM

SIRADIŞI YÖNETİM POLİTİKALARI NEDİR?

Yeniden Doğuş Topluluğu Nagano'da faaliyet gösteren dini bir tarikat.

Yaşayan Tanrıça olarak bilinen Hikari Midou'yu –diğer adıyla Kutsal Ana'yı– liderleri olarak kabul ediyorlar. "Yaşayan tanrı" hayatta olan bir kişinin tanrılaştırılması durumunda sıkça kullanılan bir terim. Kısaca "Ben tanrıyım. Bana tapın," diyen bir liderin etrafında toplanan bir tarikat olarak özetlenebilir.

Bu açıdan Yeniden Doğuş Topluluğu diğer tarikatlardan ayrılmasa da birkaç tuhaf özellikleri var.

1. "BELİRLİ BİR KOŞULU" SAĞLAYANLARIN BİR ARAYA GELDİĞİ TARİKAT

Kariyerimde şimdiye kadar birçok tarikatın içine girerek bilgi topladım ve oralarda çeşit çeşit müritle karşılaştım. Aralarında zengin aile babaları da vardı fakir bekârlar da. Tokyo Üniversitesi mezunları da vardı lise mezunları da. Yetiştikleri çevre, yaşları, cinsiyetleri, meslekleri, hobileri... hepsi o kadar farklıydı ki birini işaret edip, "Bu kişi tarikata dahil olmaya meyilli," dememeyi öğrendim.

Ama görünüşe göre Yeniden Doğuş Topluluğu'nun müritlerinin ortak bir noktası var. Sadece o koşulu sağlayan kişiler bir araya geliyor. Peki, müritlerinin ortak paydası ne?

2. BEYİN YIKAMAYAN TARİKAT

Tarikatlar çoğunlukla gizemli doğaüstü güçler (aslında hepsi basit sihirbazlık gösterileridir) sergileyerek ya da şiddet ve yasadışı uyuşturucu kullanarak mürtilerin beynini yıkar.

Ama Yeniden Doğuş Topluluğu'nun bu yöntemlerden hiçbirini kullanmadan takipçilerinin inancını kazandığı ve tomar tomar para karşılığında gizemli bir ürün sattığı söyleniyor. Bu, vazo ya da kristal küre gibi ucuz bir şey değil. Milyonlarca hatta bazen on milyonlarca yen değerinde son derece pahalı bir ürün satıyorlar.

Tarikat, telefon çağrıları ve kulaktan kulağa yayılmasıyla kuruluşundan bu yana altı yıl içinde yüzlerce takipçi kazandı. Kişi sayısını para miktarıyla çarpmak, kazançlarının ne kadar olduğu konusunda size kabaca bir tahmin verecektir. Korkutucu ve imrendirici.

3. ÖZEL EĞİTİM YÖNTEMLERİ

Yeniden Doğuş Topluluğu, Nagano Vilayeti'nin batısındaki Yeniden Doğuş Merkezi denen bir tesisin sahibi.

Burada ayda dört kez toplantı düzenleniyor ve müritler yatılı olarak manevi eğitim görüyor. Eğitimin içeriği ise hâlâ bir muamma.

Sadece ayda birkaç kez yapılan sıradışı bir eğitim... Tarikatın müritlerin gözünü boyayıp ürünlerine bir servet harcatmasının sırrı bu olmalı. İçeri sızma konuda profesyonel biri olarak gerçeği ortaya çıkarmak için Yeniden Doğuş Merkezi'ne katılarak bilgi toplamaya karar verdim.

Tabii tesise sızabilmem için tarikata katılmam gerekiyordu. Her zaman en zor kısım budur. Birçok tarikat içeriden bilgi sızmasından hiç hoşlanmaz. Bu nedenle potansiyel üyelerin, tarikata sızma niyeti olan muhabirler olup olmadığını anlamak için detaylı bir geçmiş araştırması yaparlar. Benim gibi deneyimli birini bile sık sık sezgileriyle fark edip reddediyorlar.

Buna karşılık Yeniden Doğuş Topluluğu'nun güvenliği oldukça gevşekti. Telefonda isim, yaş ve adres sorduktan sonra

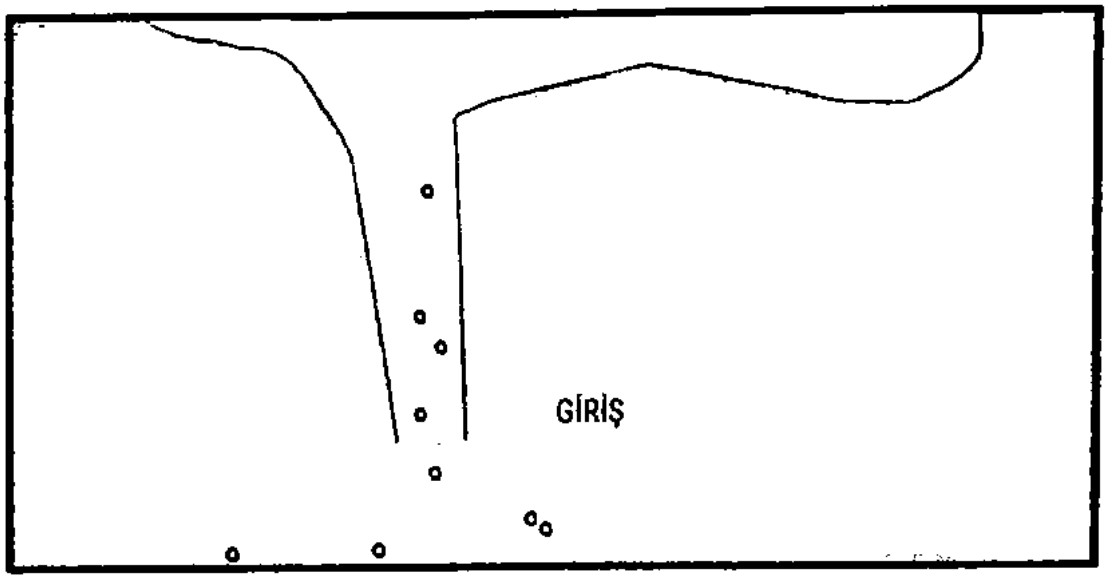
bir soruya cevap verdim. (Soru tarikatın gerçek doğasıyla derinden ilgili olduğu için bir sonraki sayıda yayımlanacak bölümü bekleyin.) En sonunda tarikata olan inancım üzerine yemin ettim ve kolayca içeri girmeme izin verdiler.

Sadece bu da değil. Yeniden Doğuş Merkezi'nde düzenlenecek bir sonraki eğitim için de yer ayırtabildim. Sürecin bu kadar sorunsuz geçmesi biraz tedirgin ediciydi.

Eğitim günü trenle Nagano bölgesine geldim.

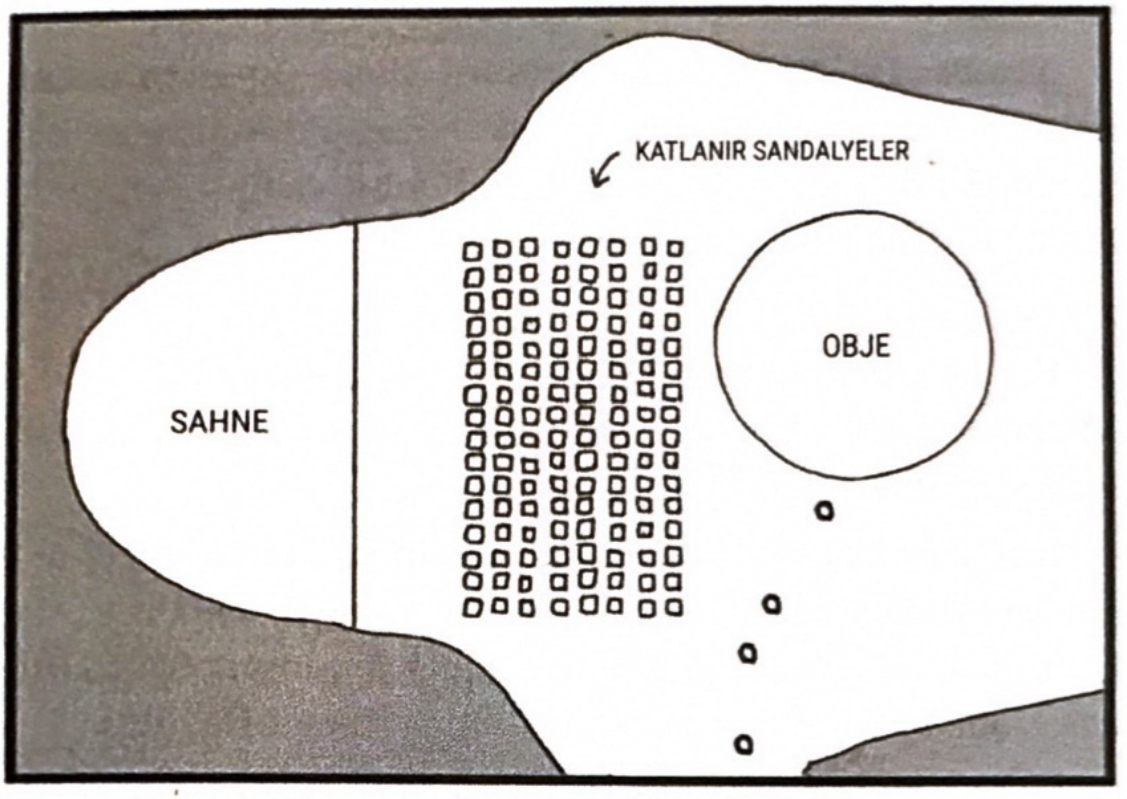
Tarikatın arazisi doğanın içinde geniş bir ovaydı. Tam ortasında bembeyaz bir bina duruyordu. Bu, çokça konuşulan Yeniden Doğuş Merkezi'ydi. (Buradan sonra Merkez olarak anılacaktır.) Dini bir tesisten çok çağdaş bir sanat eseri demenin daha uygun olacağı çarpık bir dış görünüşü vardı.

Alanda benden önce gelmiş onlarca mürit vardı ve hepsi yavaş yavaş Merkez'e doğru yürüyordu. Ben de onları takip ettim. Binadan dışarı uzanan dar ve uzun bir tünelden içeri girdim. Bir süre yürüdükten sonra toplantı salonuna ulaştım.

Soldaki yarım daire şeklindeki sahnenin önüne bir sürü katlanır sandalye dizilmişti, sağda ise silindir şeklinde parlak kır-

mızı bir obje vardı. Herkes devasa objenin önünde iyice eğildikten sonra katlanır sandalyelere oturuyordu. Muhtemelen bu tarikatın sembolüydü.

Katlanır sandalyeler yaklaşık otuz dakikada doldu. Yer kalmadığı için ayakta duran bir sürü mürit de vardı. Erkek ve kadın oranı neredeyse aynıydı. Aralarında evli gibi görünen çiftler de vardı.

Müritlerin çoğu otuzlu-kırklı yaşlarındaydı. Hiç konuşmadan sırtları dimdik oturmuş boş sahneye bakıyorlardı. Bu tuhaf manzaraya şimdiye kadarki içeri sızma raporlarım sırasında defalarca şahit olmuştum. Sessizce liderlerini bekliyorlardı. Bu, bir bakıma tarikat üyelerine özgü tipik bir davranıştı.

Ama onları şimdiye kadar gördüklerimden ayıran bir nokta vardı. Genelde tarikatların manevi eğitimlerinde tören kıyafeti denen tek tip kıyafet giyilirdi ama buradaki müritlerin

hepsi farklı giyinmişti. Muhtemelen kendi kıyafetleriydi. Yine de (kıyafet anlayışları farklı olsa da) herkes marka giyiyordu. Dikkatli bakınca saat ve kolye gibi pahalı aksesuarlar da göze çarpıyordu.

Yeniden Doğuş Topluluğu müritlerinden milyonlarca, hatta on milyonlarca yen tutarında alışveriş yapmalarını talep ediyordu. Bu da sadece belli bir finansal güce sahip kişilerin bu tarikata katıldığı anlamına geliyordu.

Bir süre sonra sahneye biri çıktı. Bu, tarikat lideri Hikari Midou değildi. Adam kırklı yaşlarının ortasındaydı ve üzerine bir takım elbise giymişti.

Kaş çatmaktan alnında oluşmuş derin kırışıklıklar, çökmüş gözler ve dikkat çeken karga burun. Adamın yüzünü bir yerden hatırlıyordum. Chubu bölgesinin önde gelen inşaat firmalarından Hikura Evleri'nin başkanı Masahiro Hikura Bey'di bu.

Önceden Hikura Evleri başkanının "Yeniden Doğuş Topluluğu" tarikatıyla bir bağlantısı olduğu ve onları finansal olarak desteklediği söylentileri kulağıma gelmişti. Doğru olacağını hiç düşünmemiştim.

Hikura Bey sahnenin ortasında durdu ve tehditkâr bir sesle ağır ağır konuşmaya başladı.

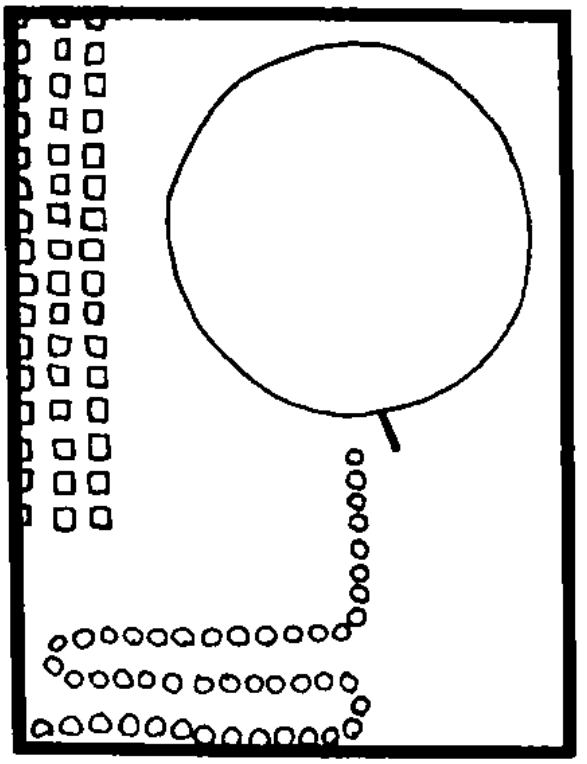
Aşağıda gizlice alınan ses kaydının metinleştirilmiş hâli yer almaktadır.

"Taşıdığınız o korkunç günahın farkındasınız. Bu günah zavallı çocuklarınıza miras kaldı. Anne ve babasının günahlarından doğan çocuklar. Günahın çocukları. Bu kir bir sürü felaket getirecek ve sizi cehennemin bataklığına sürükleyecek.

"Ne yazık ki bu kir asla silinemez ama bir nebze temizlenebilir. Aldığınız eğitimlerle arınabilirsiniz. Önce bu Merkez'de kirlerinizden arının ve yarın sabah şu ankinden daha temiz olarak evinize dönün. Bir dahaki sefere çocuğunuzu da eğitimle tanıştırın."

Bir yöneticiden beklendiği gibi hitabeti güçlüydü ama konuşmanın içeriği aşırı derecede tutucuydu. Sıradan bile denebilirdi.

Önce "günah", "kir" ve "felaket" gibi soyut kelimeler kullanarak insanların kalbine korku salıyor, sonra da, "Aldığınız eğitimlerle arının," diyerek güya çözüm sunuyordu. Başka bir deyişle, "Bu tarikata girerseniz kurtulursunuz," demek istiyordu.

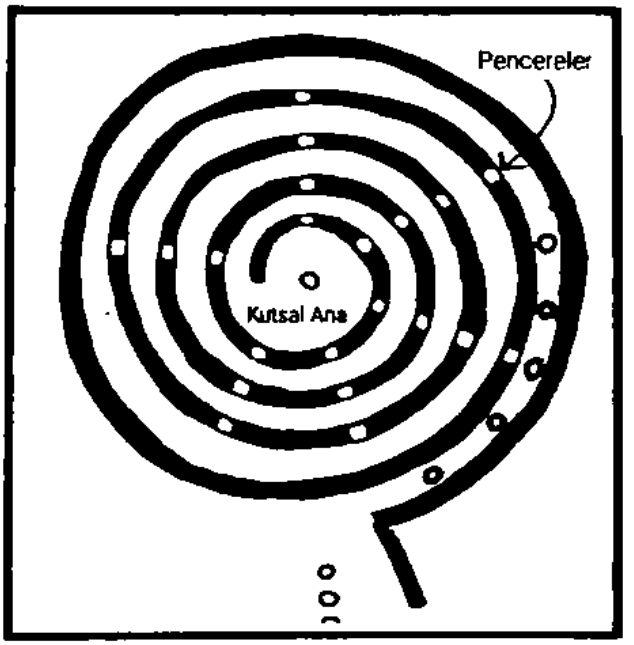
Fazlasıyla standart bir konuşmaydı. Yine de müritler Hikura'nın konuşmasını kulak kesilerek dinledi. Kelimeleri sindirircesine defalarca başlarını yukarı aşağı salladılar, bazılarının gözleri yaşlarla doldu.

Yeniden Doğuş Topluluğu'nun müritlerinin beyinlerinin yıkanmadığını duymuştum ama görünüşe göre bu doğru değildi. İnananların bir şekilde beyinlerinin yıkandığı açıkça belli oluyordu.

Hikura Bey'in konuşması bitince birkaç topluluk üyesi –müritlerle ilgilenen görevliler– geldi. Bizi ayağa kaldırarak sıraya dizdiler.

Görünüşe göre lider Hikari Midou'nun tapınak ziyareti başlamak üzereydi. "Kutsal Ana" dedikleri yaşayan tanrıça Hikari Midou nasıl biriydi?

Sıra, parlak kırmızı silindir objeye doğru ilerliyordu. Görünüşe göre Kutsal Ana bunun içindeydi. O hâlde bu bir obje değil tapınaktı. Topluluk üyeleri kapıyı açınca müritler beşer kişilik gruplar hâlinde içeri girdi. Her grup on dakikadan fazla içeride kaldığı için sıra yavaş ilerliyordu.

Tapınaktan çıkan herkesin yüzünde derin bir memnuniyet ifadesi vardı. Yoksa beyin yıkamanın sırrı içeride miydi? Bir saat sonra nihayet sıra bana geldi.

Önce tapınağın yapısını anlatayım. İçeride, tam ortadaki Kutsal Ana'ya doğru giden dar, spiral bir yol uzanıyordu. Duvarlarda pencereler vardı ve beşimiz merkeze doğru döne döne yürürken oradan Kutsal Ana'ya bakabiliyorduk.

Yol zifiri karanlıktı ama Kutsal Ana'nın tam tepesinde küçük bir lamba asılıydı. Figürü belli belirsiz görünüyordu. İlk delikten baktığımda gözlerime inanamadım.

Yanlış gördüğümü düşündüm ama merkeze yaklaştıkça daha iyi görmeye başladım ve emin oldum. Kutsal Ana fiziksel engelliydi. Sol kolu ve sağ bacağı yoktu.

TEK KOLLU VE TEK BACAKLI KUTSAL ANA

Söylentilere göre Kutsal Ana elli yaşından büyüktü ama kırışıksız yüzü, uzun ve parlak siyah saçları, sıkı ve pürüzsüz cildiyle en az on yaş daha genç görünüyordu.

Kalçasından itibaren olmayan sağ bacağı yerine uzun, ince sol bacağıyla vücudunu destekliyor ve sade bir sandalyede hiç kıpırdamadan oturuyordu. Üzerinde sadece beyaz ipek bir kumaş vardı. Neredeyse yarı çıplaktı. "İlahi" demek doğru olur mu bilmiyorum ama insanın bakışlarını alamadığı tuhaf bir güzelliği vardı.

Ortaya vardığımızda ben hariç dört kişi kimse söylemeden Kutsal Ana'nın önünde diz çöktü. Ben de onların yaptığını yaptım. Kutsal Ana bana baktı ve nazik bir sesle, "Seni ilk defa görüyorum. Aceleye getirmeden eğitimini tamamla," dedi.

"Sen, sen, sen, sen ve bugün buraya ilk kez gelen sen. Hepiniz günahlarınızdan acı çektiğiniz için buradasınız. Endişelenmeyin. Her şey yakında düzelecek. Gördüğünüz gibi ben günahın çocuğu olarak dünyaya geldim. Günahkâr anne sol kolumu aldı ve günahın çocuğunu kurtarmak için sağ bacağımı kaybettim. Geriye kalan bedenimle sizleri ve çocuklarınızı kurtarmak istiyorum. Hadi, yeniden doğuş zamanı. Tekrar ve tekrar."

İnananlar Kutsal Ana'nın önlerinde konuşmasını hayranlıkla izliyordu.

Konuşması bittiğinde geldiğimiz spiral yoldan geri dönerek tapınaktan çıktık. Arkamızdaki beş kişi içeri girdi. En arkada yürüyen adamın gözlerindeki tuhaf parıltıyı fark ettim.

Şimdi tapınağa girdikten sonraki izlenimimi açıkça söyleyeyim. Profesyonel bir gözle bakıldığında basmakalıp bir düzenekti.

Uzun yol boyunca dizilmiş küçük pencerelerle sanki ileride değerli bir şeyin olduğu algısı oluşturuluyordu. Spiral yolda döne döne yürümek muhtemelen hafif bir baş dönmesine neden olmak için tasarlanmıştı. Başı dönen ve karanlıkta kaybolmuş tövbekârlar ışığa yaklaşırken kalplerinin en derin arzusunu görür gibi oluyorlar. İleride ciddi ve güzel, tuhaf bir vücudu olan bir kadın oturuyor. İnsan doğal olarak büyülenmiş hissediyor.

Bu sadece dini topluluklarda değil, her türlü eğlence alanında kullanılan klasik bir teknik.

Asıl Kutsal Ana'ya gelince, deneyimlerime dayanarak tahmin edecek olursam o sadece bir kukla. Onda bir tarikatı yönetmesini sağlayacak herhangi bir karizma hissetmedim. Muhtemelen gerçek liderler tarafından parayla işe alınmış ve sembolleri hâline getirilmiş.

İnsanlar eski çağlarda bedenlerinde eksiklik bulunan kişileri tanrının reenkarnasyonu olarak yüceltmişlerdir. Bu da sıkça görülen örneklerden biriydi sadece. Kolu ve bacağı olmayan bir tanrıça değil, kolu ve bacağı olmadığı için tanrıça rolü üstlenmek zorunda kalan sıradan bir kadındı.

Bu tapınak da sıradan bir kadını tanrıça gibi göstermek için tasarlanmış bir düzenekti. Tabii ki bu kadar ucuz bir düzenekle insanların beyni yıkanamaz. En fazla zaten beyni yıkanmış müritlerin inançları güçlendirilebilir. Sonuç olarak beyin yıkamanın sırrı tapınakta değildi.

BEYİN YIKAMANIN SIRRI NEREDE SAKLI?
ŞAŞIRTICI MANEVİ EĞİTİM YÖNTEMLERİ ORTAYA ÇIKTI!

Biz çıktıktan bir süre sonra aniden tapınağın içinden bir ses duyuldu. Bunun bir adamın öfkeli bağırması olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. Dikkatlice dinleyince adamın ne dediğini duyabildim.

"Kutsal Ana! Bana yalan söyledin! Beni ve oğlumu kurtaracağını söylemiştin!"

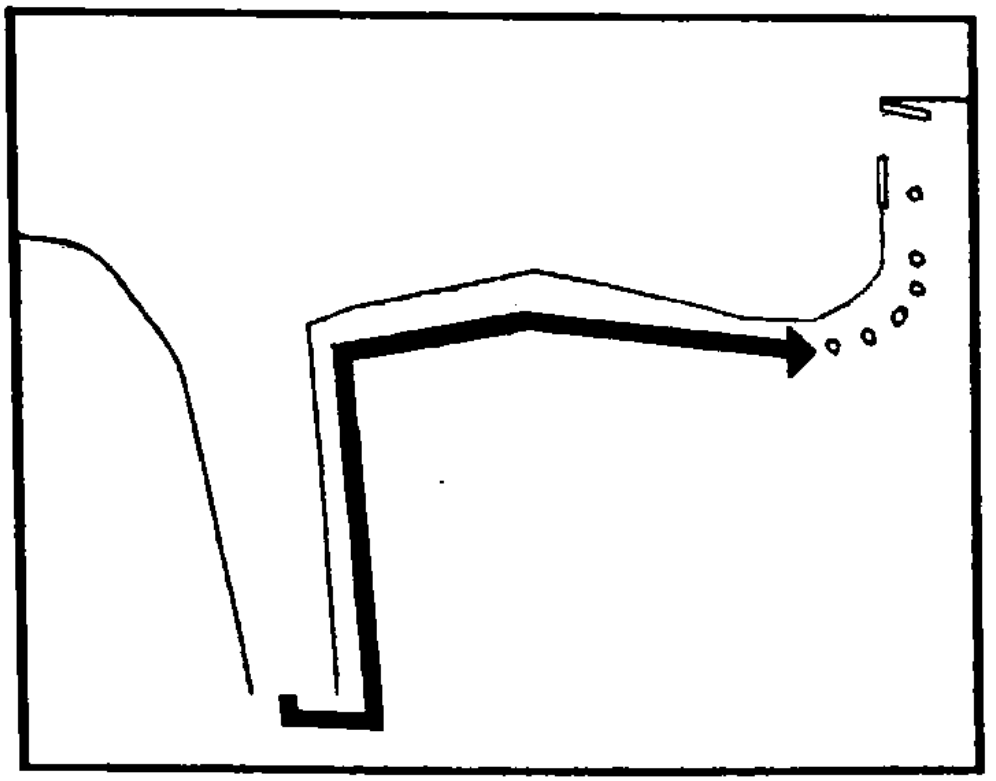
Birkaç topluluk üyesi içeri koştu. Bir dakika içinde adamı sürükleyerek dışarı çıkardılar. Gözlerinde tuhaf bir parıltı olan, benim arkamdaki sıranın sonundaki kişiydi. Kırklı yaşlarında, çift gözkapaklı ve düzgün burnuyla yakışıklı sayılabilecek bir adamdı.

Yakışıklı adam dışarı sürüklenirken, "Seni sahtekâr! Sen gerçek bir tanrıçaysan oğlum Naruki neden öldü?! Seni öldüreceğim! Kalbini kapatacağım!" diye bağırıyordu.

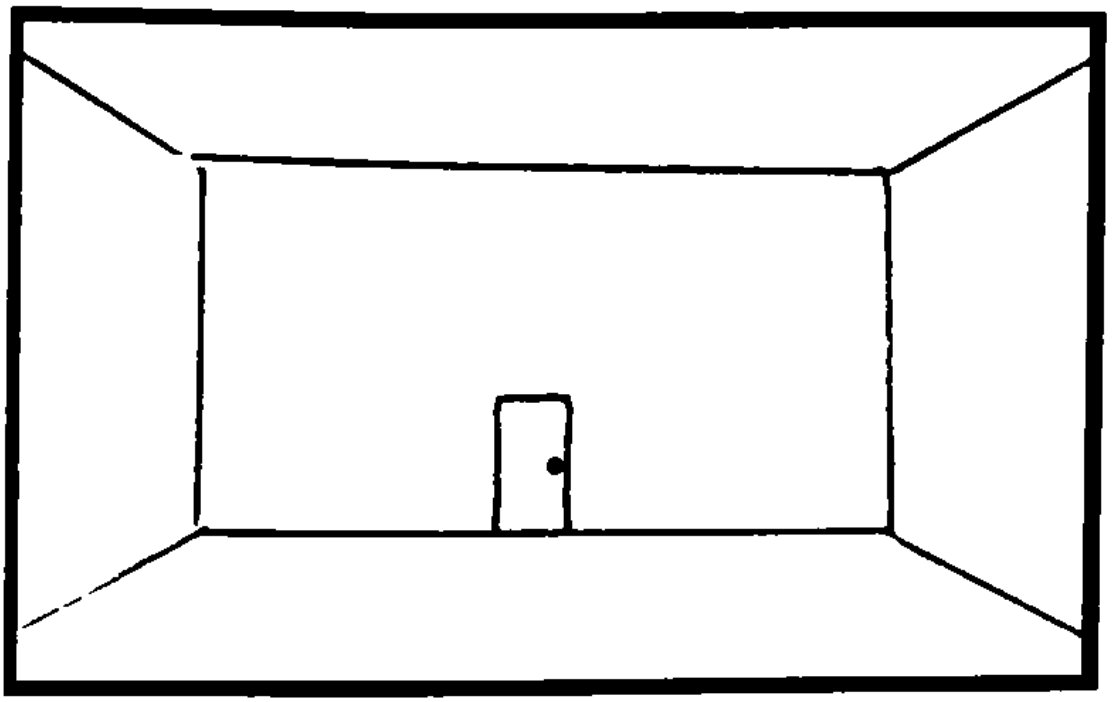
Diğer müritler hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermeden hoşnutsuz bakışlarla adamın gidişini izledi. Bunlar bir isyankâra bakan gözlerdi.

İsyankâr dışarı çıkarıldıktan sonra ortam tekrar sessizleşti. Beşli grubum bir topluluk üyesi eşliğinde eğitimin yapılacağı odaya götürüldü. Eğitim odası Merkez'in içindeydi ama oraya ulaşmak için dışarı çıkıp başka bir kapıdan geri girmemiz gerekiyordu. Çok elverişsiz bir tasarımdı.

İnce, uzun tünelden geçip dışarı çıktık ve Merkez'in dış duvarları boyunca yürüdük. Yaklaşık beş dakika sonra giriş göründü.

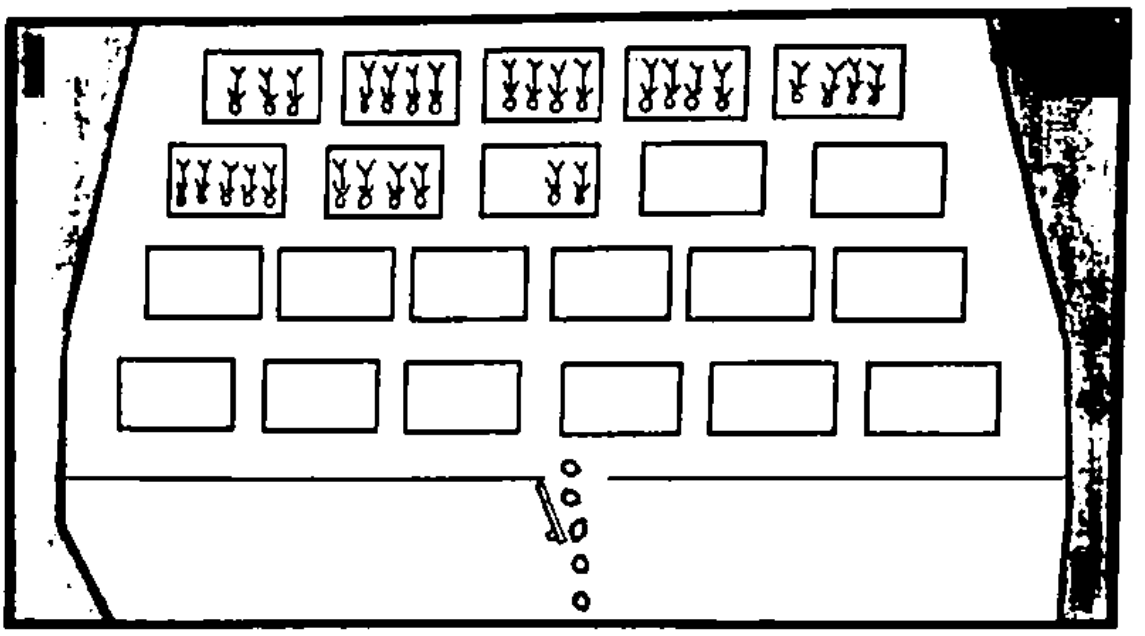

Geniş giriş salonunun ilerisinde tek bir kapı vardı. Eğitim kesinlikle orada yapılıyordu. Tek sıra hâlinde salonda ilerledik.

Ayda sadece birkaç kez düzenlenen bu eğitimler insanların beynini yıkayan şey olmalıydı. Ya son derece zor ya da eşi benzeri görülmemiş tuhaf bir eylem yapmaya zorlanacağımızdan emindim. Kalp atışlarım hızlandı. En nihayetinde topluluk üyesi kapıyı açtı.

Karşımda duran manzara asla tahmin edemeyeceğim bir şeydi.

Yataklarla dolu devasa bir odaydı. Bizden önce gelen müritler yataklarda uyuyordu. Diğer dört kişi de sırayla boş yataklara uzandı ve gözlerini kapayıp uyumaya başladılar. Mecburen ben de onların yaptığını yaptım. Bu bir tür eğitime hazırlık olabilir miydi?

Bir süre sonra kapı tekrar açıldı ve bir sonraki grup içeri girdi. Onlar da yatağa uzandı. Zaman geçtikçe mürit sayısı artıyordu. Tüm yataklar dolunca yere uzanmaya başladılar. Oda büyük olsa da kalabalıkla birlikte nefes almak zorlaştı.

Eğitiminin ne zaman başlayacağını merak ederek uyuyormuş gibi yaptım ama saatler geçse de başlayacağına dair hiçbir işaret gelmedi. Sonunda gece oldu ve gün sona erdi. Kolumdaki saat dördü gösterdiği sırada aklıma bir şey geldi.

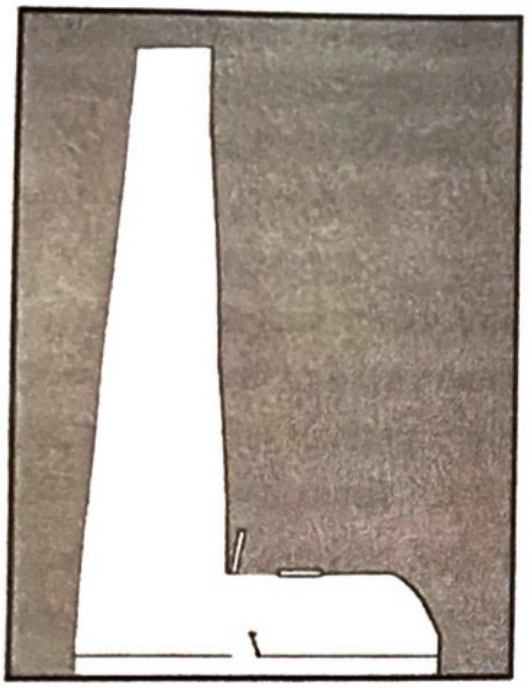
Bahsettikleri eğitim uyumak olabilir miydi?

Düşünebildiğim tek şey buydu. Bu bir eğitim değilse müritler dini tesise sadece uyumak için geliyorlar demekti ama bu çok tuhaftı. Kutsal bir ayin olarak uyumak... Hiç böyle bir tarikat duymamıştım. Bunun nasıl bir anlamı olabilirdi? Bunu düşünürken uyku bastırdı ve uykuya daldım.

MERKEZ'İN DIŞINDAKİ TUHAF MANZARA

Uyandığımda saat çoktan onu geçiyordu. Etrafa baktığımda birkaç müridin hâlâ uyuduğunu gördüm. Görünüşe göre bir uyanma saati yoktu. Bu istediğiniz saatte uyanabileceğiniz anlamına mı geliyordu? Öyleyse burası dini tesisten çok konaklama tesisiydi.

Yataktan kalktım ve kapıyı açtım. Kapının önünde topluluk üyeleri duruyor, karton kutuda çay ve kırmızı fasulyeli çörek dağıtıyordu. Her şey düşünülmüştü. Dünden beri hiçbir şey yememiştim ve çok açtım. Giriş salonunun köşesine gidip iştahla yedim. O sırada girişin solunda uzun bir koridor olduğunu fark ettim.

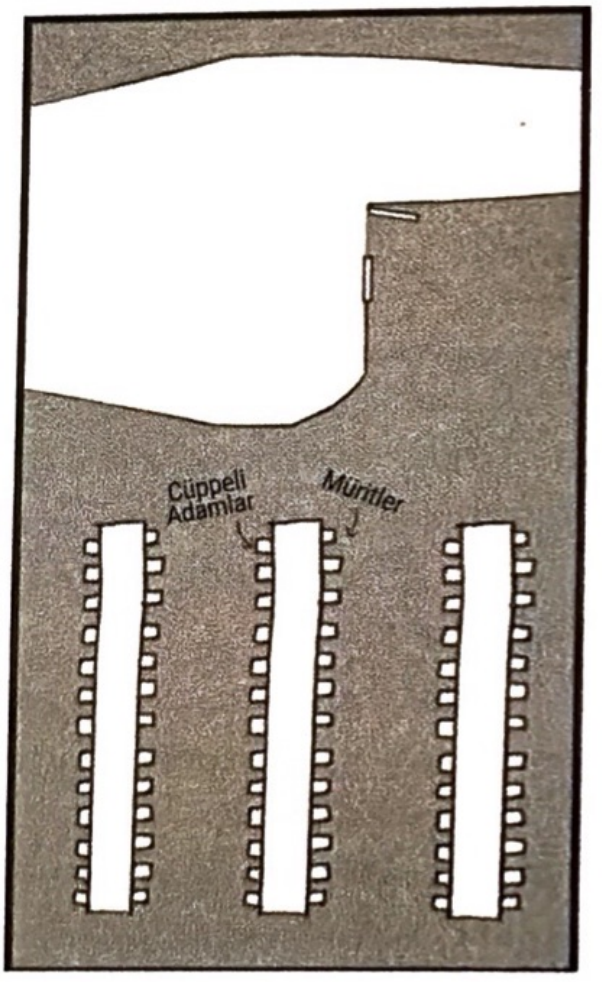

Koridor desem de ucu hiçbir yere çıkmıyordu, kapısı da yoktu. Sadece on metre uzanan çıkmaz bir tüneldi.

Bunu görünce aklıma bir şey geldi. Bu tarikat hakkındaki kendi varsayımım. Belki sezgileri güçlü okurlarımız beceriksiz çizimlerime bakarak ne olduğunu çoktan fark etmişti.

Çöreğimi bitirip giriş salonundan dışarı çıkınca o manzara karşısında hayretler içinde kaldım.

Geniş alana uzun bir masa kurulmuş, gece birlikte uyuduğum müritler beyaz cüppe giymiş adamlarla bir şeyler konuşuyorlardı.

Yaklaştıkça masanın üstünde dizili ev planları olduğunu gördüm. Sonunda her şey yerine oturdu.

Az önce giriş salonunda yaptığım varsayımın doğru olduğunu anladım. Bütün mesele...

Ne yazık ki yazacak alanım tükendi.

Bir sonraki sayıda yayımlanacak ikinci bölüme kadar bekleyin.

GELECEK SAYI

Bu Yeniden Doğuş Topluluğu tam olarak ne? Beyin yıkama yöntemleri ne? Neden uyuyorlar? Müritlerin sahip olması gereken koşul ne? Tüm gizemler ortaya çıkıyor.

***

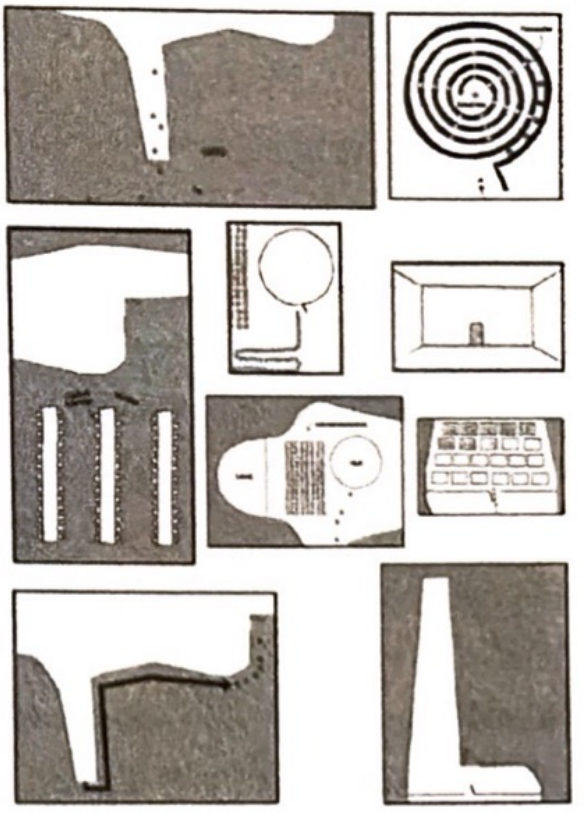
Bu makale hakkında ne düşünüyordum?

Bence yazının tamamında Yeniden Doğuş Topluluğu tarikatının tuhaf gerçekliği titiz bir şekilde tasvir edilmişti.

Ama ikinci bölüm için beklentiyi yükseltmek amacıyla çok fazla belirsiz ifade kullanılmış ve geriye çözülmemiş gizemler bırakılmıştı. Ama özellikle şu cümle ilgimi çekmişti.

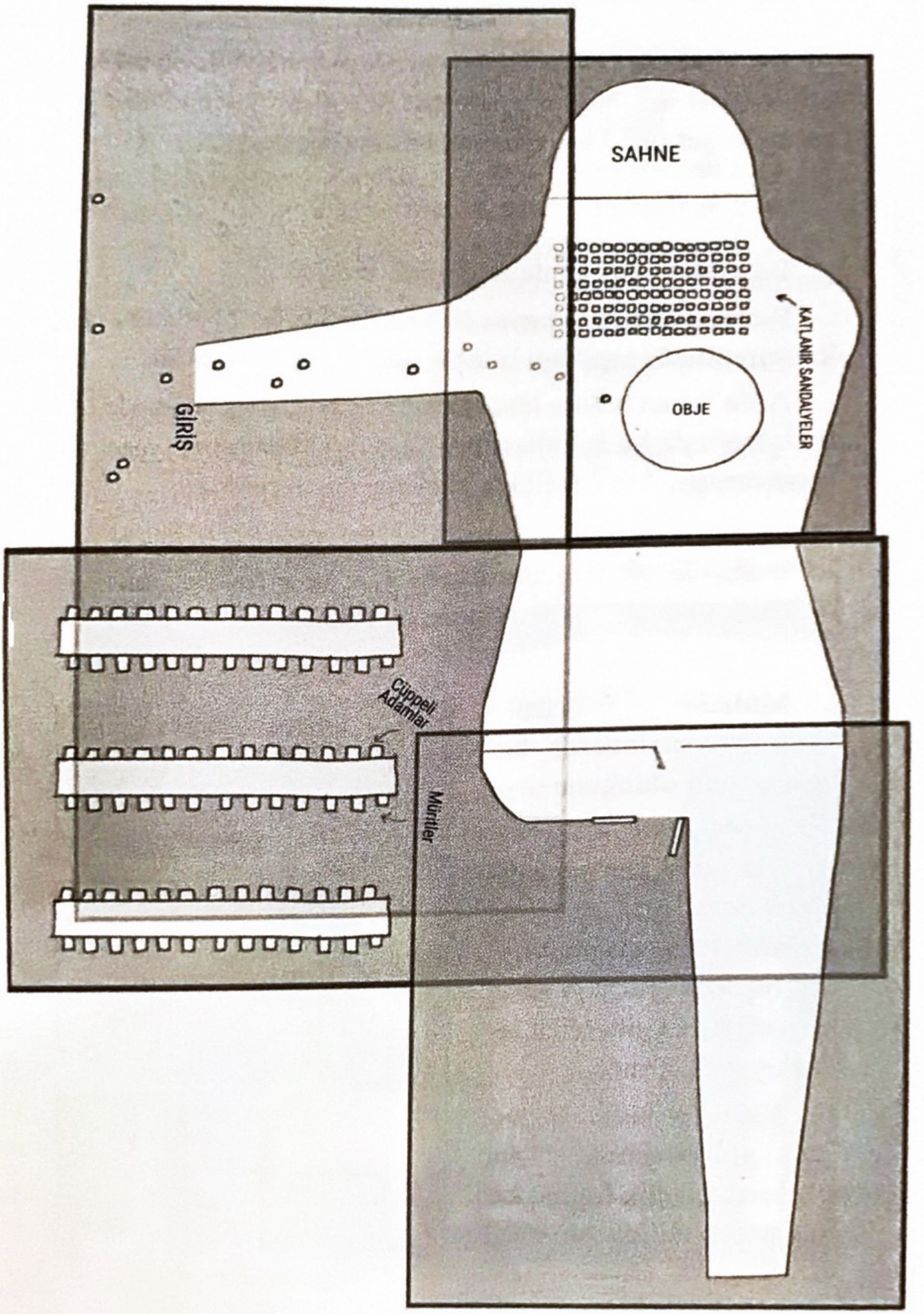
> Belki sezgileri güçlü okurlarımız beceriksiz çizimlerime bakarak ne olduğunu çoktan fark etmişti.

Muhabir makalede yer alan çizimlerde bir ipucu saklı olduğunu söylüyordu.

Çizimleri yan yana dizip inceledim. Çoğu, tesisin yukarıdan görüntüsüydü. Nedense bir şeyi işaret ediyorlarmış gibi tuhaf bir his uyandı içimde.

Yazar tesisin dışarıdan görüntüsünü, "Dini bir tesisten çok çağdaş bir sanat eseri demenin daha

SAHNE
KATLANIR SANDALYELER
OBJE
GİRİŞ
Cüppeli Adamlar
Müritler

uygun olacağı çarpık bir dış görünüşü vardı." şeklinde ifade ediyordu. Gerçekten de bir sanat binası gibi garip bir yapıydı. Ama bu çarpık şeklinden daha fazlası var gibi hissediyordum.

Binanın planını kesip resimleri yapboz parçaları gibi bir araya getirdim. Ortaya çıkan sonuç tuhaf bir şekildi.

Hiç şüphe yoktu.

Bu bir insan şekliydi ama sıradan bir insan değildi.

Kutsal Ana fiziksel engelliydi. Sol kolu ve sağ bacağı yoktu.

Sol kolu ve sağ bacağı olmayan bir kadının önden görünümü... Bakış açınıza göre böyle yorumlanabilirdi. Yeniden Doğuş Merkezi, Kutsal Ana'nın vücudu model alınarak inşa edilmişti.

Ama yine de tarikatın gizemleri sır perdesinin arkasında gizliydi.

Yeniden Doğuş Topluluğu'nun 1999'da dağıldığı ve Yeniden Doğuş Merkezi'nin de ertesi yıl yıkıldığını eklemeliyim.

Dosya 6 "Yeniden Doğuş Merkezi" – Son

Dosya 7
Amcanın Evi

Bir oğlanın günlüğünden alıntı

24 Kasım

Bugün bütün gün evdeydim. Annem yine eve gelmedi. Yalnız hissediyorum.

Açlığa daha faza dayanamadığım için mutfaktan bir parça ekmek alıp yedim.

25 Kasım

Dün gece izinsiz ekmek yediğim için annem beni azarladı. Dizlerimin üzerinde yüz kere özür diledim. Annem akşama kadar uyudu ve uyandığında bana sıkıca sarıldı. Ağlamak gibi bir isteğim yoktu ama gözlerimden yaşlar aktı. Tuhaf hissettim.

26 Kasım

Israrla acıktığımı söylediğim için annem kızıp, "Sessiz ol," dedi ve nefes alamamam için burnumu sıktı. Ağzımdan nefes alabileceğimi düşünüp ağzımı açtım ama annem, "Hile yapma!" dedi ve hile yaptığım için utandım. Dizlerimin üzerine çöküp özür diledim.

27 Kasım

Akşam bir amca geldi. Annemle birlikte amcanın evine gittik. İlk kez evine gittiğim için biraz gergindim. Arabaya bindik ve çabucak vardık.

Amcanın evi bizim dairemizden daha büyüktü ve kapının solunda büyük bir çiçek tarhı vardı. Bunun harika olduğunu düşündüm. İçeri girince tam ortada koridor ve bir sürü kapı vardı.

Sağımızdaki en yakın kapıdan içeri girdik. İçeride büyük bir televizyon ve masa vardı. Pencereden çiçek tarhını ve evin kapısını görebiliyordum. Diğer taraftaki pencereden de arabaların hızla geçip gidişini izleyebiliyordum. Harikaydı.

Yemeği o odada yedik. Yemekte pilavlı omlet vardı ve çok lezzetliydi. Karnım doyana kadar yedim ve annem kızmadı.

Yemek yedikten sonra koridora çıkıp yan odaya girdik. Amca, "Burası senin odan, Naruki," dedi. Odada yatak vardı. İlk defa bir yatakta uyuyacağım için çok mutluydum.

Üstelik pencereden arabaların geçip gittiğini görebildiğim için bunun eğlenceli bir oda olduğunu düşündüm.

28 Kasım

Sabah kalkınca amca ve annemle kahvaltı yaptım. Cıvık yumurta ve kızarmış jambon çok lezzetliydi.

Sonra koridora çıktık ve kahvaltı yaptığımız odanın hemen yanındaki odaya geçtik. İçeride büyük bir pencere vardı ve çiçek tarhını görebiliyordum. Odada bisiklete benzeyen bir şey vardı. Amca, "Bu bir egzersiz bisikleti," dedi. Sürmeyi denedim. Eğlenceliydi.

O odada başka bir kapı daha vardı. Açtım ama içeride hiçbir şey yoktu. O odada da bir pencereden çiçek tarhını diğerinden de nehri görebiliyordum.

Akşam amca arabasıyla bizi eve götürdü. Amcaya veda etmek zordu. Gece annem amcaya teşekkür etmediğim için kızdı. Nefes almamam için burnumu sıktı. Ağızdan nefes almak hile olduğu için ağzımı kapalı tutmak için çabaladım.

(...)

24 Şubat

Annem öğlen eve geldi. Yattıktan sonra üzerine havlu örtüm. Bana teşekkür edip sıkıca sarıldı. Sonra yan yana uyuduk.

Akşam bize yemek hazırlamaya karar verdim. Ekmeğe reçel sürdüm ve tost makinesine koydum. Yandı ve simsiyah oldu. Annem görmesin diye çöpe attım ama buldu ve kızdı. "Hile yapmak yok," dedi ve bir kez daha hile yaptığım için utandım.

25 Şubat

Annem yarın amcanın evine gideceğimizi söyledi. Gitmek için sabırsızlanıyorum ama amcanın evinde çok eğlenirsem eve gelince annem kızar. Çok eğlenmemeye dikkat edeceğim.

26 Şubat

Annemle amcanın evine gittik. Çiçek tarhını görünce burayı özlediğimi düşündüm. Üçümüz bir dükkâna gittik ve ramen yedik. Çok lezzetliydi ama bir kez daha pilavlı omlet yemek istedim.

Amca bana banyo yaptırdıktan sonra amca ve annem tartıştı. Annem ağlamaya başladı. Amca çok zayıf olduğumu ve benim için üzüldüğünü söyledi. İkisi barıştıktan sonra amca, "Bundan sonra iyi bir yemek parası vereceğim," dedi. Annem de teşekkür etti.

27 Şubat

Kahvaltıda mısır çorbası ve kızarmış yumurta vardı. Çok lezzetliydi. Sonra amcanın yine hiçbir yere gitmeyen bisikletine binmek istedim. Yemek yediğimiz odanın bitişiğindeki odaya gittim ve bisikleti sürdüm. Daha yeni yemek yediğim için biraz midem ağrıdı.

Sonra odadaki diğer kapıyı açtım ama daha önce orada olan oda yoktu ve önümde gürül gürül nehir akıyordu. Tuhaf olduğunu düşündüm.

Akşam amca bizi arabayla eve götürdü. En son ayrılırken hüzünlendim ve ağlayasım geldi ama düzgünce teşekkür ettim. Amca gülerek başımı okşadı.

(...)

3 Mart

Mutfakta tek bir ekmek bile yoktu. Bu yüzden bugün yemek yiyemedim. O kadar çok acıktım ki midem ağrımaya başladı. Ben de kalemimi yalayıp ucunu kemirdim. Mide ağrım biraz hafifledi.

4 Mart

Amca aradı ve "Telefonu annene ver," dedi. Ben de telefonu ona verdim. Sonra annem telefonda amcayla tartıştı. Telefonu kapattığında, "Bir daha amcayı görmeyeceğiz," dedi. Bu beni çok üzdü.

5 Mart

Annem çıktıktan sonra amca geldi. Onunla gelmemi söyledi ve amcanın evine gittik. Annemin kızmasından endişeleniyordum ama amca endişelenmememi söyledi ve "Hadi pilavlı omlet yiyelim," dedi. Ben de onunla gittim.

Amcanın evinde pilavlı omlet yedik ve çok lezzetliydi. Sonra birlikte televizyon izledik. Amca, "Sonsuza kadar burada kalabilirsin. Seni okula da gönderirim," dedi. Annem de bizimle yaşarsa burada kalmak isteyeceğimi düşündüm.

Sonra amca beni koridorun uzak tarafındaki bir odaya götürdü. İçinde kahverengi bir bebek olan küçük bir odaydı. Biraz korkutucuydu. Amca, "Burası evin kalbi. Bu yüzden bu odayı asla kilitlememelisin," dedi. Ne demek istediğini anlamadım.

6 Mart

Amcayla öğlen yemeği yedikten sonra evin önüne bir araba geldi. Annem ve sarı saçlı bir adam indi. Annem ve adam amcayla tartıştı. Annem beni kucaklayarak adamın arabasına bindirdi. Amca peşimizden koştu ama araba hızla uzaklaşırken gözden kayboldu.

Araba bizi evimize götürmedi. Adamın evine götürdü. Annem, "Bundan sonra üçümüz burada yaşayacağız," dedi. Amcayı görmek istediğim için ağlamak istedim.

7 Mart

Adamın adının Eiji Bey olduğunu öğrendim. Eiji Bey bana yemek verdi ama kötü kokuyordu. Ben de tükürdüm. Annem sinirlendi ve Eiji Bey'den özür diledim.

Eiji Bey'in anneme sinirlenmesini istemediğim için yemeye çalıştım ama midem bulandı ve öğürdüm. Eiji Bey bu yüzden anneme sinirlendi. Kendi kendime yüz kere özür diledim.

8 Mart

Karnım ağrıyordu ve ishal olacakmışım gibi hissediyordum ama sorun çıkarırsam Eiji Bey anneme sinirlenirdi. Ben de kendimi tuttum.

(...)

16 Mart

Eiji Bey öyle söylediği için dolapta yaşamaya başladım. Annem ağlayarak özür diledi. Ben de ağlayacak gibi oldum ama kendimi tuttum. Annem gizlice bir parça ekmek verdi. Ses çıkarmamaya çalışarak yedim.

17 Mart

Sürekli dolabın için oturmaktan popom ve sırtım ağrıyor ama ses çıkarırsam Eiji Bey annemi döver. Ses çıkarmamaya çalıştım. Dayanmak için zihnimde daha önce televizyonda gördüğüm eğlenceli programları canlandırdım.

18 Mart

Ses çıkardığım için Eiji Bey bana vurdu. Annem ağlayarak durmasını söylediği için Eiji Bey anneme vurdu.

19 Mart

Eiji Bey'in bağırdığını, annemin çığlık attığını ve ağladığını duydum. Duymamak için parmaklarımla kulaklarımı tıkadım.

(...)

12 Nisan

Bugün yemek yemedim. Karnım aç. Midem ağrıyor. Midemin ağrısını unutmak için eğlenceli şeyler düşünmeye çalıştım ama yapamadım. Amcanın evine gidip tekrar pilavlı omlet yemek istiyorum.

13 Nisan

Midemin ağrısı geçti ama midem sıkışmış gibi hissediyorum. Tükürüğüm acı.

14 Nisan

Annem su verdi. Normalde suyun tadı yoktur ama bu sefer tatlı bir tadı vardı.

15 Nisan

Dik duramadığım için başımı dolabın köşesine yaslayıp uzandım. Yatakta uyumak istiyorum.

16 Nisan

Annem onigiri verdi. Çiğnedim ama yutamadım.

17 Nisan

Gözlerim acıyor. Kalemi düzgün tutamıyorum.

18 Nisan

Uzanırken bile sürekli başım dönüyormuş gibi hissediyorum.

19 Nisan

Bütün vücudum ağrıyor.

20 Nisan

Çok iyi göremiyorum.

21 Nisan

Su istiyorum.

(Günlük burada sona eriyor.)

Yazar Notu

8 Mayıs 1994'te İchinomiya, Aichi'de bir apartman dairesinde Naruki Mitsuhashi'nin (9) cansız bedeni bulundu. Ölüm nedeninin yetersiz beslenmeye bağlı komplikasyonlar olduğu düşünülüyordu. Cesedin her yerinde darbe izleri bulunması Naruki'nin günlük istismara maruz kaldığını açıkça gösteriyordu.

Naruki'nin annesi Saori Mitsuhashi ve partneri Eiji Nakamura çocuğu gözetme ve koruma yükümlülüğünü ihmal ederek ölüme sebep olma suçundan yargılandı. Saori sekiz yıl hapis cezasına çarptırılırken, Nakamura ise on dört yıl yatacak.

Naruki'nin ölümünden iki yıl sonra ölümünden hemen öncesine kadar tuttuğu günlüğün içeriği *Oğlanın Monoloğu – Naruki'nin Son Anıları* başlığıyla yayımlandı.

Bu bölüm o kitaptan bir alıntıdır.

Dosya 7 "Amcanın Evi" – Son

Dosya 8
Odaları Birbirine Bağlayan Bardak Telefon

12 Kasım 2020

Chie Kasahara'yla yapılan röportaj kaydı

Chie Kasahara Hanım'ın röportaj için seçtiği yer Gifu'daki bir yerleşim bölgesinde bulunan şık bir kafeydi. Uzun uzun menüye bakarak yaklaşık on dakika ne sipariş edeceğini düşündü ve sonunda Mont Blanc ile biberiye çayı seçti.

Kasahara Hanım serbest çalışan bir illüstratördü ve şu anda annesiyle birlikte bir apartmanda yaşıyordu.

Bu yıl kırkına girmiş olmasına rağmen neredeyse bir genç kız havası vardı. Belki de bunun sebebi hafifçe sallanan kısa saçlarıyla yumuşak ve rahat konuşma tarzıydı.

Sonunda Mont Blanc ve çayı geldi. Kasahara Hanım, "Ne kadar da lezzetli görünüyor," dedi ve çatalıyla küçük bir miktar alıp ağzına götürdü.

Bugünkü röportajın konusu çocukluğunda yaşadığı eve dair bir hikâye.

Kasahara Hanım'ın doğup büyüdüğü yer Hashima, Gifu'da iki katlı müstakil bir evmiş.

Babası, annesi ve abisiyle birlikte dört kişilik bir aileymiş. Babası ithal otomobil bayisinde en iyi satış temsilcisiymiş ve yıllık geliri ortalama bir ofis çalışanının birkaç katıymış ama aile varlıklı bir yaşam sürdürmüyormuş.

KASAHARA: Babam berbat biriydi. Kazandığı parayı neredeyse tamamen kendine harcar, eve hiçbir şey bırakmazdı. Bu yüzden üçümüz yoksul bir hayat yaşadık. Annem her gün yarı zamanlı bir işte çalışırdı ama akşam yemeği için zar zor paramız olurdu. Buna rağmen babam her gece geç saatlerde, nerede eğlenmişse oradan alkol kokarak gelir ve horlaya horlaya uyurdu. Rahatına düşkündü.

YAZAR: Anneniz buna izin mi veriyordu?

KASAHARA: Buna izin veriyordu denemez ama bir şey diyemeyecek kadar ürkekti. Eskiden erkekler şimdi olduğundan daha güçlüydü. Babama direkt söyleyemediği için kardeşimle bana, "Böyle bir adamla evlenmemeliydim," diye söylenirdi. O zaman neden evlendi diye merak ederdim ama sanırım şimdi anlayabiliyorum. Babam yaşına göre yakışıklı bir adamdı. Ciddiyetsizdi ama arada bir gösterdiği nazik bir tarafı vardı. Tam bir çapkındı. Muhtemelen gençliğinde kadınlar arasında popülerdi. Annem de buna kanmış olmalı.

Kasahara Hanım babasıyla ilgili unutamadığı bir anısı olduğunu söyledi.

KASAHARA: Ben ilkokul dörde giderken abim yatılı liseye geçti ve evden ayrıldı. Abime çok düşkündüm. Abim de yaşça küçüğü olduğumdan beni hep sevip ilgilendiği için yokluğunda kendimi yalnız hissediyordum ama daha ciddi bir sorun vardı. Ben her şeyden korkardım. Gece tek yatmaya korktuğum için abim ortaokuldayken bile aynı odada kalıyorduk. Onun için çok rahatsız edici olmuş olmalı.

YAZAR: O zaman abinizin evden ayrılması sizin için çok zor olmuştur.

KASAHARA: Evet. Anneme yalnız uyumaktan korktuğumu söyledim ama o sadece, "Artık küçük bir çocuk değilsin, üstesinden

gel," dedi. Küçük bir çocuk olmasam bile korkutucu olan şey korkutucudur, değil mi?

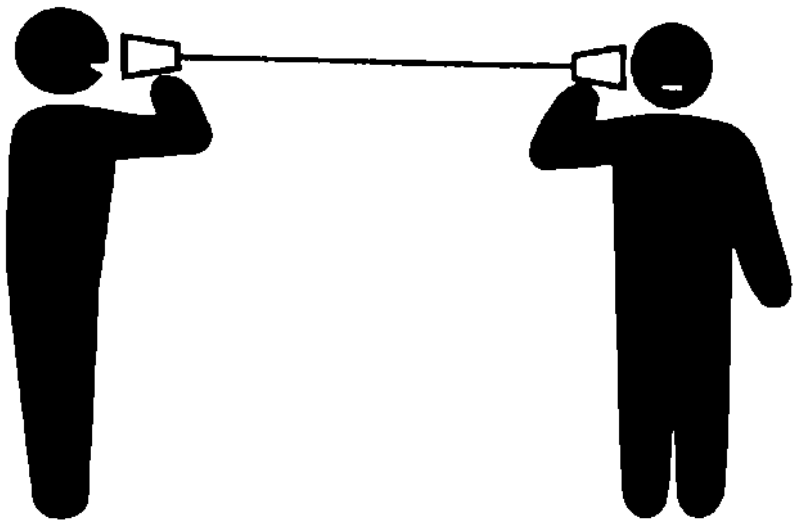
YAZAR: Anne babalar bu gibi konularda soğuk davranabiliyorlar.

KASAHARA: Evet. Ama anne babalar bir şey söylediğinde çocuklar karşı çıkamaz. Üstesinden gelmek dışında yapabileceğim bir şey yoktu. Asıl önemli kısım buradan sonra başlıyor. Bir gece babam sırıtarak yanıma geldi ve "Yalnız uyuyamıyor musun?" dedi. Muhtemelen annemden duymuştu. Benimle dalga geçtiğini düşünüp bozuldum ama babam bana aniden bir karton bardak uzattı ve "Korkuyorsan bununla benimle konuşabilirsin," dedi. Ne olduğuna baktım, bir ipli telefondu. Ah, günümüz gençleri ipli telefonun ne olduğunu biliyor mudur?

İpli telefon, iki bardağın birbirine bağlanmasıyla yapılan bir oyuncaktır. İpi iyice gerip bardaklardan birine doğru konuştuğunuzda, ses dalgaları ip boyunca iletilerek diğer uçtaki bardağa ulaşır ve oradaki kişinin sizi duymasını sağlar.

Arada bir engel olmazsa yüz metre uzaktaki biriyle bile konuşulabilir.

Ama ip biraz bile gevşerse ses ulaşmaz.

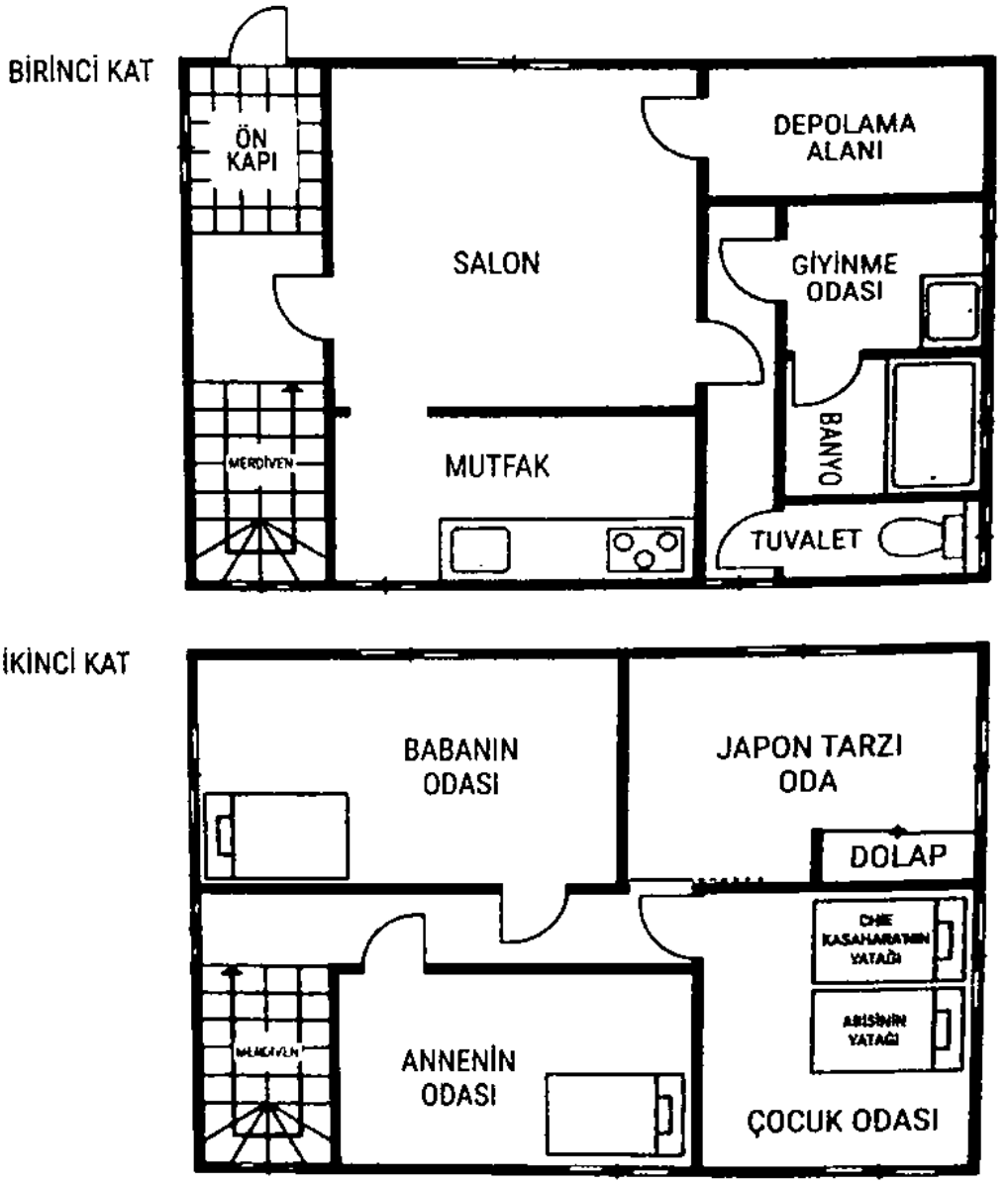

KASAHARA: Babam gururla, "Odaları birbirine bağlayan bu ipli telefonu ben icat ettim," dedi.

YAZAR: Odaları birbirine bağlayan ipli telefon mu?

KASAHARA: Şey... sanırım bu anlamanızı kolaylaştırır.

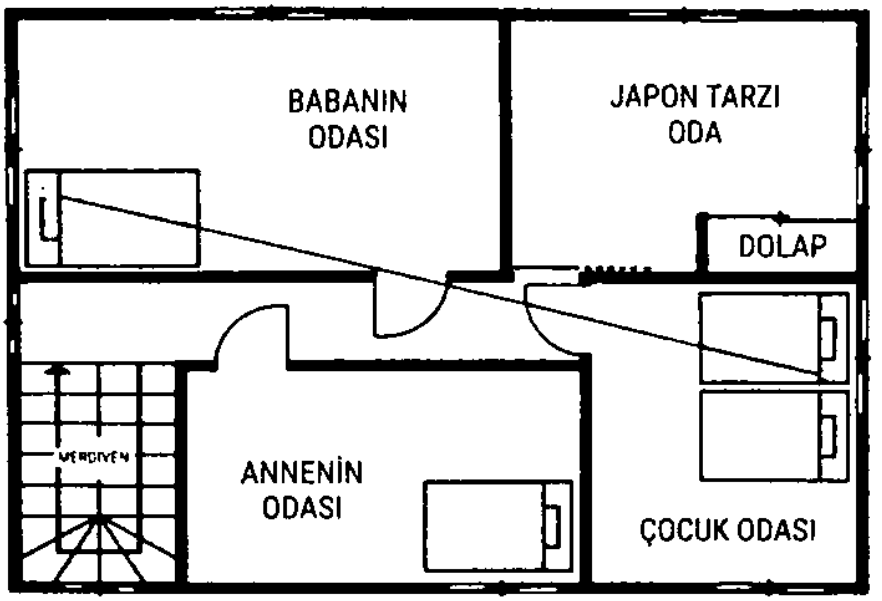
Kasahara Hanım çantasından eski bir ev planı çıkardı.

YAZAR: Aile eviniz mi?

KASAHARA: Dün anneme sorunca ortaya çıkardı. Bunu hâlâ sakladığını düşünmemiştim. O yüzden şaşırdım. Beni eskiye gö-

İKİNCİ KAT

türdü... Neyse, burası çocuk odası. Duvarın yanındaki benim, diğeri de abimin yatağı. Anne ve babamın odaları da şunlar. Sanırım yataklar da buralarda bir yerlerdeydi. Yani ipli telefon yataklarımız arasında uzanırdı.

YAZAR: Yani ikiniz de birer karton bardakla farklı odalardan konuşabiliyordunuz.

KASAHARA: Evet. Babam korkarsam uyuyana kadar onunla konuşabileceğimi söyledi. Bunu duyunca utandım ama içim kıpır kıpır oldu. Harika bir fikir olduğunu düşündüm. Sonuçta o zamanlar cep telefonları yoktu ve her evde sadece bir telefon vardı. Yatakta telefonla konuşmak yabancı filmlerden fırlamış gibiydi. Şimdi düşünüyorum da o kadar zahmete gireceğine birlikte uyusaydık daha kolay olurdu.

YAZAR: Ama bir çocuk için ipli telefonla konuşmak, birlikte uyumaktan daha heyecan vericidir. Romantik bile denebilir.

KASAHARA: Aynen öyle. Onun yaşam tarzı da düşünme biçimi de romantikti. Ciddi bir hayat yaşayamamasının nedeni buydu ve bunun yüzünden bütün aile acı çekti ama ne kadar içim acısa da babamın kısa süreliğine bile olsa bana böyle ilgi göstermesi beni çok mutlu etmişti. Sanırım annem gibi ben de kolay etkileniyordum.

YAZAR: Her gece babanızla ipli telefonla konuştunuz mu?

KASAHARA: Hayır. Söylediğim gibi babam her zaman eve geç gelirdi. Çoğunlukla da geldiği gibi uyurdu. Bu yüzden sadece dört ya da beş kere konuştuk ama çok eğlenceliydi. Gece uyuyamadığımda kapım hafifçe aralanır ve karton bardaklardan biri odanın içine atılırdı. Gidip onu alır, yatağın içine girer ve kulağıma dayardım. Sonra babam yapmacık bir sesle, "İyi geceler, gece kuşu," derdi ben de, "İyi geceler, Bay Sarhoş" derdim. Rutinimiz buydu.

YAZAR: Ne konuşurdunuz?

KASAHARA: Başta havadan sudan konuşuyorduk ama yavaş yavaş endişelerimden ve daha hassas konulardan konuşmaya başladık. Yüz yüze konuşmak zor geliyordu ama sanki karton bardakla her şeyi söyleyebilirmişim gibi hissediyordum. Babamın kulağımda yankılanan sesi her zamankinden daha sıcak ve sevgi dolu geliyordu. Ona sırlarımı bile anlattım. Bu sayede babam beni annemden iyi tanır oldu. Çok zekice, değil mi? Muhtemelen böyle küçük kurnaz numaralarla insanları ustaca etkiliyordu.

Ama bir gün baba kız arasındaki ipli telefon konuşması aniden kesilmiş.

KASAHARA: Bir gece babamla ipli telefonda konuşuyorduk. Saat ona geliyordu ama her zamankinden farklı bir şeyler vardı. Sesi titriyor, anlamsız şeyler söylüyordu.

YAZAR: Anlamsız derken ne demek istiyorsunuz?

KASAHARA: Cevap veriyordu ama nasıl desem karşılıklı sohbet gibi değildi... söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu. Sanki bir ses vardı. Hışırtı gibi tuhaf bir ses geliyordu kulağıma. Birkaç dakikalık o anlamsız sohbetimizden sonra babam aniden, "Yat artık, iyi geceler," dedi ve konuşmayı bitirdi.

YAZAR: Kulağa tuhaf geliyor.

KASAHARA: Değil mi? Ayrıca her zaman konuşmamız bittikten sonra karton bardağı almaya gelirdi ama bu sefer ne kadar beklesem de gelmedi. Öyle bırakırsam annem ayağına takılacak diye söyleneceğinden ipi çekip topladım ve babamın bardağını aldım.

Kasahara Hanım ipli bardağı çekmeceye koymuş ve uyumaya gitmiş.

KASAHARA: Bir süre sonra aniden annem koşarak odama daldı. "Yan ev yanıyor, dışarı çıkmamız gerek," dedi. Elimden tuttu ve beni odadan çıkardı. Babam koridorda duruyordu. Üçümüz koşarak dışarı çıktık. Sokakta bir sürü komşu toplanmıştı ve endişeyle yan evi izliyorlardı.

Yangın Kasahara Hanım'ın komşusu Matsue Hanım'ın evinde çıkmış. Matsue ailesi otuzlu yaşlarında bir çift ve ilkokul çağındaki oğullarından oluşuyormuş ve Kasahara Hanım'ın ailesiyle yakınlarmış.

KASAHARA: Çatıdan alevler yükseliyordu. Pencereden evin içi ateş denizi gibi görünüyordu. Matsue Hanımların benden bir yaş küçük oğlu Hiroki mahalleden yardımsever bir teyzenin kollarında ağlıyordu. O sahneyi hâlâ hatırlıyorum.

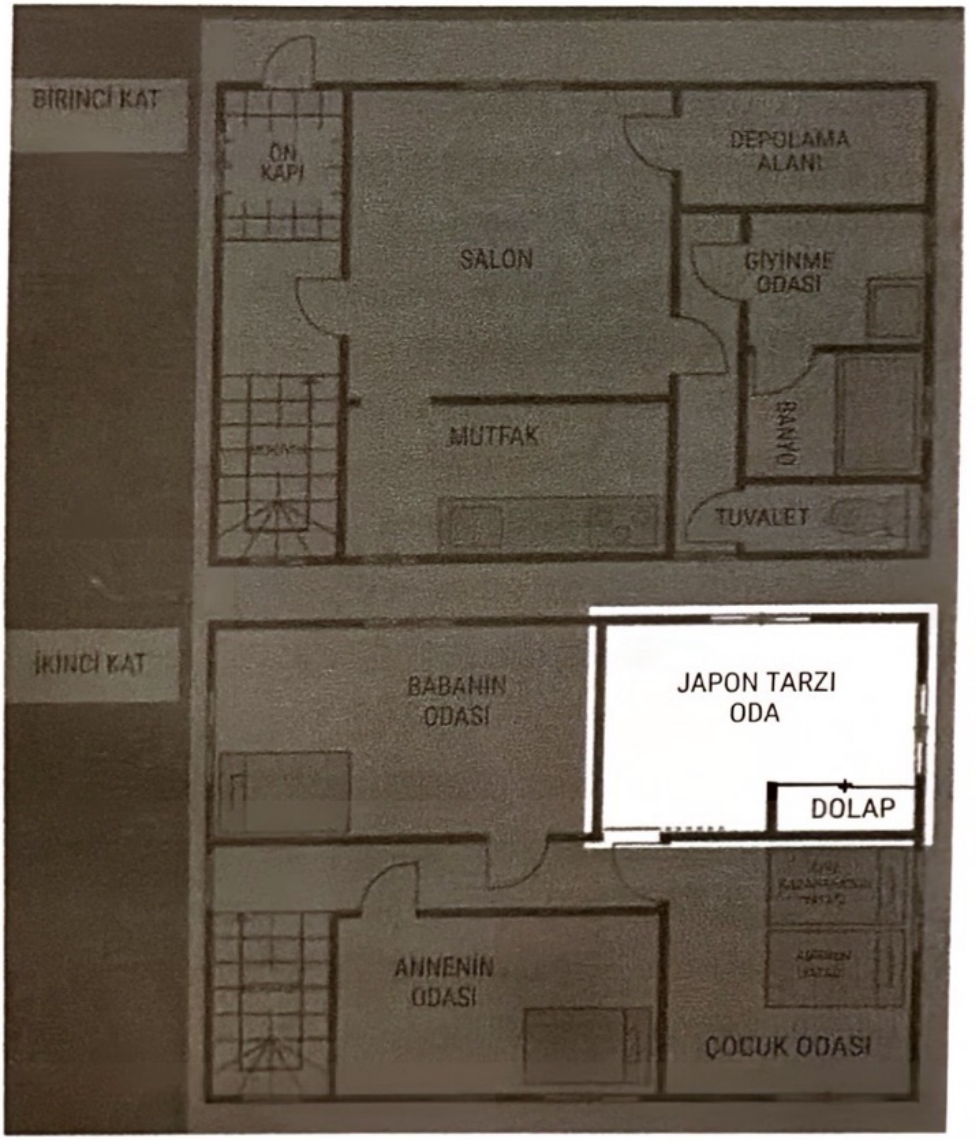
YAZAR: Hiroki'nin ailesine ne oldu?

KASAHARA: Çıkamadılar. Hayatlarını kaybettiler. Yangın söndürüldükten sonra evin içinde iki ceset bulmuşlar. Şok olmuştuk. Ailelerimiz çok yakındı. Babası beni çalıştığı kilisede koro dinlemeye götürürdü. Annesi de genç ve güzeldi. O kadının intihar edeceğini hiç düşünmezdim.

YAZAR: İntihar mı?!

KASAHARA: Bunu fazla dile getirmemeliyim ama yangın Hiroki'nin annesinin kendisini yakarak intihar etmesi sonucu çıkmış. O zamanlar yerel haberlerde görmüştüm. İkinci kattaki Japon tarzı odada üzerine gaz yağı dökerek kendini ateşe vermiş.

Kasahara Hanım masanın üzerindeki ev planını işaret etti. Bu davranışı karşısında kafam karışmıştı.

YAZAR: Ne? Bir dakika. Bu sizin evinizin planı değil mi?

KASAHARA: Ah, kusura bakmayın. Size söylemedim. Bizim bölge konut geliştirme kapsamında çok sayıda hazır konutun inşa

edildiği bir kasaba. Bu yüzden mahalledeki her evin planı aynı. Komşular sık sık "klon evler" diye şakalaşırdı.

YAZAR: Anlıyorum... O zaman bu plan aynı zamanda Matsue ailesinin de evinin planı.

KASAHARA: Evet. Bu yüzden haberlerde Japon tarzı oda dediklerinde hangi oda olduğunu anladım. İkinci kattaki bu oda.

Yangında tamamen yok olan Matsue ailesinin evi yıkılmış ve arsa satılığa çıkarılmış ama tahmin edileceği gibi alıcı bulamamış. Hayatta kalan oğulları Hiroki aynı bölgede yaşayan büyükannesiyle büyükbabasının yanına yerleşmiş.

İçler acısı bir yangınmış ama neyse ki alevler komşu evlere sıçramamış ve Kasahara ailesinin evi neredeyse hiç zarar görmemiş.

Ama yangın Kasahara ailesinde beklenmedik bir değişikliğe yol açmış.

KASAHARA: Sonra neden bilmiyorum, babam tuhaf davranmaya başladı. Eskiden ciddiyetsiz ve neşeliyken karamsar birine dönüştü. Sanki tamamen farklı biri gibiydi.

YAZAR: Komşu çiftin ölümü onu sarsmış olabilir mi?

KASAHARA: Bilmiyorum. Onun başkaları için yas tutacak biri olduğunu düşünmezdim.

Bir süre sonra babası aniden evden ayrılmış.

KASAHARA: Salona boşanma bildirisi ve bir mektup bıraktı... Mektupta resmî bir yazışmaymış gibi duygusuz bir dille, "Tazminat olarak yirmi milyon yen ödeyeceğim" ve "Bu evi size bırakacağım" yazıyordu. Çok şaşırmıştım. Annem şüpheyle yaklaştı ama gerçekten de gelecek ay para ve devir sözleşmesi geldi.

YAZAR: Yani babanız mektupta verdiği sözü tuttu.

KASAHARA: Evet. Annem şaşırdı. "Evlendiğimizden beri ilk defa bir sözünü tutuyor," dedi. Anlaşılan ona olan sevgisini çoktan kaybetmişti. Boşanmayı kolayca kabul etti. Eşler arasındaki bağ ne kadar da kırılganmış.

Babasının bıraktığı yirmi milyon yen sayesinde Kasahara ailesi öncesine göre epey rahat bir hayat sürmeye başlamış. Eşinin sebep olduğu stresten kurtulduğu için Kasahara Hanım'ın annesinin keyfi de yerine gelmiş ve ev daha neşeli bir yer olmuş.

Ama bir gün Kasahara Hanım tuhaf bir gerçeği öğrenmiş.

KASAHARA: Babamın evden ayrıldığı yılın sonunda büyük bir temizlik yaptık. Odamdaki gereksiz şeylerin hepsini bir kerede atayım diye düşünüp uzun bir aradan sonra ilk kez çekmeceyi açtım... ve ipli telefonu buldum.

> Ayrıca her zaman konuşmamız bittikten sonra karton bardağı almaya gelirdi ama bu sefer ne kadar beklesem de gelmedi. Öyle bırakırsam annem ayağına takılacak diye söyleneceğinden ipi çekip topladım ve babamın bardağını aldım.

KASAHARA: O gece nasıl koyduysam öylece üst üste duruyorlardı. Bunu görünce birden babamı hatırladım ve dayanamadım. Ağlamak istemesem de gözyaşlarım aktı. Neden ağladığımı anlayamadım. Annemle yaşamaktan mutluydum ve babamı pek sevdiğim söylenemezdi ama gözyaşlarımı durduramıyordum. Birden babamın sesini duymak istedim. O ciddiyetsiz, sorumsuz ve havalı görünmeye çalışan babamı özlemiştim. Sanırım bu yüzden öyle bir şey yaptım.

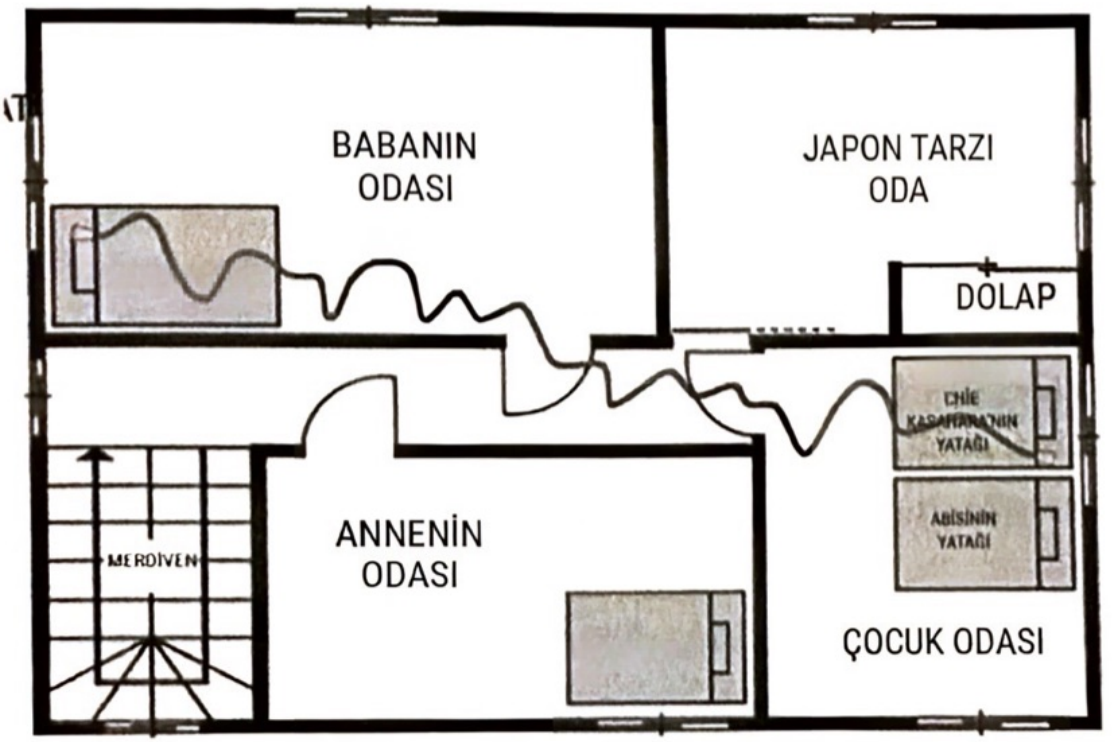
Kasahara Hanım ipli telefonu alıp babasının odasına gitmiş.

Babasının yatağı bıraktığı günkü gibi duruyormuş.

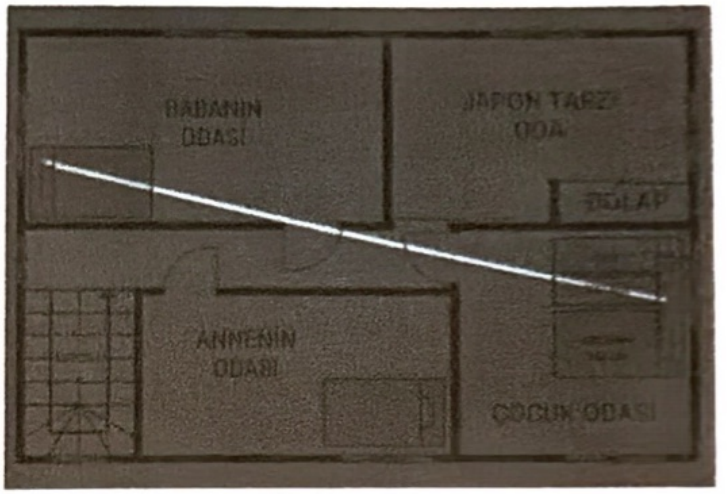
Kasahara Hanım bardaklardan birini yatağın üzerine koymuş ve diğerini alıp odasına gitmiş. Uzun bir aradan sonra ilk kez babasıyla odasını ipli telefonla birbirine bağlamış.

KASAHARA: Yatağın içine kıvrılıp karton bardağı kulağıma koydum. Tabii ki hiçbir şey duyamadım. Ama bir süre sonra tuhaf bir şekilde huzurlu hissettim. Farkında olmadan gözyaşlarım dinmiş ve sakinleşmiştim. Temizliğe dönmeye karar verdim. Sonuçta sonsuza denk anılara tutunmanın bir anlamı yoktu.

Kasahara Hanım yataktan kalkmış ve tam ipli telefonu kaldıracağı sırada tuhaf bir şey görmüş.

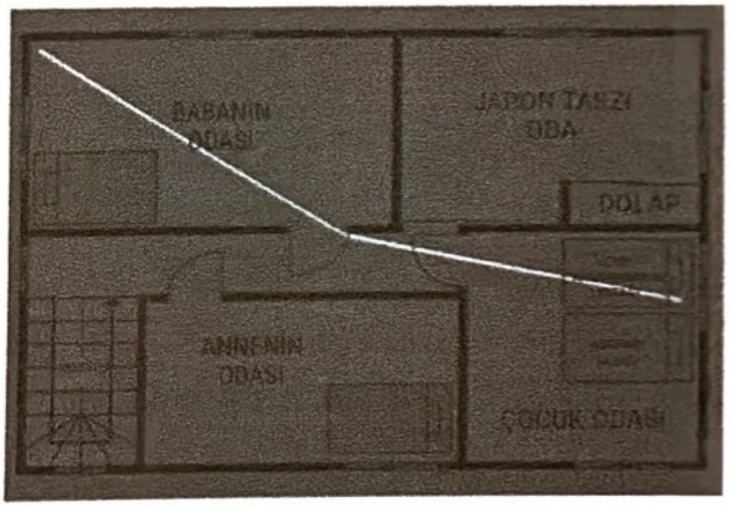

Kasahara Hanım'ın yastığının başından bir ip gerildiğinde en uzak nokta babasının yastığının başı.

KASAHARA: Neden daha önce fark etmemiştim bilmiyordum ama ip yerde kıvrılmıştı.

YAZAR: Yani gevşek mi duruyordu?

KASAHARA: Evet. Tuhaf, değil mi? İp gergin değilse karşınızdakinin sesini duyamazsınız. İpin uzunluğu babamın yastığıyla benim yastığımın mesafesi kadar olmalıydı.

Daha uzak bir nokta olsaydı ip kapı çerçevesine takılır ve ses iletilmezdi. (Arada bir engel olduğunda titreşim engellenir ve ipli telefon kullanılamaz)

YAZAR: Anlıyorum.

KASAHARA: Ama yerde gevşek duruyor olması ipin bundan daha uzun olduğu anlamına gelir. Öyleyse birbirimizi duyamazdık. İp kendi kendine uzamış olamaz. Bu bana çok tuhaf geldi.

YAZAR: Ama önceden o ipli telefonla babanızla konuşabiliyordunuz, değil mi?

KASAHARA: Evet. Karton bardaktan babamın sesini duyduğuma eminim.

YAZAR: O zaman babanız başka bir odadan konuşuyor olamaz mı?

KASAHARA: Plana bakın. Başka bir oda yok.

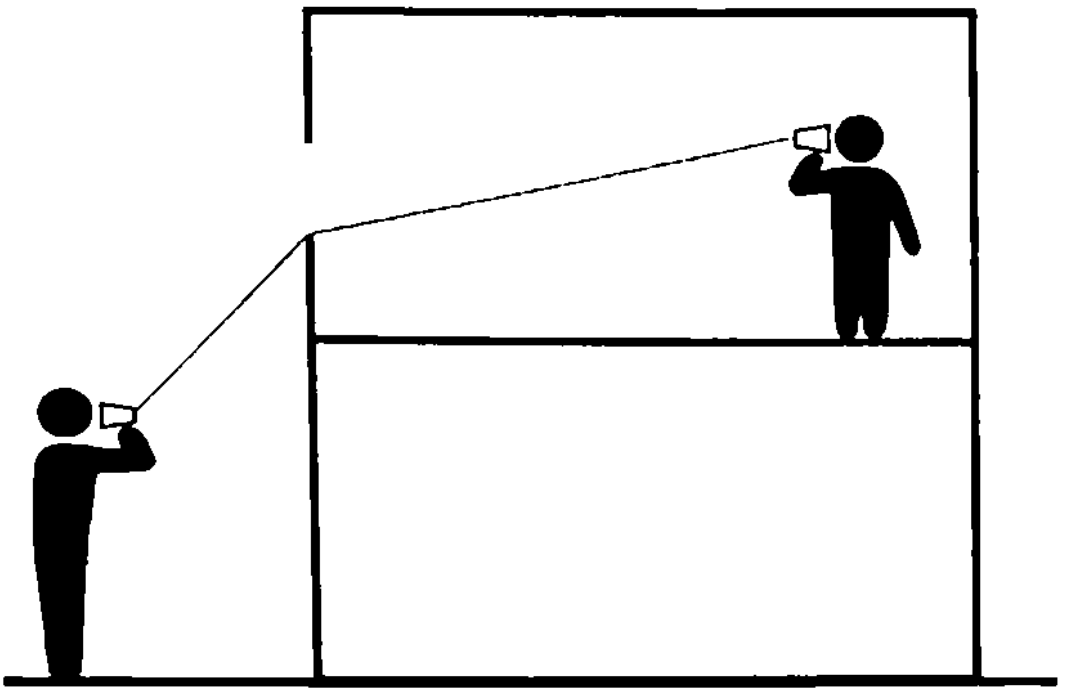
Gerçekten de Kasahara Hanım'ın yastığının başından ip gerilecek olsa, konuşmalarının mümkün olacağı en uzak nokta babasının yatağının başıydı. İp bu iki nokta arasında gevşekse...

KASAHARA: Bu evde ipli telefonun ulaşabileceği hiçbir yer yok.

YAZAR: Ama o zaman babanızla nasıl konuşuyordunuz?

KASAHARA: Sadece tek bir açıklama var. Babam benimle konuşurken evin dışındaydı.

Gerçekten de başka bir açıklaması yoktu ama Kasahara Hanım'ın odası ikinci kattaydı.

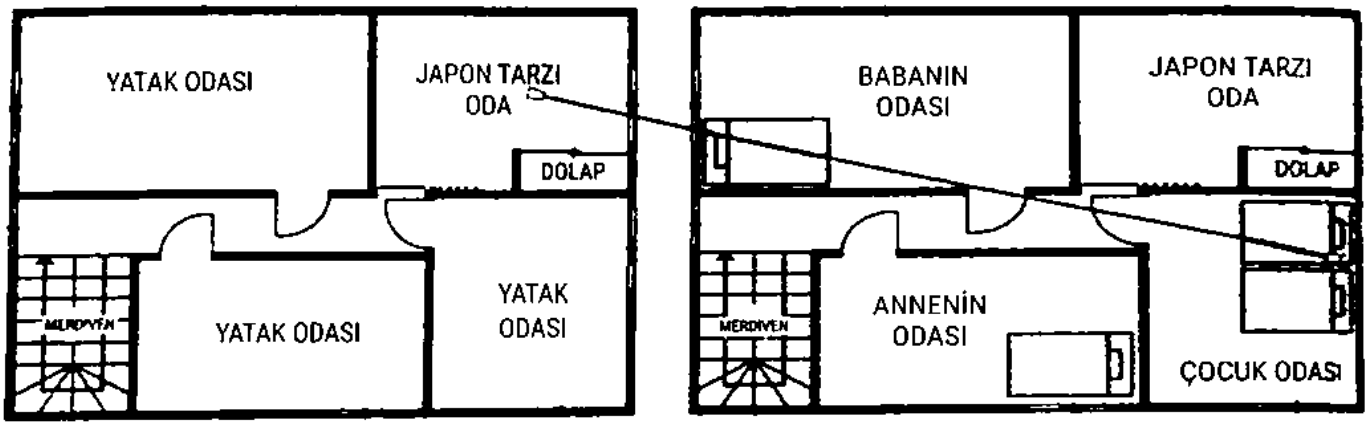

Dışarı uzatılan ip pencereye takılır ve sesin iletilmesine engel olurdu.

İkinci katla aynı yükseklikte bir bina olsaydı belki mümkün olabilirdi ama bu fazla tesadüf... Bunu düşündüğüm an sonunda Kasahara Hanım'ın ne demek istediğini anladım.

YAZAR: Yan evden bahsediyorsunuz.

KASAHARA: Evet. Babam yan evin ikinci katından benimle ipli telefonla konuşuyordu. Bu düşünce aklıma gelince yerimde duramadım. Mezurayı alıp ölçtüm. İpin uzunluğunu. Koridorun uzunluğunu. Komşunun evine olan uzunluğu. Ve sonra... korkunç bir şey fark ettim.

MATSUE AİLESİ KASAHARA AİLESİ

KASAHARA: Benim yatağımın başından bir ip gerersem tam da Matsue ailesinin evindeki Japon tarzı odaya uzanıyordu.

> Bunu fazla dile getirmemeliyim ama yangın Hiroki'nin annesinin kendisini yakarak intihar etmesi sonucu çıkmış. O zamanlar yerel haberlerde görmüştüm. İkinci kattaki Japon tarzı odada üzerine gaz yağı dökerek kendini ateşe vermiş.

KASAHARA: Elbette her ipli telefonla konuştuğumuzda babamın orada olduğunu sanmıyorum. Sonuçta ipin boyunu değiştirebilirsiniz ama en azından son konuştuğumuz gece... komşuda yangın çıktığı gece babamın o Japon tarzı odada olduğuna eminim. O gece babam açıkça tuhaf davranıyordu. Sesi titriyor, anlamsız cevaplar veriyordu. O yangınla bir ilgisi olmalı.

YAZAR: Ama yangının sebebi Matsue Hanım'ın kendini yakarak intihar etmesiydi, değil mi? Babanızla nasıl bir ilgisi olabilir ki?

KASAHARA: Gerçekten intihar mıydı?

YAZAR: Ama intihar değilse o zaman ne oldu?

KASAHARA: Cinayet. Yıllarca düşündükten sonra ulaştığım sonuç bu. Sanırım babam ipli telefonla benimle konuşurken birini öldürdü.

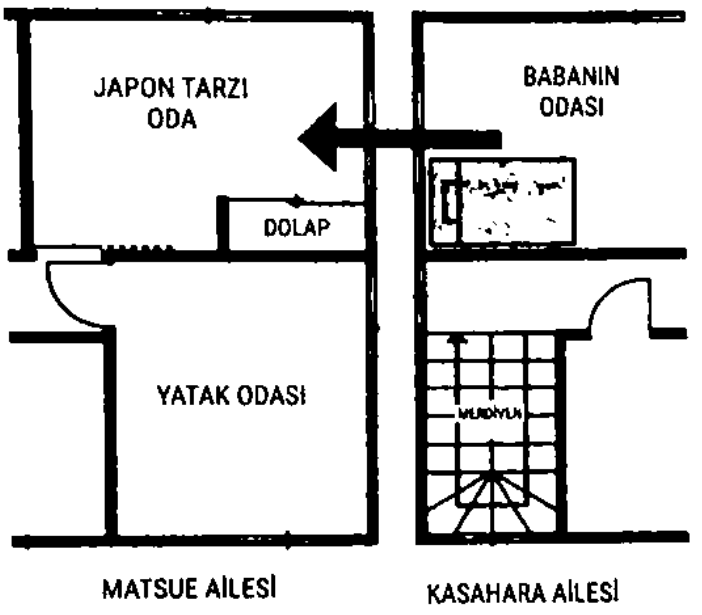
Kasahara Hanım'ın yumuşak ses tonu ve tehditkâr sözlerinin tezatlığı karşısında ürperdim.

Aynı alçak ses tonuyla konuşmaya devam etti.

KASAHARA: Bizim evle yan ev arası yaklaşık bir metre. Muhtemelen yaz olduğu için içerisi havalansın diye pencereleri açıktı. Babam öğrencilik yıllarında atletizmle uğramış ve atletik yeteneklerine güveniyordu. Pencereden geçip yan eve gitmesi zor olmazdı. Ben olsam korkudan asla yapamazdım.

YAZAR: Yani babanızın pencereden Matsue ailesinin Japon tarzı odasına girdiğini, ipli telefondan sizinle konuşurken onu öldürdüğünü ve bedenini yaktığını mı söylüyorsunuz?

KASAHARA: Bu, anlamsız konuşmalarını açıklar. Sonra da pencereden kendi odasına döndü ve hiçbir şey olmamış gibi bekledi.

YAZAR: İntihar süsü verilen bir cinayet...

KASAHARA: Bunu neden yaptı bilmiyorum ama ailelerimiz yakındı. Belki de çocukların bilmediği bir sorun vardı. Babam sadece Matsue Hanım'a mı kin besliyordu yoksa bütün aileyi mi öldürmek istedi ya da neden Matsue Hanım kendini yakmış süsü vermeye çalıştı bilmiyorum. Açıklayamadığım bir sürü gizem var ama bir şeyden eminim. Babam onun mazereti olmamı istedi.

YAZAR: Yani suç işlediği sırada sizinle ipli telefonda konuşmaya devam ederek o sırada yatak odasında olduğunu düşünmenizi istedi.

KASAHARA: Evet. Bence polise ifade vermemi sağlayarak sahte masumiyetini kanıtlamaya çalışıyordu.

YAZAR: Yüz yüze konuşmuş olsanız neyse ama ipli telefonla konuşmak zayıf bir mazeret. Hem aile üyelerinin... özellikle de anne, baba ve çocukların tanıklığı mahkemede güçlü bir delil olarak kabul edilmez.

KASAHARA: Öyle mi? Bilmiyordum... Muhtemelen babam da bilmiyordu. Düzgün araştırmadan bu işe girişmek gerçekten de babama yakışır bir hareket olurdu.

YAZAR: Polis babanızı sorguladı mı?

KASAHARA: Bir kez bile sorgulanmadı. Uygunsuz bir ifade olacak ama şansı yaver gitti. Babamı tanıyorsam bana mükemmel bir suç işleyebileceğini düşündü ve fazla üstünde durmadan yaptı gibi geliyor. Ama gerçekten birini öldürdükten sonra suçluluk duygusunun ağırlığına dayanamadı ve kaçar gibi evden ayrıldı. Bunu keşfetmek benim için büyük bir şok oldu. Ben ve ipli telefon babam için cinayet aracından başka bir şey değildik.

O günden beri Kasahara Hanım bunları kimseye anlatmadan içinde şüpheyle yaşamış. Sonra bir gün babasının ölüm haberini almış. 1994'te Matsue ailesinin ölümünden iki yıl sonra...

KASAHARA: Görünüşe göre intihar etmiş. Kendini evindeki bir odaya içeriden kilitleyip tüm boşlukları bantla kapamış ve yüksek dozda uyku ilacı almış. Cesedinin yanında tuhaf bir oyuncak bebek olduğunu duydum. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Psikolojisi iyi değildi sanırım.

YAZAR: Evi derken babanızın yeni evinden mi bahsediyorsunuz?

KASAHARA: Evet. Boşandıktan sonra Aichi, İchinomiya'da ikinci el bir müstakil ev satın almış. Oraya ilk defa cenaze günü gittim. Girişin önünde çiçek tarhı olan büyük, tek katlı bir evdi. Komşuların dediğine göre ölmeden kısa bir süre önce tadilat yaptırmış.

YAZAR: Tadilat mı?

KASAHARA: Evet. Tuhaf bir tadilattı. Bina küçültme deniyordu sanırım. Duyduğuma göre bir odayı tamamen evden çıkarmış.

Bir odayı tamamen çıkarmak... Sanki bunu daha önce bir yerde duymuştum.

KASAHARA: Ah, doğru. Babamın eviyle ilgili tuhaf bir şey daha vardı. Eşyalarını düzenlerken bir fotoğraf buldum. Babamın yeni evinde pilavlı omlet yiyen küçük bir oğlanın fotoğrafıydı. Çok zayıftı ve vücudunda morluklar vardı.

YAZAR: Morluklar mı?

KASAHARA: Bakması çok acı vericiydi. Akrabalarımız arasında böyle bir çocuk yok ve onu daha önce hiç görmedim ama o yüzü bir yerden hatırlıyordum. Sonra haberlerde fotoğrafını gördüğümü hatırladım. Naruki Mitsuhashi adında bir çocuk. İstismar sonucu ölmüş. O çocuğun babamla ne ilgisi olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok.

Dosya 8 "Odaları Birbirine Bağlayan İpli Telefon" – Son

@ayisigikitap

Dosya 9
Cinayete Giden Ayak Sesleri

12 Kasım 2020

Hiroki Matsue ile röportaj kaydı

Chie Kasahara Hanım'la yaptığım röportajdan bir ay sonra Gifu'da kiralık bir mekânda birini bekliyordum. Anlaştığımız saatten beş dakika önce geldi.

Jöleyle geriye yatırılmış saçlar ve pahalı görünen bir takım elbise. O hâliyle olgun ve kariyerinin zirvesinde bir işinsanına benziyordu.

Hiroki Matsue Bey... Kasahara ailesinin komşuları olan Matsue ailesinin tek oğlu. Bir zamanlar mahalledeki teyzenin kollarında ağlayan o genç oğlandan eser yoktu.

Matsue Bey yangında ailesini kaybettikten sonra aynı bölgede yaşayan büyükannesiyle büyükbabasının yanına yerleşmiş. Büyükannesi ve büyükbabası eğitime önem veriyormuş ve maddi imkânları da iyi olduğu için üniversiteye gidebilmiş. Okulu bitirdikten sonra yeni mezun olarak menkul kıymetler şirketine girmiş ve burada kendine on altı yıllık bir kariyer inşa etmiş.

MATSUE: O yangınla ilgili araştırma yapan bir gazeteci olmasına şaşırdım. Neden bu kadar eskiyi araştırıyorsunuz?

YAZAR: Konutlarda çıkan yangınların tarihi üzerine bir makale yazmayı düşünüyorum. Bu süreçte sizin evinizi öğrendim. Haberleri araştırırken ilgimi çeken birkaç nokta oldu. Kişisel olarak daha detaylı bir araştırma yapmak istedim.

MATSUE: Hımm.

Belirtmeme gerek yok ama yalan söylüyordum.

Asıl sebep Kasahara Hanım'ın babasının gerçekten suçlu olup olmadığını doğrulamaktı.

Doğruyu söylemek gerekirse babasının ipli telefonla konuşurken Matsue ailesinin evine gizlice girip birini öldürdüğü ve evi ateşe verdiği yönündeki çıkarım bana pek ikna edici gelmemişti.

***

Önce yangının boyutunu, başlama zamanını ve çevredeki hasarı sordum. Cevaplar aşağı yukarı Kasahara Hanım'nın bana anlattığı gibiydi.

Sonra konuşma asıl konuya geldi.

YAZAR: Yangına neyin sebep olduğunu biliyor musunuz?

MATSUE: Polisler annemin kendini yakarak intihar ettiği sonucuna ulaştı.

YAZAR: Bu konu hakkında siz ne düşünüyorsunuz?

MATSUE: Yanlış olduğunu düşünüyorum.

Çok kesin bir dille söylemişti.

YAZAR: Yani başka bir sebebi olduğunu mu düşünüyorsunuz?

MATSUE: Evet. Annem aslında kurbandı. Bu kendini yakma vakası değil kundaklamaydı.

Bir an irkildim. Acaba Matsue Bey de Kasahara Hanım'la aynı şeyi mi düşünüyordu?

YAZAR: Aklınızda biri var mı?

MATSUE: O zamanki durumu soğukkanlılıkla analiz edersek suçlunun babam olduğunu söyleyebiliriz.

Bu hiç beklemediğim bir cevaptı. Matsue Bey'in kendi babasından şüpheleneceğini düşünmemiştim.

YAZAR: Neden böyle düşünüyorsunuz?

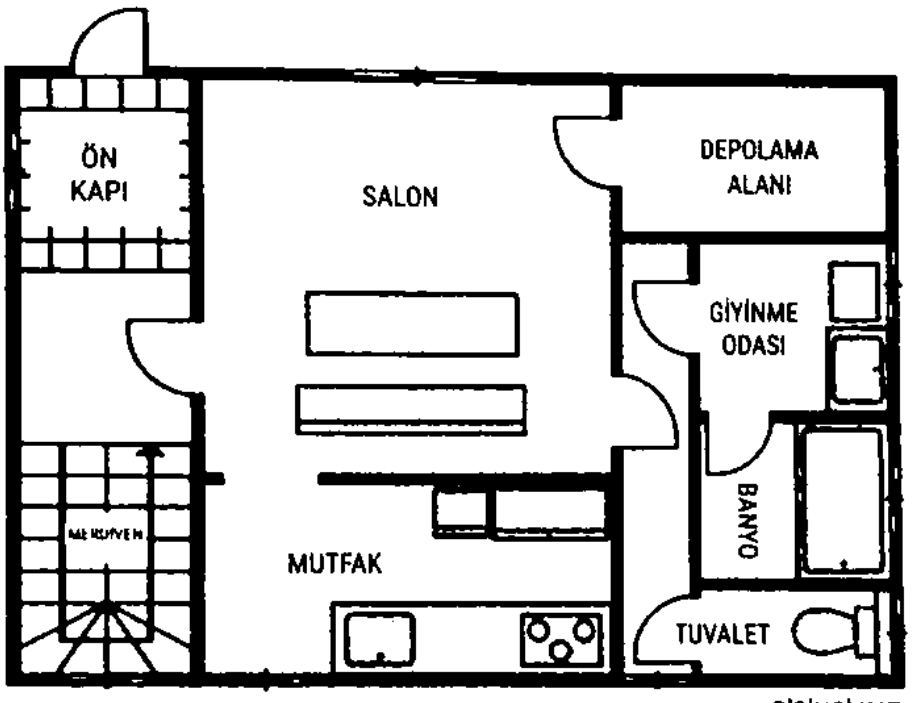
MATSUE: Kendi düşüncemi açıklayabilirim ama bu araştırmanızla ilgili mi? Bunu dedikodu malzemesi yapacaksanız reddediyorum.

YAZAR: Hayır, öyle bir şey değil. Makale konusunda ciddiyim. Dedikodu malzemesi yapmayacağıma söz veriyorum.

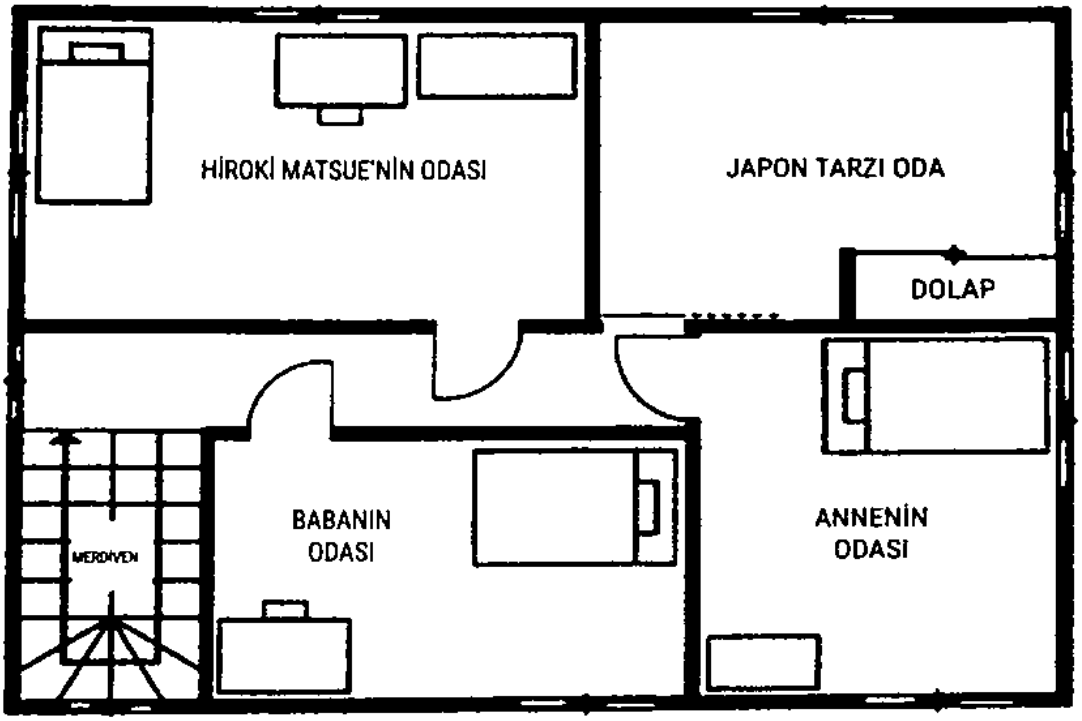
MATSUE: Hımm.... Pekâlâ. Ama sözünüzü hayatınız pahasına koruyun. Samimiyetsizliği asla affetmem.

YAZAR: Tabii...

Matsue çantasından bir not defteri çıkardı ve tükenmez kalemle bir şema çizmeye başladı. Bir ev planına benziyordu.

BİRİNCİ KAT

İKİNCİ KAT

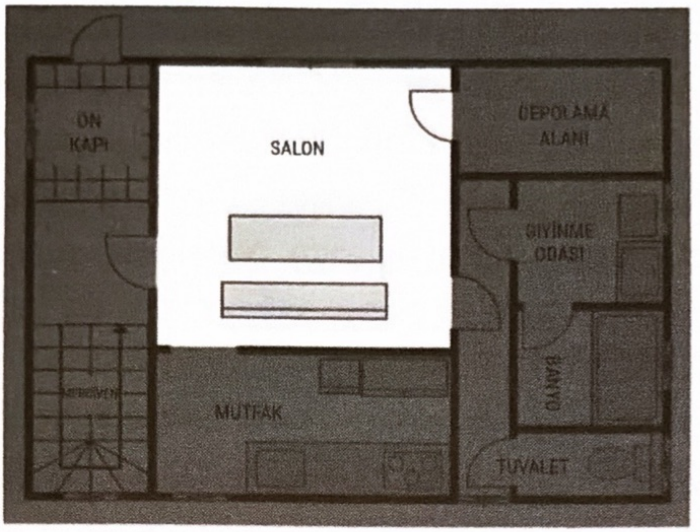
Not: Matsue Bey'in çizimi referans alınarak yazar tarafından temize geçirilmiştir.

Sadece beş dakika içinde çizip bitirdiği ev planı geçen gün Kasahara Hanım'ın gösterdiğiyle özünde aynıydı. Tek fark mobilya düzeniydi. Evin yerleşimi tamamen aynıydı. Matsue Bey'in hafızasına hayran kalmıştım.

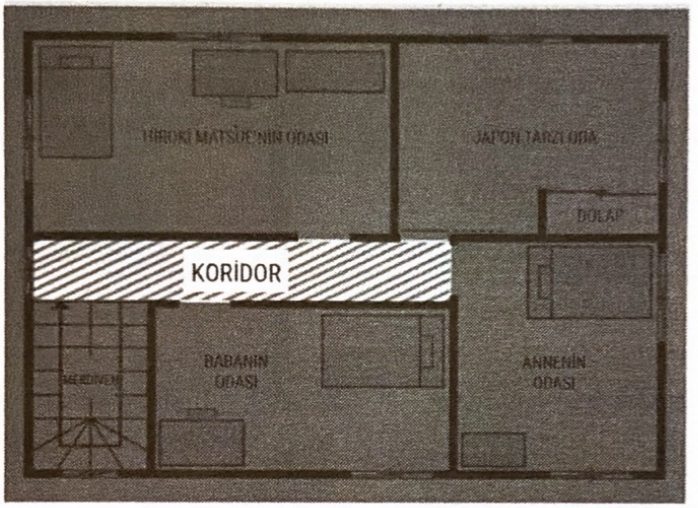
YAZAR: Bu konuda çok iyisiniz.

MATSUE: Öğrenciyken bir dönem mimar olmak istiyordum. Kazançlı bir meslek olmadığını duyunca vazgeçtim.

O zaman hemen o gün ne olduğunu anlatmaya başlayayım. Yangının olduğu gece birinci kattaki salonda tek başıma televizyon izliyordum. Babam ve annem ikinci kattaki odalarındaydılar. Akşam yemeğinden sonra rutinimiz buydu.

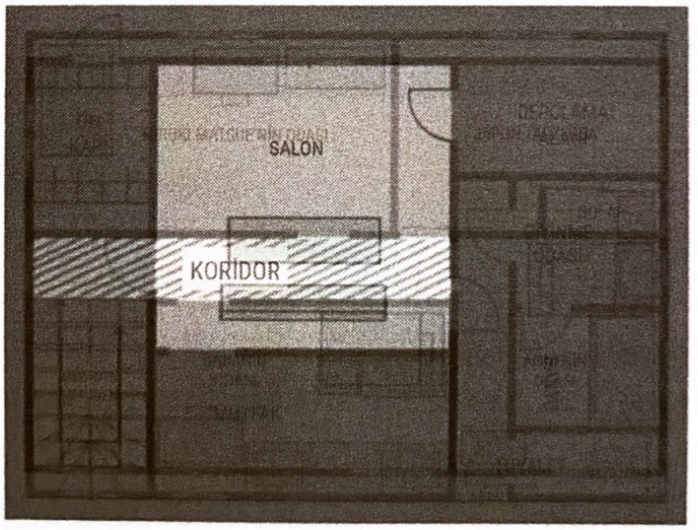

BİRİNCİ KAT

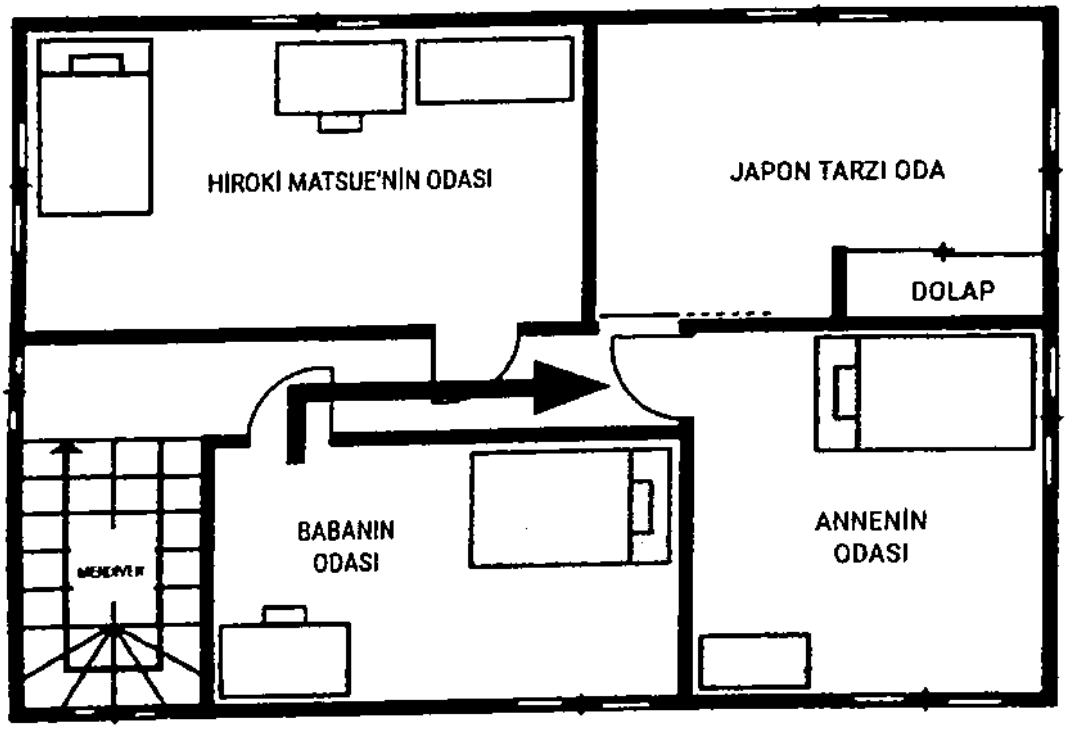

İKİNCİ KAT

MATSUE: Ev planından da anlaşılacağı üzere salonun tam üzerinden ikinci kattaki koridor geçiyor. Annemle babamın ayak sesleri çok farklı olduğundan kimin koridordan geçtiğini çıkarabiliyordum. O gece de ayak sesleri duydum. *Pazar Sporları* başladıktan hemen sonraydı, yani onu biraz geçe. Babam üst kattaki odasından çıktı ve planın sağ tarafına doğru yürüdü. Benim odamı geçip arka tarafa doğru yöneldi. Tuhaf olduğunu düşündüm. Çünkü o yönde sadece Japon tarzı oda ve annemin odası vardı. Babam neredeyse boş ve kullanılmayan Japon tarzı odaya gidiyor olamazdı. Geriye sadece annemin odası kalıyordu. Babamın annemin odasında ne işi olabileceğini düşündüm.

İKİNCİ KAT

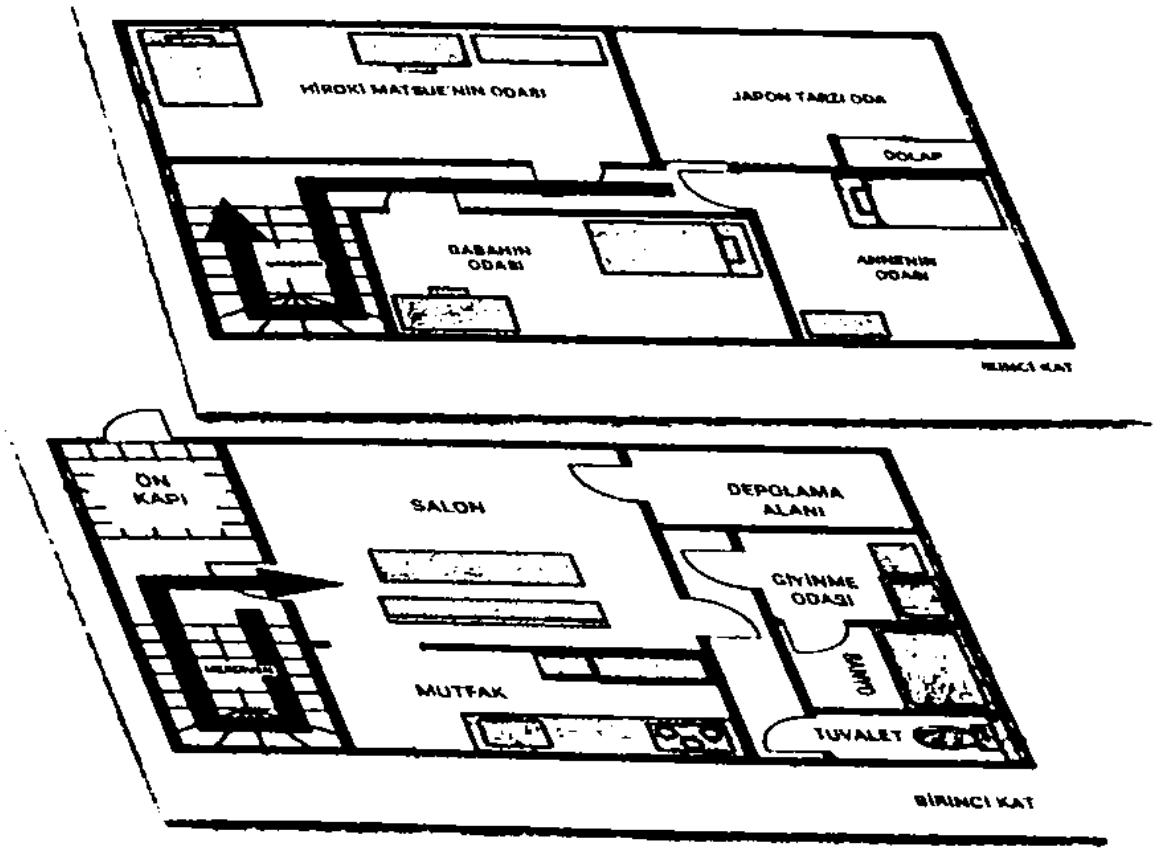
YAZAR: Annenizin odasına gitmesi o kadar tuhaf mı?

MATSUE: Sıradan bir çift için tuhaf olmazdı ama annemle babamın arası kötüydü. Yan yanayken bile hiç konuşmazlardı ve birbirlerinin yüzlerine bakmazlardı. Sanırım cinsel ilişkileri de yoktu. Annemin maddi gücü yoktu, babam da ev işi yapamıyordu. Bu

yüzden sadece kâğıt üstünde evliydiler. Birbirlerinin odalarına birkaç yılda bir giderlerdi. Bir şey mi oldu diye endişelendim.

YAZAR: Anlıyorum...

MATSUE: Yarım saat sonra aniden koridorun soluna doğru koşma sesleri duydum. Ardından ayak sesleri merdivenden indi ve babam salona daldı. "Yangın! Dışarı!" diye bağırdı telaşla. Elimden tuttu ve kapıya doğru koştuk.

YAZAR: Oldukça ani olmuş.

MATSUE: Gerçekten çok şaşırdım. Dışarı çıkınca babam elime 100 yen bozuk para ve haç kolyesini tutuşturup, "Köşedeki ankesörlü telefondan itfaiyeyi ara. 100 yenlik bozuk para at, 119'u tuşla ve itfaiye istediğini söyle. Sana verdikleri talimatları uygula, sordukları sorulara cevap ver. Ben anneni aramaya gidiyorum. Nedense odasında değildi," dedi. Bunları söyledik-

ten sonra tekrar evin içine koştu. Dışarıdan yangını göremiyordum o yüzden arka odalardan birinde çıkmış olmalı diye düşündüm ve var gücümle ankesörlü telefona koştum. İlk defa itfaiyeyi arıyordum, sanırım on dakika bocaladım. Telefon ettikten sonra evin önüne döndüğümde komşular pijamalarıyla dışarı çıkmış evimize bakıyordu. O zamana kadar evden dumanlar çıkmaya başlamıştı. Karşı komşu teyzenin beni bulup teselli ettiğini hatırlıyorum. Sonuç olarak annem ve babam o evden çıkmadı.

Matsue Bey göğüs cebinden gümüş bir kolye çıkardı. Çarmıha gerilmiş İsa'yı tasvir eden bir haç kolyesiydi.

MATSUE: Babam dindar bir Hıristiyandı. Beni vaftiz ettirmek istiyordu ama annem karşı çıkmıştı, o yüzden bu hiç gerçekleşmedi. Sonunda Noel'de şampanya içen ve yeni yılda tapınak ziyaretine giden tipik dinsiz bir Japon olarak büyüdüm ama bu kolyeyi sakladım. Evimiz tamamen yandı. Elimdeki tek hatıra bu.

Yangından iki gün sonra anne ve babamın cansız bedenlerini buldular. Babam merdivenlere yığılmıştı. Polis evde annemi ararken bayılmış olabileceğini söyledi. Bir de babamı savunur gibi anneni öyle bir yerde bulamazdı dediler.

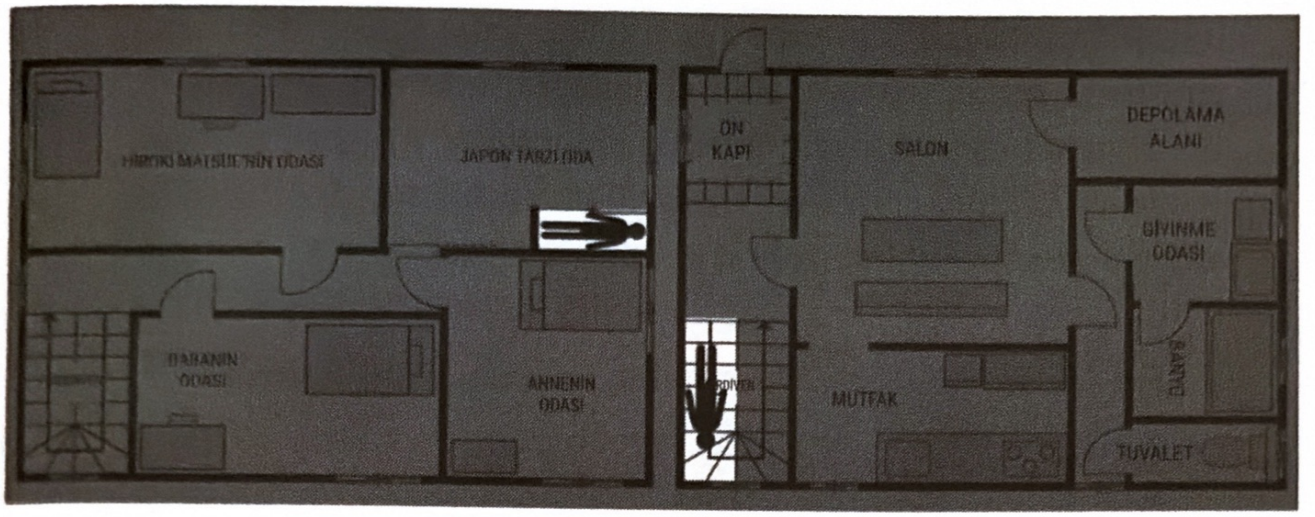
YAZAR: Öyle bir yerde?

MATSUE: Japon tarzı odadaki dolabın içindeydi.

YAZAR: Dolabın içinde miydi?!

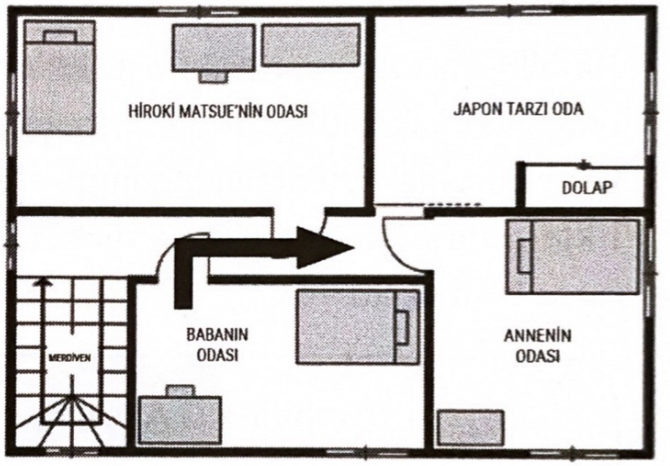
MATSUE: Haberlerde bahsedilmedi ama dolabın içinde sırtüstü yatarken bulundu. Yanında gazyağı varmış. Bu yüzden intihar sonucuna varıldı.

YAZAR: Yani dolabın içinde üzerine gazyağı döküp kendini ateşe verdiğini düşündüler.

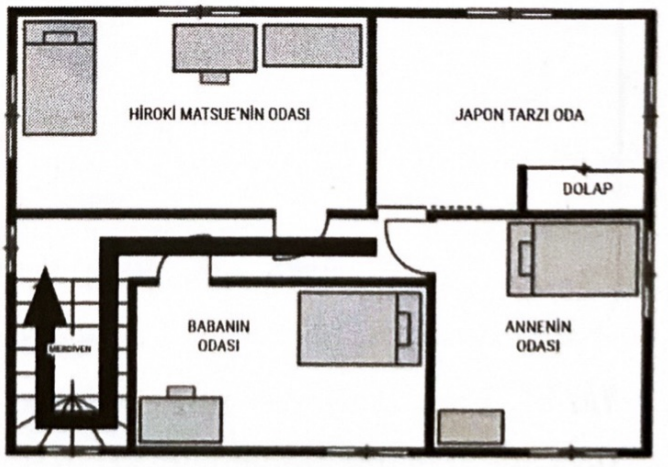

MATSUE: Evet. Öyle olduğunu kabul edip davayı kapadılar. Ama sadece ben gerçeğin bundan farklı olduğunu biliyorum. Çünkü babamın ayak seslerini duydum.

Saat onu biraz geçe babam odasından çıkıp koridorda planın sağ tarafına doğru yürüdü. Bundan otuz dakika sonra aniden birinci kata inip beni dışarı sürükledi. Babam o otuz dakika boyunca ne yapıyordu? Anneme yakın bir yerde olması gerekirdi. O zaman neden onun kendini yakmasını engelleyemedi? Bunun tek bir cevabı var. Babam annemi öldürdü.

22:00'ı BİRAZ GEÇE

22:30 CİVARI

Saat onu biraz geçe babam annemin odasına gitti. Orada anneme

uyku ilacı verdi. Nasıl yaptı bilmiyorum ama içkisine karıştırıp, Hadi gel karı-koca olarak konuşalım, gibi bir şey demiştir. Uyuyan annemi Japon tarzı odadaki dolaba taşıdı, üzerine gazyağı döküp ateşe verdi. Kundaklama cinayetiydi. İlişkileri zaten kötüydü. Sanırım sabrının sınırına ulaştı.

Bu şekilde düşününce otuz dakika gizemi çözülüyordu.

Ama...

YAZAR: Babanız ateş yakmak için neden annenizi Japon tarzı odaya taşıma zahmetine girsin ki?

MATSUE: Muhtemelen benim iyiliğim için.

YAZAR: Nasıl yani?

MATSUNE: Sadece annemle babam evde olsaydı ateşi annemin odasında yakabilirdi. Ama birinci katta ben vardım. Babamın beni korumak istediğine eminim. Bana çok düşkündü. Kesinlikle zarar görmeme izin vermezdi. Bu yüzden ateş yakmadan önce beni dışarı çıkardı.

Babanın O Akşamki Eylemleri

Eşini uyuttu

↓

Oğlunu dışarı çıkardı

↓

Ateş yakmak için eve döndü

YAZAR: Yani teorinize göre, babanız sizi dışarı çıkardığı sırada yangın henüz başlamamıştı. Sizi güvenli bölgeye taşıdıktan

sonra tekrar eve girip yangını başlattı. Hımm? O zaman bunun annenizi dolaba taşımasıyla ne ilgisi var?

MATSUE: Mazeret. Muhtemelen babamın planı yangını başlattıktan sonra kaçmaktı. Yanan annemi içeride bırakıp kaçacak ve beni tek başına büyütecekti. Çünkü büyüdüğümde ona annemi neden kurtaramadığını sorabilirdim.

YAZAR: Ah...

MATSUE: Ona sorduğumda bir mazereti olsun istedi. "Anneni öyle bir yerde bulamazdım," diyen o olmak istedi.

> "Ben anneni aramaya gidiyorum. Nedense odasında değildi."

MATSUE: Odasında olmadığını söylemesi de bunun hazırlığıydı.

YAZAR: Anlıyorum.... Ama dışarı çıkamadı.

MATSUE: Yangın beklediğinden hızlı yayıldı. Merdivenlerde duman soluduğu için hareket edemez hâle geldi. Söyleyebileceğim tek şey, ne ekersen onu biçersin.

Matsue Bey, babası ve annesinin ölümünden sanki bir başkasının ölümüymüş gibi bahsediyordu ama o rahat ses tonunun aksine ellerini sımsıkı yumruk yapmıştı.

O an gerçek duygularını gördüğümü hissettim.

MATSUE: Bunları polise söyleseydim babamı cinayet şüphelisi olarak sorgulayabilirlerdi. Ama hiçbir şey söylemedim. Babamın itibarı için değil, katilin oğlu olarak yaşamak acı verici olduğu için. Öyle değil mi? Eşini yakarak öldürüp kaçmayı planlarken geç kaldığı için kendisi de ölen bir aptalın oğlu... Hayat boyu lekesi silinmeyecek bir utanç. Bu yüzden kimseye anlatmayı düşünmüyordum. Ama...

Birden bana sert bir bakış attı.

MATSUE: Bugün bunları neden size anlattığımı biliyor musunuz?

YAZAR: Ne?

MATSUE: Çünkü öleceksiniz. Bunları duyduktan sonra buradan sağ çıkabileceğinizi sanmayın.

YAZAR: Ne?! Bekleyin! Neden bahsediyorsunuz?!

MATSUE: Borsacıların yalancı olduğu söylenir. Gurur duymuyorum ama bu doğru. Uzun yıllar yalan söylerseniz başkalarının yalanlarının içini görmeye başlarsınız. Konutlarda çıkan yangınların tarihi üzerine bir makale yazmayı düşünmüyorsunuz, değil mi?

İstemsizce keskin bir nefes aldım.

Soğuk terler dökmeye başladım.

MATSUE: Başından beri yalan söylediğinizi biliyorum. Size söyledim, değil mi? Samimiyetsizliği affetmeyeceğimi söyledim. Sizce yalan söylemek doğru bir hareket mi?

YAZAR: Ben... Şey...

MATSUE: Bu sırrı koruyacağınıza hayatınız üzerine yemin ettiniz. Şimdi sözünüzü tutma zamanı.

YAZAR: Hayır... Bir dakika anlatmama izin verirseniz...

O anda Matsue Bey'in yüzü yumuşadı.

MATSUE: Puh...hahahahahahaha! Ah, çok eğlendim. Korkuttum mu?

YAZAR: Ne?

MATSUE: Özür dilerim. Sadece biraz sizinle uğraşmak istemiştim. Hiçbir şey yapmayacağım, endişelenmeyin.

Ne olup bittiğini tam olarak anlayamamıştım. Kalbim hâlâ hızla çarpıyordu.

Kafası karışmış hâlimi gören Matsue Bey muzipçe sırıttı.

MATSUE: Aslında sizi bir süredir biliyorum. Chie Kasahara Hanım söyledi.

YAZAR: Kasahara Hanım mı?!

MATSUE: Hâlâ arkadaşız. Beş yıl önce tesadüfen karşılaştık ve bir şeyler içtik. Konu kendiliğinden o yangına geldi. İkimiz de çıkarımlarımızdan bahsettik. Kendi babasının katil olduğunu düşünmesine çok şaşırdım. Düşününce gerçekten de böyle bir ihtimal var. O zamandan beri bazen görüşüp takılırız ya da bir şeyler yeriz.

YAZAR: Ama Kasahara Hanım'ın babası katil olabilir. Bu sizin için bir sorun değil mi?

MATSUE: Onunla ne alakası var ki? Sonuçta katil o değil. Chie Hanım dışında içimi dökebileceğim kimse yok. Kalbimdeki derin yarayı anlayabilecek tek kişi o.

YAZAR: Anlıyorum...

MATSUE: İşin aslı benimle geçen ay iletişime geçti. "Geçenlerde tuhaf bir gazeteci benimle röportaj yaptı ve yangını sordu. Senden bahsettim. Belki yakında seninle de iletişime geçebilir," dedi. Gerçekten aradığınızda güldüm.

YAZAR: Ah... Demek böyle oldu.

Kasahara Hanım'a biraz içerlemiştim.

MATSUE: Oturduğumuzdan beri kahkahamı tutmak çok zordu. Ne demiştiniz? Konutlarda çıkan yangınların tarihi üzerine bir makale yazmayı düşünüyorum mu?

YAZAR: Özür dilerim. Lütfen onu unutun.

MATSUE: Yalan söyleme konusunda biraz daha pratik yapmalısınız.

YAZAR: Sanırım öyle.

MATSUE: Ayrıca yangında evini ve ailesini kaybetmiş birine yalan söylememelisiniz.

Sesi yumuşaktı ama gözlerinin içi gülmüyordu.

YAZAR: Gerçekten çok özür dilerim.

MATSUE: Sizi affedeceğim ama bir şartım var.

YAZAR: Nedir?

MATSUE: Yangınla ilgili gerçeği ortaya çıkarın. Sonucun ne olduğu umurumda değil. Babamın ya da Chie Hanım'ın babasının katil olduğu ortaya çıksa da. Başka bir şey olsa da. Sadece gerçeği bilmek istiyoruz.

Matsue Bey ayrıldıktan sonra odada tek başıma kaldım ve bilgileri düzenledim.

Kasahara Hanım ve Matsue Bey'in yangınla ilgili farklı çıkarımları vardı. Doğruyu söylemek gerekirse ikisi de aklıma tam yatmıyordu.

Hiroki Matsue'nin Çıkarımı

Katil: Matsue Bey'in babası

Eşini uyku ilacıyla uyuttu

Oğlunu güvenli bölgeye götürdükten sonra eşini ateşe verdi

Kaçmak için geç kaldı, öldü

Chie Kasahara'nın Çıkarımı

Katil: Kasahara Hanım'ın babası

Pencereden gizlice içeri girdi

İpli telefona konuşurken Matsue Hanım'ı öldürdü

Sonra da evi ateşe verdi.

Kasahara Hanım'ın babasının yangın günü davranışları gerçekten de çok tuhaftı.

Ama sırf mazereti olsun diye cinayeti kızıyla ipli telefonda konuşurken işlemesi pek gerçekçi değildi. Diğer yandan Matsue Bey'in çıkarımları gerçeğe daha yakındı yine de beni rahatsız eden bir şeyler vardı.

Bunlardan ilki kundaklamaydı.

Birini öldürmenin birçok yolu vardı ama babası neden kundaklamayı seçmişti? Eşini öldürmek için evi ateşe vermek... Kaybedecek çok şeyi vardı.

Gerçeğin başka bir yerde olduğunu hissediyordum.

Ne Kasahara Hanım'ın ne de Matsue Bey'inki, ortada üçüncü bir gerçek vardı. Benim de onu bulmam gerekiyordu.

Kararımı verdim ve işyerinden ayrıldım.

Dosya 9 "Cinayete Giden Ayak Sesleri" – Son

Dosya 10
Kaçışı Olmayan Daire

25 Ocak 2023

Akemi Nishiharu'yla yapılan röportaj kaydı

Nakameguro'daki bir binanın altında saklanmış bir izakaya var.

Sadece sekiz taburelik küçük bir dükkân olmasına rağmen kırk yılı aşkın bir süredir hizmet veren bu mekân mesaisini bitiren ofis çalışanları tarafından çok seviliyor.

Ocak 2023'te bir röportaj için bu dükkâna uğradım. Dükkân açılmadan bir saat öncesi için sözleşmiştik. Dükkâna girdiğimde beyaz aşçı kıyafeti giymiş ellili yaşlarında bir adam mutfakta yemek hazırlıyordu.

Beni fark edince önümde eğildi ve içerideki bir dinlenme odasına yönlendirdi. Üç tatami uzunluğundaki odada bir kadın sake içiyordu. Bu seferki röportaj konuğum Akemi Nishiharu'ydu.

Gelecek yıl seksen yaşına girecek olmasına rağmen hâlâ her gün gece geç saatlere kadar düzenli müşterileriyle sohbet ediyordu. Mekânın meşhur işletmecisiydi. Kırk altı yıl önce açıldıklarından beri burayı tek oğlu Mitsuru Bey'le birlikte yönetiyordu.

AKEMİ: Yirmi yıl önce mutfağı bu çocuğa (Mitsuru Bey) bıraktım. Ben sadece müşterilerle birlikte içki içen yaşlı teyzeyim ama şaşırtıcıdır ki bundan keyif alıyorlar. Sanırım bu devirde

herkes yalnız ve birlikte içecek bir arkadaş istiyor. Mitsuru! Misafirimize çay ve turşu getir!

Zahmet etmeyin deme fırsatı bulamadan Mitsuru Bey çabucak mutfağa gidip çay demlemeye başladı.

AKEMİ: Böyle göründüğüne bakma çok iyi yemek yapar. Kocaman adam oldu. Ortaokula kadar bensiz banyoya giremezdi. Çocuklar hızlı büyüyor. Şimdi ona bir de eş bulabilirsem huzur içinde bu dünyadan göçebilirim.

Akemi Hanım içten bir kahkaha attı.

Neşeli bir anne ve çalışkan bir oğul. İkisi de hayat dolu görünse de acı bir geçmişleri vardı. Akemi Hanım ve Mitsuru Bey eskiden kaçışı olmayan bir dairede yaşıyorlardı.

***

Akemi Hanım 1944'te Shizuoka'da doğmuş.

Ailesi fakirmiş ve açlığını biraz olsun dindirmek için sık sık komşu tarlalardan ekin çalıp yermiş.

Babası bir inşaatta yevmiyeli çalışıyormuş. Her akşam iş stresini atmak için Akemi Hanım'ı dövermiş. On beş yaşında annesi hastalıktan öldükten sonra cinsel istismara da maruz kalmaya başlamış.

Ortaokulu bitirir bitirmez kaçarcasına evden ayrılmış.

İş aramak için Tokyo'ya, Japonya'nın en büyük gece hayatı merkezi Kabukicho'ya taşınmış. Japonya savaş sonrası ekonomik patlama döneminin ortasındaymış ve gece hayatı enerji ve parayla dolup taşıyormuş. Akemi Hanım yaşı hakkında yalan söyleyerek gece kulübü hostesi olmuş.

AKEMİ: O zamanlar gerçekten başkaydı. Şimdi kırış kırış oldum ama gençliğimde oldukça güzeldim. Üstelik ağzım iyi laf yapardı ve içkiyi de çok rahat içerdim. Çok geçmeden kulübün en popüler kızı oldum. Yoğun zamanlarda ayda bir milyon yenden fazla kazandığım oluyordu. O zamanlar o parayla lüks araba alınıyordu. Tabii, iyi olan hiçbir şey sonsuza dek sürmez.

Akemi Hanım on dokuz yaşındayken bir müşteriden hamile kalmış. Dediğine göre adam küçük bir şirkettin sahibiymiş ve sık sık onunla mutlu bir yuva kurmak istediğini bütün ciddiyetiyle dile getiriyormuş. Akemi Hanım da onun samimiyetine kapılmış ve gerçekten evleneceklerini düşünmüş.

Ama hamile olduğunu söylediği gün adam bir daha kulübe gelmemiş. Bir süre sonra tuhaf bir söylenti duymuş. Adam yönetici değil, evli ve çocuklu bir ofis çalışanıymış.

AKEMİ: Ona kızgın değilim. İçki masasında söylediği sözlere inanmak benim aptallığımdı. On dokuz yaşında dünyadan habersiz bir kızdım. Böylece Mitsuru'yu tek başıma doğurdum. Ama endişeli değildim. Bize yetip de artacak kadar param vardı. Ama yakın geleceği düşünmeye başladığımda sadece birikimime güvenemeyeceğimi anladım. Cesaretimi toplayıp bir dükkân açmaya karar verdim. Deyim yerindeyse bir işletme sahibi olacaktım. Genç kızları işe alacak, müşterilere servis yapmayı öğretecek ve arkama yaslanıp paranın kendiliğinden gelmesini izleyecektim. Şimdi geriye dönüp bakınca ne aptalmışım diyorum.

İşletme yönetmeyle ilgili hiçbir şey bilmeden hevesle açtığı dükkân kısa sürede zarara uğramış. Akemi Hanım dükkânı aslında hemen kapatması gerekirken işlerin iyileşeceğini düşünerek borca girmiş.

AKEMİ: Yirmi yedi yaşında sonunda işler kontrolden çıktı ve iflas ettiğimi bildirdim. Ama bunu sadece bankalar kabul eder. Tehlikeli yerlerden de oldukça yüksek miktar borç almıştım. İflas ettiğim için parayı geri ödeyemem demek yakuza söz konusu olduğunda işe yaramıyor. Mitsuru'yla beni bir arabaya bindirdiler ve kendimi o apartmanda buldum.

Orası *Okito* denen bir apartmanmış.

***

Eskiden Japonya'da genelev adı verilen yasal işletmeler vardı. Kadınlar burada yaşıyor ve kazançlarını erkek müşterilerle cinsel ilişkiye girerek sağlıyorlardı. Ama 1958'de Fuhuşu Önleme Yasası yürürlüğe girdiğinde bunların çoğu sokaklardan silindi.

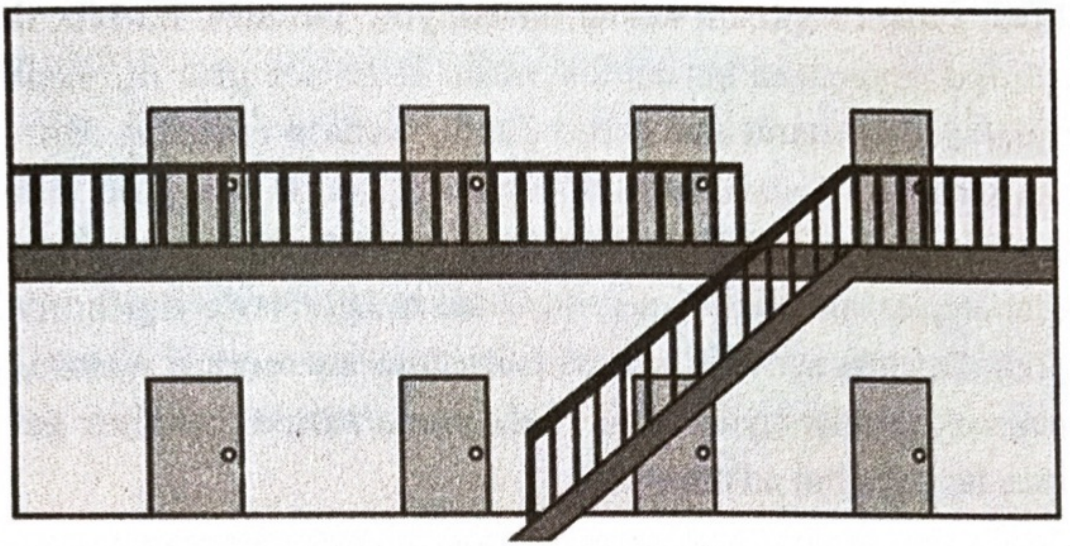
Onların yerine, yasalardaki boşluklardan faydalanılarak Soapland ve Fashion Health masaj salonları açıldı ve farklı bir seks endüstrisi ortaya çıktı. Aynı dönemde suç örgütleri tarafından Okito adı verilen fuhuş tesisleri yönetiliyordu.

Akemi Hanım ve Mitsuru Bey'in götürüldüğü yer Yamanashi'nin merkezindeki dağlık bir bölgede bulunan iki katlı, yenilenmiş bir Okito'ymuş.

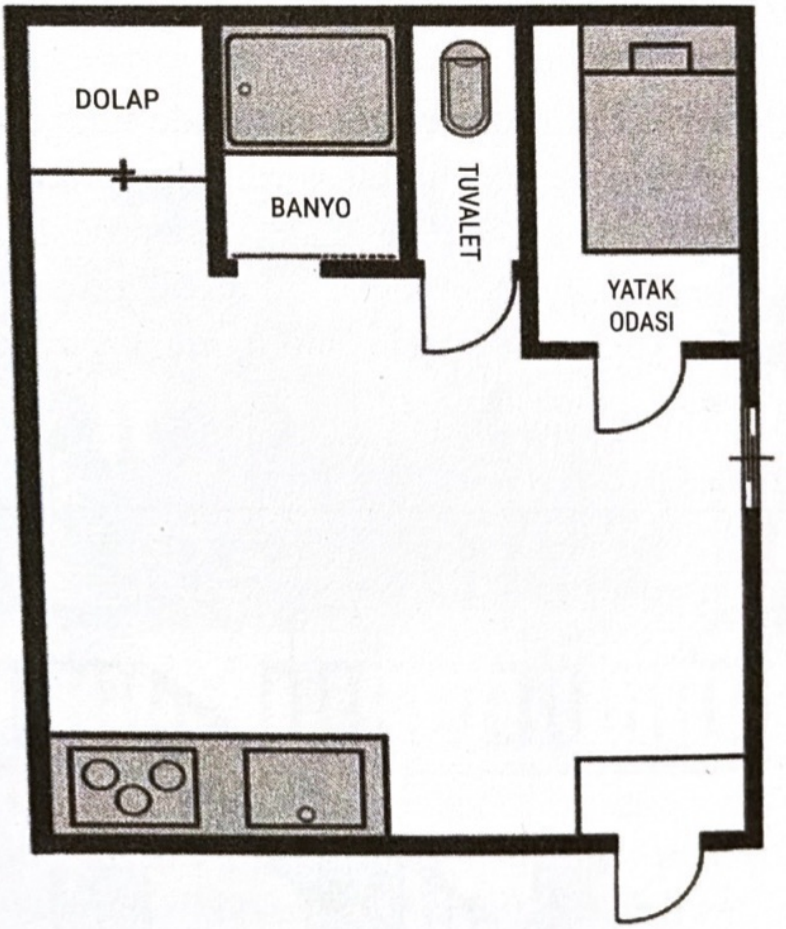
Her iki katta dört oda varmış. Birinci katta örgüt üyeleri gözcülük yaparken ikinci katta da Akemi Hanım gibi borcu olan kişiler yaşamaya zorlanıyormuş.

AKEMİ: Apartmanı yenileme zahmetine girmelerinin sebebi, burada yaşayan kadınların sevgilileriyle seks yaptıklarını ve yasal olarak bir sorun olmadığını bahane etmekti. Biraz araştırmayla bunun aslında böyle olmadığı anlaşılırdı ama o dönem polisler yakuza'ya karşı temkinliydi. Yasadışı olduğunu bile bile göz yumdular.

@ayisigikitap

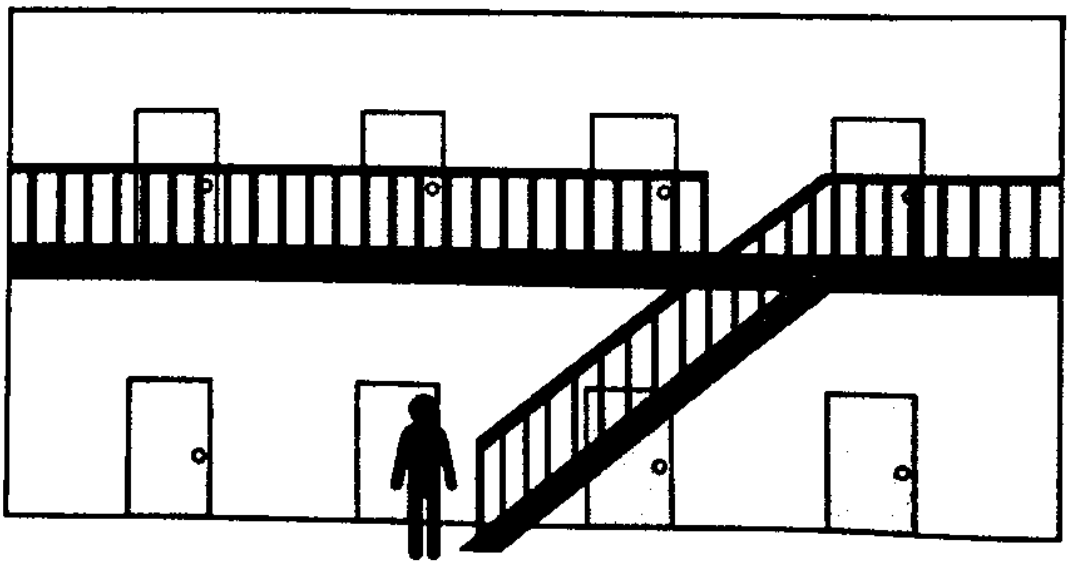
Akemi Hanım ve Mitsuru Bey'i birinci kattaki bir köşe oda-ya koymuşlar.

AKEMİ: Tatami kaplı küf kokan bir odaydı. Tuvalet, banyo, dolap ve derme çatma bir mutfak vardı. Bize her gün iki kişilik yemek getiriyorlardı ama hep soğuktu. Ocakta ısıtırdık. Bir de küçük bir yatak odası vardı. Söylememe gerek yok ama yatak odası uyumak için değildi. Müstehcen oyuncakların ve bir yatağın olduğu karanlık bir odaydı. Orası müşterilerle ilgilenmek içindi. Duvarla ayrıldığı için Mitsuru bizi görmeden işimi yapabilmek rahatlatıcıydı. Tabii, muhtemelen annesinin her gece orada ne yaptığını anlamıştır.

Bakışlarım mutfağa doğru kaydı. Annesinin sesini duyabiliyor olmalıydı ama Mitsuru Bey tepki vermeden yemek hazırlamaya devam etti. Röportaj yerini daha iyi seçmeliydim. Kendimi yaşlı kadına karşı mahcup hissettim.

AKEMİ: Müşteriler her zaman gece geç saatlerde lüks arabalarla gelirdi. Okito zenginlere yönelik bir yerdi. Her seferi yüz bin yen. Bunun %90'ı örgüte, %10 borçların ödenmesine ayrılıyordu. Bütün borcunuz ödenene kadar o dairede kapalı kalıyordunuz. Dışarıdan kilitlemek yasadışı alıkoymaya gireceğinden onun da bir yolunu bulmuşlardı.

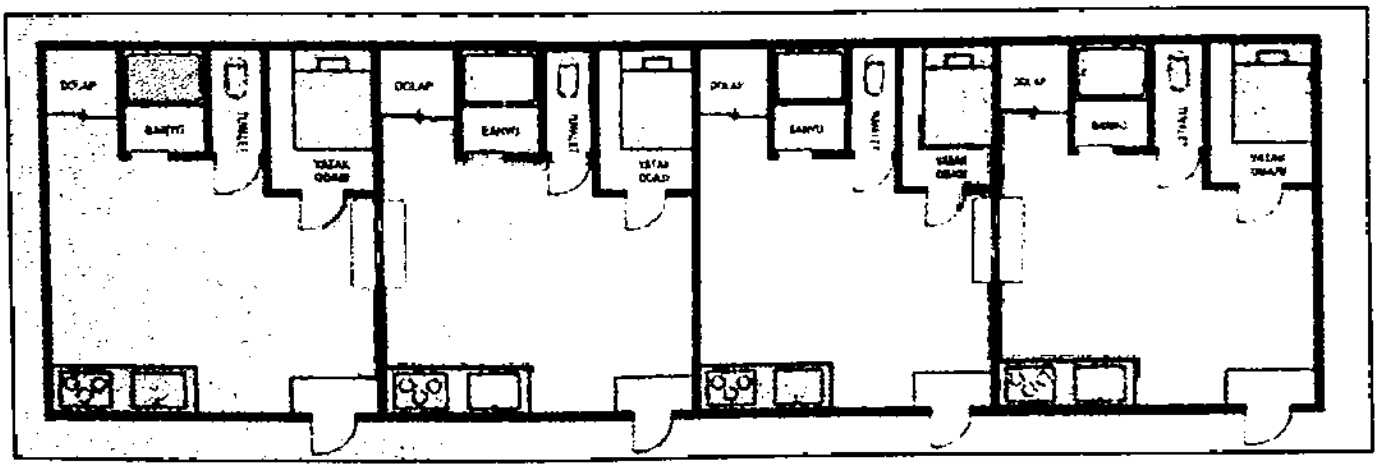

Akemi Hanım'ın dediğine göre kapı kilitli değilmiş. Onun yerinde apartmanın girişinde her zaman bir gözcü duruyormuş. Birinci katta yaşayan örgüt üyeleri sırayla nöbet tutuyormuş.

İkinci katta sadece güçsüz kadınlar ve çocuklar yaşadığı için hepsi bir araya gelip kaçmaya çalışsa bile başarılı olamazlarmış. Bunun farkında olan örgüt üyeleri üstüne bir de ekstra bir önlem almışlar.

AKEMİ: Dairelerimizde sadece bir pencere vardı ve o pencereden yan daireyi görebiliyorduk.

Pencere iki daireyi birbirinden ayıran duvarda bulunuyormuş. Ve komşusunun kaçmaya çalıştığını kanıtlayan kişilerin borcunun yarısı siliniyormuş. Bir nevi karşılıklı gözetleme sistemiymiş.

AKEMİ: Ama aslında birinin kaçmaya çalıştığına dair kanıt bulmak kolay değildi. Kamera ya da kayıt cihazı yoktu. Dahası borcun yarısını silecek kadar cömert olduklarını da sanmıyorum. Kısacası bu kural, insanların iftiradan korkarak ona göre hareket etmesine yaradı. Neyse ki komşum iyi bir insandı da bu konuda endişelenmeme gerek kalmadı.

Akemi Hanım'ın komşusu ondan altı yaş büyük bir kadınmış.

AKEMİ: Yaeko Hanım adında güzel bir kadındı. Onun da yanında getirdiği on bir yaşında bir kızı vardı. Anne olarak birbirimizin acısını anlıyorduk. İkimiz de kanıt aramak gibi acınası bir davranışta bulunmayı düşünmedik. Onun yerine sık sık pencereyi açıp sohbet ederdik.

Yaeko Hanım'ın belirli bir fiziksel özelliği varmış.

AKEMİ: Biraz zaman geçtikten sonra fark ettim ama onun... sol kolu yoktu. Doğduktan hemen sonra bir kazada kaybetmiş.

YAZAR: Ondan biraz daha bahsedebilir misiniz?

AKEMİ: Bir düşüneyim. Çocuklar etrafta değilken hayatlarımızdan bahsederdik. Karmaşık bir geçmişi varmış.

Yaeko Hanım, Nagano'da varlıklı bir ailede büyümüş. Ama on sekiz yaşına geldiğinde ailesinden bir gerçeği öğrenmiş.

AKEMİ: Bebekken terk edilmiş. Sanırım bir kulübeye... Ormanda bir kulübeye terk edilmiş hâlde bulunmuş. Yani şimdiye kadar ailesi sandığı kişiler üvey anne ve babasıymış. Bu çok yaygın bir hikâye. O kadar şok olmuş ki evden kaçmış. Üvey anne babasına hâlâ kızgın olduğunu söylemişti.

YAZAR: Ama biyolojik ailesi olmasalar da onu alıp büyütmüşler. Kızgın olmak için bir nedeni mi varmış?

AKEMİ: Kim bilir? Sanırım bunu sadece o bilir. Ayrıntıları sormadım. Sonuçta onu sorguya çekmiyordum. Evden ayrıldıktan sonra Tokyo'ya taşınıp iş aramış ama fiziksel engeli olduğu için zorlanmış. Zarf adresleme gibi yarı zamanlı işlerde çalışarak bir şekilde yemek masraflarını karşılayacak kadar para kazanmış.

Ama hayatında büyük bir dönüm noktası yaşanmış.

Yaeko Hanım yirmi bir yaşındayken yarı zamanlı çalıştığı şirketin başkanına âşık olmuş ve adam ona evlenme teklif etmiş.

AKEMİ: Birden başkan eşi olmuş. Harika, değil mi? Hemen çocukları olmuş ve her şey yolunda gidiyormuş. En azından o öyle olduğunu düşünmüş. Hayat dediğimiz şey tuzaklarla dolu. Borsanın çökmesiyle şirket iflas etmiş. Eşi geride büyük bir borç bırakarak intihar etmiş. Geride kalan anne kız borcu ödeyemeyince ikisi Okito'ya getirilmiş.

YAZAR: Çok... talihsiz bir durum.

AKEMİ: Gerçekten öyle. Onun hatası değildi. Benim aksime.

Akemi Hanım acı bir ifadeyle içkisini tek dikişte içti.

AKEMİ: Ama böylesine bir talihsizlik yaşasan bile kalbini temiz tutman gerektiğini bana o öğretti. Mitsuru'nun hayatını ona borçluyuz.

YAZAR: Öyle mi? Ne oldu?

AKEMİ: Biz kendimizi Okito'da bulduktan altı ay sonraydı.

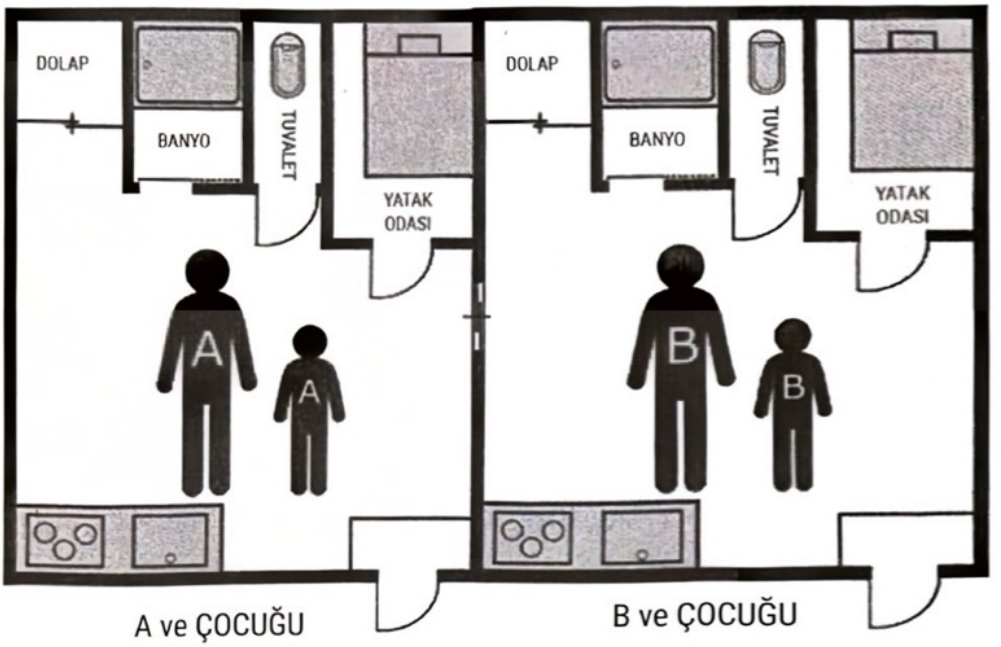
***

Akemi Hanım ve diğer kadınların Okito'dan ayrılmaları yasakmış ama belirli bir koşul yerine getirildiğinde dışarı çıkmalarına izin veriliyormuş.

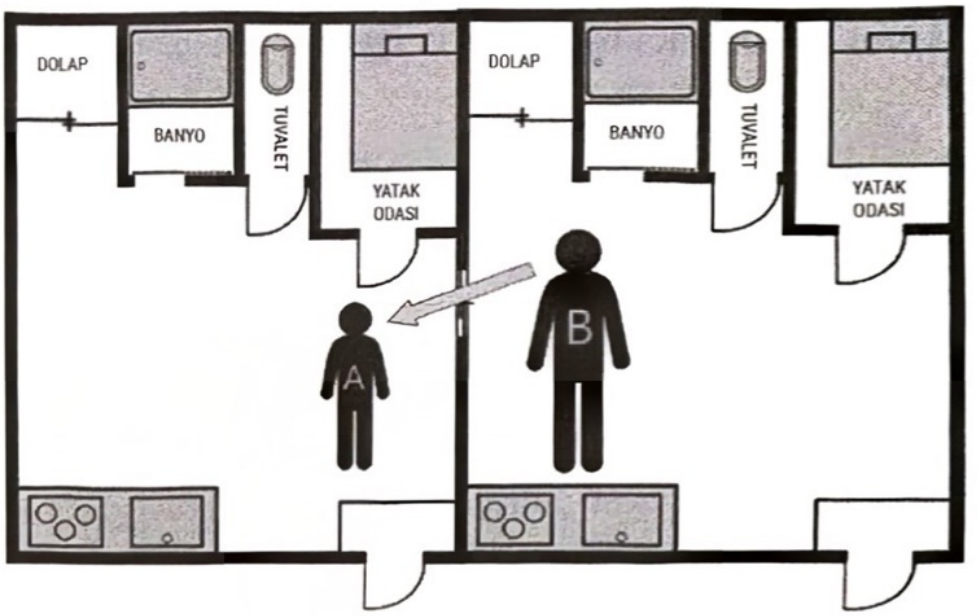
Bu koşul çocukların yer değiştirmesiymiş.

A ve B'nin yan dairelerde yaşadığını varsayalım.

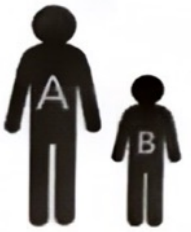
A dışarı çıkmak istediğinde yan dairede yaşayan B'nin çocuğunu yanında götürüyordu. O sırada geride kalan B, A'nın çocuğu kaçmasın diye ona göz kulak oluyordu.

A ve ÇOCUĞU B ve ÇOCUĞU

GÖZ KULAK OLAN

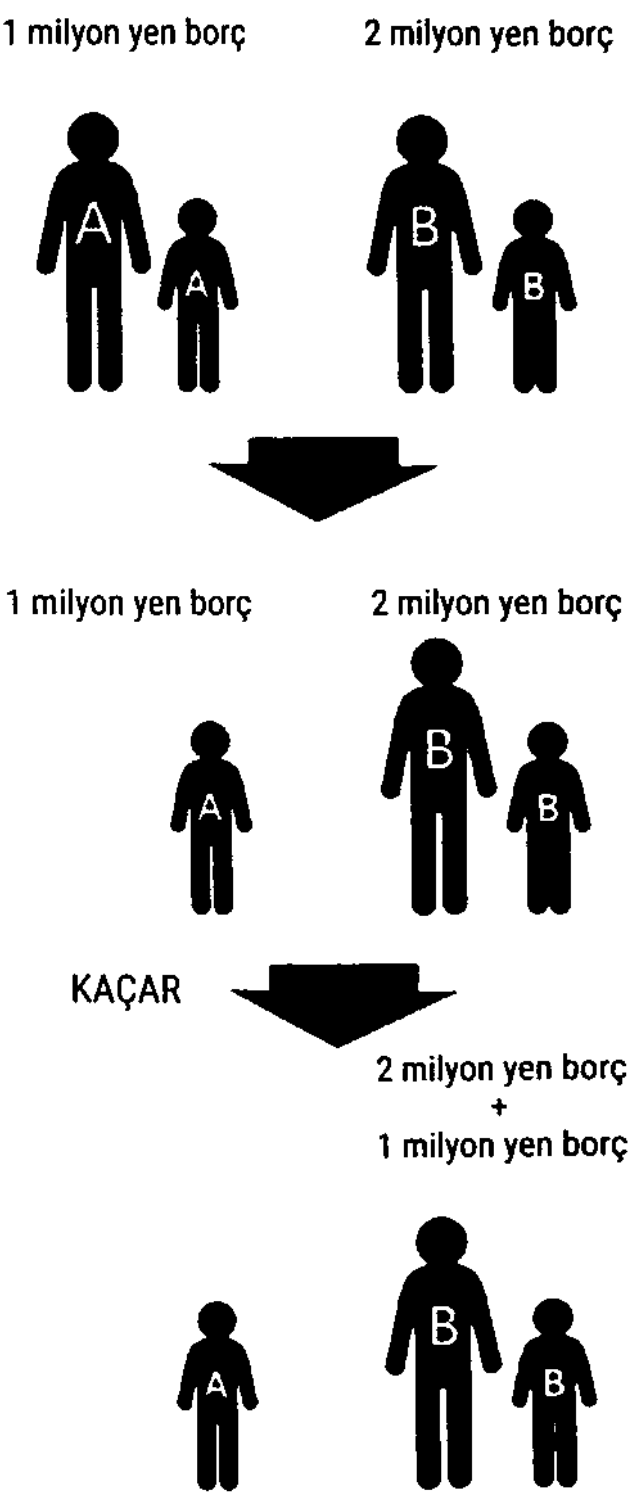

DIŞARI ÇIKAN

A, çocuğu geride kaldığı için tek başına kaçamazdı. B'nin çocuğu da annesi olmadan korkacağı için kaçamazdı.

Başka bir deyişle aile üyelerini rehin alarak kişiye psikolojik bir tasma takan bir sistemdi.

Olur da A çocuğunu geride bırakıp kaçarsa B onun borcunu üstlenmek zorunda kalacağı için komşular çok yakın olmadıkça dışarı çıkmazlarmış. Ama Akemi ve Yaeko Hanım birbirlerine güveniyor ve sık sık bu sistemi kullanıyorlarmış.

Gün batımından önce döndükleri sürece istedikleri yere gitmekte özgürlermiş ve sık sık birbirlerinin çocuklarını yakındaki parka oynamaya götürüyorlarmış.

Sonra bir gün bir trajedi yaşanmış.

AKEMİ: Bir gün Mitsuru kasabaya gitmek istediğini söyledi. Büyük binaları görmek istiyordu.

YAZAR: Kasaba mı? Kaldığınız Okito, Yamanashi dağlarında değil miydi? Oradan kasabaya gidebiliyor muydunuz?

AKEMİ: Dağlarda olsak da o kadar uzakta değildik. Yürüyerek kasaba merkezine yaklaşık iki saatte gidiliyordu. Yaeko Hanım da, "Mitsuru gitmeyi o kadar çok istiyorsa ben götürürüm," dedi. Ben de teklifini kabul ettim ve gitmelerine izin verdim.

O gün Yaeko Hanım ve Mitsuru Bey örgüt üyelerinin verdiği çay, Bento ve haritayla dışarı çıkmış.

"Saat üç gibi geri döneriz," demiş Yaeko Hanım ama güneş battıktan sonra bile dönmemişler.

Bir örgüt üyesi endişeli Akemi Hanım'ın yanına gelmiş. Sert görünüşüne tezat oluşturan yumuşak bir sesle, "İkisi şu an hastanedeler," demiş.

Kasabadaki bir kavşakta Mitsuru Bey trafik ışığını yanlış görüp yola fırlamış. Yaeko Hanım kendini siper ederek onu arabanın çarpmasından korumuş.

AKEMİ: Hayatımda sadece o an Tanrı'ya dua ettim. Ölecekmiş gibi hissettim. Bir süre sonra Mitsuru'nun iyi olduğunu duydum. Çok rahatlamıştım ama zavallı Yaeko Hanım'ın başına böyle bir şey geldiğini düşünmek...

Mitsuru Bey morluk ve sıyrıklarla atlamış ama Yaeko Hanım ağır yaralanmış.

Özellikle arabanın altında kalan sağ bacağının dokuları, uzun süre kan akışının kesilmesi nedeniyle zarar görmüş ve ameliyatla ampüte edilmesi gerekmiş.

Sadece sol kolunu değil, sağ bacağını da kaybetmiş.

AKEMİ: Nasıl özür dileyeceğimi bilemedim. Yaeko Hanım hastaneden taburcu olduğu gün Mitsuru'yla birlikte dizlerimizin

üstünde defalarca özür diledik. Ölene kadar özür dilesek az kalırdı ama Yaeko Hanım tek bir sitem bile etmedi. Aksine, "Mitsuru'yu tehlikeye attığım için özür dilerim," dedi. Ben öyle kimseye hayranlık ya da saygı duyan biri değilim. Ama Yaeko Hanım farklıydı. Hâlâ hedefim onun gibi biri olabilmek. Benim gibi biri için yüz yıl geçse yine mümkün olmaz herhalde.

Yaeko Hanım'la ayrılıkları aniden gelmiş.

Akemi: O zamanlar Yaeko Hanım'ı sık sık ziyaret eden bir adam vardı. Adı Hikura'ydı. Bir inşaat şirketinin vârisiymiş. Bu adam Yaeko Hanım'a deli oluyordu. Onun bütün borcunu üstlendi. Bunu iyilik olsun diye yapmadı tabii. Anne kızı alıp götürdü. Onu pencereden sık sık görürdüm. Rezil bir adamdı. Ailesinin parasıyla kadın satın alan türden bir adam. Beş para etmezdi. Çelimsizdi, geç yaşına rağmen yaşama heyecanından yoksundu. Karga burunlu iğrenç bir sapıktı. Sırf başkanın oğlu diye şirketi devraldı. Şimdi de yönetim kurulu başkanı olmuş. Dünyanın sonu geldi. Yine de o olmasaydı Yaeko Hanım ve kızı çok daha uzun süre Okito'da kapalı kalırdı. Belki de bu açıdan iyi olmuştur.

Yaeko Hanım gittikten sonraki yıl Akemi Hanım nihayet borcunu ödemiş ve üç yıldır yaşadıkları Okito'yu terk etmişler. O zaman Akemi Hanım yirmi dokuz, Mitsuru Bey dokuz yaşındaymış.

Sonra Tokyo'ya geri dönmüş, restoranda çalışarak biriktirdiği parayla bu dükkânı açmış. Çeşitli zorluklarla karşılaşsalar da birlikte bunların üstesinden gelmeyi başarmışlar.

O zamandan beri bir daha Yaeko Hanım'ı görmemiş.

Röportaj, dükkânın açılmasına on dakika kala bitti. Bana zaman ayırdığı için bir para zarfı uzattım ve aceleyle odadan çıktım.

Ayrılırken mutfakta Mitsuri Bey'e veda ettim ve annesinin acı anılarını anlatmasına neden olduğum için özür diledim.

Gözlerini benden kaçırdı ve sessizce başını eğdi.

Trenle eve dönerken röportaj notlarımı tekrar okudum. Dikkatimi çeken birkaç nokta vardı.

> Okito zenginlere yönelik bir yerdi. Her seferi yüz bin yenmiş.

Her sefer için yüz bin yen bugünkü piyasa koşullarına göre bile çok fazlaydı. Ne kadar zengin olursa olsun birinin bu kadar fazla para ödediğini hayal edemiyordum. Sadece bu da değildi.

> Her iki katta dört oda varmış. Birinci katta örgüt üyeleri gözcülük yaparken ikinci katta da Akemi Hanım gibi borcu olan kişiler yaşamaya zorlanıyormuş.

Yani bir Okito'da yalnızca dört hayat kadını yaşıyordu. Ticaret açısından bakıldığında çok verimsiz değil miydi?

Muhtemelen Akemi Hanım bazı kısımları yanlış hatırlıyordu. Olay elli yıl önce olmuştu. Her şeyi doğru hatırlamıyor olması mümkündü ama içime sinmeyen bir şeyler vardı.

Akemi Hanım'ın yalan söylediğini sanmıyordum. Yalan söylemesini gerektirecek bir şey yoktu.

Ama bir şey saklıyordu. Hikâyeyi temelinden sarsacak kadar büyük bir şey...

Röportaj notlarımı bir kez daha okumaya karar verdim.

Dosya 10 "Kaçışı Olmayan Daire" – Son

Dosya 11
Sadece Bir Kez Ortaya Çıkan Oda

Temmuz 2022

Ren İruma'yla yapılan röportaj ve araştırma kaydı

"Bir rüya için fazla gerçekçiydi. Zeminin soğukluğunu ve duvarın nasıl hissettirdiğini hâlâ hatırlıyorum."

Bunlar yirmi dört yaşındaki serbest tasarımcı Ren İruma'nın sözleriydi.

Kendisiyle daha önce iş aracılığıyla tanışmıştık. Bu yüzden *Tuhaf Ev* tamamlandığında bir kopyasını hediye olarak vermiştim. Bundan bir yıl sonra ondan bir telefon aldım.

"Biliyorum, göndereli çok oldu ama kitabınızı okudum," dedikten sonra eviyle ilgili bazı tuhaf anıları olduğunu söyledi.

İRUMA: Aile evim Niigata'da. Liseden mezun olana kadar ailemle kalıyordum. Çocukken o evde tuhaf bir deneyim yaşadım. Ortaokula başlamadan bir yıl önceydi, beş altı yaşlarındaydım. Bilirsiniz, çocukluk anıları genelde parça parça ve belirsiz olur. Benimki de öyle.

Anı şiddetli bir baş dönmesiyle başlıyormuş.

İRUMA: Evin içinde olduğuma eminim ama nerede olduğumu tam hatırlamıyorum. Nedense aniden başım döndü. Ayakta durmak çok zordu, ben de yere çöktüm. Baş dönmesi geçince önüme baktım ve orada bir kapı vardı. "Ne zamandan beri burada bir kapı var?" diye düşündüm, kafam karışmıştı. Kapıya yaklaştım

ve çekip açtığımda karşıma küçük bir oda çıktı. Sadece küçük değil, inanılmaz derecede küçüktü. Kare zemin yarım tatami uzunluğunda ve üç yetişkinin zorla sığacağı büyüklükteydi. Ama tavanı çok yüksekti. İçeri adım attığımda ayaklarımda soğukluğu hissettiğimi hatırlıyorum. Sanırım parke benzeri bir malzemeydi. Penceresiz ve bembeyaz duvarkâğıdıyla kaplı olan tuhaf bir odaydı. Etrafa bakınırken yerde küçük ahşap bir kutu durduğunu fark ettim. Kapağını açınca... içinde çok korkunç bir şey vardı.

YAZAR: Korkunç mu?

İRUMA: Evet ama ne olduğunu tam hatırlamıyorum. Böyle... iki elimle sıkıca tuttuğumu hatırlıyorum. İnce uzun bir nesneydi. Sert bir şeydi. O kadar korktum ki hemen kutunun içine geri koydum. Odadan çıkıp kendi odama koştum. Korkuyu bastırmak için o zamanlar en sevdiğim komedi mangasını okumaya başladım. Bir süre sonra annemle babam eve geldi.

YAZAR: Yani o odaya girdiğinizde aileniz dışarıda mıydı?

İRUMA: Evet. Sonra rahatlayıp cesaretlendim. O gece bir kez daha o odaya girmeyi düşündüm ama hiçbir yerde bulamadım.

YAZAR: Oda ortadan mı kayboldu?

İRUMA: Evet. Evdeki tüm kapıları açıp odayı aradım ama o tuhaf küçük odayı bulamadım. Annemle babama sorduğumda ise, "Rüya görmüşsün," deyip güldüler. Evet çok gerçekçi değildi. Ama bir rüya için fazla gerçekçiydi. Zeminin soğukluğunu ve duvarın elimin altında nasıl hissettirdiğini hâlâ hatırlıyorum.

YAZAR: Hımm... Bir daha o odaya hiç girmediniz mi?

İRUMA: Hayır, girmedim. Sadece bir kereydi.

Sadece bir kez ortaya çıkan oda.... Kulağa doğaüstü gelen bir hikâyeydi. Ailesinin söylediği gibi rüya olduğunu düşünmek en mantıklısıydı.

Ama dikkatimi çeken şey bunu kitabımı okuduktan sonra anlatmasıydı.

İRUMA: Bir yerde ben de rüya olduğunu düşünmeye başladım. Ama kitabınızı okuduğumda aklıma farklı bir düşünce geldi. *Tuhaf Ev*'de gizli bir oda vardı, değil mi?

YAZAR: Evet. Giriş bir budist sunağıyla gizlenmişti.

İRUMA: O kısmı okuyunca acaba olabilir mi diye düşündüm.

YAZAR: Yani o oda gizli bir odaydı mı diyorsunuz?

İRUMA: Evet. Doğruyu söylemek gerekirse, sıradan bir evde gizli bir oda olması pek gerçekçi bir düşünce değil. Ama o gün olanlar rüya değilse başka bir açıklaması olamaz. Olası senaryoları düşünecek olursak, mesela babam ev inşa edilirken o odayı sırf eğlence olsun diye yaptırmış olabilir. Erkekler gizli odaları sever sonuçta. Ama evimizde bir Budist sunağı yok. Odayı... daha doğrusu kapısını nasıl sakladılar?

YAZAR: Anılarınız doğruysa kapı ortaya çıktı ve kayboldu, değil mi?

İRUMA: Evet. Öyle bir sihir numarası gerçekten olabilir mi diye de düşündüm. Sizden bir ricam var... Onu bulmama yardım eder misiniz?

YAZAR: Ne?

İRUMA: Birlikte aile evime gidip gizli odanın sırrını araştıralım. Serinin devamını çıkaracaksınız, değil mi? Bunu içerik olarak kullanabilirsiniz.

YAZAR: Bekleyin biraz. Teklifiniz için teşekkür ederim ama ailenizi rahatsız etmek istemem.

İRUMA: Endişelenmeyin. Şu an babam tek başına yaşıyor ve sabahları işte olduğu için evde kimse yok. Ben zaten sık sık tek başıma gidip içeri giriyorum.

YAZAR: Siz ailedensiniz ama ben bir yabancıyım.

İRUMA: Sorun değil. Ara sıra tasarımcı arkadaşlarımı da getiriyorum. Bahçede barbekü yapıyoruz. Tek çocuk olduğum için babam bir şey demiyor. O yüzden birini habersiz eve getirmem hiç sorun değil.

Sonunda İruma Bey'in heyecanına karşı koyamadım ve (merak da ettiğim için) ertesi hafta birlikte ailesinin evine gitmeye karar verdik.

***

Telefonu kapattıktan sonra bilgileri düzenledim.

Çocukken sadece bir kez ortaya çıkan oda... Bu bir rüya değilse odanın neden bir daha ortaya çıkmadığı sorusunu cevaplamamız gerekiyordu.

Oda İruma Bey ilkokula başlamadan bir yıl önce... yani altı yaşındayken ortaya çıkmıştı. Mayıs 2022'de yirmi dört yaşına girdiğine göre basit bir hesapla olay on sekiz yıl önce... yani 2004'te gerçekleşmişti. 2004'te bir gün evinde bir şey olmuştu. Düşünürken bir olasılığın farkına vardım.

İnternette tek bir kelime arattım. Sonuçlar tam da beklediğim gibiydi.

Haklıysam gizli odanın yerini bulabilirdik.

***

İruma Bey'le ertesi pazartesi Tokyo İstasyonu'nda buluştuk. Arabasıyla Niigata'ya doğru yola çıktık. Yolda merak ettiğim bir şeyi sordum.

YAZAR: Babanızın tek başına yaşadığını söylemiştiniz, değil mi?

İRUMA: Evet.

YAZAR: Sorduğum için özür dilerim ama annenize ne oldu?

İRUMA: Boşandılar. Üniversiteye başladığım sene. Şiddetli kavgaları yoktu ama araları iyi de değildi. Olabilir diye düşündüm ve kabullendim.

YAZAR: Annenizle hâlâ görüşüyor musunuz?

İRUMA: Evet. Daha geçenlerde birlikte yemek yedik. Her görüştüğümüzde bir sürü şey için endişeleniyor. Çok sinir bozucu. "Sebze yiyor musun?" ya da "Sağlık kontrolü yaptırdın mı?" diye sorup duruyor.

YAZAR: Anne babalar böyledir. Minnettar olmalısınız.

İruma Bey'in aile evi Miyoko adı verilen bir kasabanın sakin bir köşesinde, göz alabildiğine uzanan huzurlu bir kır manzarasının ortasındaydı.

Beyaz-lacivert dış duvarlarında büyük pencereler olan modern bir evdi. Annesiyle babası evlendikleri yıl satın aldıklarında ev yeni inşa edilmişti ve bundan sekiz yıl sonra çocukları İruma Bey'in dünyaya gelmesiyle büyük bir tadilat yapılmıştı.

YAZAR: Çok güzel bir ev.

İRUMA: Babam estetik konusunda çok hassas. Birçok konuda takıntılıdır.

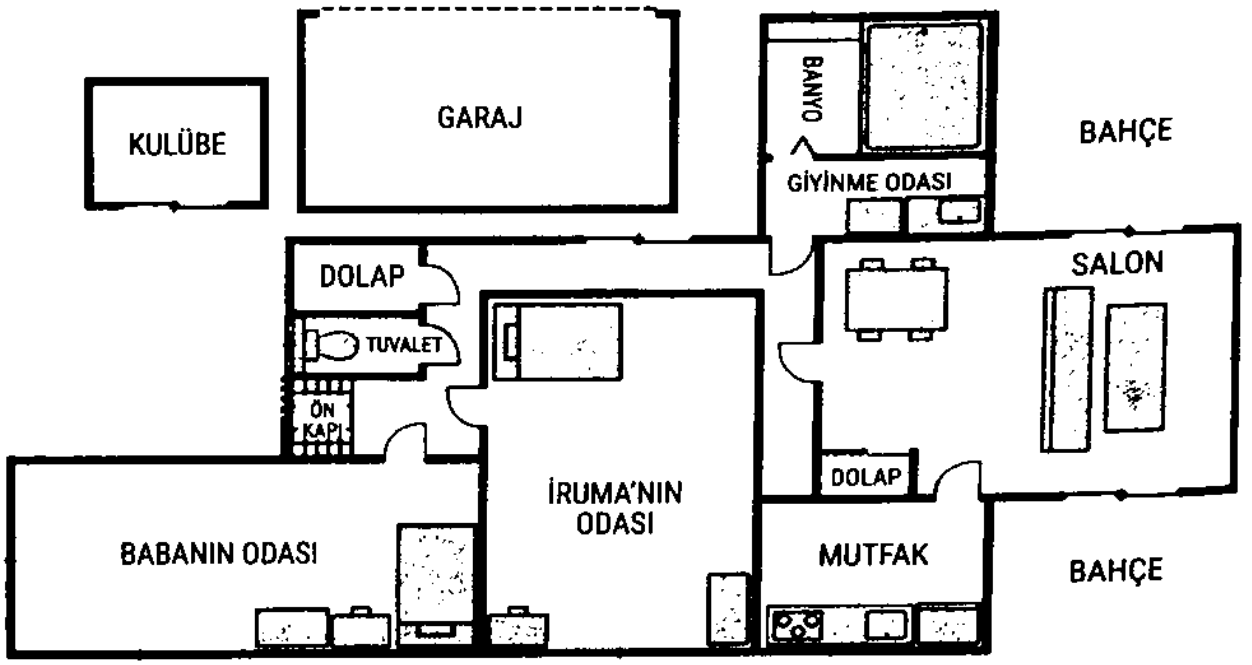
YAZAR: Yoksa babanız da tasarım alanında mı çalışıyor?

İRUMA: Hımm, öyle de denebilir sanırım. Ama sanatla ilgili değil, metal şirketleri için ürün tasarımı yapıyor. Nadir toprak elementleriyle ilgili bir şeyler yapıyorlar ama çok bilgim yok. Ayakta kaldık, içeri geçelim.

Cebinden bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı.

Parlak parke ve beyaz dokulu duvarkâğıdı. Evin dış cephesi gibi içerisi de modern ve zevkliydi.

Saat öğleden önce on birdi. İruma Bey'in babası eve akşam sekizde gelecekti. Yeterince zamanımız vardı. Önce bana evi gezdirdi. Yürürken defterime basitçe evin planını çizdim.

Oda turu bittikten sonra İruma Bey beni salona yönlendirdi ve çayla kurabiye ikram etti.

Kuzey ve güney duvarlarındaki cam kapıları sayesinde her iki taraftaki bahçe manzarasını da ayaklar altına seren lüks bir tasarımdı.

YAZAR: Sanırım ailenizin durumu oldukça iyi.

İRUMA: Hayır, hayır o kadar da değil.

YAZAR: Ama daha önce hiç iki tarafında da bahçe olan bir salon görmemiştim.

İRUMA: Kırsalda olduğumuz için. Şehirde olsak bu kadar lüks bir bahçe alanı kullanamazdık. Bu arada, evi gezdikten sonra ne düşünüyorsunuz?

YAZAR: Evet, o konu...

Çizdiğim ev planını masanın üzerine açtım.

YAZAR: Gördüğüm kadarıyla gizli kapı gibi bir şey yok. Bu yüzden anılarınızı ev planıyla karşılaştırıp gizli kapının nerede olabileceğini tahmin etmekten başka seçeneğimiz yok. Önce önemli noktaları özetleyelim. Anılarınızda önemli olduğunu düşündüğüm dört nokta var.

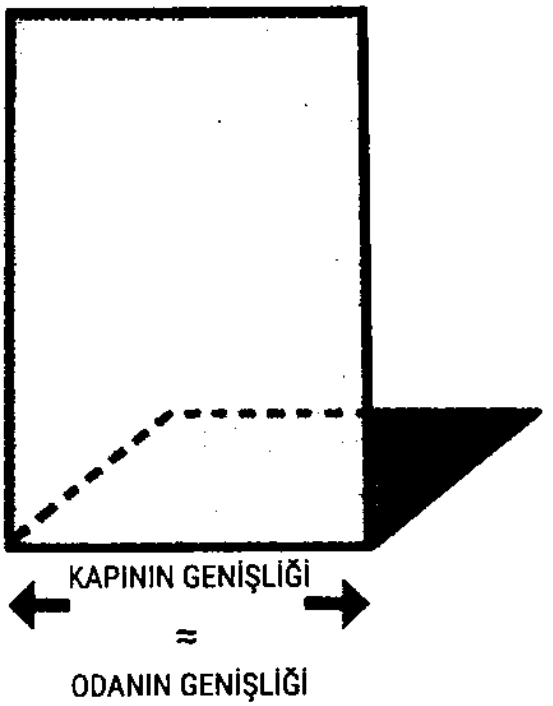
1. Aniden başınız döndü. Baş dönmeniz geçtiğinde önünüze baktınız ve orada bir kapı vardı.
2. Kapıyı çekerek açınca karşınıza küçük bir oda çıktı.
3. Zemini yarım tatami uzunluğunda kare bir oda.
4. Yerde duran ahşap kutuyu açtınız ve içinde korkutucu bir şey vardı. Sonra koşarak kendi odanıza kaçtınız.

Dördüncü maddeden başlayalım. Koşarak kaçmanız gizli oda ile kendi odanız arasında belli bir mesafe olduğunu gösteriyor.

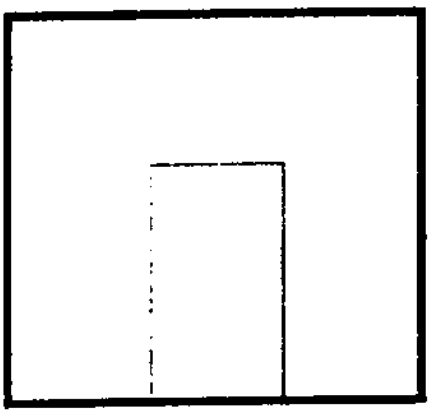
İRUMA: Doğru.

YAZAR: Şimdi üçüncü maddeye gelelim. Zemini yarım tatami büyüklüğünde kare bir oda. Kapının genişliği de yaklaşık ya-

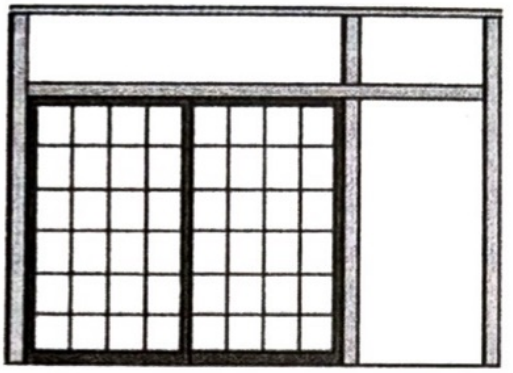
rım tatami boyutunda olmalı. Burada asıl düşünmemiz gereken şey kapının nasıl gizlendiği.

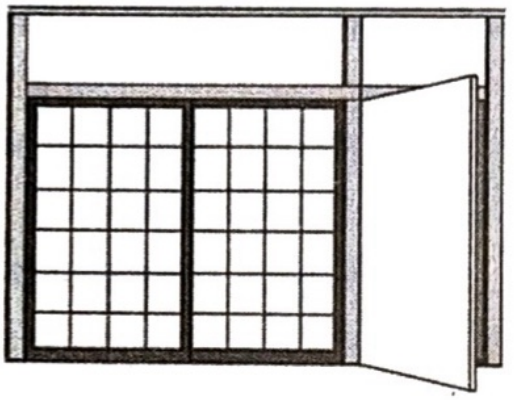

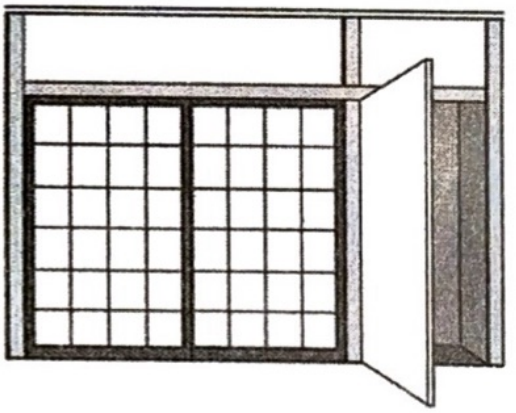
YAZAR: Mesela kapı büyük bir duvara gizlenseydi hatları mutlaka görünürdü.

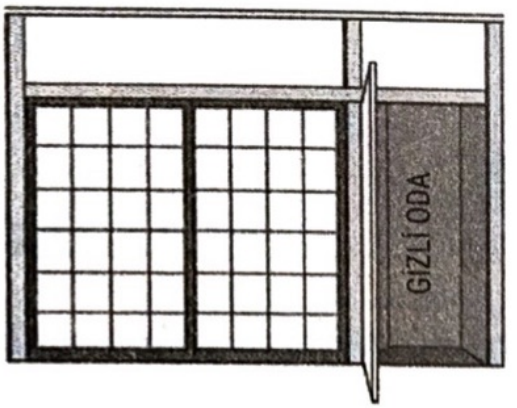

YAZAR: Yani bir kapıyı gizlemek istiyorsanız, kenarlarını saklamak için her iki yanına sütun gibi bir şey yerleştirirdiniz. Tur sırasında böyle bir yer aradım ve sadece bir tane buldum.

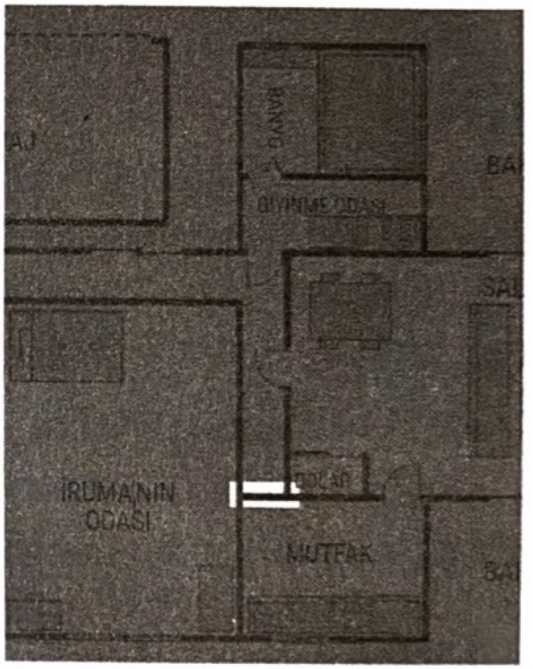

YAZAR: Salonun yanındaki koridorun sonunda. Burada mutfak duvarın diğer tarafında. Normalde buraya kapı yapılsa daha kullanışlı olurdu. Neden yapılmamış? Belki koridorla mutfak arasında bir şey vardır. Mesela küçük bir boşluk.

İRUMA: Küçük bir boşluk mu?

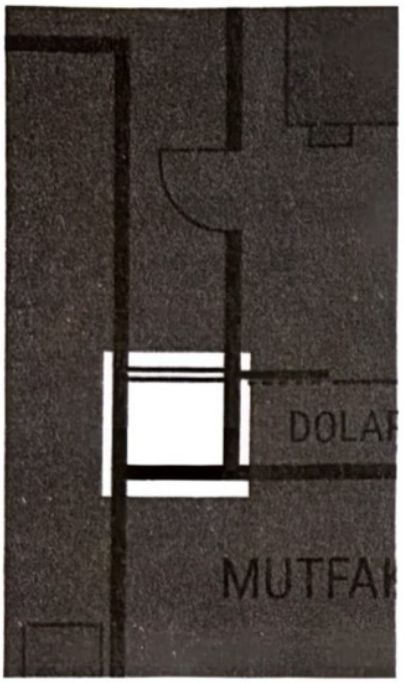

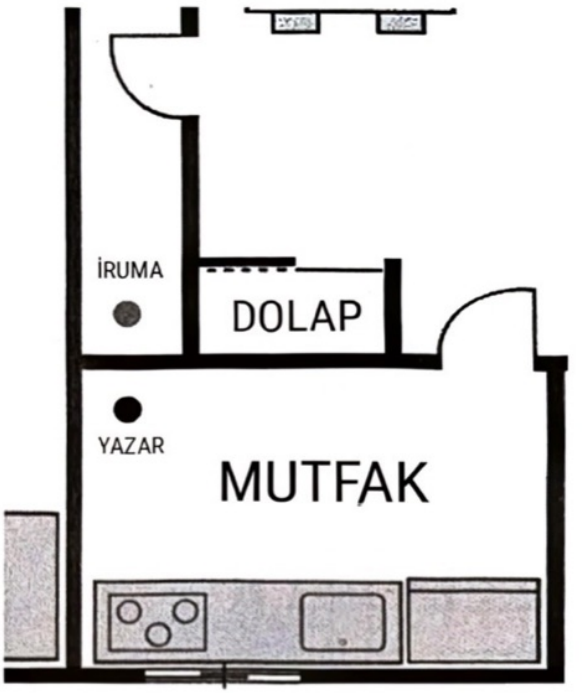
YAZAR: Gidip bakalım. Lütfen koridora çıkın. Ben de mutfağa gideceğim.

Mutfağa gidip kulağımı duvara dayadım.

YAZAR: İruma Bey! Ben hazırım! Duvara sertçe vurun!

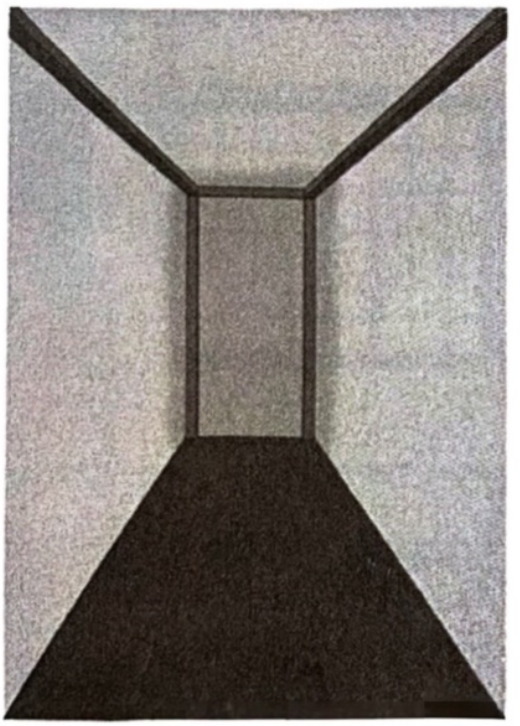
İRUMA: Tamam!

Duvarın diğer tarafından bir tak, tak, tak geldi. Ses kısıktı ve uzaktan geliyordu. Tam da düşündüğüm gibi.

Muhtemelen koridorla mutfak arasında boşluk vardı. Gizli oda.

Hemen koridora çıktım.

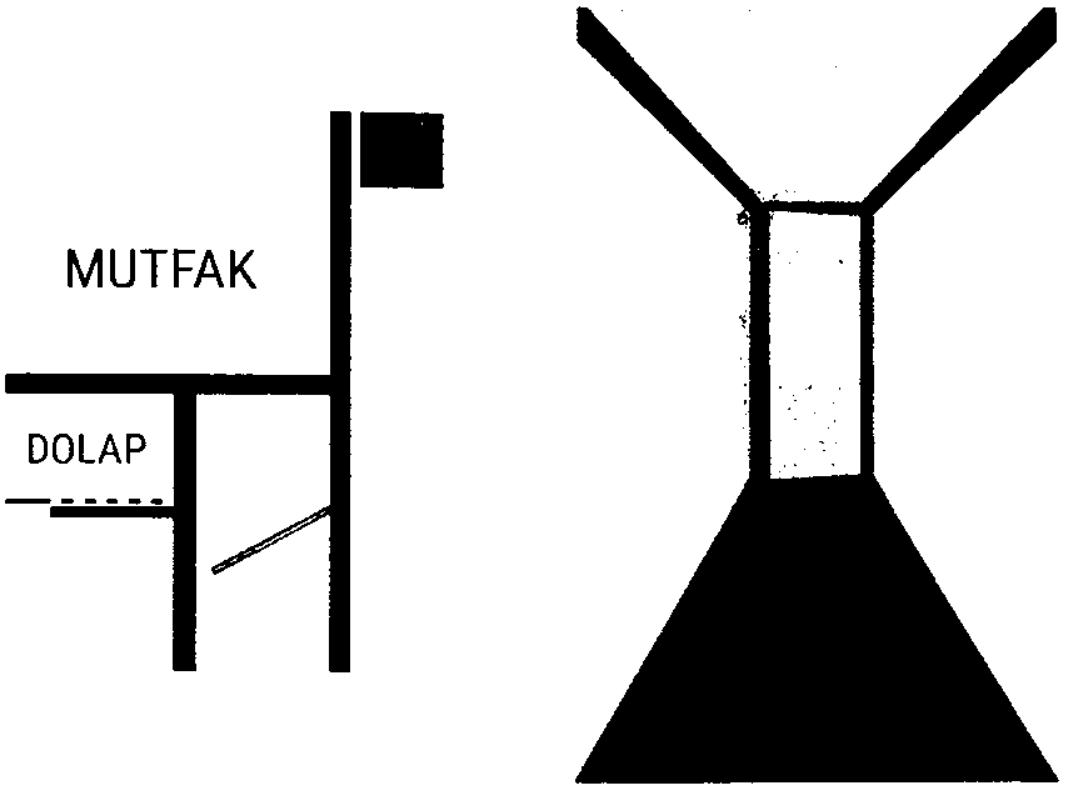
Koridorun en sonundaki duvarın sağında, solunda ve üstünde ince ahşap çerçeveler vardı. Tahminim doğruysa çerçevelerle çevrili dikdörtgen duvar aslında gizli kapı olmalıydı.

İruma Bey elini duvara koyup itti. Ama yerinden kımıldamadı.

İRUMA: Nasıl açacağız?

YAZAR: Bunun için ikinci maddeye danışacağız. Kapıyı çekerek açtığınızda karşınızda küçük bir oda buldunuz. Kapıyı iterek değil çekerek açtınız. Yani koridora doğru çekilerek açılan menteşeli bir kapıdan bahsediyo-

ruz. Bu yüzden açmak için kulp olması gerekir ama bu duvarın hiçbir yerinde kulp yok. Peki o zaman kapıyı nasıl açtınız? Bir düşünmenizi istiyorum, acaba kapı zaten aralık olabilir miydi?

İRUMA: Yani kapı aralıktı, ben de elimi arasına sokup açtım diyorsunuz.

YAZAR: Bence öyle evet. Odanın aniden ortaya çıktığını düşünmenizin nedeni, kapının bir sebepten dolayı açık olmasıydı. İlk defa o zaman duvarın aslında kapı olduğunu fark ettiniz. O zamandan beri bir daha ortaya çıkmamasının nedeni ise kapının hep kapalı olmasıydı. Böyle düşününce, her şey açıklığa kavuşuyor.

İRUMA: Ama o gün kapı neden açıktı?

YAZAR: Burada da birinci maddeye bakıyoruz. Aniden başınız döndü. Baş dönmeniz geçtiğinde önünüze baktınız ve orada bir kapı vardı. Baş dönmenizin bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum.

İRUMA: Baş dönmesi mi?..

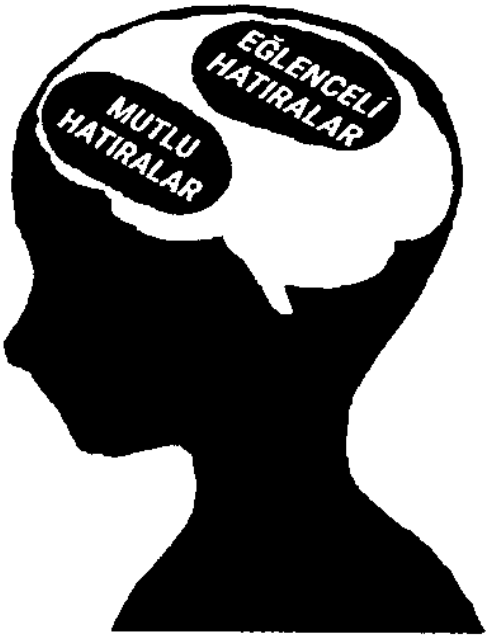
YAZAR: Olanları telefonda anlattığınızda kafama bir şey takıldı. Odaya girdiğinizi hatırlamanıza rağmen kutunun içindeki korkunç şeyin ne olduğunu hatırlamıyorsunuz, değil mi?

İRUMA: Evet.

> Etrafa bakınırken yerde küçük ahşap bir kutu durduğunu fark ettim. Kapağını açınca... içinde çok korkunç bir şey vardı.

YAZAR: Bu aşırı hafıza tutarsızlığının bir savunma mekanizması olduğunu düşünüyorum. Daha sonra hatırladığımızda korkmamız için beyin korkutucu hatıraları siler. Odaya girmeden önceki hatıralarınızın da bulanık olduğunu söylemiştiniz, değil mi?

> Evin içinde olduğuma eminim ama nerede olduğumu tam hatırlamıyorum. Nedense aniden başım döndü. Ayakta durmak çok zordu, ben de yere çöktüm. Baş dönmesi geçince önüme baktım ve orada bir kapı vardı.

YAZAR: Başınız dönmeden önce ne olduğunu hatırlamıyorsunuz.

İRUMA: Evet, doğru.

YAZAR: Bu da demek oluyor ki başınız dönmeden hemen önce sizi çok korkutacak bir şey oldu. Beyniniz de bu anıyı sildi.

İRUMA: Ama... evdeyken ne olmuş olabilir?

YAZAR: Deprem olabilir mi?

İRUMA: Deprem mi?

YAZAR: Yaşınızdan yola çıkarsak kapı 2004'te açılmış. İçeri adım attığınızda ayaklarınızın üşüdüğünü düşünürsek soğuk bir zamanda olduğunu çıkarabiliriz.

İRUMA: Ah! Chuetsu Depremi...

23 Ekim 2004'te Niigata'nın Chuetsu şehrinde 6,8 büyüklüğünde bir deprem meydana geldi. Depremin merkez üssüne yakın bölgelere kıyasla İruma ailesinin yaşadığı bölgede sarsıntı az olsa da önemli hasara yol açtığı söyleniyordu.

Kapının açılmasının nedeni o depremin sarsıntıları olabilir miydi?

İruma Bey bir süre kafası karışmış gibi baktı.

YAZAR: İkna olmadınız mı?

İRUMA: Hayır, ikna oldum. Sadece şimdiye kadar neden bu ihtimali düşünmediğimi merak ediyorum. Oysa o günü televizyonda ve okulda defalarca duydum.

YAZAR: Muhtemelen genç İruma Bey bu iki olayın bağlantılı olduğunu düşünemedi. Bir yanda bölge sakini olarak yüzleşmek zorunda kaldığınız trajik deprem, diğer yanda peri masallarından fırlamış gibi ortaya çıkan gizemli bir kapı vardı. Bu ikisi zihninizde suyla yağ gibi birbirini iterek olayları bir bütün olarak düşünmenizi engellemiş olabilir.

İRUMA: Haklı olabilirsiniz.

YAZAR: Deprem sarsıntılarıyla açıldığına göre kapının kilitli olduğunu sanmıyorum. Ama kapı sütunların arasına yerleştirildiğinden kulp olmadan açamayız.

İRUMA: Hah, yani tek seçeneğimiz evi sallamak mı? Vakumla çekebilir miyiz acaba?

YAZAR: İyi olurdu ama duvarkâğıdı kumaş olduğu için vantuz yapışmaz.

İRUMA: O zaman elektrikli testere alabilirim.

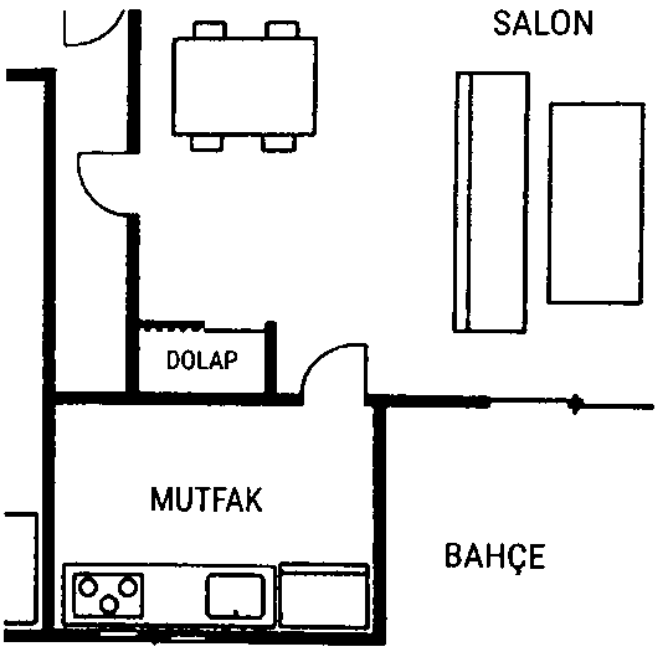
YAZAR: Korkutucu şeyler söylemeyin lütfen. Gizli bir oda yaptıklarına göre eminim açmanın da bir yolunu koymuşlardır. Bir şeyler deneyelim. Saat daha on iki. Babanızın gelmesine daha çok var.

Dokunmak, vurmak, çatı katına çıkmak... Aklımıza gelen her şeyi denedik. Ama biz hiçbir ilerleme kaydedemeden saat ikiyi geçmişti.

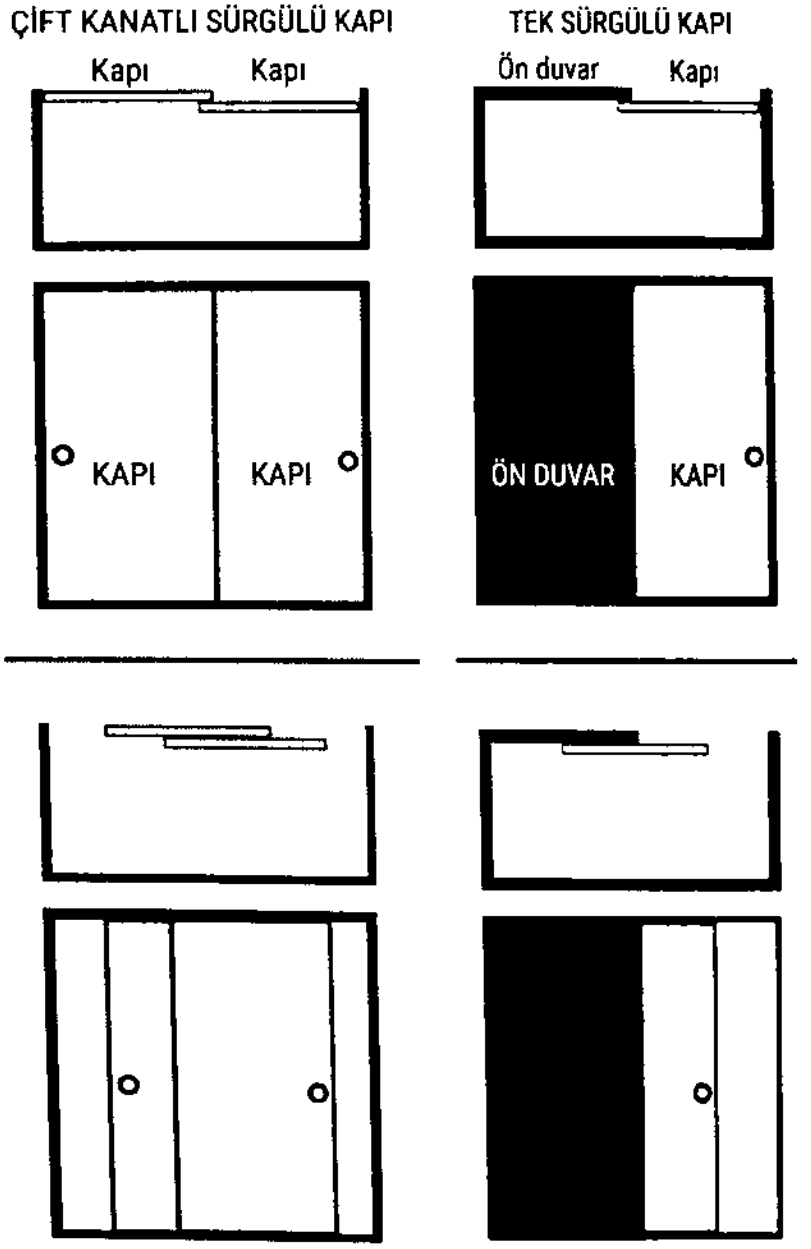
YAZAR: Pek iyi gitmiyor.

İRUMA: Biraz ara verelim mi? Yine çay ister misiniz?

Bir kez daha salona döndük.

O an odanın köşesine monte edilmiş dolap dikkatimi çekti. Kapısı bana biraz tuhaf geldi. Bir dolap için alışılmışın dışında tek sürgülü kapı kullanılmıştı.

Dolaplarda çoğunlukla çift kanat sürgülü kapı kullanılırdı. İki kapı da açılabildiğinden içerideki eşyalar daha kolay alınabilirdi.

Tek sürgülü kapı sadece bir tarafa açıldığından içinden eşya almak zor olurdu. Neden böyle bir kapı yapma zahmetine girmişlerdi?

Kafam karışmış bir hâlde bakarken zihnimde aniden bir görüntü canlandı.

Aceleyle masaya koştum ve açık defterde çizili plana baktım.

YAZAR: Dolap gizli odanın hemen yanında.

İRUMA: Evet. Dolabın içinde gizli geçit ya da gizli bir kol falan olabilir mi dersiniz?

YAZAR: Emin değilim ama bir bakalım.

Dolabın içindeki her şeyi dışarı çıkarıp içini boşalttık.
El feneriyle içine girdim.
Her köşeye ışık tuttum ama olağandışı bir şey bulamadım.

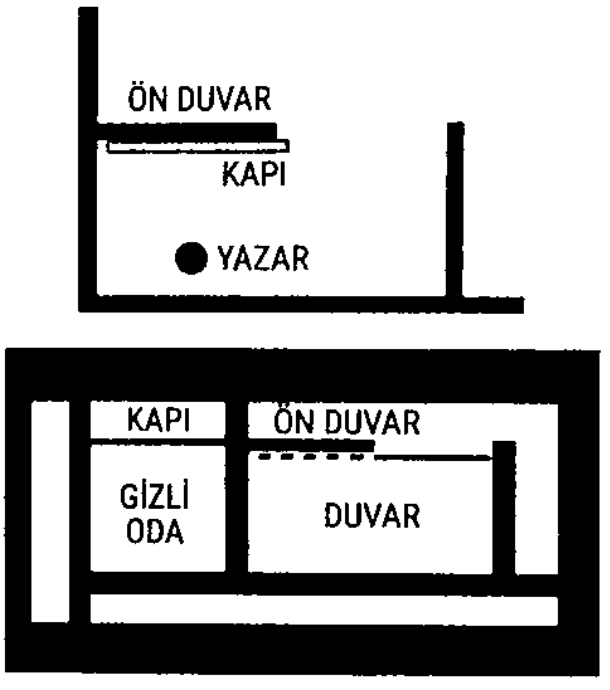
İRUMA: Bir şey bulabildiniz mi?

YAZAR: Hayır.

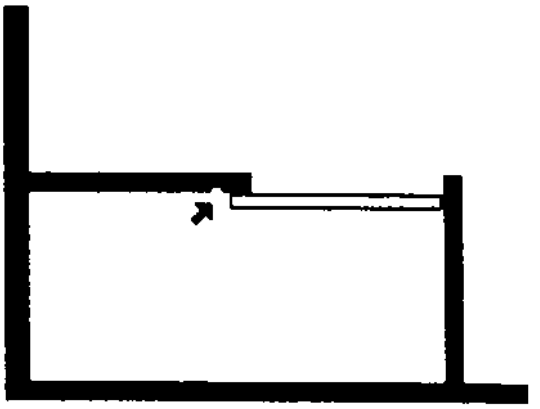
İRUMA: İçerisi çok tozlu. Bir şey yoksa dışarı çıkın.

YAZAR: Hayır, henüz bakmadığım bir kısım var.

İçeriden kapıyı kapattım.
Kapı tamamen kapalıyken el fenerinin ışığı bir şeyi aydınlattı.

Dolabın iç kısmına oyulmuş kare şeklinde küçük bir boşluktu bu.

Tek sürgülü kapı tasarımı bunu ustaca gizlemişti.

Yaklaşık bir santimetre genişliğinde ve iki üç milimetre derinliğindeydi. Tıpkı bir kapı kulbuna benziyordu.

Parmaklarımı oyuğa soktum ve sola, koridora doğru çektim. Panel bir gıcırtıyla hafifçe hareket etti.

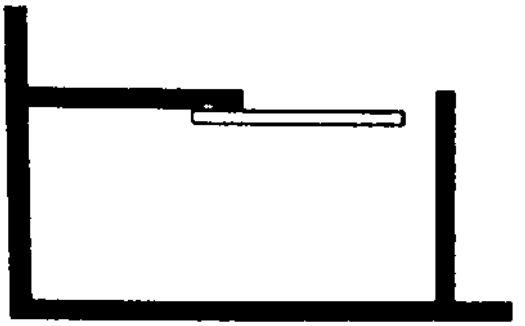
YAZAR: İruma Bey! Gördünüz mü?!

İRUMA: Ne? Neyi?

YAZAR: Panel. Bir santim koridora doğru kaydı.

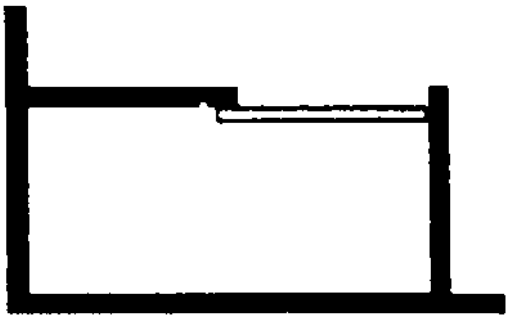
İRUMA: Bakıyorum ama hiç hareket etmedi.

YAZAR: Nasıl olur? Bir kez daha yapacağım, dikkatli bakın.

Kapı biraz bile açık olsa oyuk kapının arkasında kalıyor ve görünmüyor.

Parmaklarımı bir kez daha oyuğa yerleştirdim. Ağırlığını hissederek koridora doğru bir santim daha ittim.

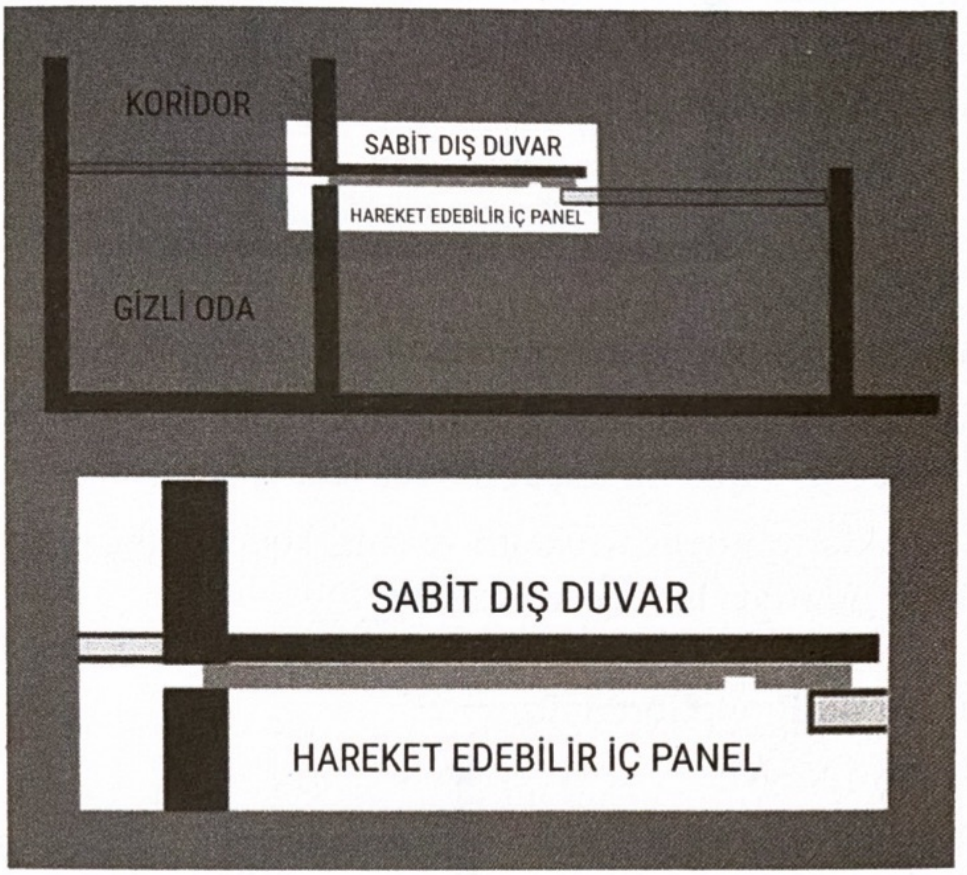

Kapı tamamen kapalı olduğunda ise pek tabii kimse içeriyi göremiyor.

YAZAR: Şimdi?

İRUMA: Gıcırtıyı duydum ama hareket etmedi.

YAZAR: Çok tuhaf...

Panelin sola doğru kaydığına emindim. Ama dışarıdan hiçbir değişiklik yoktu.

Bunun üzerine başka bir olasılık düşündüm.

Panel, sabit bir duvar ve hareket edebilir iç panelden oluşuyordu.

Yani çift katmanlı bir yapıya sahipti.

İç panelin koridora doğru kayması salonla koridoru ayıran duvarda bir boşluk olduğu anlamına geliyordu. Onun ötesinde de gizli oda.

Belki de iç panel sonuna kadar koridora doğru kaydırıldığında gizli odanın kapısının açılmasını sağlayan bir düzenek

vardı. Nasıl çalıştığını bilmiyordum ama kapı açıldığında her şey anlaşılacaktı.

Bir kez daha parmaklarımı oyuğa yerleştirdim ve var gücümle koridora doğru çektim. Bir gıcırtı duyuldu.

O sesi duyunca nedense bir şey yanlış geldi. Gerçekten kapı bu şekilde açılacak mıydı? Durdum ve iyice düşündüm. Bir tuhaflık vardı.

Panel fazla ağırdı. İç panel ahşaptan yapılmıştı. Yani sadece birkaç santim hareket ettirince bile parmaklarımı acıtacak kadar ağır gelmesi çok tuhaftı.

O an zihnimin bir köşesinde duran bir anı canlandı. Az önce İruma Bey'le yaptığımız sıradan bir sohbetti. Onu hatırladığım an her şey yerine oturmaya başladı.

Ve bir sonuca ulaştım.

YAZAR: İruma Bey.

İRUMA: Evet?

YAZAR: Sizden bir şey isteyebilir miyim? Babanızın odasına gidip mıknatıs bulabilir misiniz?

İRUMA: Mıknatıs mı?

YAZAR: Muhtemelen odasında bir yerlerde büyük bir mıknatıs olacak.

***

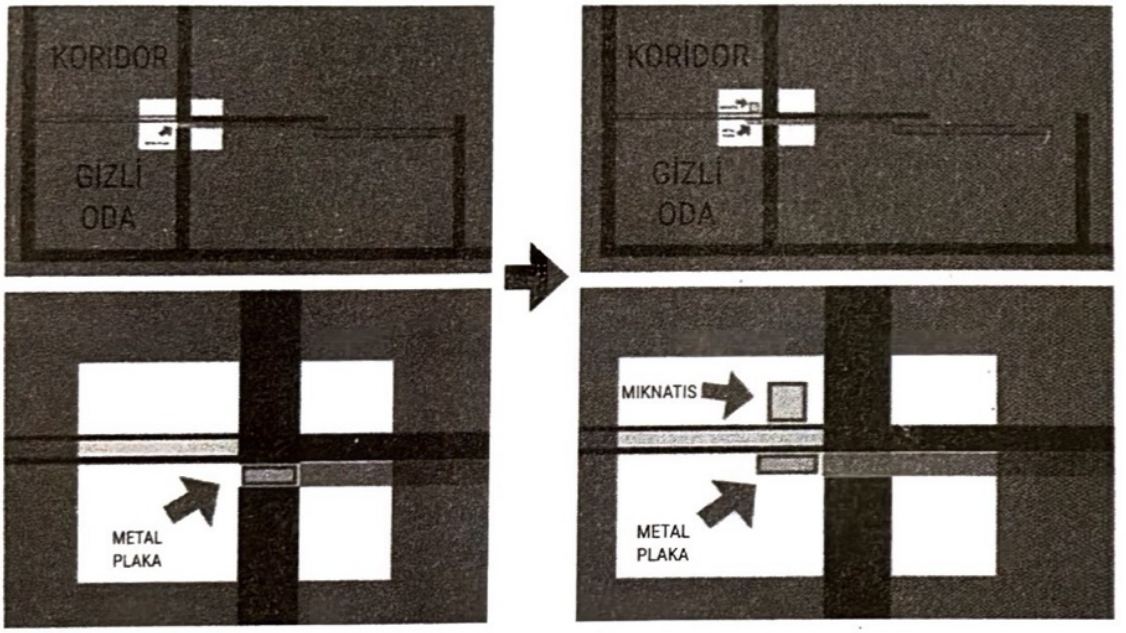
İruma Bey birkaç dakika sonra yüzünde şaşkın bir ifadeyle salona döndü. Elinde yaklaşık on santimetre çapında kocaman bir mıknatıs vardı.

İRUMA: Babamın odasındaki çekmecedeydi. Ama orada büyük bir mıknatıs olduğunu nereden biliyordunuz?

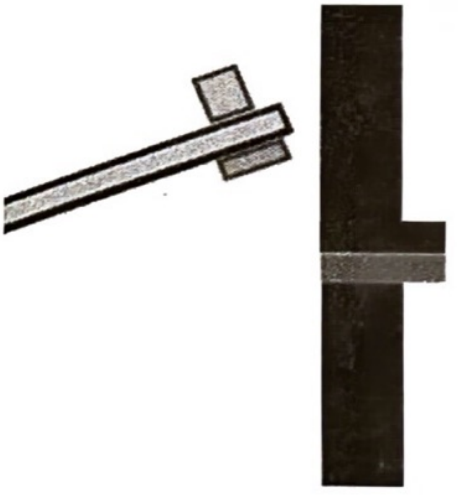
YAZAR: Gizli odanın kapısının nasıl açılacağını düşünüyordum ve mıknatıs kullanabileceği sonucuna vardım. Mıknatıs kapıyı açmak için kulp görevi görüyor. İruma Bey. Sizden bir ricam var. Bunu alıp koridora çıkın. Onu bir süre duvara tutup bekleyin.

İRUMA: Neden?

Vardığım sonuç şu şekildeydi.

Muhtemelen koridorla salonu ayıran duvarın içine metal bir plaka sıkıştırılmıştı. İç panel kaydırıldığında metal plaka gizli odaya itiliyordu.

O esnada kapının dışından mıknatıs tutulduğunda gizli odanın içindeki metal plakaya tutunuyor ve kapı kulbu görevi görüyordu.

Elbette sıradan bir mıknatıs manyetik gücü yetmeyeceği için kalın ahşabın üzerinden tutunamazdı. Ama

neodyum mıknatısı kullanıldığında durum farklı olurdu. Neodyum mıknatısı dünyanın en güçlü mıknatısı olarak bilinirdi. Yeterince büyükse, arada ahşap malzeme olsa bile manyetik gücünü koruyabilirdi ve neodyum mıknatısının ham maddesi nadir toprak elementiydi.

> Hımm, öyle de denebilir sanırım. Ama sanatla ilgili değil, metal şirketleri için ürün tasarımı yapıyor. Nadir toprak elementleriyle ilgili bir şeyler yapıyorlar ama çok bilgim yok.

Bu, İruma Bey'in babasının uzmanlık alanıydı.

Bir süre sonra İruma Bey'in koridordan hazırım diye seslendiğini duydum. Bütün gücümü parmaklarıma verdim ve paneli hareket ettirdim.

Bir an sonra İruma Bey bağırdı.

İRUMA: Vay! Harika! Oldu!

YAZAR: İruma Bey! Dikkatlice ve yavaşça çekin!

Koridordan bir gıcırtı duyuldu. Dolaptan çıktım ve koridora fırladım. Kapı çoktan açılmıştı.

YAZAR: İruma Bey... Başardık... Oldu!

İRUMA: Evet...

İruma Bey yavaşça odaya girdi.

Oda tıpkı İruma Bey'in hatırladığı gibi görünüyordu. Beyaz duvarkâğıdı, kare zemin ve ahşap bir kutu.

İruma Bey yere çömeldi ve yavaşça kutunun kapağına uzandı. Uzaktan bile ellerinin titrediğini anlayabiliyordum. Gergin hareketlerle kutuyu açtı.

Kutunun içinde...

YAZAR: Oyuncak bebek... mi?

Küçük, ahşaptan oyulmuş bir kadındı.

Sanki bir melek gibi çıplak bedenine ipek kumaş sarılmıştı. Genç değildi ama yüz hatları güzeldi. Gerçi dikkatimi esas çeken kadının vücuduydu. Sol kolu ve sağ bacağı yoktu.

Kendimi büyülenmiş gibi hissettim.

Tanıyordum. O kadını tanıyordum.

O an İruma Bey kendi kendine mırıldandı.

İRUMA: Bu oyuncak bebek... çok benziyor.

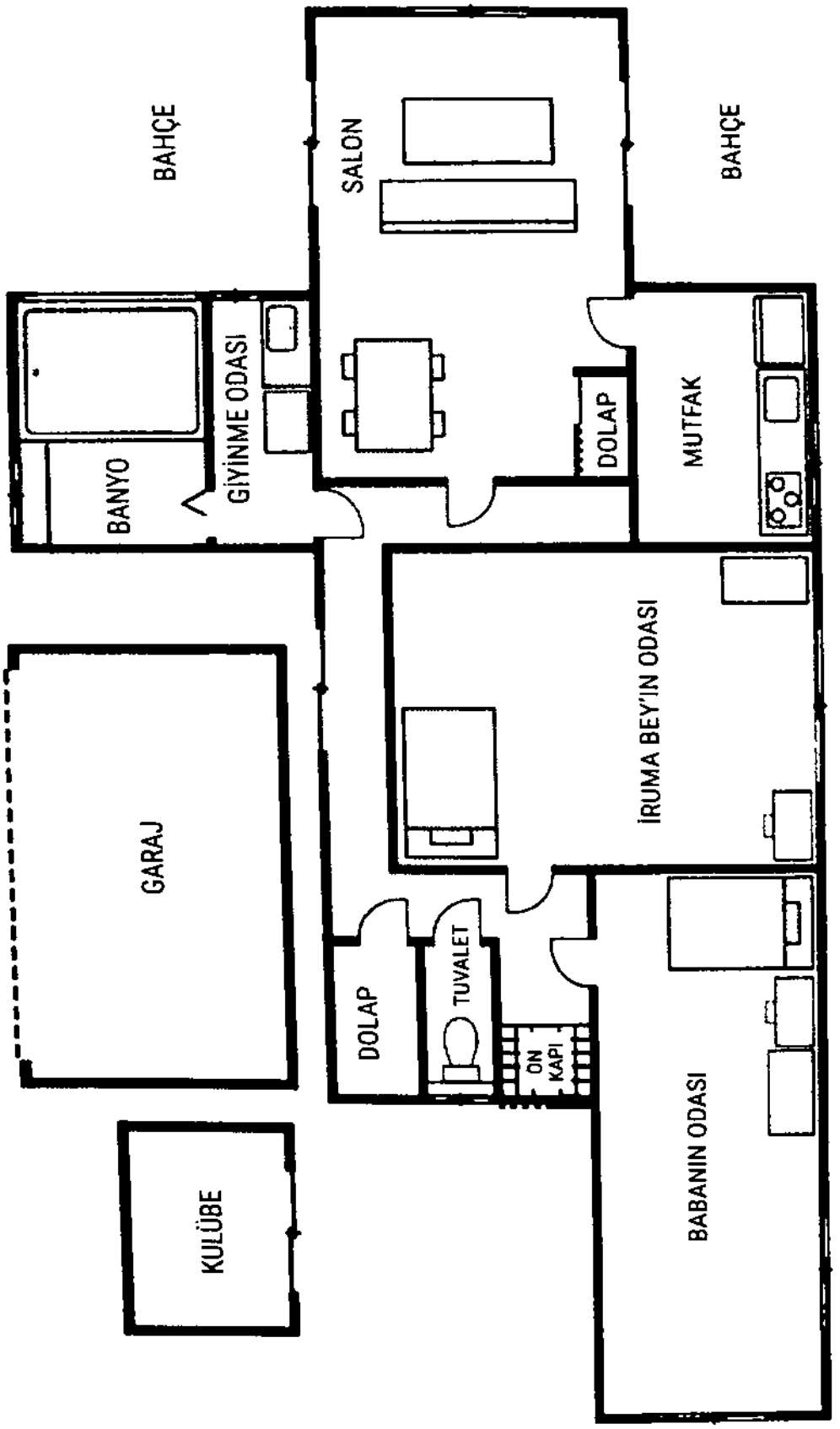
YAZAR: Neye benziyor?

İRUMA: Evin şekline benziyor.

Bir süre ne demek istediğini anlayamadım.

Ama elindeki bebeğe bakarken zihnimde her şey birbirine bağlandı. Koşarak salona gittim. Defterimi alıp İruma Bey'in yanına döndüm.

Planı dik tuttum ve bebekle karşılaştırdım.

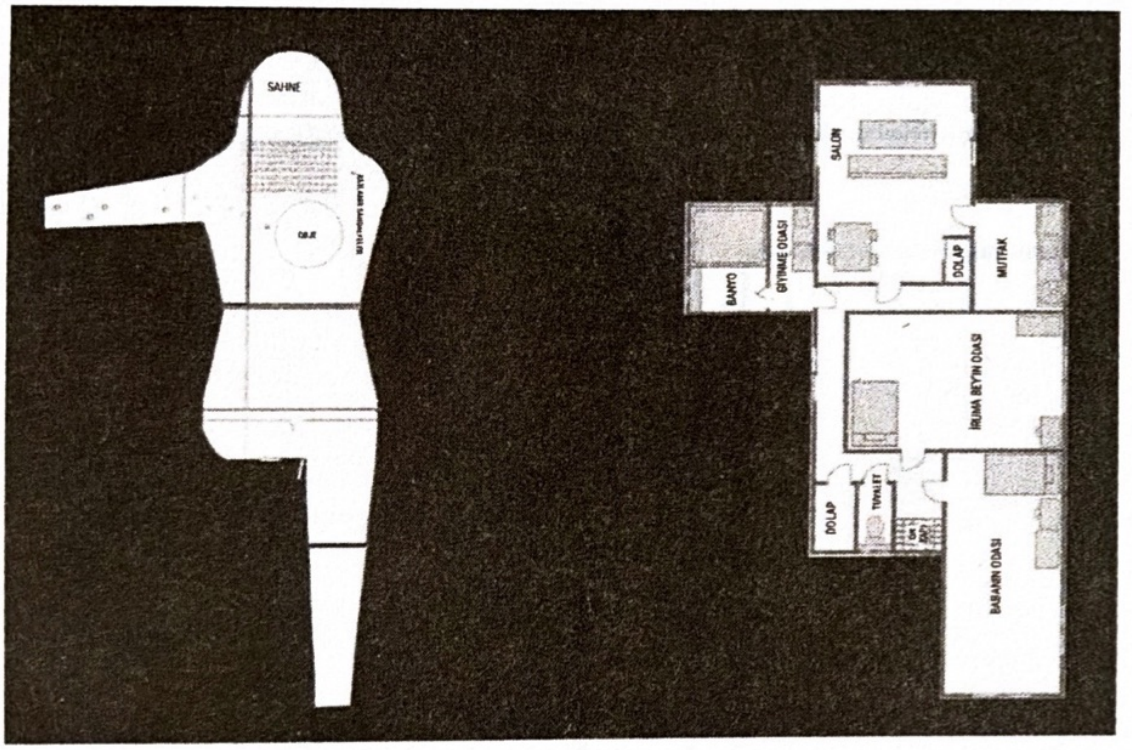

BAHÇE
SALON
BAHÇE
BANYO
GİYİNME ODASI
DOLAP
MUTFAK
İRUMA BEY'İN ODASI
GARAJ
DOLAP
TUVALET
ÖN KAPI
BABANIN ODASI
KULÜBE

Haklıydı. Bununla birlikte başka bir şey de hatırladım.

Daha önce tesadüfen elime geçen eski bir gazetede bir tarikata sızma raporu yer alıyordu.

Tarikatın adı Yeniden Doğuş Topluluğu'ydu... Liderlerinin bedenini model alan Yeniden Doğuş Merkezi adlı dini bir tesiste eğitim görüyorlardı.

Kutsal Ana dedikleri liderlerinin sol kolu ve sağ bacağı yoktu.

Gerçekten de hepsi birbirine benziyordu. Oyuncak bebek, Kutsal Ana, Yeniden Doğuş Merkezi ve İruma ailesinin evi.

Böyle bir yerde bağlantı kuracağımı düşünmemiştim.

İruma Bey bebeği kutuya geri koydu ve kısık sesle konuştu.

İRUMA: Biliyordum...

YAZAR: Neyi biliyordunuz?

İRUMA: Çocukluğumdan beri anne ve babamın şüpheli bir dine dahil olduklarını az çok seziyordum.

YAZAR: Ne?

İRUMA: Her şey buraya çıkıyor, değil mi? Bir çeşit dini ritüele?

YAZAR: Şey...

İRUMA: Sorun değil. Tanrıya ibadet eden insanları kötülemek gibi bir niyetim yok. Sadece... bir şeye tutunmak isteyecek kadar mutsuzlar mıydı? Ben onlar için mutluluk kaynağı olamadım mı?

Dosya 11 "Sadece Bir Kez Ortaya Çıkan Oda" – Son

Kurihara'nın Çıkarımları

Umegaoka İstasyonu'ndan yirmi dakikalık yürüme mesafesinde olan apartmana ulaştım.

Elimde içindeki on bir dosyanın bulunduğu zarfla merdivenleri çıktım. Paslı demir merdiven her adımda gıcırdıyordu. Bina kırk beş yıllıktı ve epey eskimişti.

Dairesi ikinci katın en sonundaydı. Zile basınca kapı hemen açıldı.

"Sizi bekliyordum. Hava soğuk. Lütfen içeri gelin." Gri bir kapüşonlu ve bol bir kot pantolon. Kısa kesilmiş saçlar ve seyrek sakallar. Bu teknik ressam olan arkadaşım Kurihara Bey'di.

İçeri girdiğimde beni sıcak bir hava karşıladı. Klima ve ısıtıcı aynı anda yüksek sesle çalışıyordu. "Çabuk üşürüm," dedi ve ısıtıcının ayarını artırdı.

Daire, küçük bir mutfak ve sekiz tatami uzunluğunda bir salonun birleşiminden oluşuyordu. Salon kitaplarla kaplıydı. Kendime oturacak boş bir yer buldum.

Kurihara Bey mutfakta çay demlerken kendi kendine mırıldanır gibi, "Bana o günü hatırlattı. O zaman da böyle konuşmuştuk," dedi.

Daha önce de bir evin gizemini çözmek için bu daireyi ziyaret etmiştim.

Kurihara Bey sadece planına bakarak o evde neler olduğunu anlamıştı. O zamandan beri sık sık onun çıkarım yeteneklerine başvuruyordum.

YAZAR: O zamanki yardımlarınız için teşekkür ederim. Bu arada, bugün çalışmıyor musunuz?

KURİHARA: Hayır. Son zamanlarda fazla çalışmıyorum. Bu günlerde ev inşa etmek isteyen pek kimse yok. Zaten çalışmaktansa kitap okumayı ve oyun oynamayı tercih ederim. Rahatsız olduğumu söyleyemem.

Masaya iki fincan çay koydu ve yerdeki kitapları toplayıp karşıma oturdu.

KURİHARA: Hadi telefonda bahsettiğiniz dosyalara bir bakalım.

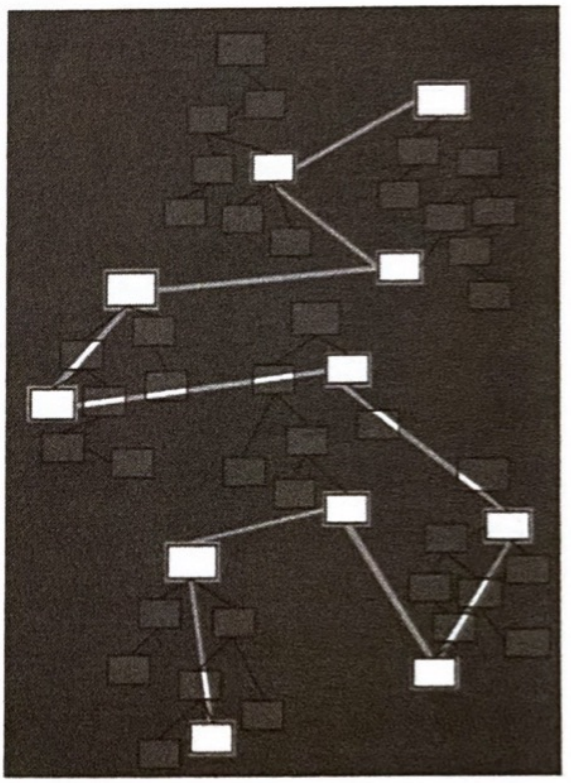
Zarfın içinden on bir dosyayı çıkardım. Her bir kitapçık şu âna kadar yaptığım araştırmalarda topladığım bilgileri içeriyordu.

Dosya 1: Çıkmaz Koridor
Dosya 2: Karanlığı Besleyen Ev
Dosya 3: Ormandaki Su Değirmeni
Dosya 4: Fare Kapanı Ev
Dosya 5: Her Şeyin Yaşandığı Ev
Dosya 6: Yeniden Doğuş Merkezi
Dosya 7: Amcanın Evi
Dosya 8: Odaları Birbirine Bağlayan İpli Telefon
Dosya 9: Cinayete Giden Ayak Sesleri
Dosya 10: Kaçışı Olmayan Daire
Dosya 11: Sadece Bir Kez Ortaya Çıkan Oda

Bu kitabın başında da belirttiğim gibi önceki çalışmam *Tuhaf Ev*'i yayımladıktan sonra insanlar bana kendi evleriyle ilgili tuhaf deneyimlerini göndermeye başladı. Sayıları yüzü aşıyordu.

Gizemleri çözülmüş olanların sayısı azdı. Büyük çoğunluğu ise hâlâ çözülememişti. Başka bir deyişle sonu olmayan hikâyelerdi. Ben de o sonların peşine düşerek araştırma yaptım.

Araştırma ilerledikçe her bir hikâye dallanıp budaklandı ve beklenmedik keşiflerde bulundum.

Bunlara tekrar baktığımda, edindiğim bazı bilgiler arasında tesadüfen tuhaf bir bağlantı fark ettim. Bu bağlantılara odaklandım ve biraz daha araştırma yaptım.

KURİHARA: Sonuç olarak elimizde birbiriyle bağlantılı on bir gizem var.

YAZAR: Evet. Bu on bir dosyanın bir şekilde bağlantılı olduğunu hissediyorum ama tam olarak nasıl olduğunu henüz çözemedim. Bu yüzden sizden tekrar yardım istemeyi düşündüm.

KURİHARA: Hımm. Bana biraz zaman verin de okuyayım.

Kurihara Bey dosyalardan birini eline aldı.

Hızlı bir okurun tam tersiydi. Her sözcüğü zihnine kazırcasına yavaşça okuyordu. Çayımı yudumlarken onun tüm dosyaları bitirmesini bekledim.

Birkaç saat sonra son kitapçığı da kapatıp masanın üzerine koydu ve kollarını kavuşturdu. Gözlerini kapayıp kıpırdamadan durdu. Bir şey söylemeli miyim diye düşünürken aniden gözlerini açtı ve çoktan soğumuş çayını bir dikişte içti.

KURİHARA: Çok ilginç.

YAZAR: Ne düşünüyorsunuz? Bir şey anladınız mı?

KURİHARA: Çoğunlukla tahminlere dayanmak zorunda olsak da elimizdeki bilgilerle genel bir olay örgüsü oluşturabiliriz.

YAZAR: Gerçekten mi?!

MERKEZ

KURİHARA: Hepsini bir kez okuduktan sonra bu on bir dosyanın tam merkezinde olan bir hikâye var diyebilirim. Hangisi olduğunu biliyor musunuz?

YAZAR: Hikâyenin merkezi mi? Hımm. Bence hepsi eşit derecede önemli.

KURİHARA: Fazla düşünmeye gerek yok. Gözünüzde bir harita canlandırın.

Kurihara Bey masanın üzerindeki not defterinden bir kâğıt kopardı ve Japonya haritası çizmeye başladı.

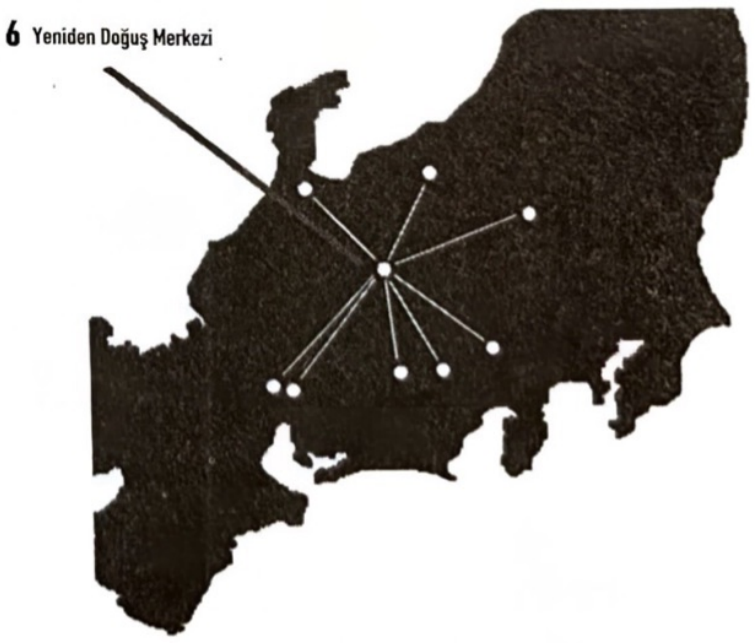
KURİHARA: Birinci dosya Takaoka, Toyama'da gerçekleşti, ikinci dosya Aoi, Shizuoka'da, üçüncü dosya...

Kurihara Bey mırıldanarak haritanın üzerine noktalar koydu. Her dosyanın gerçekleştiği yeri işaretledi. On bir noktayı tamamladığında farkına vardım.

YAZAR: Àh... Demek öyle.

KURİHARA: Anladınız mı?

KURİHARA: Bu olayların hepsi bir zamanlar Nagano'nun batısında bulunan Yeniden Doğuş Merkezi adındaki dini tesisin etrafında gerçekleşiyor. Yani bu tesis her şeyin temeli... Hikâyenin merkezi.

Kurihara Bey Dosya 6'nın kitapçığını eline aldı.

@ayisigikitap

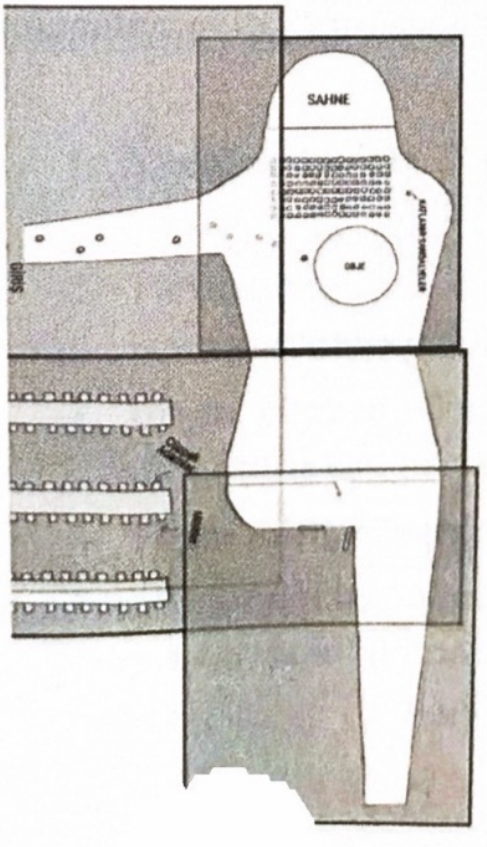

Dosya 6 Yeniden Doğuş Merkezi

Bir dergi muhabirinin gizemli bir dini tesise sızma raporu

- Eskiden Yeniden Doğuş Topluluğu adında gizemli bir tarikat vardı
- Yeniden Doğuş Topluluğu'nun birkaç alışılmadık özelliği vardı
  * Üye toplamak için kulaktan kulağa yayılma yöntemini ve habersiz telefon aramalarını kullanıyorlardı.
  * İnananlara milyonlarca, hatta on milyonlarca yen değerinde ürün satıyorlardı.
  * Ayda birkaç kez Yeniden Doğuş Merkezi adı verilen dini bir tesiste toplanıp eğitim alıyorlardı.

1994'te bir muhabir gerçeği ortaya çıkarmak için Yeniden Doğuş Merkezi'ne sızdı

Yeniden Doğuş Merkezi ne?

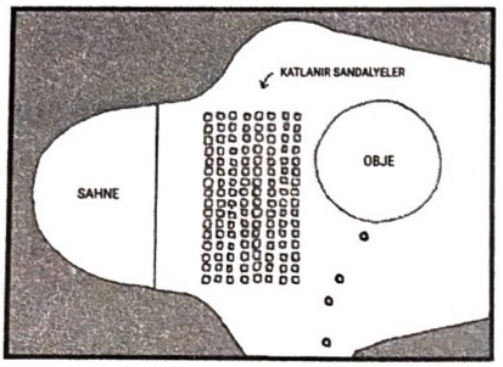
Nagano Vilayeti'nin batısında bulunan bir dini tesis.

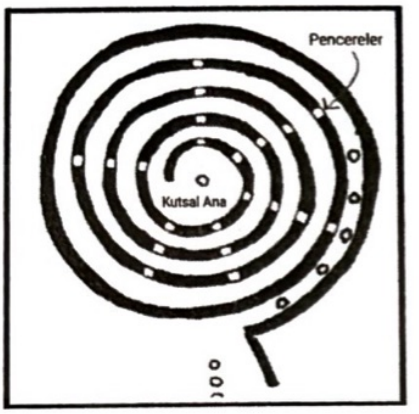
Kutsal Ana olarak bilinen tarikat liderinin bedeni model alınarak yapılmış devaya bir bina.

Üs kısım toplantı salonu olarak kullanılıyor ve sahne, katlanır sandalyeler ve bir tapınak bulunuyor.

Tapınağın içinde Kutsal Ana duruyor.

Kutsal Ana sol kolu ve sağ bacağı olmayan bir kadın.

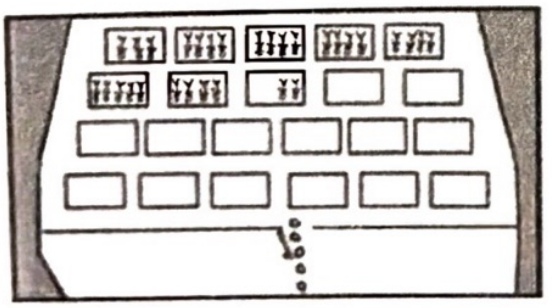

Toplantı salonu ve tapınak

Muhabirin Yaşadıkları

- Tarikat yöneticisi Masahiko Hikura Bey müritlerin önünde konuşma yaptı.
  * Masahiko Hikura Bey, Hikura Evleri'nin başkanı Böyle önemli birinin tarikatla ne ilişkisi var?
  * "Sizler günahkârsınız ama burada eğitim alırsanız arınacaksınız," şeklinde hararetli bir konuşma yaptı.
  * Tapınağın içinde Kutsal Ana'yla yüz yüze geldi.
- Kutsal Ana'ya hakaretler yağdıran bir adam ortaya çıktı.
  * "Seni sahtekâr! Kalbini kapatacağım!" diye anlamsız şeyler bağırdı.
  * Hemen dışarı çıkarıldı.
- Muhabir eğitim odasına götürüldü.

Nasıl bir eğitim uygulanıyordu?

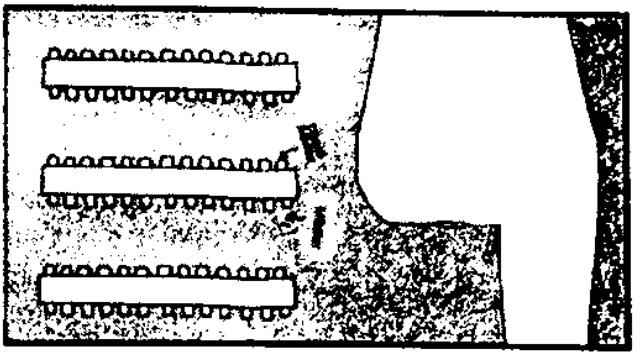

"Uyumak" eğitim mi?!

Eğitim odası müritlerin sadece uyudukları bir yatak odasıydı. Eğitim bu mu?

Ertesi sabah yaşanan olaylar

Ertesi sabah tesisin bahçesinde müritler ve cüppe giymiş gizemli adamlar kat planlarına bakarken bir şeyler konuşuyordu.

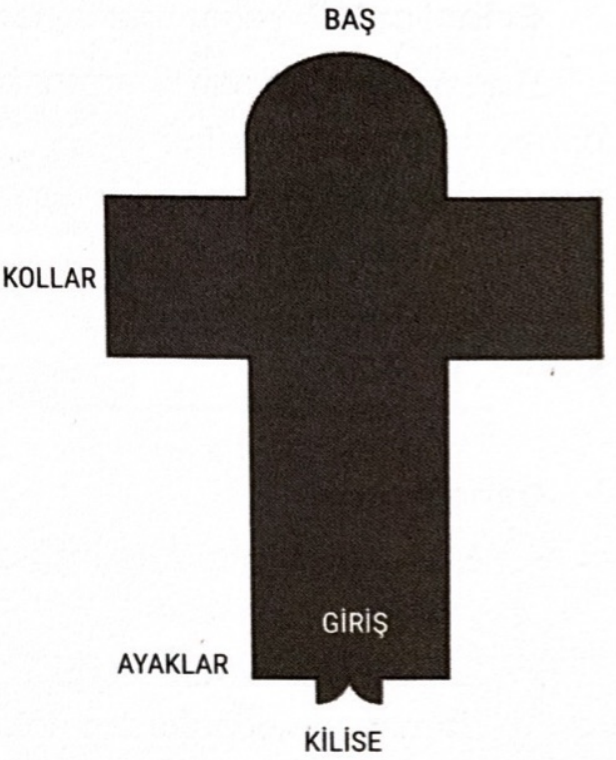

Daha sonra:

- Muhabir deneyimlerini iki bölüme ayırarak bir makale yazdı.
- Sadece ilk bölüm dergide yayımlandı. İkinci bölüm bilinmeyen nedenlerden dolayı yayımlanmadı.
- Yeniden Doğuş Topluluğu 1999'da dağıldı.
- Ertesi yıl Yeniden Doğuş Merkezi yıkıldı.

KURİHARA: Ne yazık ki gizemlerin çözüleceği ikinci bölüm yayımlanmamış. Bu yüzden ilk bölüme dayanarak gizemi kendimiz çözmekten başka seçeneğimiz yok. Önce ilk bölümdeki çözülmemiş gizemleri sıralayalım.

1. Yeniden Doğuş Topluluğu'nda neden eğitim için uyuyorlar?
2. Tarikatın müritlere sattığı milyonlarca, hatta on milyonlarca yen değerindeki ürün ne?
3. Beyaz cüppeli adamlar ve müritler uzun masada karşılıklı otururken ne yapıyordu?
4. Müritlerin paylaştığı özel koşul ne?
5. Müritlerin beyinleri ayda sadece birkaç eğitimle nasıl yıkanıyordu?

Bu beş gizemi çözmek için Yeniden Doğuş Merkezi'ni katman katman soyacağız. Makalede belirtildiği gibi Yeniden Doğuş Merkezi, Kutsal Ana'nın bedeninden model alınarak inşa edilmiş. Aslında bu tarz bir mimari nadir sayılmaz.

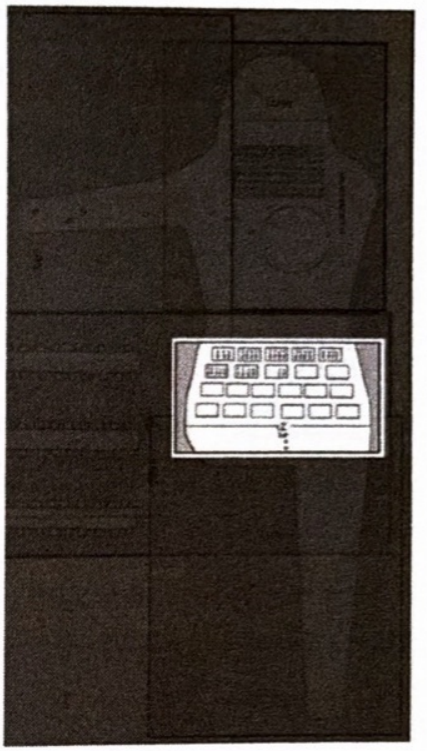
Örneğin birçok Katolik kilisesi çarmıha gerilmiş İsa suretinde inşa edilmiştir. Güvendikleri kişinin bedenine girmek, yani korunmak istemek sanırım birçok müridin ortak arzusu. Şimdi, Yeniden Doğuş Merkezi'nin içine bakarsanız ilginç bir şey fark edeceksiniz. Tapınak aşağı yukarı kalbin olacağı yere yerleştirilmiş.

YAZAR: Ah.... Haklısınız. Bu, Kutsal Ana'nın kalbin içinde yaşadığı anlamına mı geliyor?

KURİHARA: Öyle. Çünkü Kutsal Ana tarikatın sembolü. Vücudun en önemli yeri olan kalpte durması gerekiyor. Eskiden kalbin merkezin biraz solunda bulunduğu kabul ediliyordu. Sanırım bina o zamanlar inşa edildiği için tapınak merkezden biraz uzakta duruyor. Buradan anlaşılıyor ki, Yeniden Doğuş Topluluğu sadece Kutsal Ana'nın dış görünüşünü değil içini de model alıyor. Bunu göz önünde bulundurarak müritlerin uyuduğu yatak odasına bakalım.

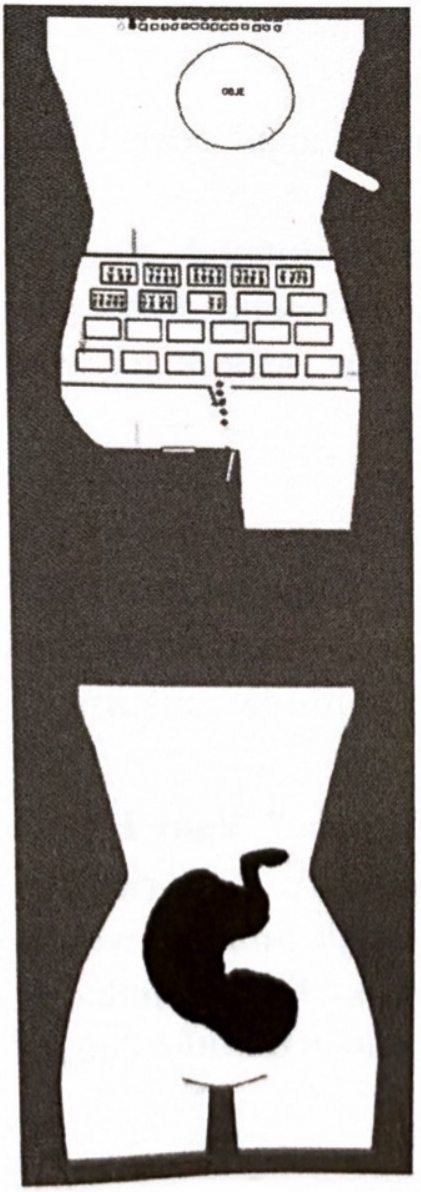
Alt karın bölgesinde bulunuyor. Bir kadının karnında uyuyan insanlar... Ne olduğunu anlıyorsunuz, değil mi?

YAZAR: Anne karnındaki bebek gibi mi?

KURİHARA: Aynen öyle.

Müritler alt kapıdan (vajinadan) yatak odasına (rahime) girip uyuyor, tekrar kapıdan (vajinadan) dışarı çıkıyorlar. Bu açıkça hamilelik ve doğumun karanlık bir metaforu. Bununla bir gizemi çözmüş olduk.

1. Yeniden Doğuş Topluluğu'nda neden eğitim için uyuyorlar?

KURİHARA: Cevap "Kutsal Ana'nın çocuğu olmak için." Müritlerin aldığı manevi eğitim, Kutsal Ana'nın rahminde uyuma ve onun çocuğu olarak yeniden doğma deneyimini yaşamak.

YAZAR: Yeniden doğmak... Bir kez daha dünyaya gelmek... Demek isimleri bu yüzden Yeniden Doğuş Topluluğu.

KURİHARA: Burada tarikatın yöneticisi Masahiko Hikura Bey'in konuşmasından bir alıntı yapalım.

> Taşıdığınız o korkunç günahın farkındasınız. Bu günah zavallı çocuklarınıza miras kaldı. (...) Ne yazık ki bu kir asla silinemez ama bir nebze temizlenebilir. Aldığınız eğitimlerle arınabilirsiniz. Önce bu Merkez'de kirlerinizden arının ve...

KURİHARA: "Taşıdığınız o korkunç günahın farkındasınız." Cümlesinden de anlaşılacağı üzere Yeniden Doğuş Topluluğu'ndaki müritler bir suçluluk taşıyordu. Hikura Bey müritlere bu günahın altında ezildikleri için mutsuz olduklarını ama Kutsal Ana'nın çocukları olarak yeniden doğarlarsa günahlarının hafifleyeceğini söylüyor. Sadece birazcık. Hepsi yok olmayacak. Bu yüzden Yeniden Doğuş Topluluğu'na defalarca gelmelerini ve düzenli olarak günahlarından arınmalarını söylüyor. Kısacası suçluluk duygusu taşıyan insanları bir araya getirerek onlara bundan nasıl arınacaklarını öğretiyor.

YAZAR: Bu yol da Kutsal Ana'nın rahmini temsil eden odada defalarca uyumak...

KURİHARA: Kulağa şüpheli gelse de "Yeniden doğarak günahlarından arınma" anlayışı Budizm'e benziyor. Belki de bu yüzden Japonların kabul etmesi kolay olmuştur. Ama bana tuhaf gelen, çocukları da buna dahil etmeleri.

> Bu günah zavallı çocuklarınıza miras kaldı. Anne ve babasının günahlarından doğan çocuklar. Günahın çocukları. (...) Yarın sabah şu ankinden daha temiz olarak evinize dönün. Bir dahaki sefere çocuğunuzu da eğitimle tanıştırın.

KURİHARA: "Çocuğunuzu da eğitimle tanıştırın." Yani Hikura Bey eve gittiklerinde çocuklarını da Kutsal Ana'nın rahminde uyutmalarını söylüyor. Bu mümkün değil. Sıradan evlerde Kutsal Ana'nın bedeni model alınarak inşa edilmiş binalar ya da rahme benzeyen yatak odaları yok. O zaman müritler çocuklarına bu eğitimi nasıl veriyordu?

O an gözümün önünde bir ev planı canlandı.

YAZAR: Evlerini... Yeniden Doğuş Merkezi gibi yeniden inşa ediyorlar.

KURİHARA: Evet. Aslında bu on bir dosya içinde evini "Yeniden Doğuş Merkezi" gibi yeniden inşa etmiş birileri var.

YAZAR: İruma Bey'in ailesi.

KURİHARA: Evet.

Kurihara Bey Dosya 11'in kitapçığını eline aldı.

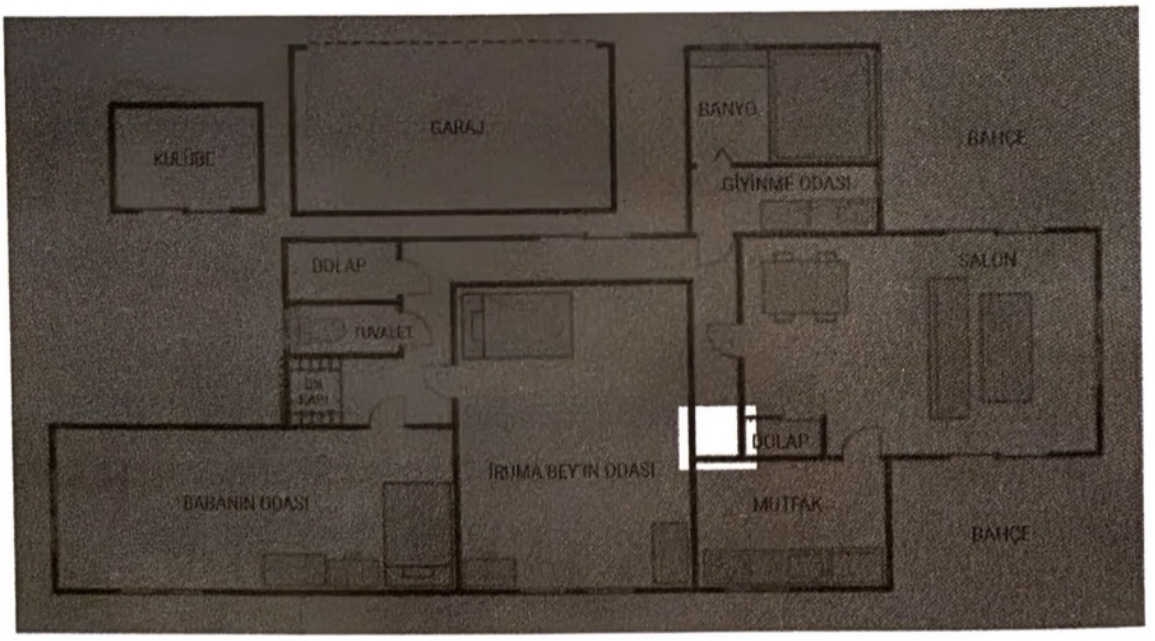
Dosya 11 Sadece Bir Kez Ortaya Çıkan Oda

Aile Evindeki Gizli Odanın Peşinde

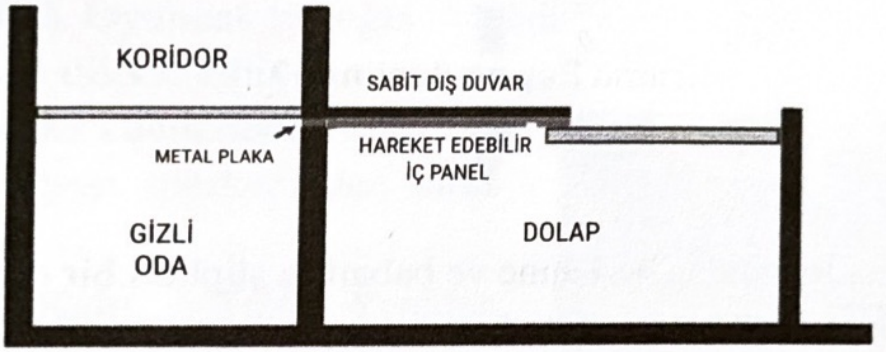
- Serbest çalışan tasarımcı İruma Bey çocukken sadece bir kez ortaya çıkan gizemli bir odaya girdiğini söyledi.

O odayı aramak için İruma Bey'in aile evine gittim.

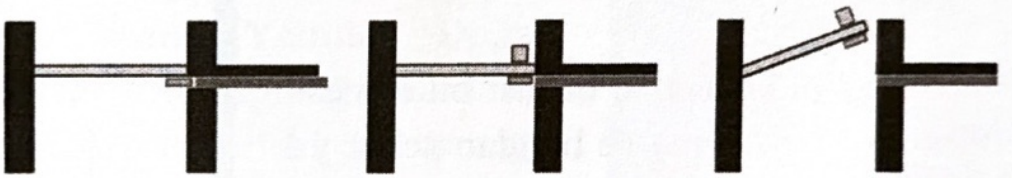
- İruma Bey'in aile evi Niigata'da bulunan müstakil bir evdi.
- Ailesi yeni inşa edilmiş bu evi evlendiklerinde satın almış ve sekiz yıl sonra tadilat yaptırmış.

- Çıkmaz koridoru şüpheli bularak gizli kapıyı açmanın yolunu aradık.
- Salondaki dolabın bir mekanizma olduğunu keşfettik.

Gizli kapıyı açma yöntemi

1 Metal plakayı it

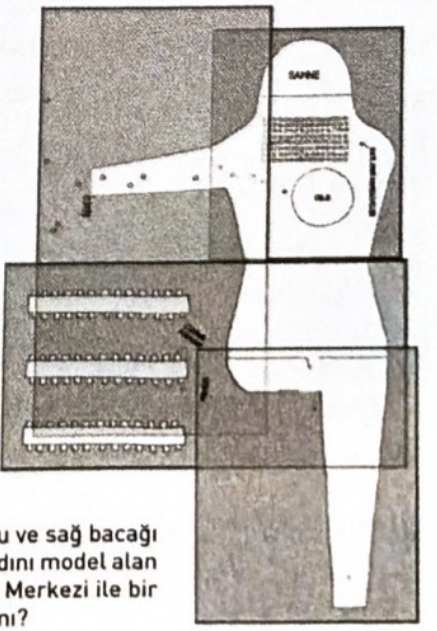
2 Dışarıdan kapıya mıknatıs tut

3 Mıknatıs metal plakaya tutunarak kapı kulbu görevi görür

Küçük odanın içinde ne vardı?

- Ahşap kutunun içinde kadın şeklinde bir oyuncak bebek vardı.
- Bebeğin sol kolu ve sağ bacağı yoktu.
- İruma Bey'e göre bebeğin şekli evin şekline benziyor.

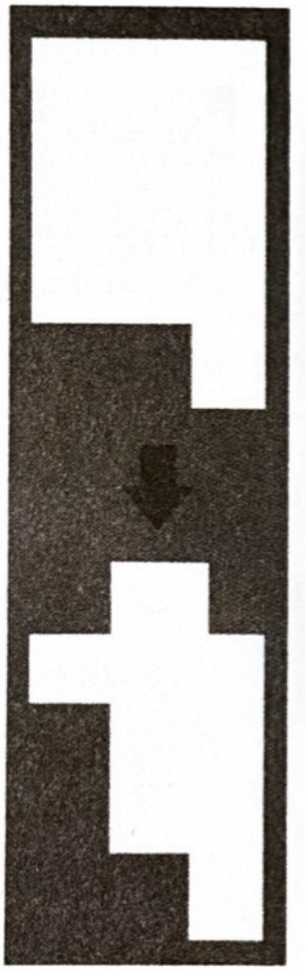

Bu evin sol kolu ve sağ bacağı olmayan bir kadını model alan Yeniden Doğuş Merkezi ile bir bağlantısı var mı?

İruma Bey ne düşündü?

"Çocukluğumdan beri anne ve babamın şüpheli bir dine dahil olduklarını az çok seziyordum."

TAKLİT

İruma Bey'in annesiyle babası bu evi evlendikleri yıl satın almış ve bundan sekiz yıl sonra çocukları İruma Bey'in dünyaya gelmesiyle büyük bir tadilat yaptırmıştı.

KURİHARA: İruma çifti arkadaşınızın doğduğu sıralarda Yeniden Doğuş Topluluğuna katılmış olmalı.

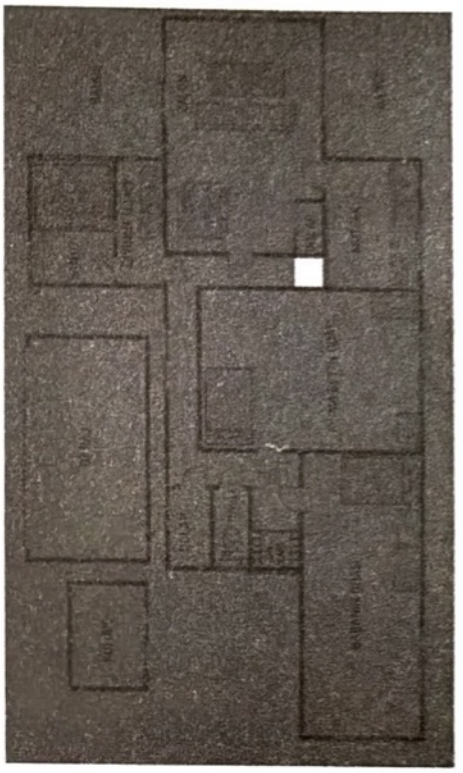
YAZAR: Bu yüzden evlerini Yeniden Doğuş Merkezi'ne benzetmek için büyük bir tadilata giriştiler.

KURİHARA: Başta sıradan bir evdi. Muhtemelen bina küçültme çalışmalarıyla Kutsal Ana'nın bedenini oluşturdular. Elbette değişiklik sadece dış cephede yapılmadı.

> Sanki bir melek gibi çıplak bedenine ipek kumaş sarılmıştı. Genç değildi ama yüz hatları güzeldi. Gerçi dikkatimi esas çeken kadının vücuduydu. Sol kolu ve sağ bacağı yoktu.

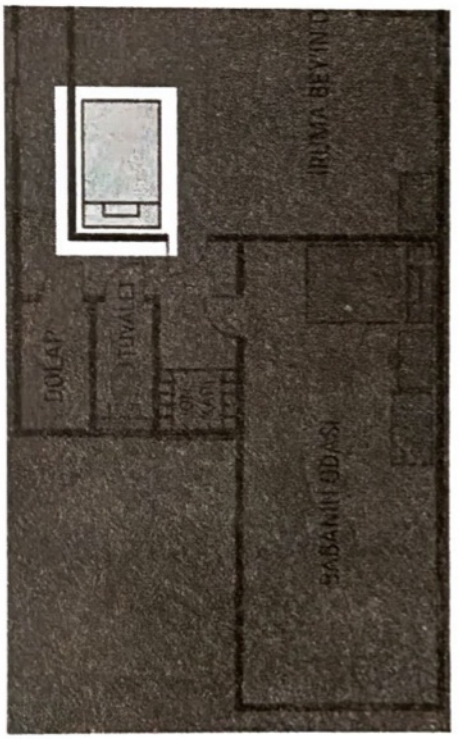
KURİHARA: Oyuncak bebeğin bulunduğu yere... gizli odanın konumuna dikkat edin.

Evi bir vücut olarak düşünürsek göğsün merkezinden biraz kaymış.

YAZAR: Kalp... Tıpkı Yeniden Doğuş Merkezi tapınağı gibi.

KURİHARA: Bu, gizli odanın bir tapınak olduğu anlamına geliyor. Kutsal Ana, Yeniden Doğuş Merkezi'nin tapınağında duruyordu. İruma ailesi de tapınağa oyuncak bebek koymuş. Yani oyuncak bebek Kutsal Ana'nın yerine geçiyor... Bir çeşit heykel. Evinizdeki Şinto *kamidana* sunağına yedi kutlu tanrının* heykelini koymak gibi.

YAZAR: Gerçeğini oraya koyamayacakları için yerine oyuncak bebeği koyuyorlar, öyle mi?

KURİHARA: Evet. Şimdi odaklanmamız gereken bir sonraki şey İruma Bey'in yatağı. Burası aşağı yukarı rahmin olduğu yer. Tarikatın anlayışına göre, ailesinin evinde yaşadığı süre boyunca her gün Kutsal Ana'nın çocuğu olarak yeniden doğdu.

* Japon folklorunda iyi talih, bereket ve uzun ömür getirdiğine inanılan Shichifukujin isimli ünlü tanrılardır.

İruma Bey'in anne ve babası ilk çocukları doğduğu sıralarda Yeniden Doğuş Topluluğu'na katılmıştı. Bu da o dönemde bir tür suçluluk duygusu taşıdıkları anlamına geliyor.

Tarikat, "Bu günah zavallı çocuklarınıza miras kaldı," dediğinde korkan çift oğullarını ona geçen günahtan arındırmak için evlerini Yeniden Doğuş Merkezi gibi yeniden inşa etti.

YAZAR: Ama odaları tamamen yıkmak, gizli odalar oluşturmak gibi anlamsız tadilatlar gerçekleştirmek mümkün mü?

KURİHARA: Sıradan bir firma olsa reddederdi. Tam da bu yüzden tarikat aşırı kâr elde etti.

2. Tarikatın Müritlere Sattığı Milyonlarca, On Milyonlarca Yen Değerindeki Ürün Ne?

YAZAR: O ürün evdi... Daha doğrusu ev tadilatı. Tarikatın yöneticisi Masahiko Hikura Bey, Chubu bölgesinde büyük bir pazar payına sahip Hikura Evleri'nin başkanıydı. Onun gücüyle tuhaf tadilatlar yapılabilirdi.

Chubu bölgesinde faaliyet gösteren ve müritleri evlerini yeniden inşa etmeye iten Yeniden Doğuş Topluluğu.

Yine Chubu bölgesinde güçlü bir etkiye sahip Hikura Evleri.

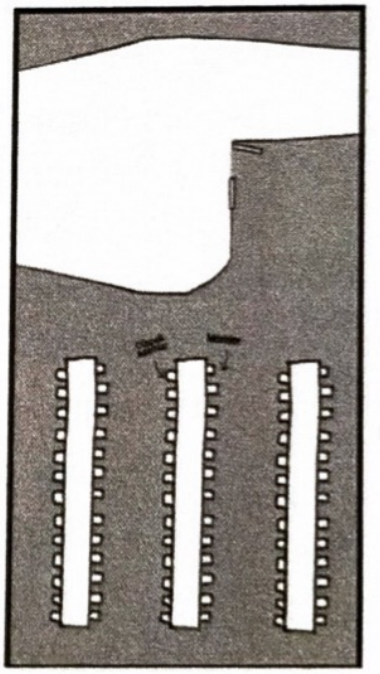
Karşılıklı kazanç sağlayan bir işbirliği içindeydiler.

KURİHARA: Bunu anlayınca bir sonraki gizem de çözülüyor.

3. Beyaz Cüppeli Adamlar ve Müritler Uzun Masada Karşılıklı Otururken Ne Yapıyordu?

KURİHARA: Kısacası bu bir iş görüşmesi. Beyaz cüppeli adamlar muhtemelen Hikura Evleri'nin satış elemanıydı.

> Geniş alana uzun bir masa kurulmuş gece birlikte uyuduğum müritler beyaz cüppe giymiş adamlarla bir şeyler konuşuyorlardı. Yaklaştıkça masanın üstünde dizili ev planları olduğunu gördüm.

KURİHARA: Masanın üzerindeki ev planlarını düşünürsek tadilat için görüştüklerini ve tahmini bir fiyat aldıklarını düşünüyorum. Bu, müritlerin evlerini Yeniden Doğuş Merkezi'ne çevirmek için yapılan bir tadilattı. Cüppeler müritleri kandırmak için bir kostümdü. Takım elbise giyselerdi bunun ticari bir iş olduğu ortaya çıkardı. İruma Bey'in ailesinin mürit olduğu açıkça belli olsa da diğer dosyalarda da tarikat tarafından beyni yıkanan kişiler var.

Kurihara Bey Dosya 7'nin kitapçığını işaret etti.

Dosya 7 Amcanın Evi

İstismara Uğrayıp Ölen Bir Oğlanın Günlüğü

- Naruki Mitsuhashi (9) annesiyle birlikte bir apartman dairesinde yaşıyordu.
- Yeterli beslenmiyor ve annesi tarafından istismara uğruyordu.
- Bir gün daireye amca olarak bilinen gizemli bir adam geldi ve Naruki'yle annesini kendi evine götürdü.
- Amca Naruki'ye lezzetli yemekler yedirdi ve nazik davrandı.
- O günden sonra amca birkaç ayda bir Naruki'yi evine davet etti.
- Bir gün Naruki'nin istismara uğradığını fark eden amca Naruki'yi annesinden uzaklaştırarak evinde himayesine aldı.
- Ertesi gün annesi sarı saçlı bir adamla birlikte Naruki'yi amcanın evinden almaya geldi.
- Naruki annesiyle birlikte sarı saçlı adamın evine gitti.
- Naruki adam tarafından acımasızca istismar edildi ve birkaç hafta sonra da hayatını kaybetti.
- Naruki ölümünden sonra ölüm ânına kadar yazdığı günlük Oğlanın Monoloğu – Naruki'nin Son Anıları başlığıyla yayımlandı.

***

KURİHARA: Çok acı bir olay. Sadece okumak bile midemi bulandırıyor. Ama hayatını kaybeden Naruki Mitsuhashi geride çok önemli bilgiler bıraktı. Metinden amcanın evinin planını çıkarmaya çalışalım.

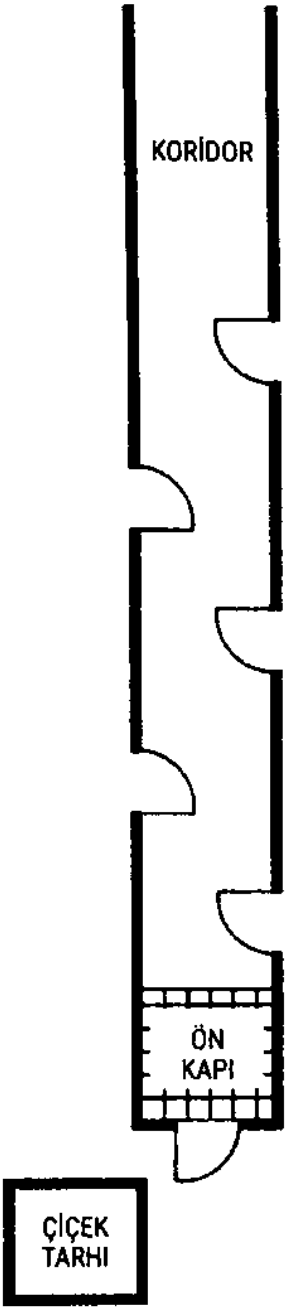
Kurihara Bey not defterine bir şema çizmeye başladı.

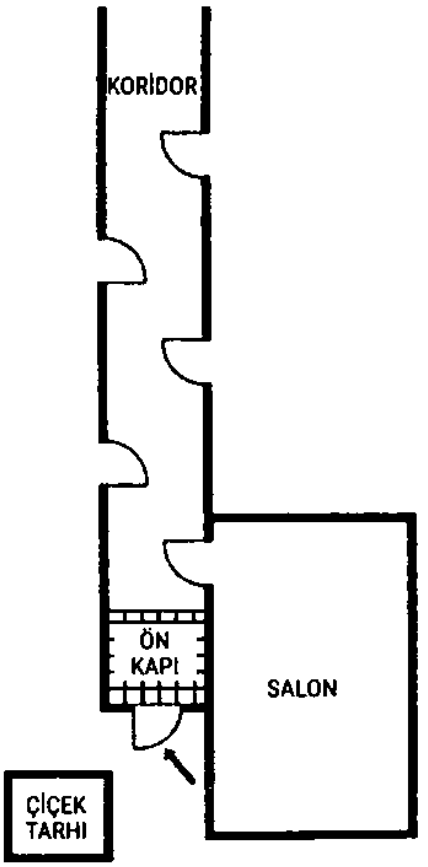
Amcanın evi bizim dairemizden daha büyüktü ve kapının solunda büyük bir çiçek tarhı vardı. Bunun harika olduğunu düşündüm. İçeri girince tam ortada koridor ve bir sürü kapı vardı.

KURİHARA: Girişin solunda çiçek tarhı, kapıyı açınca ortada bir koridor ve birçok kapı.

Sağımızdaki en yakın kapıdan içeri girdik. İçeride büyük bir televizyon ve masa vardı. Pencereden çiçek tarhı ve evin kapısını görebiliyordum. Diğer taraftaki pencereden de arabaların hızla geçip gidişini izleyebiliyordum...

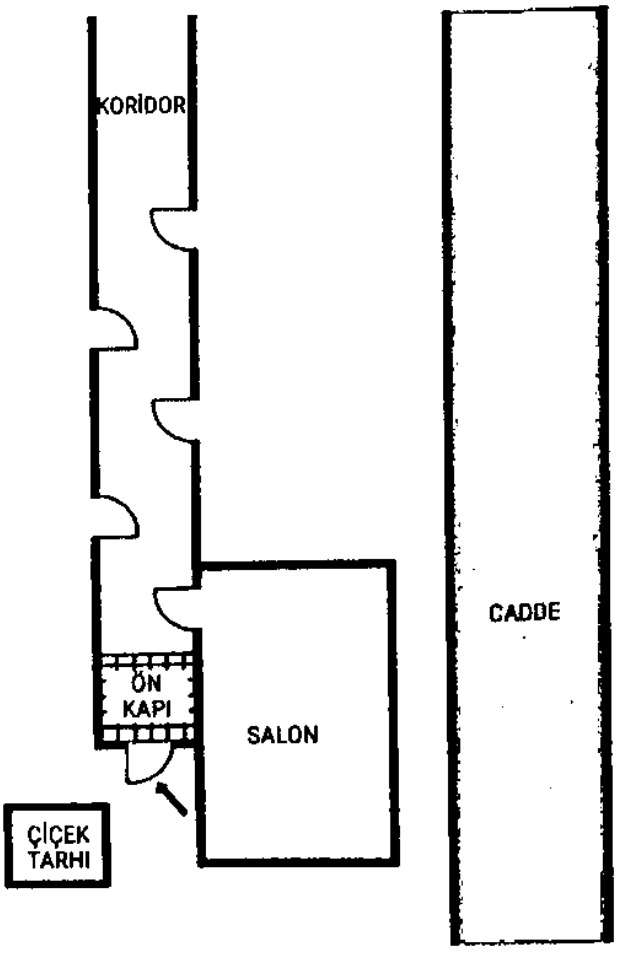
KURİHARA: Sağdaki en yakın kapı muhtemelen karşıdan bakınca sağ tarafta kalan ilk kapı olmalı. Tarifinden salon olduğu anlaşılıyor. Önemli kısım, salonun penceresinden ön kapının görülebiliyor olması.

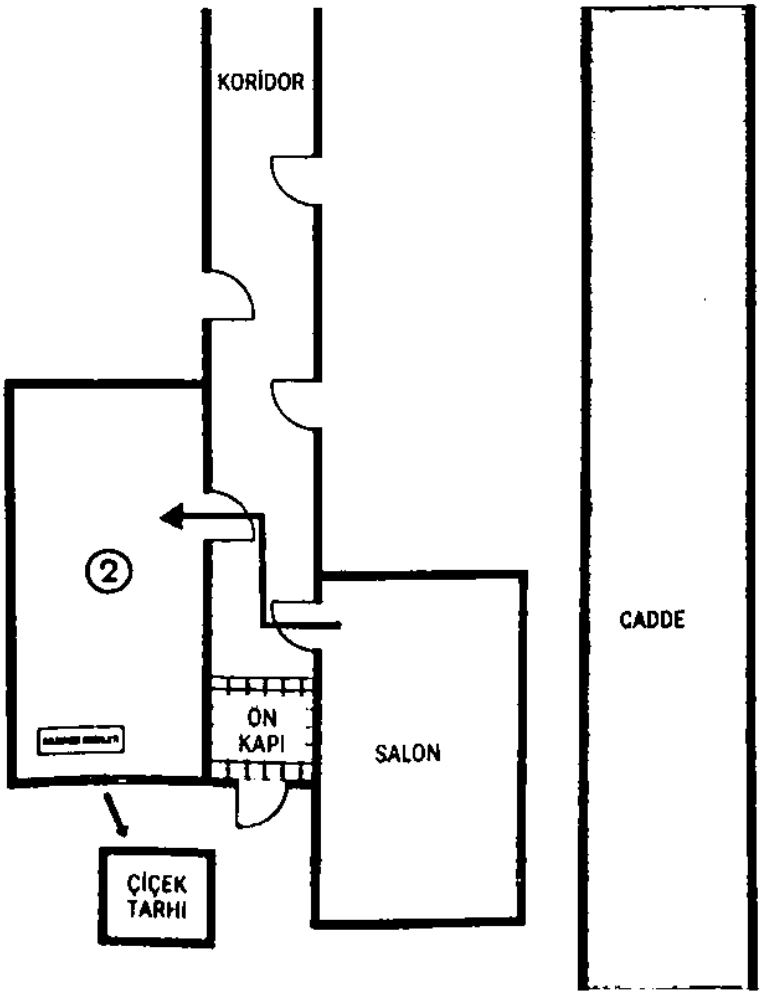
KURİHARA: Yani oda muhtemelen bahçeye doğru çıkıntı yapıyor.

KURİHARA: "Diğer taraftaki pencereden de arabaların hızla geçip gidişini izleyebiliyordum" ifadesine göre salonun caddeye baktığını anlıyoruz. Naruki, annesi ve amca her gün bu odada yemek yiyorlar. Doğal olarak Naruki bu odayı yemek yediğimiz oda olarak tanımlıyor. Şimdi bu odanın yanındaki odayla ilgili iki farklı ifade var.

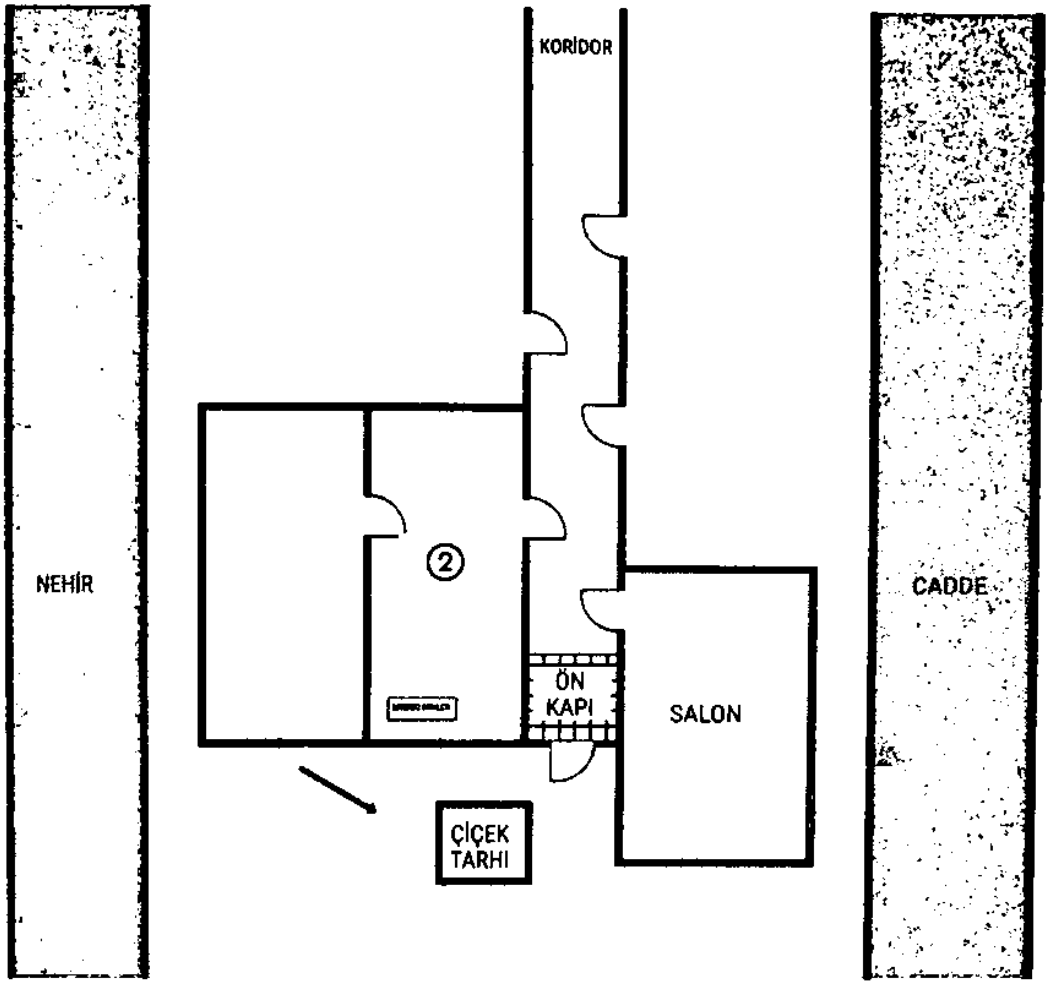

1. *Yemek yedikten sonra koridora çıkıp yan odaya girdik. Amca, "Burası senin odan, Naruki," dedi.*
2. *Sonra koridora çıktık ve kahvaltı yaptığımız odanın hemen yanındaki odaya geçtik. İçeride büyük bir pencere vardı ve çiçek tarhını görebiliyordum. Odada bisiklete benzeyen bir şey vardı. Amca, "Bu bir egzersiz bisikleti," dedi. Sürmeyi denedim. Eğlenceliydi. O odada başka bir kapı daha vardı. Açtım ama içeride hiçbir şey yoktu. O odada da bir pencereden çiçek tarhını diğerinden de nehri görebiliyordum.*

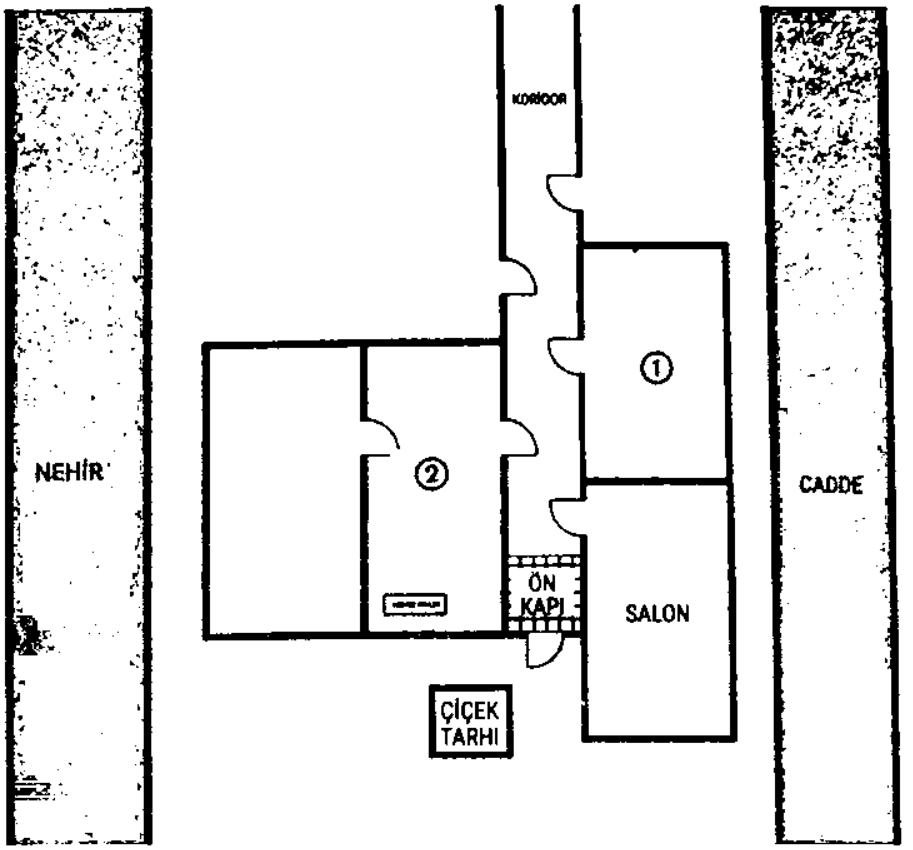
KURİHARA: İkisini de yemek yediğimiz odanın yanındaki oda olarak tarif ediyor ama anlatış şekline bakıldığında aynı oda olduğunu sanmıyorum. İki tane yan oda olduğunu düşünmeliyiz. O zaman birbirlerine göre konumları nasıl?

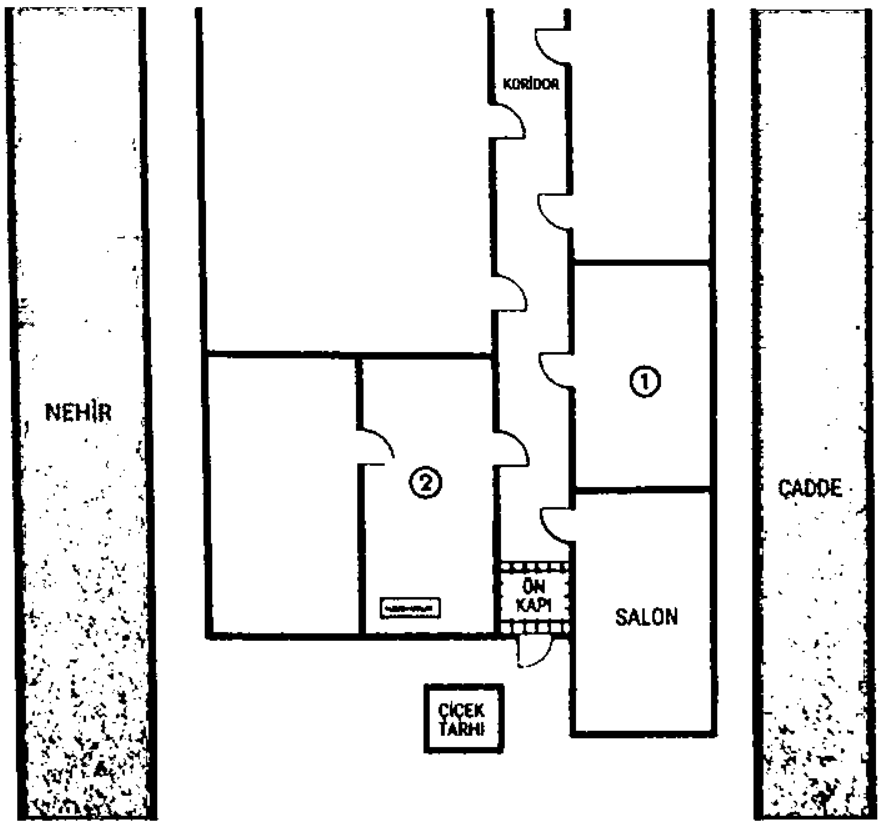
KURİHARA: Naruki salondan 2 numaralı odaya geçmek için önce koridora çıkıyor. Üstelik o odadan çiçek tarhını görebildiği yazıyor. Bu nedenle 2 numaralı odanın koridorun karşısındaki oda olduğunu tahmin ediyorum. Genç Naruki muhtemelen nasıl tarif edeceğini bilmiyordu.

KURİHARA: 2 numaralı odanın başka bir odaya açılan bir kapısı var. O odadan da çiçek tarhını görebildiğine göre çizimin sol tarafında olduğunu düşünüyorum. Diğer pencereden nehri görüyor olması da önemli bir bilgi. Böylece 1 numaralı Naruki'nin odasının yeri de belirlenmiş oluyor.

KURİHARA: Artık evin genel yapısını anlayabiliriz.

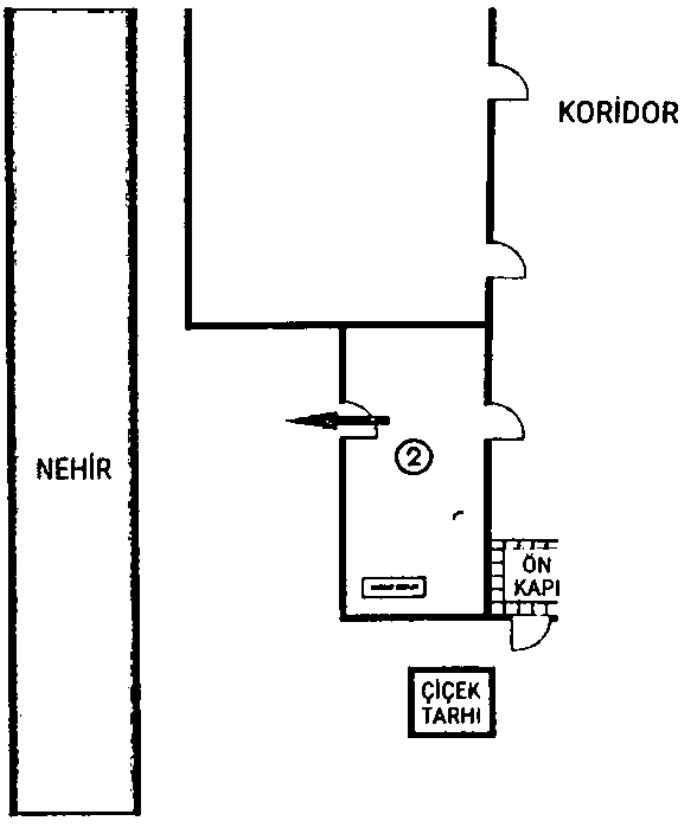

YAZAR: Vay canına. Bu kadar az bilgiyle evin planını çizebildiğinize inanamıyorum.

KURİHARA: Naruki sayesinde. Zeki bir çocukmuş. Gerçekleri gereksiz sözcükler kullanmadan açıkça ifade ediyor. Ama bunların arasında sadece tek bir yerde gerçek olamayacak tuhaf bir betimleme var. 27 Şubat. Üç ay sonra ilk kez amcanın evine gittiğinde günlüğüne yazdığı yazı.

> *Kahvaltıda mısır çorbası ve kızarmış yumurta vardı. Çok lezzetliydi. Sonra amcanın yine hiçbir yere gitmeyen bisikletine binmek istedim. Yemek yediğimiz odanın bitişiğindeki odaya gittim ve bisikleti sürdüm. Daha yeni yemek yediğim için biraz midem ağrıdı.*

KURİHARA: Egzersiz bisikletinden bahsetmesinden Naruki'nin 2 numaralı odada olduğunu anlıyoruz.

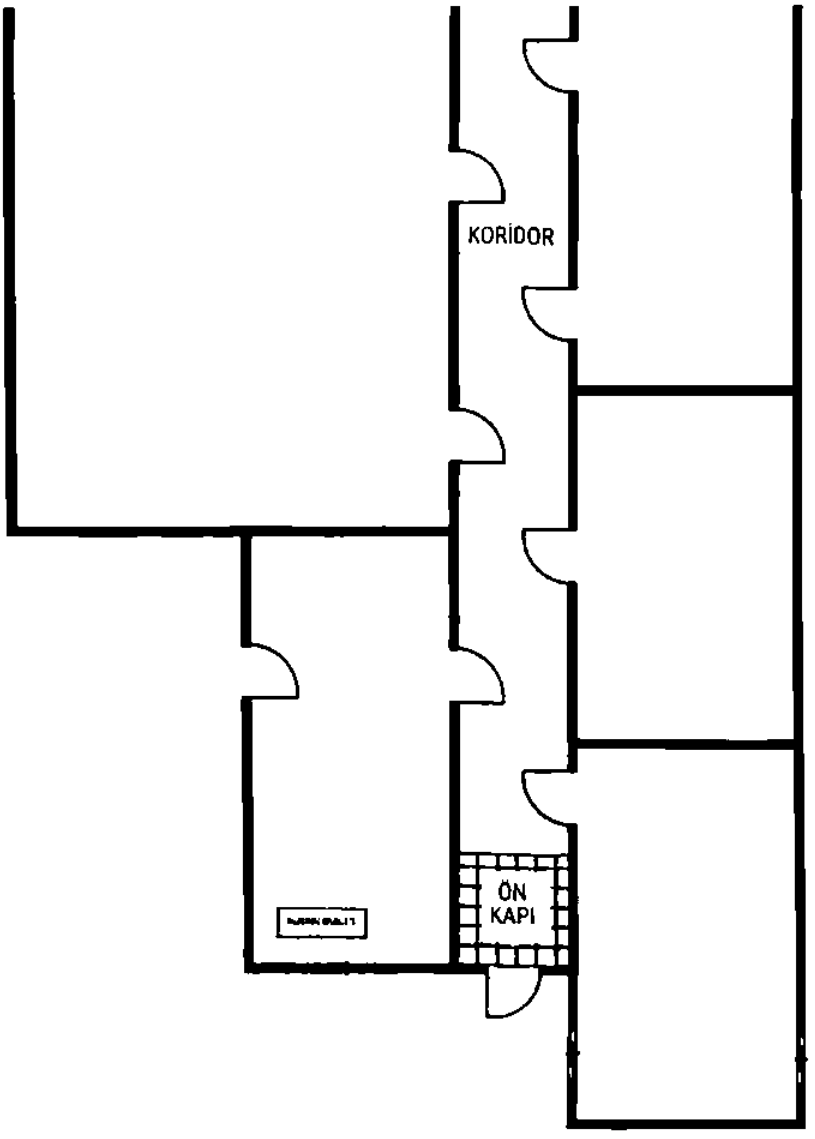

Sonra odadaki diğer kapıyı açtım ama daha önce orada olan oda yoktu ve gürül gürül nehir akıyordu. Tuhaf olduğunu düşündüm.

KURİHARA: Diğer kapı dediği arka odaya açılan bir kapı. Bu kapıyı açtığında kendini dışarıda bulmuş.

YAZAR: Oda ortadan mı kayboldu?

KURİHARA: Sihir gösterisi dışında böyle bir şey olmaz. Ama Naruki'nin gördüğü şey gerçekse bir varsayımda bulunabiliriz. Amca üç ay içinde evde küçültme çalışması yaptırdı. Bu çalışmalar sonucunda bir odayı kaldırdı. Böylece evin şekli bu hâle geldi.

KURİHARA: Sizce de İruma Bey'in evine benzemiyor mu?

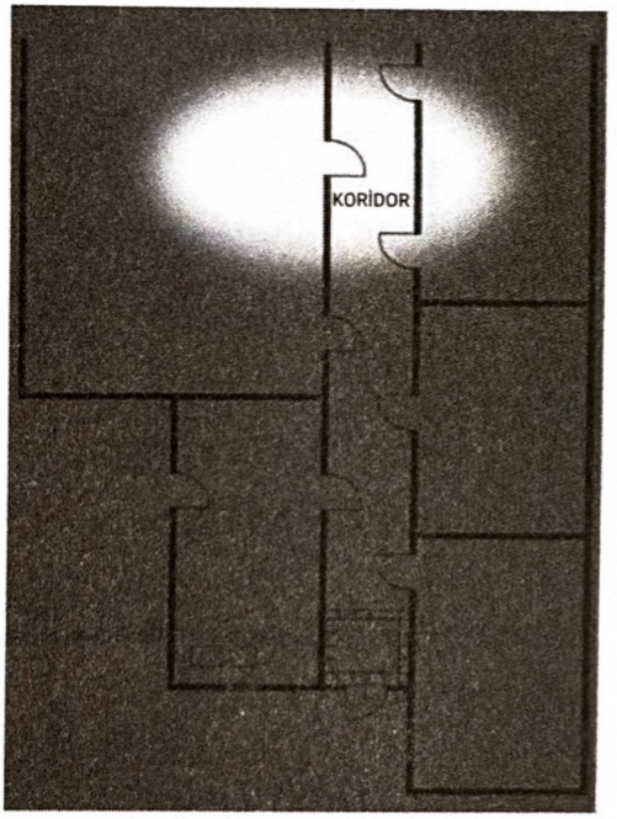
YAZAR: Yoksa amca evini Yeniden Doğuş Merkezi'ne benzetmek için tadilat mı yaptırdı?

KURİHARA: Günlükte amcanın Yeniden Doğuş Topluluğu'nun bir üyesi olduğunu doğrulayan başka ifadeler de var.

> *Sonra amca beni koridorun uzak tarafındaki bir odaya götürdü. İçinde kahverengi bir bebek olan küçük bir odaydı. Biraz korkutucuydu.*

KURİHARA: Odanın tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum ama "koridorun uzak tarafı" ifadesinden aşağı yukarı bir tahminde bulunabiliriz. Naruki genelde ön kapının oralarda zaman geçiriyordu. Yani koridorun en ucu onun için kapıdan en uzak nokta.

Bu nedenle koridorun uzak tarafındaki odanın planın en üstünde yer aldığını düşünebiliriz. Yani kalbin olduğu yer.

> *Amca, "Burası evin kalbi. Bu yüzden bu odayı asla kilitlememelisin," dedi. Ne demek istediğini anlamadım.*

YAZAR: Kalbin olduğu yerde küçük bir oda... İçinde bir oyuncak bebek. Tapınak.

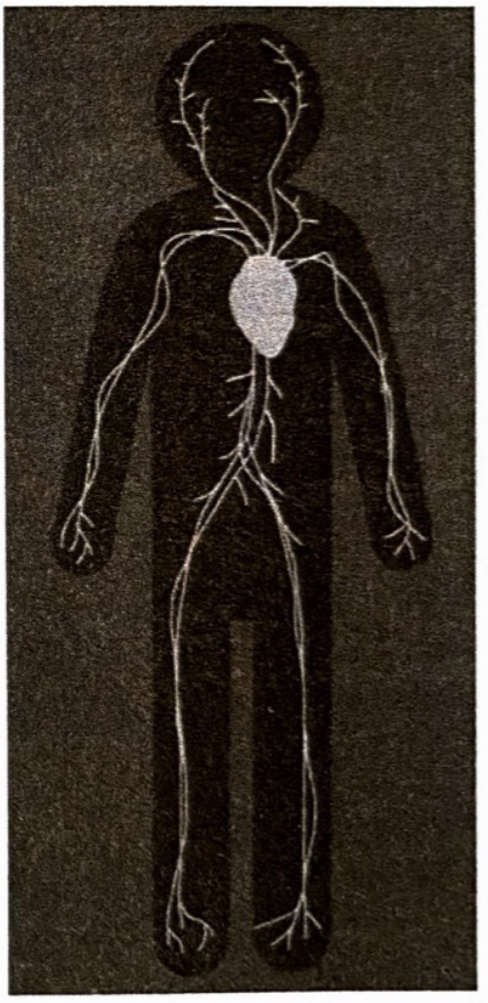
KURİHARA: Amca orasının kalp olduğunu açıkça söylüyor.

YAZAR: Ama sonrasında, "Bu yüzden bu odayı asla kilitlememelisin," derken ne demek istiyor?

KURİHARA: Burası evin kalbi. Bu yüzden bu odayı asla kilitlememelisin. İlk bakışta bu sözler anlamsız geliyor ama tarikatın öğretilerini düşündüğümüzde anlamı yavaş yavaş netleşiyor.

YAZAR: Tarikatın öğretileri mi?

KURİHARA: Tesisi liderlerinin bedenini model alarak inşa ettiler ve tapınağı kalbin olacağı yere yerleştirdiler... Yeniden Doğuş Topluluğu binaları bir şekilde insan bedenine benzetiyor. "Ev bir nesne değil yaşayan bir organizma." Sanırım bu onların düşünce yapısı. Bunu göz önünde bulundurursak amcanın sözlerini anlayabiliriz.

Bildiğiniz gibi kalp, damarlar aracılığıyla kanı bütün bedene taşıyan bir pompadır. Kalp durur ya da kalbin çevresindeki damarlar tıkanırsa kan uzuvlara ve beyne ulaşamaz. En kötü durumda ölüm meydana gelir.

Tarikat için "tapınağı kilitlemek" eylemi "kalbi kapatmak" ile aynı anlama geliyor olabilir. O zaman enerji bütün eve ulaşamaz.

YAZAR: Yani ev ölür mü?

KURİHARA: Tarikat, mürtilerine bu düşünceyi aşılıyor. Böyle düşünürsek bu, amcanın söylediklerini ve İruma ailesinin gizli kapısının neden kilitli olmadığını açıklar.

"Kalbi kapatmak..." Bu sözleri duyunca dosyalardaki bir paragrafı hatırladım. Yeniden Doğuş Merkezi'ne sızma raporunda muhabir Kutsal Ana'ya saygılarını sunduktan sonra gerçekleşen sahnede geçiyordu.

> Biz çıktıktan bir süre sonra aniden tapınağın içinden bir ses duyuldu. Bunun bir adamın öfkeli bağırması olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. Dikkatlice dinleyince adamın ne dediğini duyabildim. "Kutsal Ana! Bana yalan söyledin! Beni ve oğlumu kurtaracağını söylemiştin!"
>
> Birkaç topluluk üyesi içeri koştu. Bir dakika içinde bir adamı sürükleyerek dışarı çıkardılar. Gözlerinde tuhaf bir parıltı olan, benim arkamdaki sıranın sonundaki kişiydi. Kırklı yaşlarında, çift gözkapaklı ve düzgün burnuyla yakışıklı sayılabilecek bir kişiydi.
>
> Yakışıklı adam dışarı sürüklenirken, "Seni sahtekâr! Sen gerçek bir tanrıçaysan oğlum Naruki neden öldü?! Seni öldüreceğim! Kalbini kapatacağım!" diye bağırıyordu.

YAZAR: Yeniden Doğuş Merkezi tapınağında olay çıkaran adamın, "Kalbini kapatacağım," diye bağırması?..

KURİHARA: "Tapınağını kilitleyeceğim," demek istiyordu muhtemelen.

YAZAR: Anlıyorum...

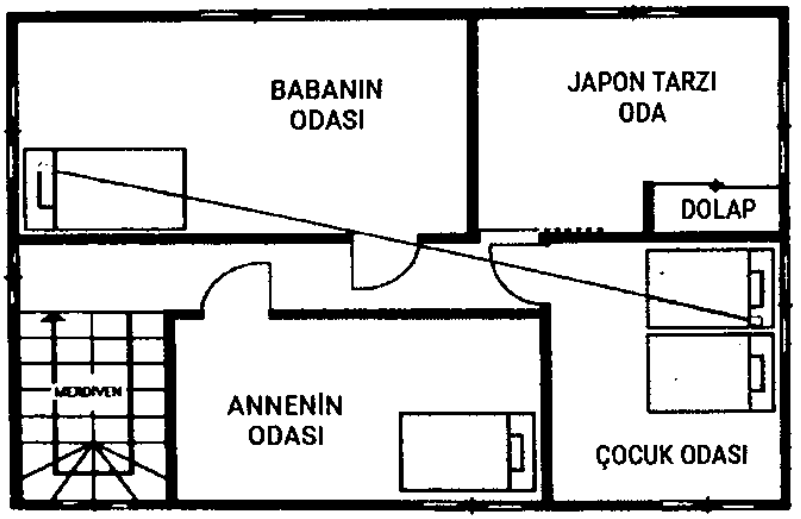
KURİHARA: Peki yakışıklı adama sonra ne oldu? Bu dosyada yazıyor.

Kurihara Bey Dosya 8'in kitapçığını açtı.

Dosya 8 Odaları Birbirine Bağlayan İpli Telefon

Ölen babasının cinayet işlediğinden şüphelenen bir kadın

- Chie Kasahara Hanım'ın babası çok fazla para kazanıyordu.
- Ama eve hiç para harcamadan dışarıda gününü gün eden korkunç bir babaydı.
- Kasahara Hanım ve babası ipli telefonla konuşuyordu.

Kasahara Hanım ve babası ipli telefonla kendi yataklarından birbirleriyle sohbet ediyordu.

Sonra bir gün bir şey oldu.

- Bir gece Kasahara Hanım babasıyla ipli telefonda konuşuyordu.
- Nedense babası tuhaf davranıyor ve anlamsız şeyler söylüyordu.
- Hemen sonra komşu Matsue ailesinin evinde yangın çıktı.
- Matsue ailesinin tek oğlu Hiroki kurtuldu ama anne babası hayatını kaybetti.

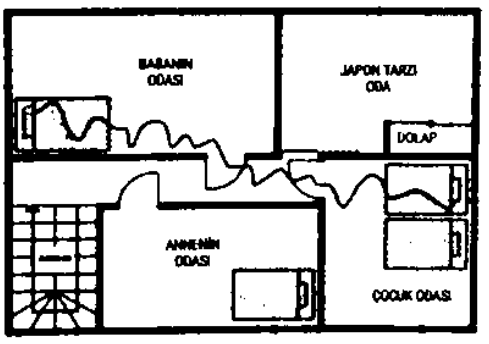
- Daha sonra Kasahara Hanım haberlerde yangınla ilgili gerçeği öğrendi.

  * Hiroki'nin annesi ikinci kattaki Japon tarzı odada kendini yakarak intihar etmişti.

Matsue ailesinin evinde çıkan yangın Kasahara ailesini nasıl etkiledi?

- Yangından sonra Kasahara Hanım'ın babasının kişiliği değişti ve karamsar birine dönüştü.
- Bir gün arkasında boşanma tebligatı ve tazminat bırakarak evden ayrıldı.
- Birkaç ay sonra babasını özleyen Kasahara Hanım uzun bir aradan sonra ipli telefonu kullanarak odaları birbirine bağladı.

O an ne fark etti?

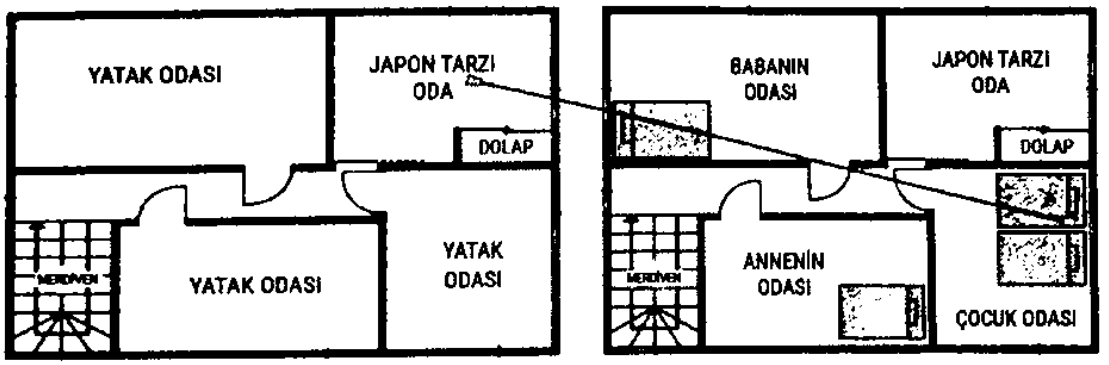

Nedense ip gevşekti, yani fazla uzundu.

Bu şekilde karşıdakinin sesini duyamazdı.

O zaman babası Kasahara Hanım'la nasıl konuşuyordu?

Kasahara Hanım'ın cevabı

Kasahara ve Matsue ailesinin evleri aynı şirket tarafından aynı kat planına göre inşa edilmiş evlerdi.

- Yangının olduğu gece babası Matsue ailesinin Japon tarzı odasına girdi ve o esnada onunla ipli telefonda konuşurken Hiroki'nin annesini öldürdü. Ardından evi ateşe verdi.

  * İpli telefonu mazeret olarak kullandı.

  * Suçluluk duygusu kişiliğini değiştirdi (?)

Kasahara Hanım'ın babasına ne oldu?

- Taşındığı yeni evinde intihar etti.
- Komşuların ifadelerine göre ölmeden evine tadilat yaptırmış.
- Babasının eşyalarının arasında nedense Naruki Mitsuhashi'nin fotoğrafı varmış.

ÜÇ ADAM

O günden beri Kasahara Hanım kimseye anlatmadan içinde bir şüpheyle yaşamış. Sonra bir gün babasının ölüm haberini almış. 1994'te, Matsue ailesinin ölümünden iki yıl sonra...

KASAHARA: Görünüşe göre intihar etmiş. Kendini evindeki bir odaya içeriden kilitleyip tüm boşlukları bantla kapatmış ve yüksek dozda uyku ilacı almış. Cesedinin yanında tuhaf bir oyuncak bebek olduğunu duydum. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Psikolojisi iyi değildi sanırım.

YAZAR: Evi derken babanızın yeni evinden mi bahsediyorsunuz?

KASAHARA: Evet. Boşandıktan sonra Aichi, İchinomiya'da ikinci el müstakil bir ev satın almış. Oraya ilk defa cenaze günü gittim. Girişin önünde çiçek tarhı olan büyük, tek katlı bir evdi. Komşuların dediğine göre ölmeden kısa bir süre önce tadilat yaptırmış.

YAZAR: Tadilat mı?

KASAHARA: Evet. Tuhaf bir tadilattı. Bina küçültme deniyordu sanırım. Duyduğuma göre bir odayı tamamen evden çıkarmış. (...) Ah, doğru. Babamın eviyle ilgili tuhaf bir şey daha vardı. Eşyalarını düzenlerken bir fotoğraf buldum. Babamın yeni evinde pilavlı omlet yiyen küçük bir oğlanın fotoğrafıydı. Çok zayıftı ve vücudunda morluklar vardı.

YAZAR: Morluklar mı?

KASAHARA: Bakması çok acı vericiydi. Akrabalarımız arasında böyle bir çocuk yok ve onu daha önce hiç görmedim ama o yüzü bir yerden hatırlıyordum. Sonra haberlerde fotoğrafını gördüğümü hatırladım. Naruki Mitsuhashi adında bir çocuk. İstismar sonucu ölmüş...

Şimdi düşününce gerçekten de her şey birbirine bağlıydı.

KURİHARA: Chie Kasahara Hanım'ın babasının intiharı, Naruki'nin istismar sonucu ölümü ve muhabirin Yeniden Doğuş Merkezi'ne sızması hepsi 1994'te gerçekleşti. Bunda şüphe edecek bir durum yok. Chie Kasahara Hanım'ın babası, amca ve Yeniden Doğuş Merkezi'nde olay çıkaran adam... Üçü aynı kişi. Bu üç dosyayı birleştirerek Kasahara Bey'in hayatına yeniden bakalım.

Kasahara Bey Hashima, Gifu Vilayeti'nde yaşadı. İthal bir otomobil şirketinde en iyi satış temsilcisiydi. Eşi ve iki çocuğu (Chie Kasahara Hanım ve abisi) vardı ama eve hiçbir maddi katkıda bulunmayan ve geceleri tek başına eğlenmeye giden berbat bir babaydı.

Ama yan komşusunun evinde çıkan yangının ardından karamsar birine dönüştü. Sonunda boşanma tebligatı ve tazminat bırakarak evi terk etti.

Daha sonra Kasahara Bey İchinomiya, Aichi'ye taşındı ve ikinci el müstakil bir ev satın aldı. En azından bu dönemde "Yeniden Doğuş Topluluğu"na katıldığını düşünebiliriz. Tarikatın öğretilerini uygulayarak evine Yeniden Doğuş Merkezi'ne benzeyecek şekilde tadilat yaptırdı.

Mitsuhashi ailesini birçok kez oraya davet etti. Başka bir değişle Naruki'ye eğitim veriyordu.

Ama bir gün aniden ortaya sarışın bir adam çıktı ve Naruki'yi aldı. Naruki istismara uğradı ve hayatını kaybetti. Sonra Kasahara Bey Yeniden Doğuş Topluluğu toplantısını bastı ve "Seni sahtekâr! Sen gerçek bir tanrıçaysan oğlum Naruki neden öldü?! Seni öldüreceğim! Kalbini kapatacağım!" diye Kutsal Ana'ya doğrudan tepki gösterdi.

Onu ciddiye almayıp dışarı sürüklediler.

KASAHARA: Görünüşe göre intihar etmiş. Kendini evindeki bir odaya içeriden kilitleyip tüm boşlukları bantla kapatmış ve yüksek dozda uyku ilacı almış. Cesedinin yanında tuhaf bir oyuncak bebek olduğunu duydum. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Psikolojisi iyi değildi sanırım.

KURİHARA: Evindeki tapınağı kilitledi ve evini öldürdü. Peki neden? Çünkü evin kendisi Kutsal Ana. Kasahara Bey, Kutsal Ana'nın öğretilerine inanarak evine tadilat yaptırdı ve Naruki'ye eğitim verdi. Buna rağmen Naruki öldü. Kasahara Bey'e göre Kutsal Ana ona ihanet etti. Evi öldürerek Kutsal Ana'dan intikam almaya çalıştı. Çok üzücü. Böyle bir eylem Kutsal Ana'ya hiçbir şekilde zarar veremez.

"Evi öldürürsen Kutsal Ana da ölür..." İhanete uğradığını hissetmesine rağmen son âna kadar tarikatın beyin yıkamasından kurtulamamıştı.

YAZAR: Ama Kasahara Bey ve Naruki'nin arasında nasıl bir ilişki vardı?

KURİHARA: İkisi arasındaki ilişkiyi anlamak için önce Matsue ailesinin evindeki yangının ardındaki gerçeği ortaya çıkarmamız gerekiyor.

Kurihara Bey Dosya 9'un kitapçığını Dosya 8'in yanına koydu.

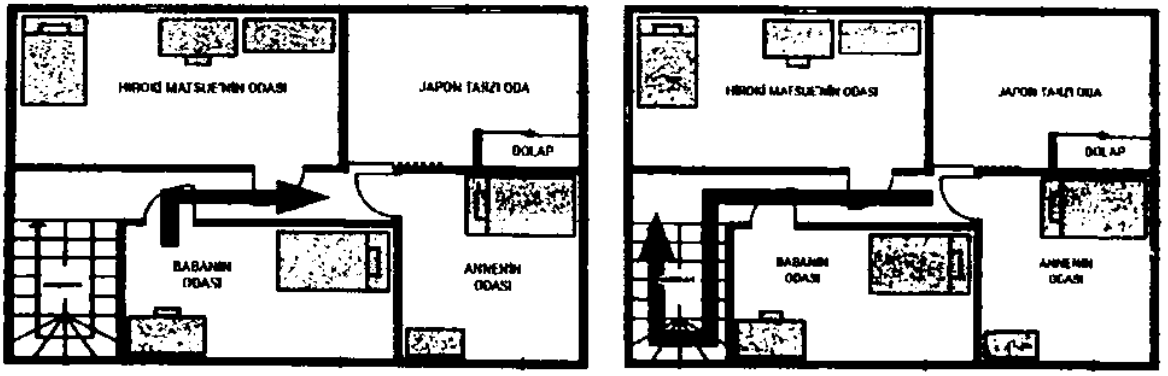
Dosya 9 "Cinayete Giden Adım Sesleri"

Matsue ailesinin oğlu Hiroki Bey'in anlattıklarına göre yangınla ilgili gerçekler

Hiroki Bey yangınla ilgili ne düşünüyor?

"Babam yangını annemi öldürmek için çıkardı."

Neden böyle düşünüyor?

22:00'ı BİRAZ GEÇE

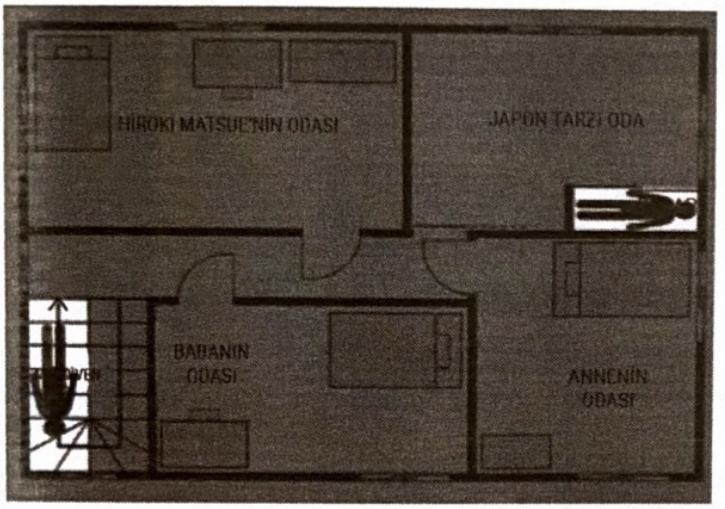
22:30 CİVARI

- Yangının çıktığı gece baba kendi odasından annenin odasına doğru gitti.
- Otuz dakika sonra baba, "Yangın!" diye bağırarak merdivenden aşağı koştu ve salondaki oğlunu dışarı sürükledi.

Baba, Hiroki'ye yüz yenlik bir madeni para ve haç verdi.

"Ankesörlü telefondan itfaiyeyi ara. Anneni aramaya gidiyorum. Nedense odasında değildi."

- Baba anneyi kurtarmak için eve geri döndü.

Daha sonra ikisinin ölü bedenine ulaşıldı. Baba merdivenlere yığılmış hâlde, anne ise ikinci kattaki Japon tarzı odanın dolabının içinde bulundu. Annenin bedeninin yanında gazyağı bidonu vardı. Polis, annenin kendini yakarak intihar ettiğini sonucuna vardı.

Hiroki Matsue'nin çıkarımı

- Saat onu biraz geçe babası annesinin odasına gitti ve ona uyku ilacı verdi.
- Ardından Hiroki'yi dışarı çıkardı.
- Babası tekrar eve döndü, annesini Japon tarzı odadaki dolaba taşıdı ve ateşe verdi.
- Kaçarken dumandan bayılıp hayatını kaybetti.

- Hiroki Bey ona annesini neden kurtaramadığını sorduğunda bir mazereti olması için.

- "Anneni öyle bir yerde bulamazdım."

KURİHARA: Matsue ailesinin oğlu Hiroki Bey de Kasahara ailesinin kızı Chie Hanım da kendi babalarının suçlu olduğunu düşünüyor. İkisinin babasının da yangının çıktığı gece şüpheli davrandığı doğru. Bu durumda ikisinden sadece birinin suçlu olduğunu düşünmek mantıksız. İkisinin de yangınla bağlantısı olduğunu düşünmemiz gerekiyor.

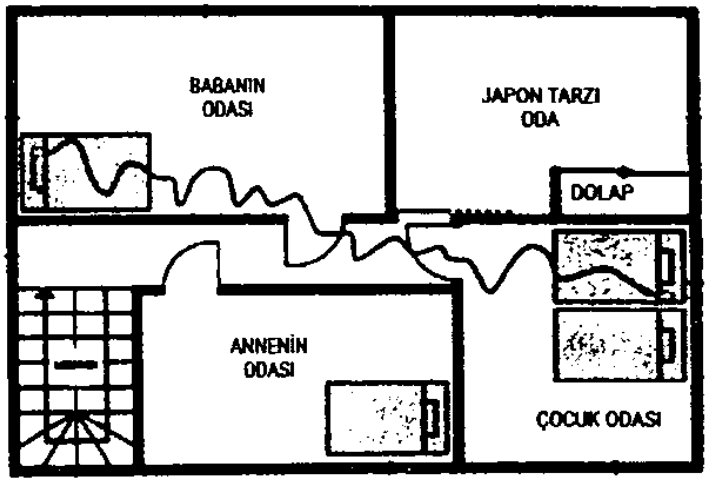
YAZAR: Suç ortağı olduklarını söylemeye mi çalışıyorsunuz?

KURİHARA: Hayır, o kadar basit değil. Şimdilik çözmemiz gereken noktaları bir araya getirelim.

- Kasahara Bey ve Matsue Hanım'ın tuhaf davranışlarının sebebi neydi?
- Hiroki Matsue Bey'in annesi gerçekten öldürüldü mü? Öldürüldüyse suçlu kim?
- Cansız bedeni neden dolapta bulundu?
- Yangın kundaklama sonucu çıktıysa kim ve neden yaptı?

Önce Kasahara Bey'in tuhaf davranışlarını düşünelim. Kızı Chie Hanım şöyle diyor:

KASAHARA: Bir gece babamla ipli telefonda konuşuyorduk. Saat ona geliyordu ama her zamankinden farklı bir şeyler vardı. Sesi titriyor, anlamsız şeyler söylüyordu. Cevap veriyordu ama nasıl desem karşılıklı sohbet gibi değildi... söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu. Sanki arada bir ses vardı. Hışırtı gibi tuhaf bir ses geliyordu kulağıma. Birkaç dakikalık o anlamsız sohbetimizden sonra babam aniden, "Yat artık, iyi geceler," dedi ve konuşmayı bitirdi.

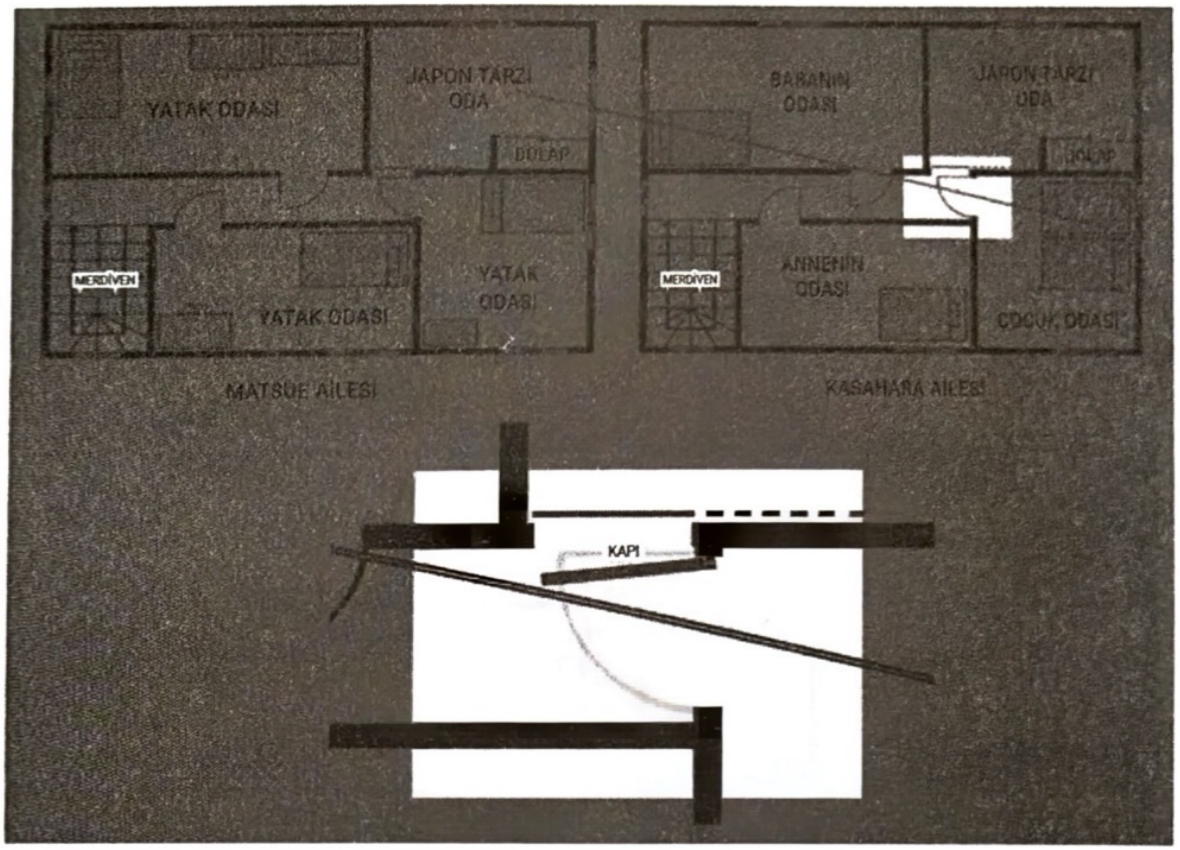
KURİHARA: İpli telefonun uzunluğuna bakılırsa Kasahara Bey'in ikinci katta olduğu kesin. Soru şu, ikinci katta neredeydi? Chie Kasahara Hanım babasının Japon tarzı odada olduğunu düşünüyor ama ben öyle düşünmüyorum.

YAZAR: Ne?

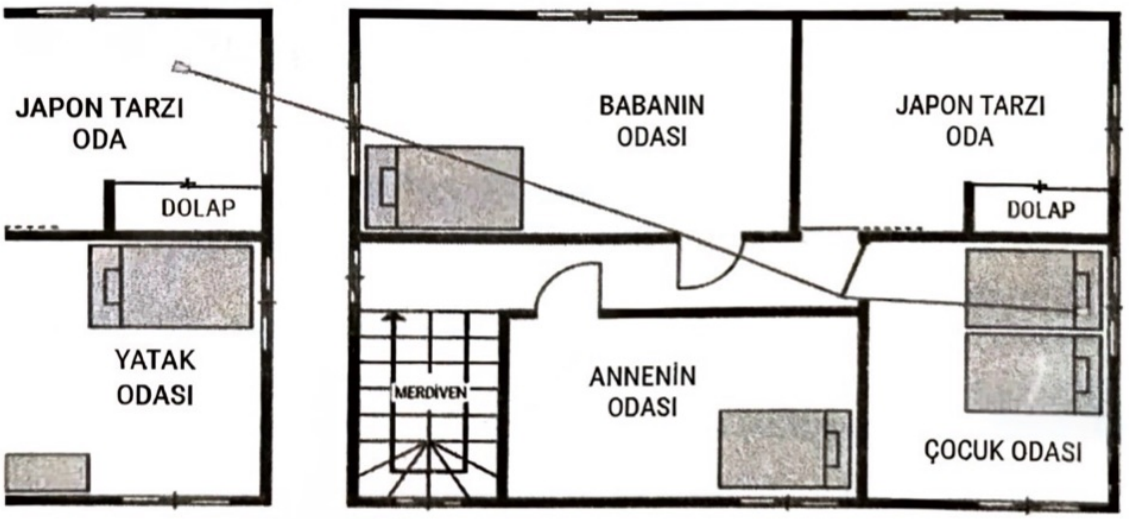
KURİHARA: Burayı okuyun.

KASAHARA: Gece uyuyamadığımda kapı hafifçe aralanır ve karton bardağın biri odanın içine atılırdı. Gidip onu alır, yatağın içine girer ve kulağıma dayardım.

KURİHARA: Kasahara Hanım ipli telefonu kullandıkları her seferinde kapının aralandığını söylüyor. Bu tuhaf değil mi?

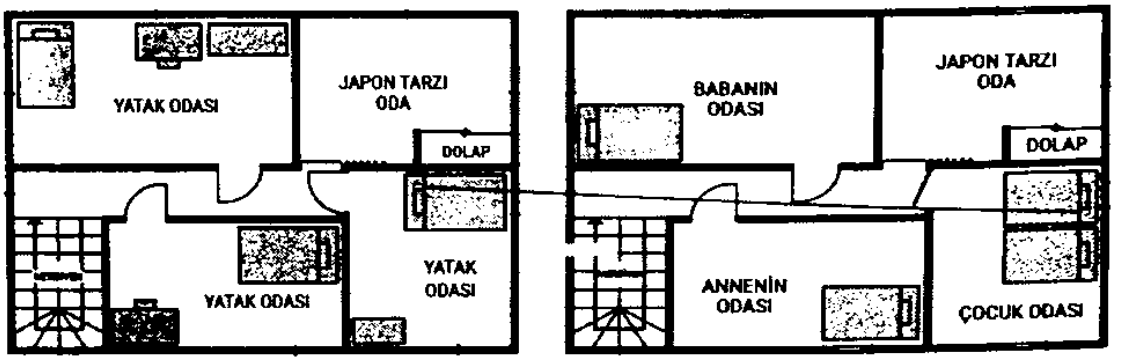
KURİHARA: Kasahara Hanım'ın yatağı ve Matsue ailesinin Japon tarzı odası arasında bağlantı kurmak için Kasahara Hanım'ın kapısının tamamen açık olması gerekirdi.

KURİHARA: Kapı biraz bile aralıksa ipe engel olur ve Kasahara Hanım karşıdaki kişinin sesini duyamazdı. Yani yangının çıktığı gün... Hayır, diğer geceler de dahil, baba kız ipli telefonda konuşurken Kasahara Bey ne kendi odasında ne de Matsue ailesinin Japon tarzı odasındaydı.

YAZAR: O zaman neredeydi?

KURİHARA: Kapı yarı açık olsa bile bağlantı kurabilecekleri bir yerde. Plana bakılırsa, bu tarife uyan tek bir yer var. Hiroki Bey'in annesinin yatağı.

SIRLAR

YAZAR: Kasahara Bey orada ne yapıyordu?

KURİHARA: Bu sadece benim tahminim ama Kasahara Bey'in... Hiroki Bey'in annesiyle ilişkisi vardı. Şuraya bir bakın:

> **KASAHARA:** Babam yaşına göre yakışıklı bir adamdı. Ciddiyetsizdi ama arada bir gösterdiği nazik bir tarafı vardı. Tam bir çapkındı.

KURİHARA: Bir de şurası var:

KASAHARA: Her gece geç saatlerde nerede eğlenmişse oradan alkol kokarak gelir ve horlaya horlaya uyurdu. Rahatına düşkündü.

KURİHARA: Yakışıklı, ciddiyetsiz ve çapkın bir adammış. Üstüne bir de iyi para kazanıyormuş. Kadınlar arasında da popülermiş. Dosyalara bakıldığında, Kasahara ve Matsue ailelerinde karı-koca ilişkilerinin kötü olduğu açıkça görünüyor.

KASAHARA: Babama direkt söyleyemediği için kardeşimle bana, "Böyle bir adamla evlenmemeliydim," diye söylenirdi.
MATSUE: Annemle babamın arası kötüydü. Yan yanayken bile hiç konuşmazlardı ve birbirlerinin yüzüne bakmazlardı. Sanırım cinsel ilişkileri de yoktu.

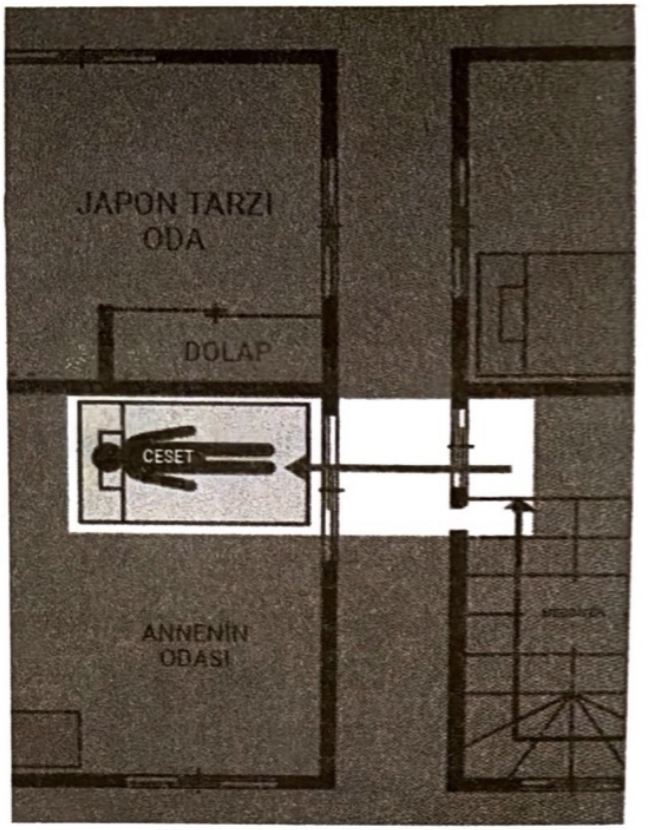
KURİHARA: Üstelik iki aile çok yakınmış. Kasahara ailesinin beyiyle Matsue ailesinin hanımının gizli bir ilişkisi olması şaşırtıcı olmazdı. Sonunda sıradan bir ilişkiden sıkıldılar ve heyecan aramaya başladılar. Belki de Kasahara Bey kızıyla konuşurken seks yapmak gibi tuhaf bir fikirle geldi. Bunun neresi eğlenceli hiç anlamıyorum ama herkesin fetişi farklıdır tabii.

Kasahara Bey'in korku içindeki kızı için ipli telefon hazırlamasını baba şefkatine yormuştum.

Yanılmış mıydım? Yoksa o adam kızını kendini tatmin etmek için bir oyuncak olarak mı kullanıyordu?

KASAHARA: Babamın kulağımda yankılanan sesi her zamankinden daha sıcak ve sevgi dolu geliyordu. Ona sırlarımı bile anlattım.

Chie Kasahara'nın bu sözlerini hatırlayınca midem bulandı.

KURİHARA: Yangının olduğu gece Kasahara Bey elinde ipli telefonla pencereden geçerek metresinin odasına girdi. Ama orada korkunç bir şeyle karşılaştı. Kadının cesediyle.

YAZAR: Cesediyle mi?! Yani o an Hiroki Bey'in annesi çoktan ölmüş müydü?

KURİHARA: Evet. Bence Kasahara Bey cinayet işleyecek biri değil. Öyle biri olsaydı doğrudan Kutsal Ana'ya saldırırdı. Suçlu o değil, sadece cesedi buldu. Korkudan aklı gittiği için Kasahara Hanım'la konuşurken anlamsızca gevelemeye başladı.

> **KASAHARA:** Ama her zamankinden farklı bir şeyler vardı. Sesi titriyor, anlamsız şeyler söylüyordu.

YAZAR: O zaman suçlu Hiroki Matsue Bey'in babası mı?
KURİHARA: Hayır, o da değil. O bir Katolik'ti.

> Matsue Bey göğüs cebinden gümüş bir kolye çıkardı. Çarmıha gerilmiş İsa'yı tasvir eden bir haç kolyesiydi.

> **MATSUE:** Babam dindar bir Hıristiyandı. (...) Evimiz tamamen yandı. Elimdeki tek hatıra bu.

KURİHARA: Üzerinde İsa figürü bulunan bir haç pek alışılagelmiş şey değildir, değil mi? Aslında bu, Katoliklerin taktığı bir haç ve Japonya'da sayıca çok azlar. Katoliklik, Hıristiyanlık içindeki en katı mezheptir ve cinayeti şiddetle yasaklar. Oğlunu vaftiz etmeye çalışan dindar bir Katoliğin cinayet işleyeceğini düşünmüyorum.

YAZAR: O zaman suçlu kim?

KURİHARA: İpucu Kasahara Hanım'ın ifadesinde saklı.

KASAHARA: Sanki arada bir ses vardı. Hışırtı gibi tuhaf bir ses.

KURİHARA: İpli telefondan hışırtı duyması anahtar nokta. Bu ne olabilir? İpli telefonlar normalde çevredeki sesleri taşımazlar. Bu durumda o sesin Kasahara Bey'in karton bardağın yanında çıkardığı bir ses olduğunu düşünebiliriz. Gözünüzde canlandırın. Karton bardağı tutarken bir şeye dokundu. Hışırtı çıktı. Kâğıt olabilir mi?

YAZAR: Kâğıt mı?

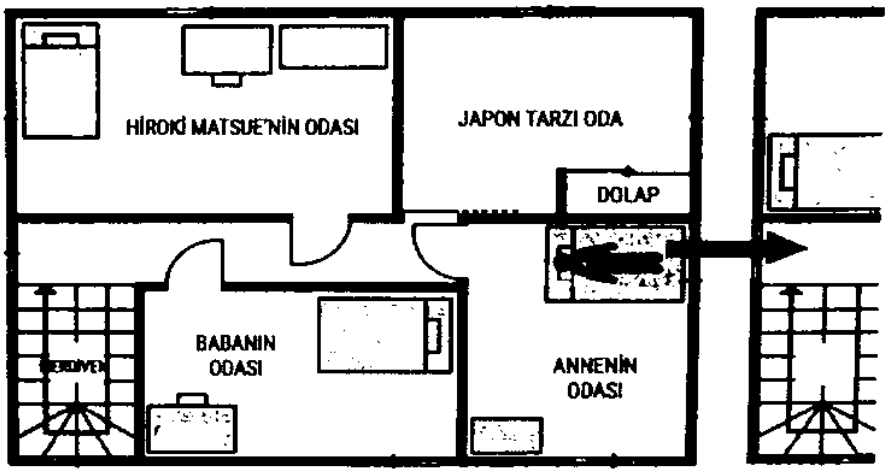
KURİHARA: Cesedin yanında bir zarf vardı. Kasahara Bey zarfı aldı ve içindekileri çıkardı. Gerisini anlamışsınızdır, değil mi?

YAZAR: Yoksa... intihar notu mu?

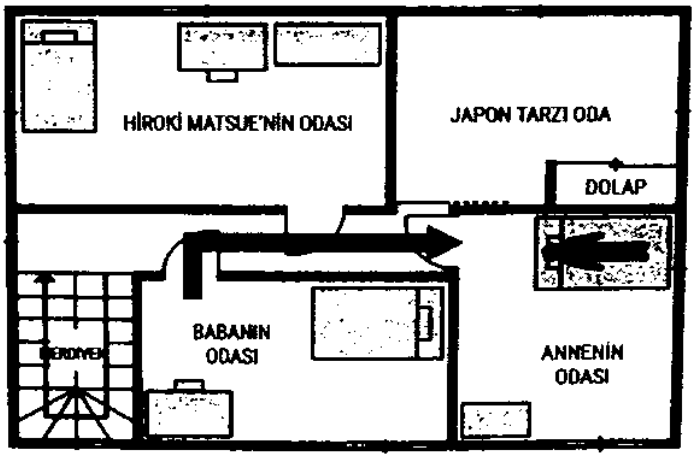
KURİHARA: Evet. Matsue Bey'in annesi intihar etti.

SON SÖZLER

KURİHARA: Notu okuyan Kasahara Bey orada yazanlar karşısında şok oldu. Korkarak evine kaçtı.

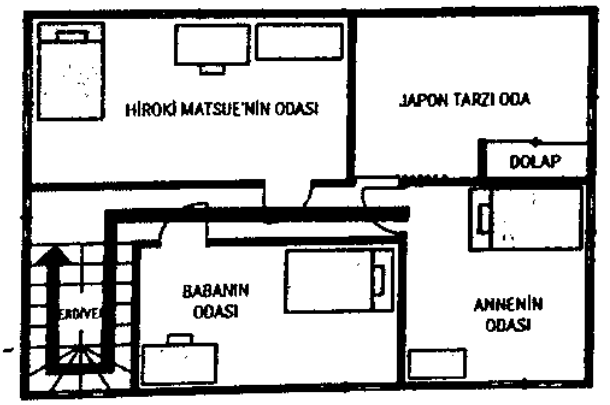
Kasahara Bey pencereden evine kaçtı

Matsue Bey ne olduğuna bakmak için eşinin odasına gitti

KURİHARA: Kasahara Bey kaçarken panikle ses çıkarmış olmalı. Bu sesi duyan Matsue Bey şüphelenerek eşinin odasına bakmaya gitti ve ölü bedenini buldu. O an tuhaf davranmaya başladı.

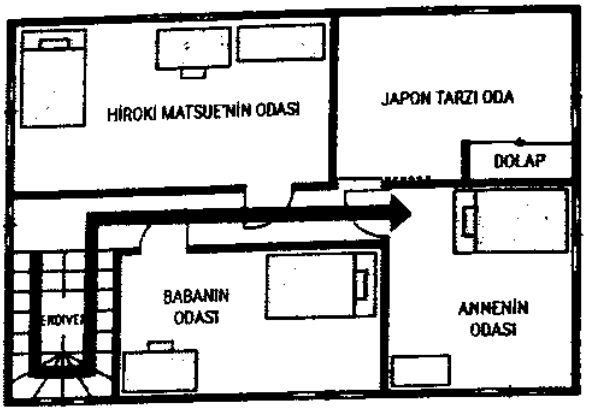
KURİHARA: Matsue Bey otuz dakikalık sessizlikten sonra birinci kata indi, oğlu Hiroki'yi dışarı çıkardı, sonra bir kez daha eve geri döndü ve eşinin bedenini Japon tarzı odadaki dolaba taşıdı. Ardından üzerine gazyağı döküp ateşe verdi.

Hiroki Bey'i dışarı çıkardı

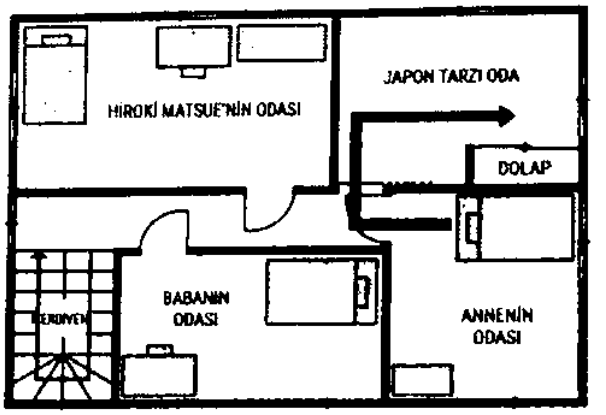
YAZAR: Ama neden?.. Bunu bir türlü çözemiyorum.

KURİHARA: Cesedi bulduğunda polise haber vermeliydi. Ama Matsue Bey bunu yapmadı. Neden? Muhtemelen o da intihar notunu okudu ve bir gerçeği öğrendi. Sonuç olarak kundaklama gibi bir suça yöneldi. Peki, intihar notunda ne yazıyordu?

Eşinin odasına döndü

Kurihara Bey tükenmez kalemi aldı ve not defterine büyük bir haç çizdi.

Eşinin bedenini dolaba taşıdı

KURİHARA: Bu durum da yine Matsue Bey'in Katolik olmasıyla yakından ilgili. Katoliklik sadece cinayeti değil, üreme amacı dışındaki cinselliği... özellikle de evlilik dışı cinselliği yasaklar.

MATSUE: Annemle babamın arası kötüydü. Yan yanayken bile hiç konuşmazlardı ve birbirlerinin yüzlerine bakmazlardı. Sanırım cinsel ilişkileri de yoktu. Annemin maddi gücü yoktu, babam da ev işi yapamıyordu. Bu yüzden sadece kâğıt üstünde evliydiler.

KURİHARA: Matsue Hanım kocasının cinselliğini baskılamasından dolayı hayal kırıklığına uğramış olabilir. Sanırım Kasahara Bey'le olan ilişkisinin arka planını bu oluşturuyordu. Ama asıl önemli kısım sonrası. Belki de Kasahara Bey'den hamile kaldı.

YAZAR: Ne?

KURİHARA: Matsue Hanım eşiyle cinsel ilişki yaşamadığı için hamileliği ortaya çıktığı an yasak ilişkisi de ortaya çıkacaktı. Eşi katı bir katolikti. Onu asla affetmezdi. Yirmi iki haftaya kadar kürtaj bir seçenek olsa da tereddüt ettiği süre zarfında zamanı kaçırdıysa... onun için başka bir kaçış yolu kalmamıştı.

Yani psikolojik olarak çökmüş, köşeye sıkıştığını hissederek arkasında bir not bırakıp intihar etmişti.

KURİHARA: Matsue Hanım incinmiş olmalı. Ama daha önemli bir sorun vardı.

MATSUE: Babam dindar bir Hıristiyandı. Beni vaftiz ettirmek istiyordu ama annem karşı çıktı, o yüzden bu hiç gerçekleşmedi.

KURİHARA: Evladının Hıristiyan olmasını uman baba, eşinin intihar notunu okuduktan sonra buhrana girdi. Hiroki Bey'in eşini aldatan bir kadının çocuğu olarak yaşamak zorunda kalacağını düşünmüş olmalı. Bu bir Katolik için utanç verici bir durum. Bu yüzden eşinin ilişkisini gizlemeye karar verdi.

YAZAR: Yani yangın ilişkisini gizlemek içindi?

KURİHARA: Sadece intihar notunu alabilirdi. Ama karnındaki bebeği ortadan kaldıramazdı. Polisler intihar eden kişinin bedenine otopsi yaptırır. Bu olsaydı eşinin hamile olduğu kolayca ortaya çıkardı. Bu yüzden Matsue Bey kanıtı ortadan kaldırmak için bedeni yakmaya karar verdi.

YAZAR: Bebeği de her şeyle birlikte yaktı, öyle mi?

KURİHARA: Evet. Ama cesedin tamamen tahrip görmeme riski vardı. Matsue Bey otuz dakika boyunca ne yapacağını düşündükten sonra dolabı kullanmaya karar verdi.

Dar alanın alevleri yoğunlaştırarak bedeni otopsi yapılamayacak hâle gelene kadar yakacağını düşünerek cesedi dolabın içine tıktı.

YAZAR: Yani dolabı tabut yerine mi kullandı?

KURİHARA: Çok iyi ifade etiniz. Ama Matsue ailesinin evi krematoryum değildi. Yani sadece dolabı yakmak mümkün değil. Ateşe verirseniz bütün ev yanar. Yine de bunu umursamamış olmalı.

YAZAR: İnanamıyorum... Bir çocuk için evini kaybetmek, eşini aldatan bir annenin çocuğu olarak yaşamaktan daha acı verici olmalı gerçekten de.

KURİHARA: Bazen insanlar inançları uğruna aptalca seçimler yapar. Özellikle de din söz konusu olduğunda.

YAZAR: Sanırım öyle...

KURİHARA: Peki bu büyük trajediyi başlatan sadakatsiz Kasahara Bey'ye ne oldu?

KASAHARA: Sonra neden bilmiyorum babam tuhaf davranmaya başladı. Eskiden ciddiyetsiz ve neşeliyken karamsar birine dönüştü. Sanki tamamen farklı biri gibiydi.

KURİHARA: O çapkın zampara aslında içten içe korkak ve pısırık biriydi. Yasak ilişki yaşadığı kadının onun yüzünden intihar etmesini ve karnındaki bebeğin ölmesini kaldıramadı. Kurtuluşu dinde aradı.

YAZAR: Bu yüzden Yeniden Doğuş Topluluğu'na katıldı.

KURİHARA: Nihayet tarikatın gerçek doğası ortaya çıkmaya başladı.

GÜNAHIN ANNE BABALARI, GÜNAHIN ÇOCUKLARI

4. Müritlerin paylaştığı "özel koşul" ne?

KURİHARA: Tarikatın yöneticisi Masahiko Hikura Bey'in konuşmasını bir kez daha okuyalım.

> Taşıdığınız o korkunç günahın farkındasınız. Bu günah zavallı çocuklarınıza miras kaldı. Anne ve babasının günahlarından doğan çocuklar. Günahın çocukları. Bu kir bir sürü felaket getirecek ve sizi cehennemin bataklığına sürükleyecek.
>
> Ne yazık ki bu kir asla silinemez ama bir nebze temizlenebilir. Aldığınız eğitimlerle arınabilirsiniz. Önce bu Merkez'de kirlerinizden arının ve yarın sabah şu ankinden daha temiz olarak evinize dönün. Bir dahaki sefere çocuğunuzu da eğitimle tanıştırın.

KURİHARA: "Bu günah zavallı çocuklarınıza miras kaldı." Konuşmayı dinleyenlerin ebeveyn olduğunu varsayan bir cümle.

Yani Yeniden Doğuş Topluluğu müritlerinin hepsinin çocuğu var. Diğer bir deyişle, çocuğu olmayanların katılamayacağı bir tarikattan bahsediyoruz. Ama bunlar sıradan çocuklar değil.

YAZAR: Anne ve babalarının günahlarından doğan çocuklar. Yani yasak ilişki sonucu doğan çocuklar.

KURİHARA: Aynen öyle. Görünüşe göre düşündüğümüzden daha fazla gayrımeşru çocuk var. Aileleri her gün kimseyle paylaşamadıkları sorunlarla mücadele ediyor. Yeniden Doğuş Topluluğu bu insanların yalnızlığından ve suçluluk duygusundan faydalanarak beyinlerini yıkıyordu.

5. Müritlerin beyinleri ayda sadece birkaç eğitimle nasıl yıkanıyordu?

KURİHARA: Beyin yıkamada önemli kısım kişiye suçluluk duygusu aşılamak ve onu zayıf noktasından yakalamaktır. Yeniden Doğuş Topluluğu üyeleri zaten içlerinde yakıcı bir suçluluk ve zayıflık taşıyarak tarikata katılıyorlardı. Tehdit etme ve içlerini rahatlama yöntemlerini kullanarak zihinlerini kontrol etmek kolay olmuş olmalı.

YAZAR: Anlıyorum...

KURİHARA: Esrarengiz bir tesadüf eseri, tarikatın öğretileri hem yasak ilişki yaşadığı kişiyi hem de çocuğunu kaybetmiş Kasahara Bey'in durumuna tam uyuyordu.

> Anne ve babasının günahlarından doğan çocuklar. Günahın çocukları. Bu kir bir sürü felaket getirecek ve sizi cehennemin bataklığına sürükleyecek.

YAZAR: Matsue ailesinin hanımının intihar etmesinin günahın getirdiği felaket olduğuna inandı, öyle mi?

KURİHARA: Evet. Aynı zamanda Kasahara Bey yeni bir endişeye kapılmış olmalı. Çünkü başka bir yasak ilişkisinden de gayrımeşru çocuğu vardı.

YAZAR: Gayrımeşru çocuk... Naruki.

KURİHARA: Evet. Yeniden Doğuş Topluluğu'nun öğretilerini benimseyen Kasahara Bey, yasak ilişkisinden doğan çocuğun başına bir felaket geleceğinden korktu. Ailesini terk ederek Naruki için kendine ayrı bir ev satın aldı ve Yeniden Doğuş Merkezi'ne benzeyecek şekilde tadilat yaptırmaya karar verdi. Naruki'nin tekrar tekrar evinde kalmasına izin vererek günahlarından arınmaya çalışıyordu. Ama sonra sarı saçlı bir adam ortaya çıktı ve Naruki'yi aldı. Adam muhtemelen annenin yeni sevgilisi ya da onun zayıflığından faydalanan bir serseriydi. Aşağı yukarı böyle olmuştur.

> Seni sahtekâr! Sen gerçek tanrıçaysan oğlum Naruki neden öldü?! Seni öldüreceğim! Kalbini kapatacağım!

YAZAR: Öğretileri uygulamasına rağmen Naruki'nin ölmesi Kasahara Bey'i sarstı, bu yüzden öfkesini Kutsal Ana'ya yöneltti.

KURİHARA: Evet ve odayı kilitlemek gibi anlamsız bir intikam aldıktan sonra hayatına son verdi. Zavallı adam. Belki de geçmiş hareketlerinden pişman olduğu için kefaletini ödemeye karar vermiştir.

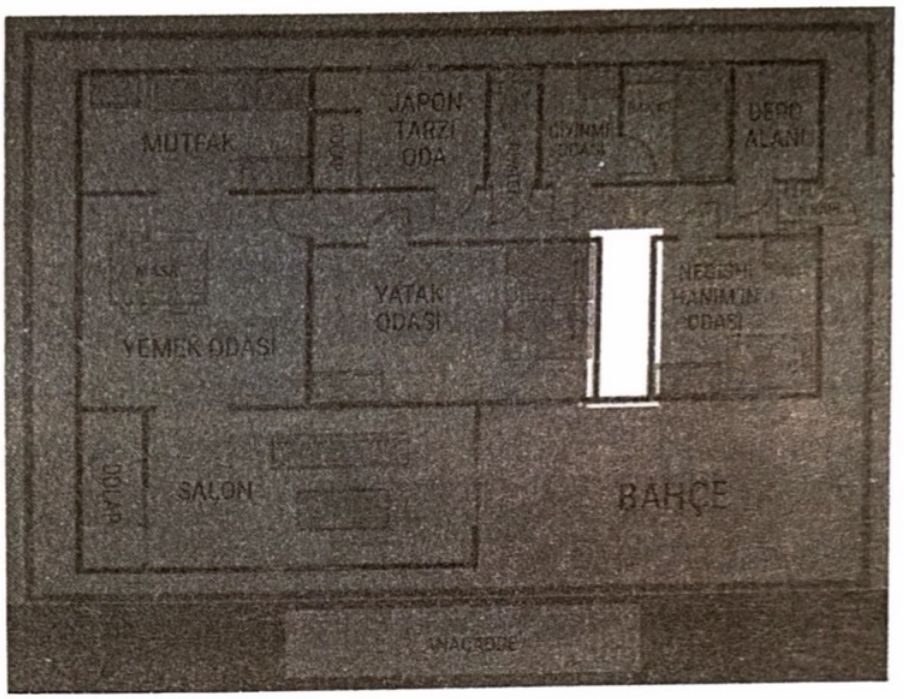
Kasahara Bey bir oda çıkararak evini Yeniden Doğuş Merkezi'ne benzetmeye çalışmıştı. *Oda çıkarmak...* Bu ifade bana çok tanıdık gelmişti.

YAZAR: Kurihara Bey. Yoksa Negishi Hanım'ın aile evi de mi öyle?

KURİHARA: Hiç şüphesiz Yeniden Doğuş Topluluğu'yla bir bağlantısı var.

Dosya 1 Çıkmaz Koridor

Annenin garip tavırları ve aile evinin tuhaf kat planı

- Yayoi Negishi Hanım'ın aile evinde hiçbir kullanım amacı olmayan bir bir koridor vardı.

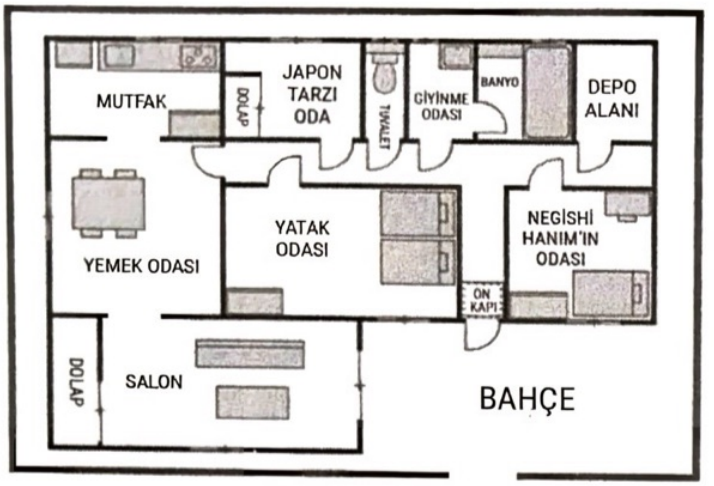
- Annesinin aşırı korumacı tuhaf hareketleri bir ipucu mu?

- Annesi tehlikeli olduğu için Negishi Hanım'ın anayola çıkmasını sert bir dille yasakladı.

- Buradan çıkarılan sonuç ne?

- Bu ev Negishi Hanım'ın doğduğu yıl Misaki Konutları adlı bir inşaat firması tarafından inşa edildi.
- Ebeveynleri ev planını Misaki Konutları çalışanlarıyla görüşerek hazırladı.
- Başta girişin güney tarafında olması planlandı.

- Ama inşaat sırasında şirket kamyonlarından biri Negishi ailesinin kapısının hemen önündeki yolda bir çocuğa çarparak ölümüne neden oldu.

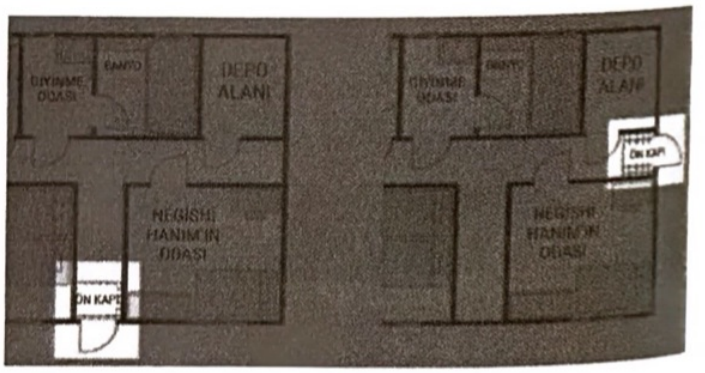

Bu şekilde bırakılırsa, aile evleri kapısının önünde ölümcül kaza meydana gelen o ev olacaktı. Hem uğursuz bir yer olacak hem de aile üyeleri ne zaman dışarı çıksalar o kazayı hatırlayacaklardı.

Negishi Hanım'ın annesi Misaki Konutları'na ne önerdi?

- Girişin yeri değiştirilecek.

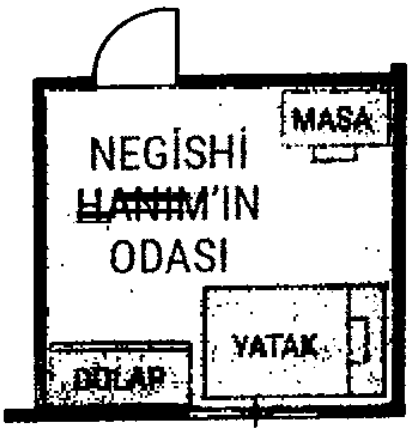
* Artık kaza yeri evin içinden görünmüyor.

Varılan bu sonuç iki gizemi çözdü.

- Çıkmaz koridorun aslında giriş olması planlanmıştı.
- Annesinin caddeye çıkma demesinin nedeni kızının benzer bir kaza geçirmesinden korkmasıydı.

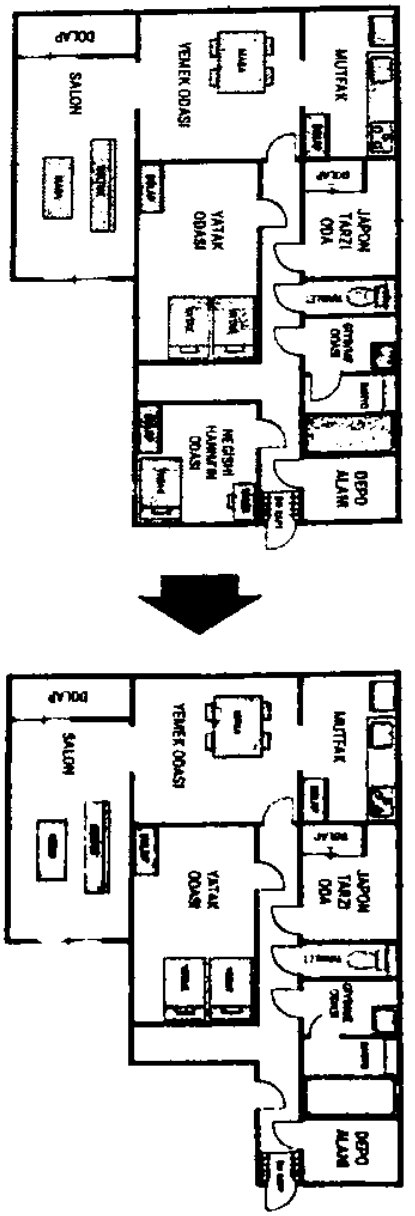
Ama tam da her şey çözüldü sanırken...

Değişikliklerin yapılmasından birkaç yıl sonra Negishi Hanım'ın annesinin Misaki Konutları'ndan kızının odasını plandan çıkararak evin küçültülmesini istediği ortaya çıktı.
Annesi inşaat çalışmaları başlamadan önce hayatını kaybettiği için nedeni bilinmiyor.

Negishi Hanım'ın annesi hayattayken inşaat şirketinden kızının odasını ev planından çıkarmalarını istemişti. Bu hikâyeyi ilk duyduğumda anlamsız olduğunu düşünmüştüm ama Yeniden Doğuş Topluluğu'nu öğrendikten sonra onun niyetini anlayabiliyordum.

Negishi Hanım'ın odasını çıkarırsanız evin şekli tıpkı Kutsal Ana'ya benziyordu. Annesinin istediği küçültme işleminin aslında evin sağ bacağının kesilmesi olduğu söylenilebilirdi.

YAZAR: O zaman bu, Negishi Hanım'ın annesinin de yasak bir ilişkiden çocuğu olduğu anlamına mı geliyor?

KURİHARA: Evet. O çocuğu kocasındanmış gibi büyüttü.

YAZAR: Ne? Bir dakika... Yoksa...

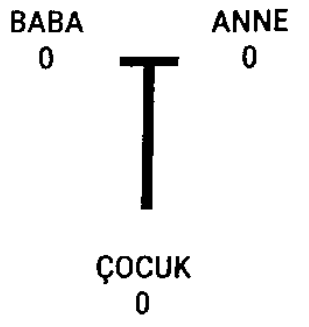
KURİHARA: Evet. Yayoi Negishi Hanım annesinin yasak ilişkisinden doğdu.

AŞIRI KORUMACI

KURİHARA: En çok takıldığım nokta evin önündeki anacadde meselesiydi.

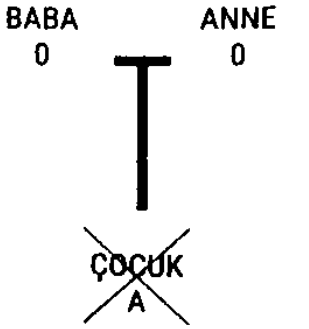
> Annem, "Ne olursa olsun anacaddeye çıkma. Dışarı çıktığında ara sokakları kullan," derdi. Evet, anacaddenin kaldırımlarının dar ve tehlikeli olduğu da söylenebilir ama kırsalda yaşadığımız için fazla araba yoktu. Annemin fazla endişelendiğini düşünüyordum.

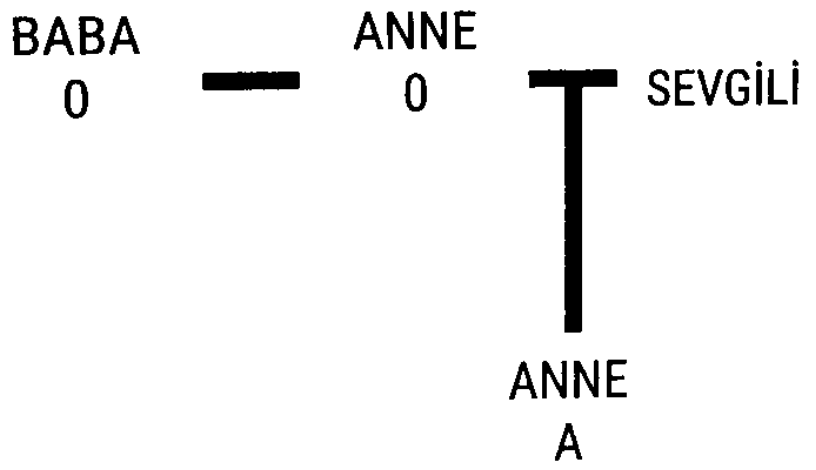
KURİHARA: Annesi Negishi Hanım'a karşı her zaman soğuk ve sertti. Ama kaza konusunda tuhaf derecede aşırı korumacıydı. Bu yüz seksen derece değişimin sebebi neydi? Sanırım annesinin korktuğu şey kızının kazada ciddi şekilde yaralanması ve kana ihtiyaç duymasıydı. Bu şekilde kan grubu ortaya çıkacaktı.

YAZAR: Ne demek istiyorsunuz?

KURİHARA: Aldatmalar çoğunlukla çocuğun kan grubuyla ortaya çıkar. Örneğin kan grupları 0 olan bir anne babadan A kan grubu bir çocuğun doğması mümkün değil.

KURİHARA: Bu, Negishi Hanım'ın annesinin A ya da AB kan grubuna sahip bir erkekle ilişkisi olduğu anlamına gelir. Eskiden her kadın doğum kliniğinde yeni doğan bebeklerin kan grubu test edilirdi. Bu yüzden çocuk doğar doğmaz yasak ilişkinin ortaya çıktığı ve çiftin boşandığı durumlar yaşanmış.

YAZAR: O zaman Negishi Hanım'ın annesi kan nakli sırasında kızının kan grubunun tespit edilmesinden ve geçmişteki ilişkisinin ortaya çıkmasından korkuyordu. Bir saniye durun. Eskiden her hastanede yeni doğan bebeklerin kan grubu kontrol ediliyordu demediniz mi? O sırada ortada çıkmamış mı?

KURİHARA: Muhtemelen Negishi Hanım'ın durumundan dolayı kan grubu testi yapılamadı.

> **NEGİSHİ:** Az önce de söylediğim gibi ben erken doğdum. Planlanan tarihten iki ay önce dünyaya gelmişim. Üstelik sezaryenle. Hem anne hem bebek için oldukça riskli bir doğum olmuş.

KURİHARA: Erken doğum bebeğin anne karnında gelişimini tamamlamadan doğmasıdır. Prematüre olarak da bilinir. Prematüre bebeklerin bedenleri küçük olduğundan doğal olarak kan miktarları da azdır. Bu nedenle kan testi yapılamamış olabilir.

Tabii Negishi Hanım'ın prematüre doğması bir tesadüf. Ama bu tesadüf annesi için büyük şans. Şimdi kronolojik sırayı gözden geçirelim.

Yasak ilişkiden hamile kaldı

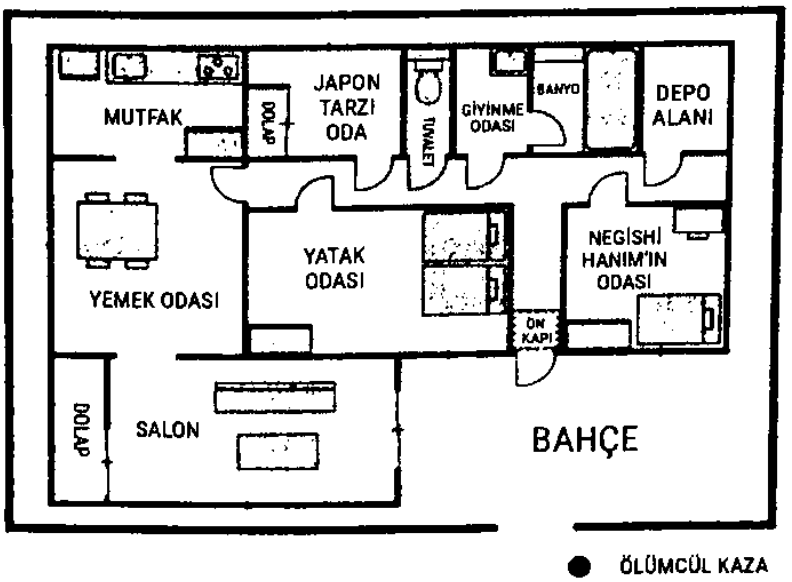
⬇

Gerçeği gizleyerek doğurmaya karar verdi

⬇

Yeniden Doğuş Topluluğu'na katıldı

KURİHARA: Negishi Hanım'ın annesi yasak ilişkisinden hamile kaldı. Bu gerçeği gizleyerek bebeği eşindenmiş gibi doğurmaya karar verdi. Ama bu sırrı tek başına taşımak onun için çok zor olmuştur. İşte böyle bir zamanda Yeniden Doğuş Topluluğu'nun varlığını öğrendi ve öğretilerinden çok etkilendi. Gizli Hıristiyan* gibi eşinden gizlice Kutsal Ana'ya inanarak günlerini geçirirken beklenmedik bir şey oldu. Ölümcül kaza.

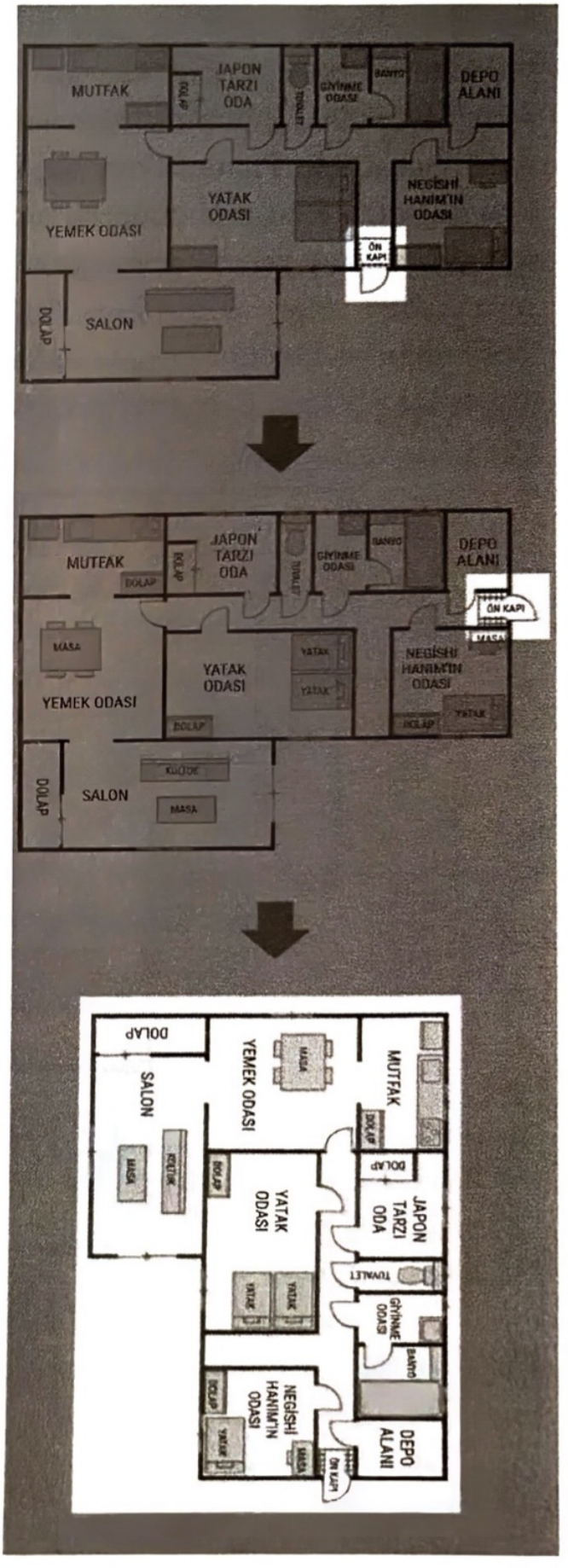

* Gizli Hıristiyanlar (Kakure Kirishitan): Edo döneminde (1603 - 1868) Hıristiyanlığın yasaklanmasıyla inançlarını gizlice sürdüren Japon Hıristiyanlar. *–çn*

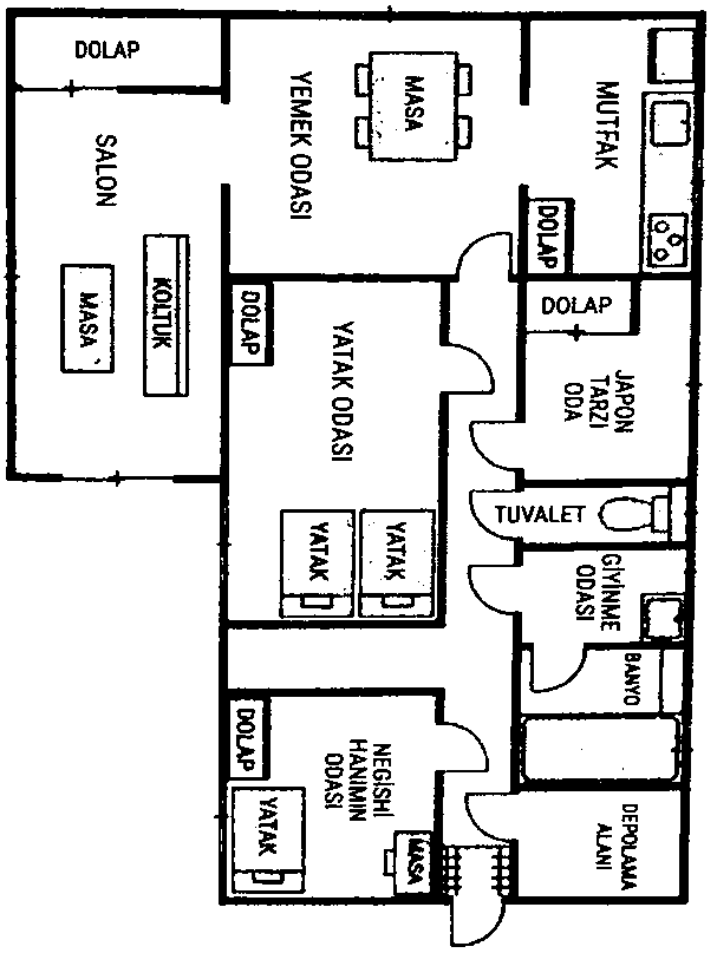
KURİHARA: Misaki Konutları'ndan bir işçi inşaat alanına çok yakın bir yerde, üstelik kapılarının hemen önünde bir çocuğa çarparak ölmesine neden oldu. Negishi Hanım'ın annesi o an bir şeyin farkına vardı.

Girişin yerini değiştirirse ev Yeniden Doğuş Merkezi'ne benzeyecekti. Ne şanslı bir tesadüf. Bu fikri eşiyle paylaştı.

> Negishi Hanım'ın babası şirkete çok öfkelenmiş.
>
> Ama bundan en çok sarsılan Negishi Hanım'ın annesi olmuş. O yüzden planda bir değişiklik talep etmiş.
>
> Evin inşasının yalnızca ön kapının yeri değiştirilirse devam edebileceğini söylemiş.

KURİHARA: Sonra ikinci bir şans daha yüzünü gösterdi. Kızları prematüre doğduğu için kan grubu testi yapılmadı. Ama bu şans başka bir sıkıntının doğmasına neden oldu. Negishi Hanım annesi için Pandora'nın Kutusu gibiydi. Kaza, hastalık, kan bağışı... Kan grubunun ne zaman keşfedileceğini... yani günahlarının ne zaman açığa çıkacağını bilmiyordu. Bu endişe onun dine olan bağlılığını hızlandırdı. Yeniden Doğuş Topluluğu'na kendini gitgide daha fazla kaptırdı. Sonra yavaş yavaş bir şey içini kemirmeye başladı.

KURİHARA: Bu ev Yeniden Doğuş Merkezi'ne yeterince benzemiyor. Böyle düşünmeye başlamış olmalı. Plan, Kutsal Ana'nın bedeninden çok uzaktı. Bu yüzden evi yenilemek için para biriktirmeye karar verdi.

NEGİSHİ: Annemin çekmecesinde bir zarf vardı, içinde de altmış sekiz adet on bin yenlik banknot. (...) Annem sağlıklı olduğu zamanlarda bir bento dükkânında yarı zamanlı çalışıyordu.

KURİHARA: Ama bir bento dükkânında ne kadar çalışırsa çalışsın en fazla birkaç yüz bin yen kazanabilirdi.

Yeniden Doğuş Topluluğu müritlerine milyonlarca, hatta bazen on milyonlarca yen değerinde son derece pahalı bir ürün satıyordu.

KURİHARA: Tarikat tadilat için en az birkaç milyon yen ücret talep ediyordu. Bunu karşılaması mümkün değildi. Negishi Hanım tadilatı Yeniden Topluluğu'na yaptırmaktan vazgeçti ve onun yerine Misaki Konutları'na gitti.

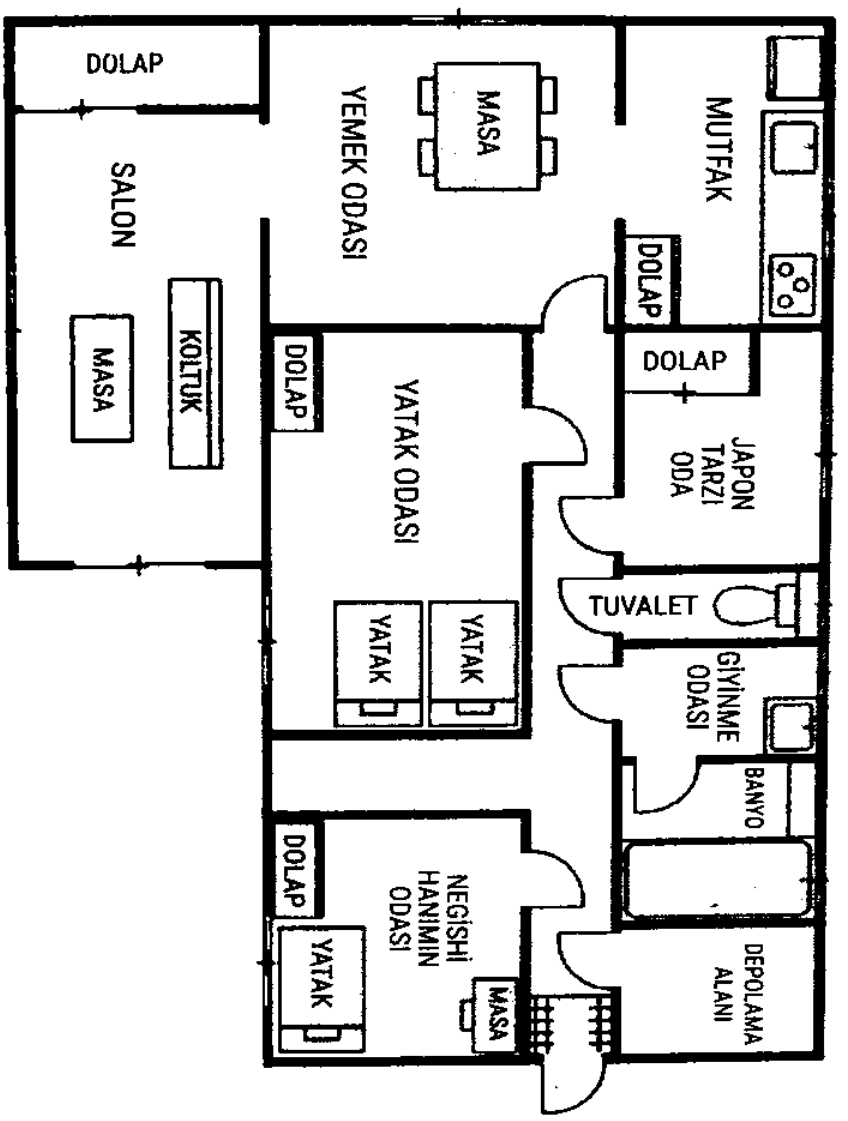
İKEDA: Aslında evin inşaatı tamamlandıktan yaklaşık beş yıl sonra anneniz tek başına şirketimize geldi. O sırada bana tuhaf bir soru sordu: "Sadece güneydoğudaki köşe odayı yıkabilir misiniz?"

KURİHARA: Geçmişte yaşanan kaza düşünüldüğünde, Negishi Hanım şirketin bir ihtimal tadilatı uygun bir fiyata üstleneceğine dair zayıf bir umudu vardı ama şirket böyle anlamsız bir tadilatı iyilik olsun diye ücretsiz yapmazdı. Yani zamansız bir şekilde hayatını kaybedene dek endişelerle boğuştu.

YAZAR: Bunu size sormak biraz yersiz olabilir ama sizce annesi Yaoi Negishi Hanım'ı seviyor muydu?

KURİHARA: Yeniden Doğuş Topluluğu'nun amacı yasak ilişkiden doğan çocukları kurtarmak. Bu yüzden annesinin Negishi

Hanım'a sevgi beslediğini düşünebiliriz. Ama odanın düzenine bakıldığında başka bir bakış açısının da mümkün olduğu bir gerçek.

KURİHARA: Normalde ideal olan çocuğun odasının "rahmin" olduğu yere konulması ama Negishi Hanım'ın odası nereden bakılırsa bakılsın rahmin olduğu yerde değil. Daha çok "bacağın" olduğu yerde. Annesinin yatağı rahme daha yakın. Belki de kızından çok kendini kurtarmak istiyordu. Tabii bu sadece bir tahmin.

ARA

KURİHARA: Negishi, Kasahara ve İruma ailelerine ait evlerin Yeniden Doğuş Topluluğu'yla nasıl bir bağlantısı olduğu anlaşılmıştır diye düşünüyorum.

YAZAR: İruma Bey'in ebeveynlerinden birinin de ilişkisi mi vardı?

KURİHARA: Muhtemelen Negishi Hanım'ın durumuyla aynı.

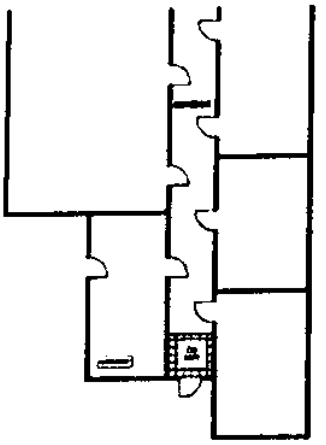
YAZAR: Yani... İruma Bey annesinin yasak ilişkisinden mi doğdu?

KURİHARA: Bence öyle ama İruma ailesinde sıradışı olan babanın da tadilat işine dahil olması. Yani babası eşinin yasak ilişkisini bilerek tarikata katıldı.

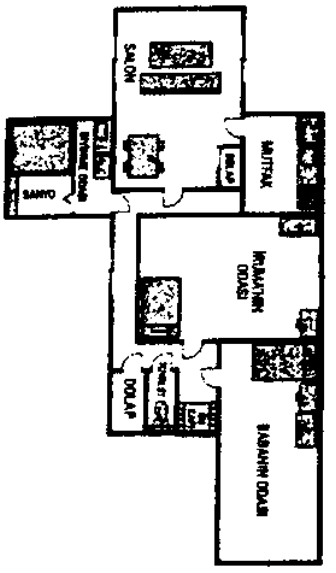
YAZAR: Ne kadar da... anlayışlı bir eş.

KURİHARA: Belki de her şey çocuğunun hatırı içindir ama rasgele bir varsayımda bulunacak olursam başka bir olasılık daha var.

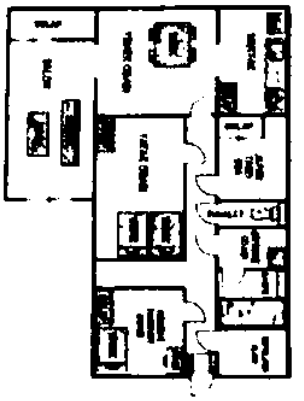
> Annesiyle babası evlendikleri yıl satın aldıklarında ev yeni inşa edilmişti ve bundan sekiz yıl sonra çocukları İruma Bey'in dünyaya gelmesiyle büyük bir tadilat yapılmıştı.

KASAHARA BEY'İN EVİ

İRUMALARIN EVİ

NEGİSHİLERİN EVİ

KURİHARA: İruma Bey annesiyle babası evlendikten sekiz yıl sonra doğmuş. Biraz geç, değil mi? Bu sadece bir olasılık ama belki de İruma Bey'in babası çocuk sahibi olamıyordu.

YAZAR: Kısır mıydı?

KURİHARA: Evet ama çift ne olursa olsun çocuk sahibi olmak istiyordu. Neyse... fazla ileri gitmeyelim. Konuyu burada bırakalım.

Kurihara Bey oturduğu yerde vücudunu esnetti.

KURİHARA: Bununla dosyaların ilk yarısı bitmiş oldu. İkinci yarısına başlamadan önce biraz ara verelim mi? Hadi çay demleyelim.

DOĞUM

Kahve fincanına sıcak su doldurdu. Hava farkına bile varmadan kararmıştı.

KURİHARA: Şimdiye kadar Yeniden Doğuş Topluluğu'nun nasıl bir tarikat olduğunu inceledik. Bundan sonra tarikatın neden kurulduğuna ve nasıl dağıldığına odaklanmak istiyorum. Şimdi, Yeniden Doğuş Topluluğu'ndan bahsederken liderleri Kutsal Ana'nın varlığını görmezden gelemeyiz. Onun neden lider olduğunu inceleyelim.

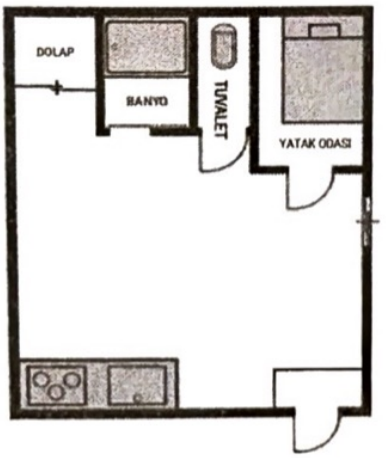
Kurihara Bey Dosya 10'un kitapçığını açtı.

Dosya 10 Kaçışı Olmayan Daire

Fuhuş tesisi Okito'da mahsur kalan anne ve çocuk

- Meşhur izakaya sahibi Akemi Nishiharu gençliğinde popüler bir gece kulübü hostesiydi.
- Bir gün evli bir erkek müşteri tarafından kandırılarak hamile kaldı → Bekâr bir anne olarak doğum yaptı.
- Geleceği düşünerek kendi dükkânını açtı ama işinde başarısız oldu ve borç birikti.
- Yirmi yedi yaşında iflas ettiğini bildirdi ve o zamanlar yedi yaşında olan oğlu Mitsuru Bey'le birlikte Okito'ya götürüldü.

Peki Okito ne?

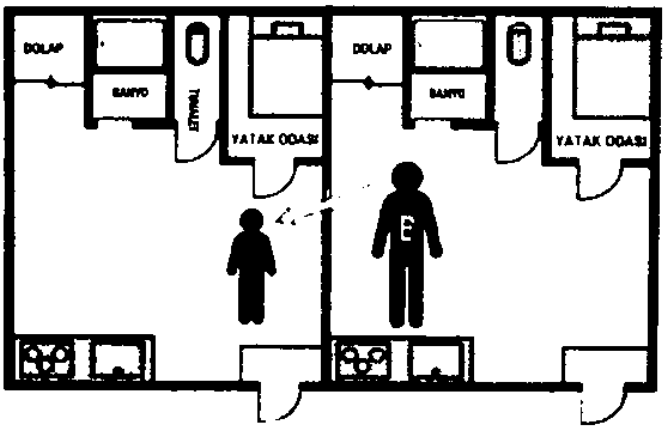
Burası eskiden suç örgütleri tarafından işletilen bir fuhuş tesisiydi. Kadınlar yenilenmiş bir apartmanda hayat kadını olarak yaşamaya ve dairelerinde müşterilere hizmet vermeye zorlanıyordu. Gelirin bir kısmı borçlarını ödemek için kullanılıyordu. Borç kapanana kadar dairelerinden dışarı çıkamıyorlardı.

Kaçmayı engellemek için bir önlem alındı.

Odalar arasında bir pencere vardı ve kadınların birbirlerini gözetleyebilecekleri bir sistem bulunuyordu.

- Akemi Hanım'ın yan dairesinde de aynı durumda Yaeko Hanım adında bir kadın vardı.
- Yaeko Hanım da borcunu ödemesi için on bir yaşındaki kızıyla Okito'ya hapsedilmişti.
- Komşusu Yaeko Hanım'ın sağ kolu yoktu.

Aslında Okito'dan ayrılmak yasaktı ama belirli bir şart yerine getirildiği takdirde dışarı çıkmaya izin veriliyordu.

Bu şart komşunun çocuğunu yanında götürmek ve kendi çocuğunu komşuyla bırakmaktı.

Akemi Hanım ve Yaeko Hanım sık sık bu sistemi kullandılar.

GÖZ KULAK OLAN

DIŞARI ÇIKAN

Bir gün bir trajedi yaşandı.

- Akemi Hanım'ın oğlu kasabaya gitmek istediğini söyleyince Yaeko Hanım onu götürmeyi teklif etti.
- Dışarı çıktıkları gün Mitsuru Bey trafik ışığını yanlış görüp yola fırladı ve az kalsın ona araba çarpacaktı.
- Yaeko Hanım'ın kendini siper etmesi sayesinde Mitsuru Bey kazayı hafif yaralarla atlattı ama Yaeko Hanım'ın sol bacağı ameliyatla kesilmek zorunda kaldı.

Sonra Yaeko Hanım'a ne oldu?

- Düzenli bir müşteri Yaeko Hanım'ın borcunu ödedi ve anne kızı Okito'dan çıkardı.

O müşteri kimdi?

- İnşaat şirketi Hikura Evleri'nin vârisi.
- Yaeko Hanım muhtemelen o adamla evlendi (evlenmeye zorlandı).

KURİHARA: Okito denen fuhuş tesisinde Akemi Nishiharu Hanım'ın komşusu Yaeko Hanım'ın sol kolu yoktu ve üstüne Akemi Hanım'ın oğlunu kurtarmak için sağ bacağını da kaybetti. Sol kolu ve sağ bacağı olmayan bir kadın... Dosyanın son kısmından Yaeko Hanım ve Kutsal Ana'nın aynı kişi olduğu açıkça anlaşılıyor.

> **AKEMİ:** O zamanlar Yaeko Hanım'ı sık sık ziyaret eden bir adam vardı. Adı Hikura'ydı. Bir inşaat şirketinin vârisiymiş. Bu adam Yaeko Hanım'a deli oluyordu. Onun bütün borcunu üstlendi. Bunu iyilik olsun diye yapmadı tabii. Anne kızı alıp götürdü. (...) Sırf başkanın oğlu diye şirketi devraldı. Şimdi de yönetim kurulu başkanı olmuş. Dünyanın sonu geldi.

KURİHARA: Akemi Hanım onun şimdi yönetim kurulu başkanı olduğunu söylemiş. Yani düzenli müşteri Masahiro Hikura Bey. Hikura Bey ve Kutsal Ana Yaeko Hanım burada karşılaştı.

Burada hatırlamanızı istediğim şey, Yeniden Doğuş Merkezi tapınağındaki Kutsal Ana'nın sözleri.

> Gördüğünüz gibi ben günahın çocuğu olarak dünyaya geldim. Günahkâr anne sol kolumu aldı ve günahın çocuğunu kurtarmak için sol bacağımı kaybettim. Geriye kalan bedenimle sizleri ve çocuklarınızı kurtarmak istiyorum. Hadi, yeniden doğuş zamanı. Tekrar ve tekrar.

KURİHARA: "Günahın çocuğunu kurtarmak için sol bacağımı kaybettim." Trafik kazasından bahsediyor olmalı. Gerçekten de kendini siper ederek Mitsuru Bey'i korudu ve sonuç olarak sağ bacağı kesildi. Ama Mitsuru Bey neden günahın çocuğu? Bu da dosyada açıklanıyor.

> Akemi Hanım on dokuz yaşındayken bir müşteriden hamile kalmış. Dediğine göre adam küçük bir şirkette yöneticiymiş ve sık sık onunla mutlu bir yuva kurmak istediğini bütün ciddiyetiyle dile getiriyormuş. Akemi Hanım da onun samimiyetine kapılmış ve gerçekten evleneceklerini düşünmüş.
>
> Ama hamile olduğunu söylediği gün bir daha kulübe gelmemiş. Bir süre sonra tuhaf bir söylenti duymuş. Adam yönetici değil, evli ve çocuklu bir ofis çalışanıymış.

KURİHARA: Akemi Hanım evli ve çocuklu bir ofis çalışanı tarafından kandırılıp hamile bırakılmış. Yani Mitsuru Bey yasak ilişki sonucu dünyaya gelmiş bir çocuk. Günahtan doğmuş. Günahın çocuğu.

> **AKEMİ:** Bir düşüneyim. Çocuklar etrafta değilken hayatlarımızdan bahsederdik. Karmaşık bir geçmişi varmış.

KURİHARA: Kutsal Ana Yaeko Hanım ve Akemi Hanım Okito'da birbirlerine hayatlarından bahsediyorlardı. Mitsuru Bey'in babasını da öyle öğrendi.

YAZAR: O zaman Kutsal Ana tapınakta rasgele spiritüel zırvalıklar söylemiyordu. Gerçeği söylüyordu.
KURİHARA: Evet. Yani demek oluyor ki...

> Ben günahın çocuğu olarak dünyaya geldim. Günahın annesi sol kolumu aldı ve günahın çocuğunu kurtarmak için sol bacağımı kaybettim.

KURİHARA: "Günahın çocuğu olarak dünyaya geldim" ve "günahın annesi sol kolumu aldı" derken de doğruyu söylüyordu. Peki tam olarak neden bahsediyordu?

> **AKEMİ:** Bebekken terk edilmiş. Sanırım bir kulübeye... Ormanda bir kulübeye terk edilmiş hâlde bulmuşlar. Yani şimdiye kadar ailesi sandığı kişiler üvey anne ve babasıymış. Bu çok yaygın bir hikâye. O kadar şok olmuş ki evden kaçmış. Üvey anne babasına hâlâ kızgın olduğunu söylemişti.

KURİHARA: Ormandaki kulübe... Bunu bir yerde görmüştüm.

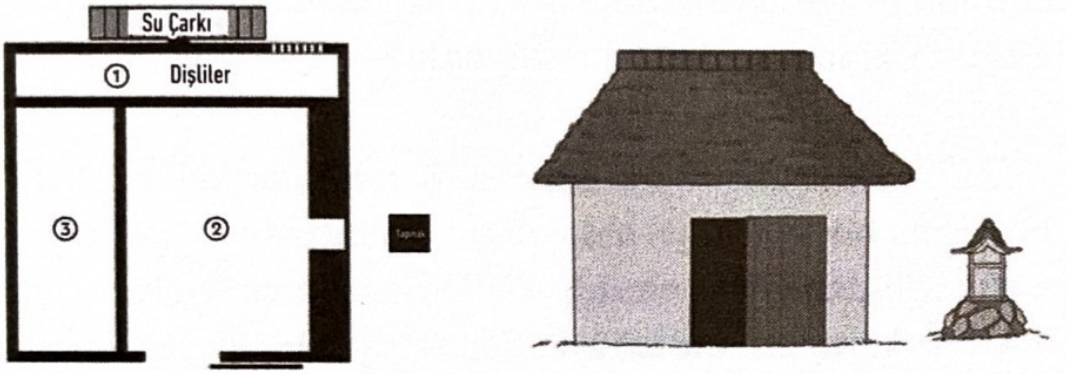
Kurihara Bey Dosya 3'ün kitapçığını eline aldı.

Dosya 3 Ormandaki Su Değirmeni

Tuhaf bir mekanizması olan su değirmeni

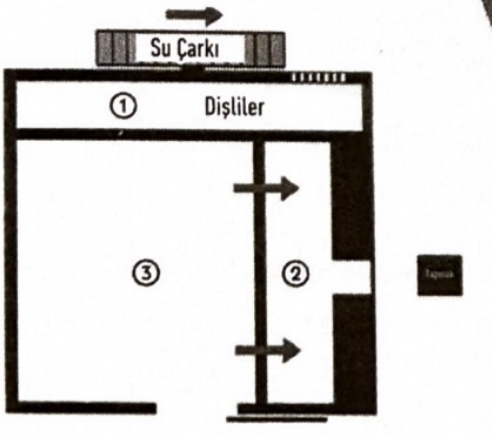
- 1938'de varlıklı bir ailenin kızı olan Uki Mizunashi amcasının evinde kaldığı sırada yakınlardaki ormanda yürüyüş yaparken bir su değirmeni buldu.

Su değirmeninin özellikleri

- Kulübenin yakınında bir tapınak ve içinde tek elinde meyve tutan taştan bir tanrıça heykeli vardı.
- Kulübenin üç odası vardı.
- 1. Dişlilerin olduğu oda 2. Kapısı olan oda 3. Açılmayan oda
- 2 numaralı odada bir oyuk vardı.

Uki bir mekanizma fark etti.

İç duvar su çarkının döndürüldüğü tarafa doğru hareket ediyordu. Bunun sonucunda 3 numaralı açılmayan odaya bir giriş oluşuyordu.

3 numaralı odada ne vardı?

Uki'nin dediğine göre akbalıkçıl cesedi.

Uki onu görür görmez kaçtı.

O gece Uki teyzesi ve amcasına su değirmeni hakkında soru sormayı düşündü ama...

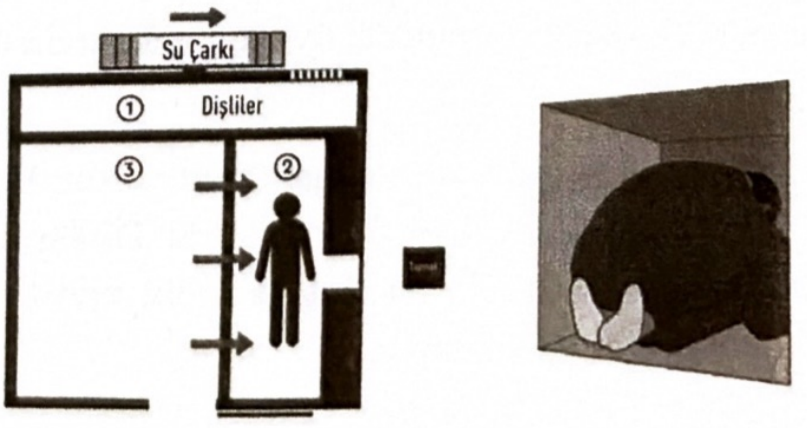
Teyzesi ve amcasının bebeklerinin durumu kötüydü.

"Görünüşe göre ameliyattan sonraki iyileşme süreci iyi gitmiyordu. Bebeğin kesilen sol kolu kökünden iltihaplanmıştı."

Bu yüzden soru sorma fırsatını bulamadı.

Uki daha sonra ne düşündü?

- Belki de kulübe bir günah çıkarma odasıydı.
- Günahkâr 2 numaralı odaya hapsediliyor ve su çarkı çevriliyordu.
- Günahkâr yaklaşan duvardan kaçmak için oyuğun içine kıvrılıyordu.
- Tapınak oyuğun hemen dışındaydı, yani günahkâr sanki tanrıçanın önünde eğiliyormuş gibi bir görüntü oluşuyordu.

KURİHARA: Varlıklı bir alenin kızı olan Uki Mizuki'nin ormanda bulduğu su değirmeni neydi? Dikkat etmemiz gereken yer şurası:

> Etrafa bakındığımda kulübenin solunda küçük, tapınağa benzer bir yapı gördüm ve oraya doğru yürüdüm.
>
> Sevimli, üçgen çatılı tapınak kısmen yeniydi. Ahşabı beyaz ve temizdi. İçine taştan bir heykel konulmuştu. Elinde yuvarlak bir meyve tutan tanrıça heykeliydi.

KURİHARA: Elinde yuvarlak bir meyve tutan tanrıça heykeli... Budizm hakkında bilgi sahibi olan biri hangi tanrıça olduğunu anlayacaktır. Kishimojin.

YAZAR: Kishimojin... Sanırım ismini duymuştum.

KURİHARA: Hindistan kökenli, çocukları koruduğuna inanılan bir tanrıça. Çoğu Kishimojin bir elinde kutsal meyve ve diğer elinde bebek tutarken tasvir edilir.

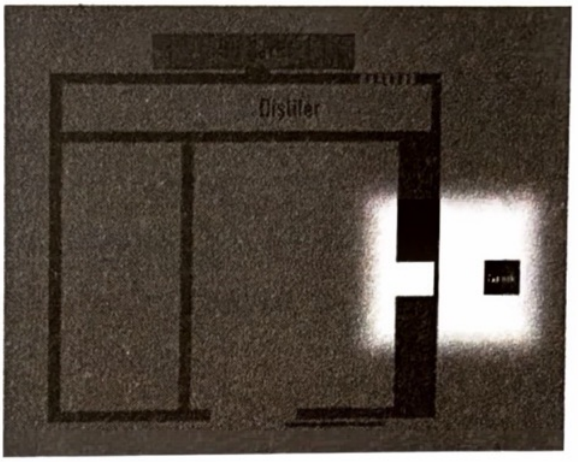
YAZAR: Çocukları koruyan bir tanrıça mı?

KURİHARA: Evet ama dikkatimi çeken Uki'nin sadece meyveden bahsetmesi. Muhtemelen o taş heykelin kucağında bebek yoktu.

YAZAR: Kishimojin'in kucağında bebek tutmaması nadir bir durum mu?

KURİHARA: Elbette bölgeye ve yapan kişiye göre farklı versiyonları var ama bir elinde kutsal meyveyi tutuyorsa bebek de olmalı. Peki, su değirmeninin yanındaki taş heykelde neden bebek yoktu? Su değirmeninin planına bakarak bunun nedenini anlayabiliriz. Taş heykel su değirmenindeki oyuğun yakınında duruyor.

> Delik desem de içinden dışarısı görünmüyordu. Bu yüzden oyuk diye ifade etmek daha doğru olurdu. Duvarın ortasına oyulmuş kare şeklindeki bu alan top gibi kıvrılırsam tam sığabileceğim büyüklükteydi.

KURİHARA: Bu oyuk bir bebeği yerleştirmek için yapılmış.

YAZAR: Bebeği yerleştirmek için mi?

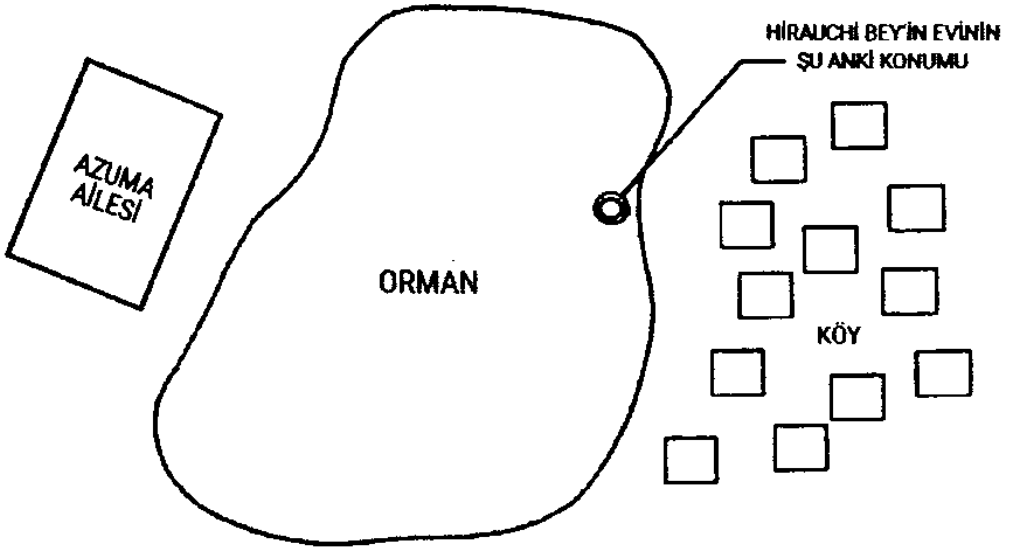
KURİHARA: Evet. Bu dosyayı okurken bu sonuca vardım.

Dosya 5'in kitapçığını işaret etti.

Dosya 5 Her Şeyin Yaşandığı Ev

Seksen yıldan uzun süre önce bulunan kadın cesedi

- Ofis çalışanı Kenji Hirauchi, Nagano'da bir ev satın aldı.
- O evin tarihini araştırıldığında korkunç bir gerçek ortaya çıktı.

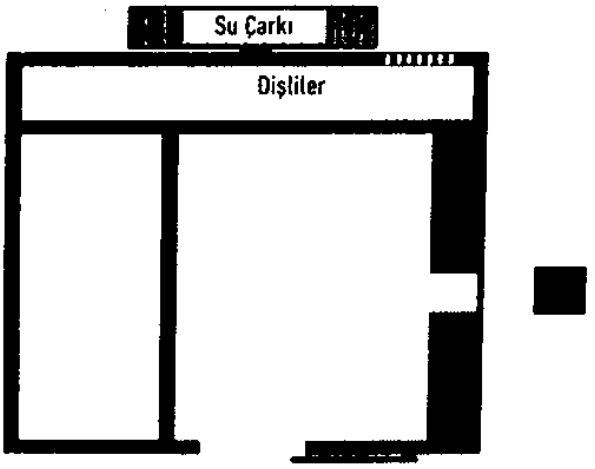

- Hirauchi Bey'in evinin şu anda bulunduğu yer eskiden ormanla kaplıydı.
- Ormanın batısında, bölgenin önde gelen ailesi Azumaların malikânesi vardı.

Azuma Malikânesi'nde ne oldu?

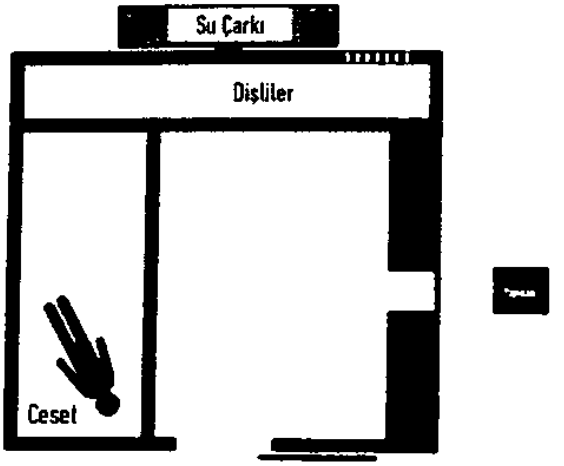
- Aile reisi Kiyochika'nın hizmetçi Okinu'yla bir ilişkisi vardı.
- Bu durum ortaya çıkınca Kiyochika'nın eşi öfkelendi ve Okinu'nun ölüm emrini verdi.
- Okinu malikâneden ayrıldı ve ormana kaçtı.

Okinu nereye gitti?

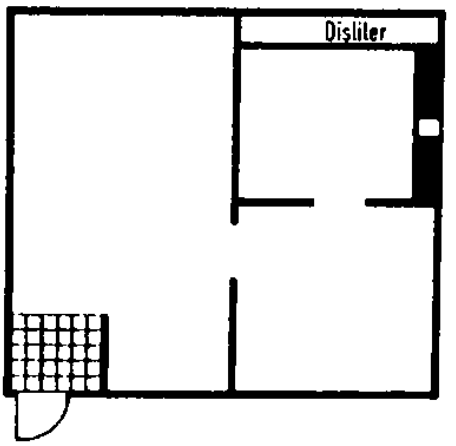

Yağmurdan ve rüzgârdan korunmak için ormanın içindeki bir su değirmenine sığındı.

- Ama yiyecek hiçbir şeyi olmayan Okinu kulübenin içinde açlıktan öldü.
- Uki Mizunashi'nin gördüğü akbalıkçıl cesedi Okinu'ya mı aitti?

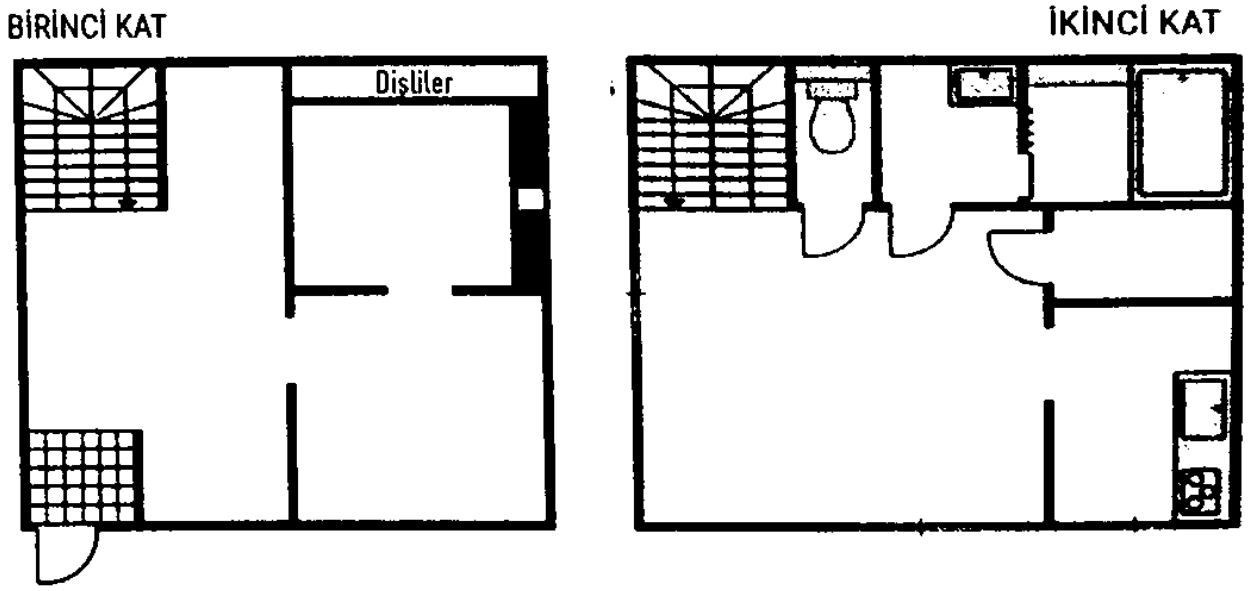

On yıllar sonra

- Birileri bir sebepten ötürü su değirmenine ekleme yaparak penceresiz bir depoya dönüştürdü.

Birkaç yıl sonra

- Depoya bir kat daha eklendi ve satılığa çıkarıldı.

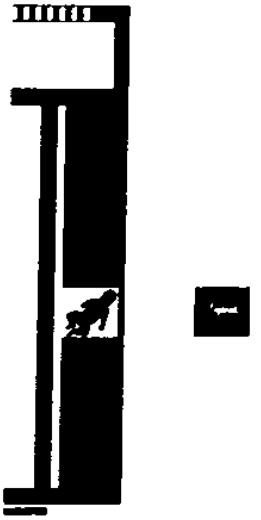
KURİHARA: Belki de Okinu Hanım, Kiyochika Azuma'nın çocuğuna hamileydi.

YAZAR: Ne?!

Şimdiye kadar bu düşünce aklıma gelmemişti ama imkânsız da değildi. Kiyochika Azuma Okinu'yu, Okinu da Kiyochika'yı seviyordu. Çocuklarının olması şaşırtıcı olmazdı.

KURİHARA: Okinu Hanım karnı büyüdüğünde malikâneden kaçtı. Kiyochika gidecek yeri olmayan Okinu Hanım için ormanın içinde bir doğum kulübesi yapmaya karar verdi. Muhtemelen kişisel marangozuna yaptırdı ama sıradan bir doğum kulübesi yeterli olmazdı tabii. Okinu Hanım'ın çocuğu Kiyochika'nın da çocuğuydu... yani Azuma ailesinin vârisi olma potansiyeli

taşıyordu. Eşi öğrenirse bebeği öldürürdü. Her ihtimale karşı doğum kulübesine bebek acil sığınma yeri ekledi.

YAZAR: Oyuk bunun içindi...

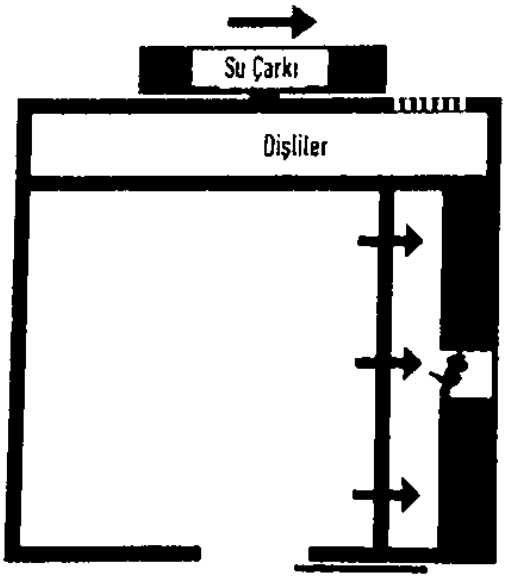
KURİHARA: Evet. Yakınlarına Kishimojin'in heykeli yerleştirilmiş. Heykelin bebek tutmamasının nedeni boştaki eliyle bebeği koruması içindi. Bu, Kiyochika'nın Okinu'yu ne kadar sevdiğini gösteriyor.

Sonunda Okinu doğum kulübesinde doğum yaptı. Asıl sorun burada başlıyordu. Uki su değirmenine gittiğinde bebek yoktu, sadece akbalıkçıl kuşu... yani Okinu'nun bedeni vardı. Bebek nereye gitmişti?

Uki'nin seyahatnamesinde ilginç bir ifade var.

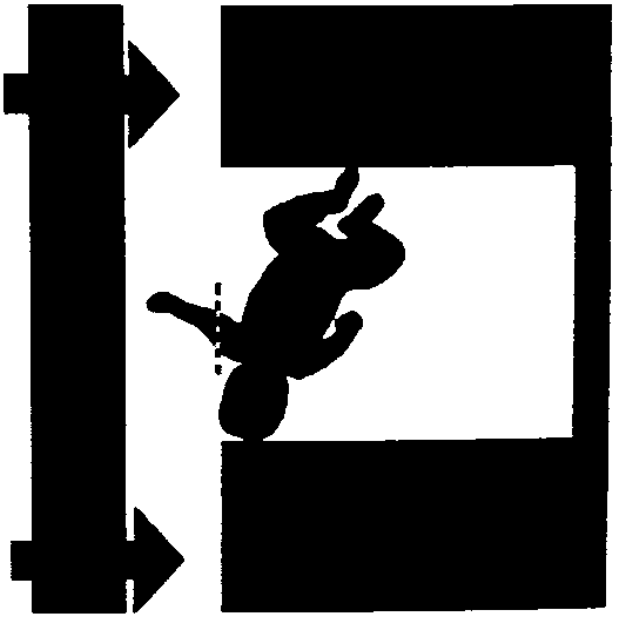
O akşam amcam ve yengemle birlikte akşam yemeği yedikten sonra onlara su değirmeni hakkında soru sormaya karar verdim. Onların mülkü değildi ama yakınlarda olduğu için bir şeyler bilebileceklerini düşündüm.

Ama ağzımı açtığım an arka odadaki bebek ağlamaya başladı ve amcamlar aniden yerlerinden kalktılar. Görünüşe göre ameliyattan sonraki iyileşme süreci iyi gitmiyordu. Bebeğin kesilen sol kolu kökünden iltihaplanmıştı.

Ondan sonraki birkaç gün ikisi de hastanedeki bakım işleriyle meşguldü. Tokyo'ya dönene kadar su değirmeni hakkında hiçbir şey soramadım.

KURİHARA: O zamanlar yirmi bir yaşında olan Uki'nin teyzesi ve amcası yaşını başını almış olmalı. Tarihsel olarak düşünürsek o yaşlardaki insanların bebek sahibi olması biraz garip. Belki de Okinu Hanım'ın çocuğunu onlar aldı.

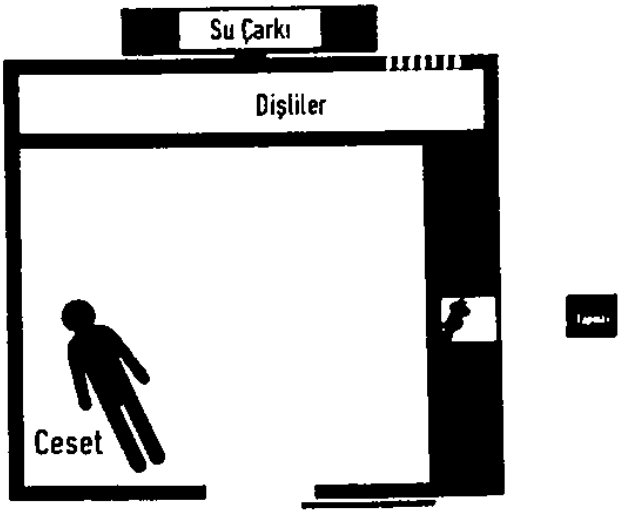

Su değirmeninde doğum yapan Okinu Hanım'ın doğum sonrası iyileşme dönemi iyi gitmiyordu ve ölümünün yaklaştığını anladı. En azından ölmeden önce bebeğini saklamak için son gücüyle su çarkını çevirerek duvarı hareket ettirdi ama o sırada bir şeyi fark etmedi.

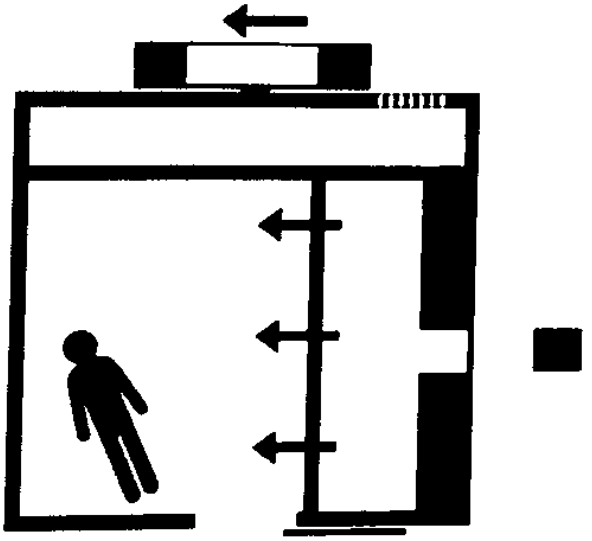
Bebek annesine uzanmıştı ve sol eli duvarla oyuk arasına sıkıştı.

TANRIÇA

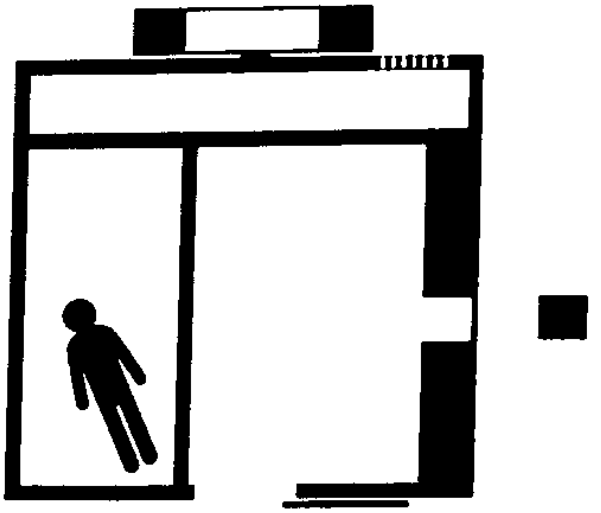
KURİHARA: Okinu Hanım öldükten sonra Uki'nin teyzesi ve amcası bebeği kurtardı.

KURİHARA: Bir gün ikisi ormana gitti. Tesadüfen bir su değirmenini buldular. Uki gibi onlar da mekanizmayı fark etti. Okinu Hanım'ın bedenini ve oyuktaki bebeği buldular. Bebeğin sol kolu uzun süre sıkışmaktan kangren olmuştu.

Ölüye saygılarından duvarı Okinu Hanım'ın bedeni dışarıdan görünmeyecek şekilde sola hareket ettirdiler ve bebeği yanlarında götürdüler. Kangren olan kol ameliyatla ampüte edildi. Böylece Okinu Hanım'ın çocuğunu onların evlatlık çocuğu oldu ve ona Yaeko adını verdiler.

Yaeko Hanım, Nagano'da varlıklı bir ailede büyümüş. Ama on sekiz yaşına geldiğinde ailesinden bir gerçeği öğrenmiş.

AKEMİ: Bebekken terk edilmiş. Sanırım bir kulübeye... Ormanda bir kulübeye terk edilmiş hâlde bulunmuş. Yani şimdiye kadar ailesi sandığı kişiler üvey anne ve babasıymış. Bu çok yaygın bir hikâye. O kadar şok olmuş ki evden kaçmış. Üvey anne babasına hâlâ kızgın olduğunu söylemişti.

KURİHARA: O gerçek muhtemelen az önce konuştuğumuz gizli doğumdu. Yaeko Hanım şok oldu ve evden kaçtı.

YAZAR: Kendisini büyüten kişilere neden kızgındı acaba?

KURİHARA: Kim bilir? Dışarıdan anlayamayacağımız bir aile meselesi olmalı.

YAZAR: Hımm...

AKEMİ: Evden ayrıldıktan sonra Tokyo'ya taşınıp iş aramış ama fiziksel engeli olduğu için zorlanmış. Zarf adresleme gibi yarı zamanlı işlerde çalışarak bir şekilde yemek masraflarını karşılayacak kadar para kazanmış.

Ama hayatında bir dönüm noktası yaşanmış.

Yaeko Hanım yirmi bir yaşındayken yarı zamanlı çalıştığı şirketin başkanına âşık olmuş ve adam ona evlenme teklif etmiş.

AKEMİ: Birden başkan eşi olmuş. Harika, değil mi? Hemen çocukları olmuş ve her şey yolunda gidiyormuş. En azından o öyle olduğunu düşünmüş. Hayat dediğimiz şey tuzaklarla dolu. Borsanın çökmesiyle şirket iflas etmiş. Eşi geride büyük bir borç bırakarak intihar etmiş. Geride kalan anne kız borcu ödeyemeyince ikisi Okito'ya getirilmiş.

KURİHARA: Evden ayrılan Yaeko Hanım evlendi, doğum yaptı, eşinin intiharından sonra yüklü bir borç altında kaldı ve Okito'ya hapsedildi.

AKEMİ: O zamanlar Yaeko Hanım'ı sık sık ziyaret eden bir adam vardı. Adı Hikura'ydı. Bir inşaat şirketinin vârisiymiş. Bu adam Yaeko Hanım'a deli oluyordu. Onun bütün borcunu üstlendi.

KURİHARA: Böylece Hikura Evleri'nin bir sonraki başkanı Masahiro Hikura'nın eşi oldu. Bunun onun için bir şans mı yoksa talihsizlik mi olduğunu bilmiyorum. Ama en azından hayat boyu statü ve para elde etti... ya da o öyle düşündü ama bununla bitmedi.

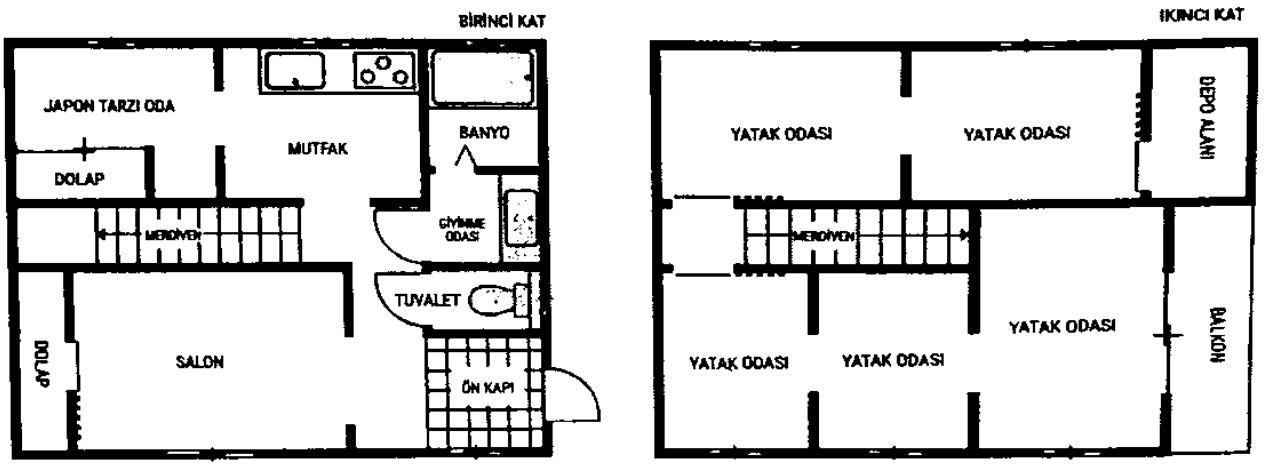
Kurihara Bey Dosya 2'nin kitapçığını açtı.

Dosya 2 Karanlığı Besleyen Ev

Hikura Evleri'nin Satışa Hazır Evleri

- 2020'de bir genç ailesini evlerinde öldürdü.
- Bu trajik olayın sebebinin evin planı olduğuna dair söylentiler çıktı.

Ev planındaki sorun neydi?

- Çok fazla oda
  * Normalde gerekli olan koridor gibi boş alanlar plandan çıkarıldığı için sıkışık ve yaşaması zor bir evdi.
- Çok az kapı
  * Kişisel alan yoktu ve mahremiyet sağlanamıyordu.
- Ev planından ötürü aile üyeleri sürekli birbirinin yoluna çıkıyordu.
  * Bu durum aile arasında anlaşmazlıklara dönüşmüş olabilir.

Bu küçük nedenler birikti...

Gencin kalbindeki karanlığı mı besledi?

Hikura Evleri ne yaptı?

- Ev planlarının ortaya çıkmaması için medya üzerinde etkisini artırdı.

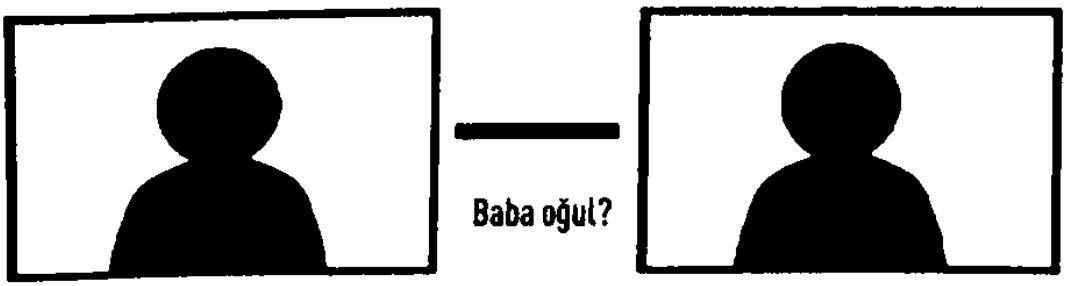
Neden bu kadar ileri gitti?

- Hikura Evleri geçmişte Başkan Hikura Masahiro Bey hakkında asılsız söylentilerin medyaya yayılmasıyla güven kaybetti ve hisselerinde ani düşüş yaşadı.
- Bu olay onları rakip şirket Misaki Konutları'nın gerisinde bıraktı ve Hikura Evleri on yıldan uzun bir süre gücünü geri kazanamadı.

Hikura Evleri bu deneyimden ne öğrendi?

- Eksiksiz medya stratejisi
- Evlerin kalitesizliğine dair kötü yorumları gizlemek için medyanın gücünü kullanmak

Günümüzde Hikura Evleri'ni kim yönetiyor?

Başkan Akinaga Hikura

Yönetim Kurulu Başkanı Masahiko Hikura

İİMURA: Sanırım... benim daha çırak olduğum zamanlardı. 1980'lerin sonu. Hikura'nın yönetim kurulu başkanı hakkında ortalıkta dolaşan bazı karanlık dedikodular vardı. Gençliğinde küçük bir kızı istismar ettiğine dair bir söylenti. Sonuç olarak bunun asılsız olduğu ortaya çıktı ama televizyon ve dergiler bunu ilginç bulup haber yapınca halk arasında da konuşulmaya başladı. Günümüz tabiriyle linç edildi. İtibar denen şey korkunç bir şey. Hikura'nın hisseleri ani bir düşüş yaşadı. Bu konuda söyleyebileceğim tek şey yazık oldu. Sonra Chubu bölgesindeki rakibi Misaki Konutları krizi fırsat bilip piyasadaki boşluğu doldurarak kendi pazarını büyüttü. Hikura'nın toparlanması on yıldan fazla sürdü. Sanırım bu acı deneyimle şunu öğrendiler. "Medyanın karşısında gerçekler güçsüzdür."

KURİHARA: 1980'lerin sonlarında asılsız söylentiler yüzünden Hikura Evleri hem halkın güvenini hem hisselerini kaybetti. İşleri kötüleşmeye başladı. Başkan Masahiko Hikura Bey bu durumun üstesinden gelmek zorundaydı. İşte o zaman yönünü dine çevirdi.

O dönem Japonya'da eşi benzeri görülmemiş bir spiritüel akım patlaması yaşanıyor ve tarikatlar büyük ilgi görüyordu. Şimdi hayal etmesi çok zor ama o zamanlar Aum Shinrikyo'nun lideri Shoko Asahara televizyon programlarına çıkıyor, ünlü gibi muamele görüyordu. 1995'te Tokyo'da gerçekleştirdikleri terör saldırısı sonrası tepkiler artsa da o zamana kadar tarikatlar yenilikçi gençler arasında popülerdi ve biraz şaibeli ama havalı bir şey olarak görülüyordu.

Hikura Bey imajını düzeltmek ve müşteri kazanmak amacıyla gizli bir tarikat kurdu.

YAZAR: Ne?! Yeniden Doğuş Topluluğu'nu Hikura Bey mi kurdu?

KURİHARA: Böyle düşününce her şey yerine oturuyor.

Bir süre sonra sahneye biri çıktı. Bu, tarikat lideri Hikari Midou değildi. Adam kırklı yaşlarının ortasındaydı ve üzerine bir takım elbise giymişti.

Kaş çatmaktan alnında oluşmuş derin kırışıklıklar, çökmüş gözler ve dikkat çeken karga burun. Adamın yüzünü bir yerden hatırlıyordum. Chubu bölgesinin önde gelen inşaat firmalarından Hikura Evleri'nin başkanı Masahiro Hikura Bey'di.

Önceden Hikura Evleri'nin başkanının Yeniden Doğuş Topluluğu tarikatıyla bir bağlantısı olduğunu ve finansal olarak desteklediği söylentileri kulağıma gelmişti.

KURİHARA: Bu metnin sizi kandırmasına izin vermeyin. Sadece finansal destek sağlayan birinin sahneye çıkıp mürtilere vaaz vermesine izin vermezler. Bu, tarikatın itibarını zadeler. Peki, Hikura Bey nasıl böyle pervasız davranabildi? Çünkü tarikatı kendisi kurdu.

YAZAR: Anlıyorum...

KURİHARA: Hikura Bey tarikatı kurarken eşini... yani Yaeko Hanım'ı lider olarak kullanmaya karar verdi. Muhtemelen Japonların eski çağlarda engelli insanlara tanrı diye tapmasından esinlendi.

YAZAR: Makalede de bundan bahsediyordu ama gerçekten doğru mu?

KURİHARA: Evet. Japonya genelinde tek gözlü, tek kollu veya tek bacaklı tanrılara tapıldığına dair tarihi kayıtlar var. Peki neden? Birçok halkbilimci bunun engelli doğan çocuklara kutsal bir rol biçimesinden kaynaklandığı kanaatinde.

YAZAR: Demek öyle...

KURİHARA: Mesela cücelik hastalığı olan kişilerin evlerine refah getirdiği inanışından yola çıkılarak iyi şans getirmesi için yapılan Fukusuke bebekleri de buna bir örnek. İnsanlar sıradışı bedenleri olan kişilere gizemli güçler atfemiş gibi. Bu açıdan Yaeko Hanım "tanrı" rolüne çok uygundu.

> Söylentilere göre Kutsal Ana elli yaşından büyüktü ama kırışıksız yüzü, uzun ve parlak siyah saçları, sıkı ve pürüzsüz cildiyle en az on yaş daha genç görünüyordu.
>
> Kalçasından itibaren olmayan sağ bacağı yerine uzun, ince sol bacağıyla vücudunu destekliyor ve sade bir sandalyede kıpırdamadan oturuyordu. Üzerinde sadece beyaz ipek bir kumaş vardı. Neredeyse yarı çıplaktı. "İlahi" demek doğru olur mu bilmiyorum ama insanın bakışlarını alamadığı tuhaf bir güzelliği vardı.

KURİHARA: Hikura Bey Yaeko Hanım'ın bedeninden ve hayat hikâyesinden Yeniden Doğuş Topluluğu konseptini oluşturdu. Yasak ilişkilerden doğan çocukları tarikat liderinin rahiminde uyutarak kurtaran bir tarikat... Hikura Bey işinsanından çok bir yazar ya da sanatçı olmaya daha uygun biri.

YAZAR: Tarikat lideri rolü oynamak zorunda kalan Yaeko Hanım nasıl hissediyordu acaba?

KURİHARA: Bilmiyorum ama ne hissediyor olursa olsun borçlarının ödenmesi karşılığında oraya getirildiği için bir söz hakkı olduğunu sanmıyorum. Yaeko Hanım'ın tapınakta oturup kendisi için hazırlanan replikleri söylemekten başka çaresi yoktu.

> Gördüğünüz gibi ben günahın çocuğu olarak dünyaya geldim. Günahkâr anne sol kolumu aldı ve günahın çocuğunu kurtarmak için sol bacağımı kaybettim. Geriye kalan bedenimle sizleri ve çocuklarınızı kurtarmak istiyorum. Hadi, yeniden doğuş zamanı. Tekrar ve tekrar.

KURİHARA: Bahsettiği günahkâr anne Okinu Hanım olmalı. Okinu Hanım bir hizmetçiydi ve evli olan Kiyochika Azuma'yla bir ilişkisi vardı. Bunun sonucunda Kutsal Ana Yaeko Hanım doğdu ve gerçekten de annesinin dikkatsizliği sağ kolunu aldı.

> Yeniden Doğuş Topluluğu'nun 1999'da dağıldığı ve Yeniden Doğuş Merkezi'nin de ertesi yıl yıkıldığını eklemeliyim.

KURİHARA: Tarikat bir süre destek topladı ama uzun sürmedi. Bunun birkaç nedeni var. Aum Shinrikyo'nun gerçekleştirdiği terör saldırısı tarikatlara yönelik eleştirileri artırdı. Kasahara Bey başta olmak üzere, kurtuluşu bulamayan müritler sahtekârlık suçlamaları yöneltmeye başladı. 90'ların sonunda Japonya'nın ekonomisi geriledi ve tadilat masraflarını karşılayabilecek zenginler azalmaya başladı. Ama bence en büyük etken Yeniden Doğuş Merkezi'nin Hikura Evleri için gereksiz hâle gelmesiydi.

YAZAR: Neden?

KURİHARA: Dosya 2'ye bakın.

> **İİMURA:** İtibar denen şey korkunç bir şey. (...) Sonra Chubu bölgesindeki rakibi Misaki Konutları krizi fırsat bilip piyasadaki boşluğu doldurarak kendi pazarını büyüttü. Hikura'nın toparlanması on yıldan fazla sürdü.

KURİHARA: Hikura'nın toparlanması on yıldan fazla sürdü. Yani yeniden toparlanabilmiş. Hikura Evleri nasıl yeniden canlandı? Bunun nedeni Dosya 2'de yazıyor.

30 Ocak 1990 Sabah Gazetesi

Dün, 29 Ocak günü saat 16:00 sularında Toyama Vilayeti'nin Takaoka şehrinde ölümle sonuçlanan bir kaza meydana geldi. Kazanın kurbanı, Takaoka'da yaşayan ilkokul öğrencisi Yunosuke Kasuga'ydı (8). Küçük çocuk anacadde boyunca yürüdüğü sırada, bir inşaat alanında geri geri çıkmakta olan kamyonun altında kaldı. İnşaat malzemesi yüklü kamyonun sürücüsünün ifadesinde, "Görüş açısı zayıftı, çocuğu fark etmedim," dediği bildirildi. Sürücünün Misaki Konutları çalışanı olduğu ve açıklamalara...

KURİHARA: Bir çalışan, müşterisinin mülkünün önünde bir çocuğa çarparak ölümüne neden oldu. Korkunç bir olay. Muhtemelen bu sayede Misaki Konutları'nın itibarı sarsıldı. Chubu bölgesinde Misaki Konutları, Hikura Evleri'nin en büyük rakibi.

YAZAR: Rakibinin uğradığı talihsizlik düşünülünce Hikura Evleri bir kez daha pazar payını arttırdı.

KURİHARA: O zamana kadar söylentiler çoktan etkisini kaybetmişti. Üstelik Hikura Evleri geçmiş deneyimlerinden yola çıkarak ustaca bir medya stratejisi geliştirmişti. Tekrar sektörün iplerini ellerine almaları an meselesiydi.

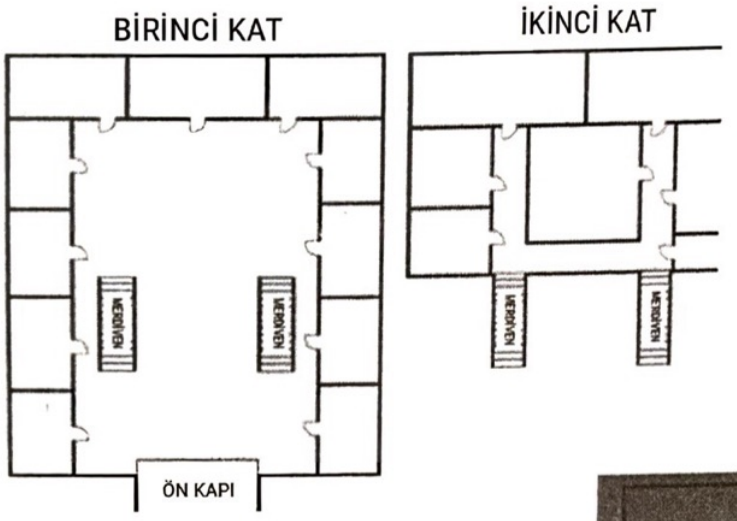
İnşaat işleri düzeldikçe Yeniden Doğuş Topluluğu'nun değeri şirket için gitgide azaldı ve sonunda dağıldı. Peki tarikat dağıldıktan sonra Kutsal Ana'ya ne oldu?

Kurihara Bey Dosya 4'ün kitapçığını eline aldı.

Dosya 4 Fare Kapanı Ev

Büyükanne neden merdivenden düştü?

- Shiori Hayasaka Hanım çocukken Mitsuko adında bir arkadaşında kalmaya gitti.
- Mitsuko Hikura Evleri'nin başkanının kızıydı.

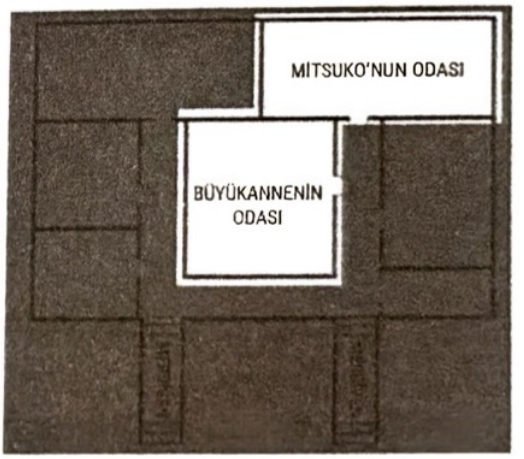
Ev, Mitsuko'nun büyükannesiyle birlikte yaşaması için babasının inşa ettirdiği bir malikâneydi.

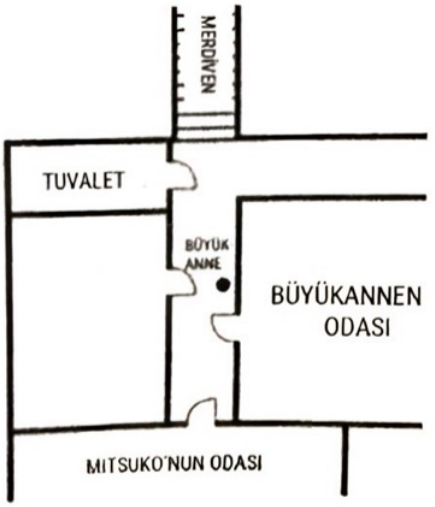
Mitsuko'nun odasında büyük bir kitaplık vardı.

Mitsuko tuvaletteyken Hayasaka Hanım gizlice kitaplığın içine baktı.

Orada ortak ilgi alanları olan manga serisi yoktu ve Hayasaka Hanım bunu garip buldu.

O gece Mitsuko uyuduktan sonra kalkıp kitaplığa tekrar baktı ama kilitliydi.

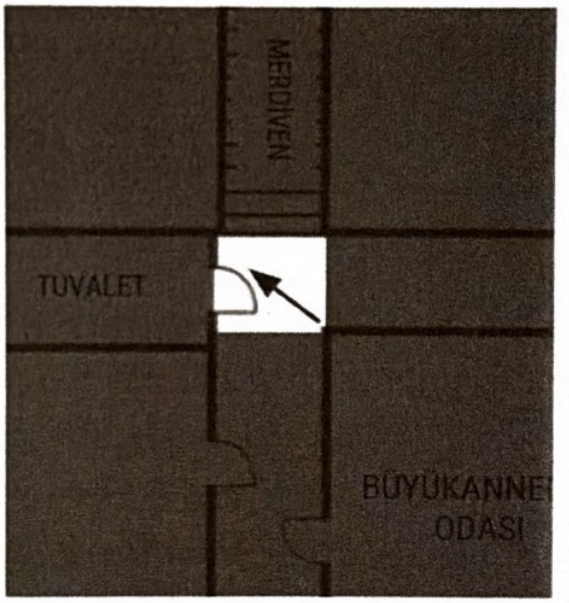
Ertesi sabah Hayasaka Hanım tuvalete giderken koridorda büyükanneyle karşılaştı.

Bacakları rahatsız olduğu için sağındaki duvara tutunmuş, sendeleye sendeleye yürüyordu.

Hayasaka Hanım omzunu uzattı ama büyükanne onu reddetti ve Mitsuko tuvalete önden gitti.

Hayasaka Hanım ellerini yıkarken büyükanne merdivenden düştü.

Hayasaka Hanım'ın çıkarımları

Merdivenin hemen önünde tutunacak hiçbir şeyin olmadığı bir alan vardı.

Büyükanne burada dengesini kaybedip merdivenden düştü.

Neden?

Mitsuko gece büyükannesinin bastonunu kitaplığına sakladı.

Sonuç

- Başkan bu evi aile şirketinde büyük bir gücü elinde tutan ve kendisine bir engel olarak gördüğü büyükanneyi öldürmek için inşa etti.
- Merdivenin ödündeki tehlikeli alan kasıtlı olarak tasarlandı.
- Ama büyükanne baston kullandığı için tuzağa düşmedi.

Ta ki Mitsuko tuzağı tetikleyene kadar

- Muhtemelen babasının, yani şirketin başkanın kışkırtmasıyla bastonu sakladı.
  * Başkan kızını suç işlemek için mi kullandı?
- Mitsuko, Hayasaka Hanım'ı mazereti olsun diye gece kalmaya çağırdı.

BÜYÜKANNE

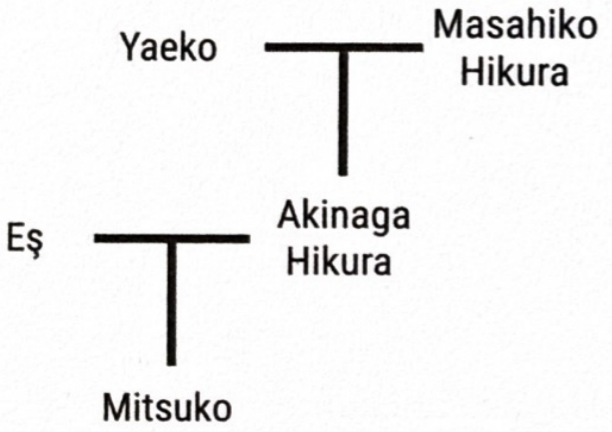
KURİHARA: Shiori Hayasaka Hanım'ın yaşından hesaplarsak bu olay 2001'de gerçekleşmiş olmalı. Tarikat dağıldıktan iki yıl sonra.

> **HAYASAKA:** Kapıyı açınca burnuma tatlı bir koku geldi. Muhtemelen tütsü yanıyordu. Oda mobilyalar ve resimlerle dekore edilmişti. Büyükannesi sandalyede kitap okuyordu. "Büyükanne" lafının yakışmayacağı kadar genç ve güzel bir kadındı. Bacaklarını tamamen gizleyen uzun bir etek ve çiçek desenli bir hırka giymişti. Ellerinde beyaz eldivenler vardı.

KURİHARA: Hayasaka Hanım'ın Mitsuko'nun evinde karşılaştığı o zarif büyükanne. Bacaklarını gizleyecek kadar uzun bir etek giyiyordu ve ellerinde beyaz eldivenler vardı. Açıkça kollarını saklıyordu. Peki neden? Protez kol ve bacak takıyor olabilir miydi?

YAZAR: Mitsuko'nun büyükannesi Kutsal Ana Yaeko Hanım mıydı?

KURİHARA: Masahiko Hikura Bey ve Yaeko Hanım'ın Akinaga Bey adında bir çocukları oldu. Akinaga Bey şu anda Hikura Evleri'nin başkanı. Onun kızı da Mitsuko. Yani Yaeko Hanım onun büyükannesi. Hepsi birbiriyle bağlantılı. Asıl soru Yaeko Hanım Hikura ailesi için ne ifade ediyordu?

Başkan
Akinaga Hikura

Yönetim Kurulu Başkanı
Masahiko Hikura

KURİHARA: Ev planından da anlaşılıyor ama Yaeko Hanım'ın odası dışarıyı görmüyor. Yani penceresi yok. Aum Shinrikyo saldırısının üzerinden sadece birkaç yıl geçmişti ve tarikatlar sert eleştirilerin hedefiydi. Ailede eski tarikat liderinin olması Hikura ailesinin kamuoyundaki imajını kötü etkilerdi. Yine de onu göz ardı edemezlerdi. Bu süslü hapishanede onunla ilgilenirken toplumdan gizlediler. Bu odanın yapısı Yaeko Hanım'ın aile içindeki durumunu gözler önüne seriyor.

YAZAR: Ne kadar bencilce...

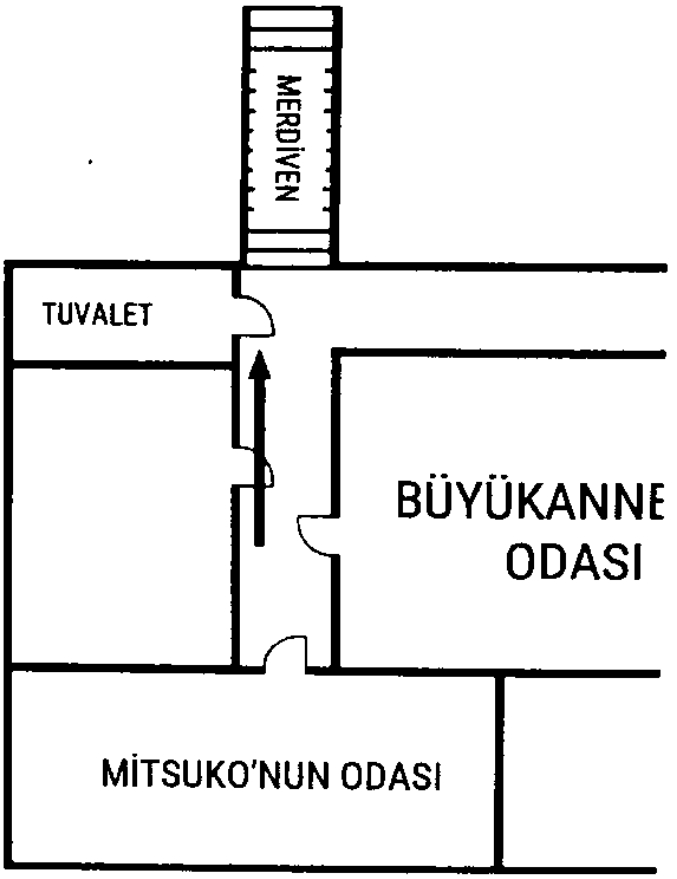
KURİHARA: Yaeko Hanım böyle bir durumda bile huzurlu bir hayat yaşamaya çalıştı. Ama ailesi buna bile izin vermedi. Yaeko Hanım'ın düşerek ölmesiyle ilgili Hayasaka Hanım şöyle bir çıkarımda bulunuyor.

> Mitsuko gece büyükannesinin odasına girdi, bastonunu aldı ve dolaba sakladı. Ertesi sabah tuvalet ihtiyacı için uyanan büyükannesi tuvalete gitmek için bastonunu aradı ama bulamadı.
>
> Peki o zaman ne yaptı? Tuvalet odasına yakın olduğu için bastonu olmadan da gidebileceğini düşündü.
>
> Normalde baston kullandığı için o boşluğun tehlikeli olduğunu bilmiyordu.
>
> Bu kadar kısa bir mesafenin sorun olmayacağını düşündü.

KURİHARA: Bu oldukça iyi bir çıkarım ama küçük bir hata var. Mitsuko'nun kitaplığa sakladığı baston değil, protez bacaktı.

YAZAR: Ah... Doğru...

KURİHARA: Bir sabah Yaeko Hanım sıkıştığı için uyandı. Tuvalete gitmek için protez kol ve bacağını takacaktı ama nedense protez bacağını bulamadı. Mecburen tek bacakla tuvalete gitmeye karar verdi.

KURİHARA: Sol duvardan destek alsaydı o tehlikeli boşluktan kaçınabilirdi ama Yaeko Hanım mecburen sağdan yürüdü. Başka seçeneği yoktu. Çünkü sol kolu protezdi. Protez koluyla vücudunu desteklemek güvenilir olmazdı. Gerisini biliyoruz zaten.

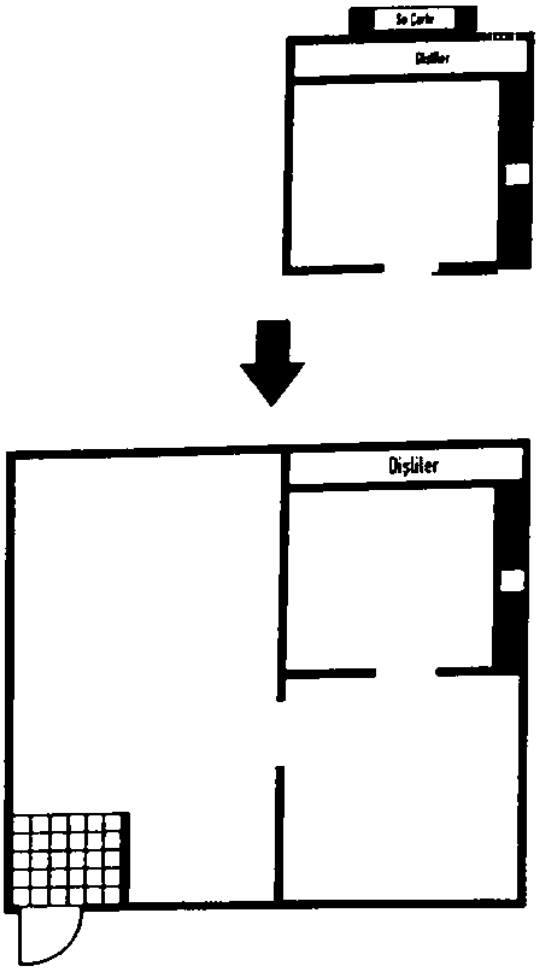
YAZAR: Yani gerçekten Akinaga Bey, kızı Mitsuko'yu Yaeko Hanım'ı öldürmesi için kışkırttı mı?

KURİHARA: İnanmak istemiyorum ama evet. Aile şirketlerinde insanların içindeki karanlığın ortaya çıkması kolaydır.

VARSAYIM

KURİHARA: Sanırım bununla birlikte çoğu şey açıklığa kavuştu. Başka bir sorunuz var mı?

YAZAR: Hirauchi Bey'in eviyle ilgili bir şey var...

YAZAR: Haklısınız, burası açıkça su değirmenine ekleme yapılarak inşa edilmiş. Ama bunu kim ve neden yapmış olabilir?

KURİHARA: Muhtemelen tarikat burayı Kutsal Ana'nın doğum yeri gibi turistik bir mekâna çevirmeye çalıştı. Tek başına su değirmeni çok küçüktü. Bence ekleme yaparak yapıyı daha fazla kişinin girebileceği şekilde büyüttüler.

KADIN: Yaklaşık yirmi yıl önce büyük bir inşaat yapıldı. O ev iki katlı, değil mi? Ben taşındığım zaman tek katlıydı. Bitirdiklerinde, "Vay, ek kat yapmışlar," diye düşündüğümü hatırlıyorum.

KURİHARA: Ama muhtemelen kullanıma açılmadan önce topluluk dağıldı. Artık bir işe yaramadığı için de Hikura Evleri burayı tuvalet, mutfak ve banyo ekleyerek ev olarak satışa çıkardı. İş konusunda çok kurnazlar.

Sonra akşam yemeği yedik ve Kurihara Bey'in dairesinden ayrıldım. Hava çoktan kararmıştı.

İstasyona doğru yürürken Kurihara Bey'in çıkarımlarını zihnimde toparladım. Sadece dosyaları okuyarak bu kadar tutarlı bir hikâye oluşturabilen zekâsına hayran kalmıştım.

Ama...

Nedense beni hâlâ rahatsız eden bir şey vardı.

Kurihara Bey'in çıkarımlarının yanlış olduğunu düşünmüyordum. Ama bir şeyi gözden kaçırdığını hissediyordum. Çok önemli bir şeyi...

Bu sırada istasyon görüş açıma girdi. Turnikelerin yakınlarındaki bir kafeye girdim ve dosyaları tekrar okumaya karar verdim. O sırada bir dosyada daha önce fark etmediğim küçük bir çelişki keşfettim.

Neden? Bu çelişki nasıl açıklanabilirdi? Notlarımın doğru olduğundan emindim...

Bir süre düşündükten sonra zihnimde bir varsayım oluştu.

Bu varsayımın merceğinde dosyaları tekrar okudum. Tuhaftır ki, daha önce çözdüğümü sandığım bazı gizemlere farklı bir açıdan bakmaya başladım.

Her biri birbirine bağlandı ve ortaya bambaşka bir hikâye çıktı.

OĞUL

28 Şubat 2023 Meguro, Tokyo

Restoranda özel bir odada birini bekliyordum. Bu olaylar zincirini açıklayabilecek, en can alıcı hakikate vakıf olan kişiyle görüşecektim.

Sonunda özel odanın kapısı açıldı ve o içeri girdi. Kalın bir kapüşonlu ve siyah bir pantolon giymişti. Elbette son görüşmemizden tamamen farklı bir kıyafetti.

Mitsuru Nishiharu Bey... Bir zamanlar Okito'da hapis kalmış Akemi Nishiharu'nun tek oğlu.

YAZAR: Yoğunluğunuz arasında rahatsız ettiğim için kusura bakmayın.

MİTSURU: Önemli değil. Dün ve bugün dükkân kapalıydı zaten.

YAZAR: Ne? Yılın her günü açık değil miydiniz?

MİTSURU: Eskiden öyleydi ama son zamanlarda annemin sağlığı çok iyi olmadığı için açık olmadığımız çok gün oluyor. Zaten müşteriler de özellikle annemi görmeye geliyor.

YAZAR: Çok iyi yemek yaptığınızı duydum. Eminim birçok kişi yemekleriniz için geliyordur.

MİTSURU: Hiç de değil. Annem öyle söylüyor ama o kadar iyi değilim. Hiç eğitim almadım. Yemek yapmayı piyasadaki yemek kitaplarından öğrendim. Annemin sağlığından çok endişeleniyorum, o yüzden işletmeyi kapatmayı düşünüyorum.

YAZAR: Tamamen kapatacak mısınız?

MİTSURU: Evet. Gerçi dükkânı kapadığımda bu yaşımda başka iş bulabileceğimi sanmıyorum tabii...

Mitsuru Bey hafifçe gülümsedi.

Geçen sefer dükkâna geldiğimde fark etmemiştim ama kısa saçlarında beyazlar vardı ve yüzü çökmüştü.

MİTSURU: Bugün ne konuşmak istiyordunuz?

YAZAR: Ah, affedersiniz. Size göstermek istediğim bir şey var. Geçen sefer dükkâna geldiğimde annenizin anlattıklarının özetini içeren dosya. Muhtemelen genel hatlarıyla duymuşsunuzdur ama bir göz atabilir misiniz?

Mitsuru Bey Dosya 10'un kitapçığını şöyle bir karıştırıp ifadesiz bir yüzle okumayı bitirdi.

YAZAR: Ne düşünüyorsunuz? Sizi rahatsız eden ya da yanlış olduğunu düşündüğünüz bir yer var mı?

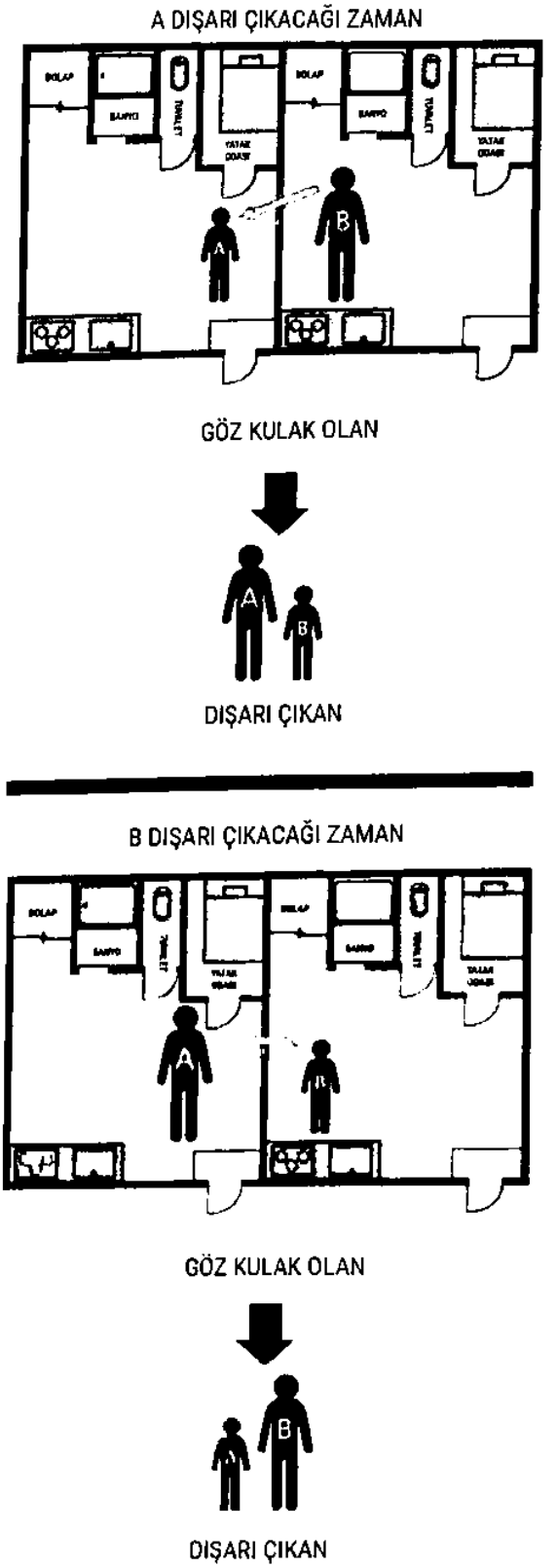
MİTSURU: Sizin fikriniz ne? Bunu bana sorduğunuza göre bir tuhaflık olduğunu düşünüyorsunuz.

YAZAR: Evet. Bu kısım.

AKEMİ: Bir düşüneyim. Çocuklar etrafta değilken hayatlarımızdan bahsederdik. Karmaşık bir geçmişi varmış.

YAZAR: Anneniz, "Çocuklar etrafta değilken," demiş ama bu çok tuhaf. Okito'dan çıkmak yasaktı. İzin alınarak çıkılacaksa da mutlaka komşu dairedeki çocukların yer değiştirmesi gerekiyordu.

Yani siz dışarı çıkacağınız zaman Yaeko Hanım'ın size, Yaeko Hanım'ın kızı dışarı çıkacağı zaman da Akemi Hanım'ın ona eşlik etmesi gerekiyordu. Çocukların, iki kadının birbirlerine geçmişlerinden bahsedecek kadar uzun süre odadan uzak kaldığını sanmıyorum.

MİTSURU: Tuvalete ya da banyoya gittiğimiz zaman olabilir belki.

YAZAR: İkinizin de aynı anda tuvalete gidip uzun süre içeride kalması mümkün mü? Banyo için de aynı durum geçerli. Anneniz şöyle demişti.

AKEMİ: Kocaman adam oldu. Ortaokula kadar bensiz banyoya giremezdi.

YAZAR: Siz dokuz yaşındayken Okito'dan ayrıldınız. Yani Okito'da olduğunuz süre boyunca anneniz size banyo yaptırıyordu.

MİTSURU: ...

YAZAR: Akemi Hanım ve Yaeko Hanım geçmişlerinden bahsederken çocuklar neredeydi ve ne yapıyordu? Uzun süre düşündükten sonra bir sonuca vardım. Yanılıyorsam özür dilerim. Okito'da fuhuşa zorlanan... Akemi Hanım değil, sizdiniz değil mi?

Mitsuru Bey bir süre acı bir şey yemiş gibi yüzünü ekşiterek sessiz kaldı. Sonra burnunu çekmeye başladı ve kısık bir sesle konuştu.

MİTSURU: Annemin... bir suçu yok.

YALAN

Ertesi gün bir kez daha Umegaoka'daki apartmana gittim. Biz konuşurken Kurihara Bey yeşil çay demledi.

KURİHARA: Anladım. Demek Okito pedofililer için fuhuş tesisiymiş.

AKEMİ: Müşteriler her zaman gece geç saatlerde lüks arabalarla gelirlerdi. Okito zenginlere yönelik bir yerdi. Her seferi yüz bin yen.

YAZAR: Günümüz için bile her bir sefer için yüz bin yen çok fazla. O kadar para ödemelerinin bir sebebi vardı. Müşterilerin her zaman gece geç saatlerde gelmelerinin nedeni sadece seks satın almaları değildi, aynı zamanda çocuk satın aldıkları ortaya çıkarsa başlarının derde girecek olmasıydı.

> Akemi Hanım ve diğer kadınların Okito'dan ayrılmaları yasakmış ama belirli bir koşul yerine getirildiğinde dışarı çıkmalarına izin veriliyormuş.
>
> Bu koşul çocukların yer değiştirmesiymiş.

YAZAR: Aslında yakuza açısından hiçbir faydası olmayan bu dışarı çıkma sisteminin geliştirilmesinin sebebi çocukların ruh ve beden sağlığını korumaktı. Ticari araçlarını iyi durumda tutmaya çalışıyorlardı.

KURİHARA: Akemi Hanım neden bu konuda yalan söyledi?

YAZAR: Mitsuru Bey onu da açıkladı.

"Annemin... suçu değildi. Fuhuşu reddetseydi ikimizi de öldürürlerdi. Başka seçeneği yoktu... Annem müşterileriyle beraberken neşeliymiş gibi davranıyor ama aslında öyle biri değil. Şimdi bile her gece yalnız kaldığımızda ağlayarak benden özür diliyor. Tekrar tekrar. 'Mitsuru, her şey için özür dilerim. Kötü bir anne olduğum için özür dilerim.' Aradan bunca yıl geçmesine rağmen. Röportaj sırasında yalan söylediği için annemi affedin. Benim içindi. Geçmişte fuhuşa zorlandığımı öğrenirlerse bana kötü gözle bakacaklarından endişeleniyor."

Mitsuru Bey trafik kazasıyla ilgili gerçeği de anlattı.

YAZAR: Yaeko Hanım'la beraber kasabaya gittiklerinde Mitsuru Bey bilerek arabanın önüne atlamış. Her gece zorlandığı eylem o kadar acı vericiymiş ki intihar girişiminde bulunmuş.

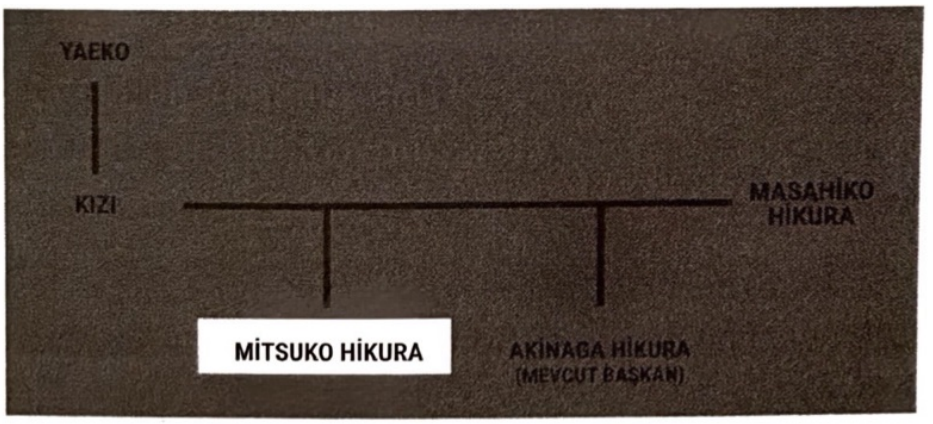
KURİHARA: Anlıyorum...

YAZAR: Okito bir çocuk fuhuş tesisi olduğuna göre bu sözlerin de anlamı değişir.

> **AKEMİ:** O zamanlar Yaeko Hanım'ı sık sık ziyaret eden bir adam vardı. Adı Hikura'ydı. Bir inşaat şirketinin vârisiymiş. Bu adam Yaeko Hanım'a deli oluyordu. Onun bütün borcunu üstlendi. Bunu iyilik olsun diye yapmadı tabii. Anne kızı alıp götürdü.

KURİHARA: Yani Masahiro Hikura'nın istediği Yaeko Hanım değil, kızıydı.

YAZAR: Yaeko Hanım'ın kızı o zaman on bir yaşındaydı. İnternetten baktım, Hikura Bey şu anda yetmiş yaşında. Yani o zaman yirmi yaşındaydı. Kızdan dokuz yaş büyük yani. Eşler arasında bu çok alışılmadık bir durum değil. Muhtemelen Yaeko Hanım'ın kızı reşit olduğunda resmî olarak evlendiler.

YAZAR: Dosya 4'teki Mitsuko muhtemelen Masahiko Hikura Bey ve Yaeko Hanım'ın kızının çocuğu ve şirketin şu anki başkanı Akinaga Bey'le kardeşler.

KURİHARA: Yaeko Hanım'nın Mitsuko'nun büyükannesi olduğu gerçeği değişmiyor.

YAZAR: Evet. Bu şekilde düşününce, 1980'lerin sonlarında Hikura Evleri'nin başkanının gençliğinde bir kız çocuğunu istismar ettiğine dair çıkan söylentilerin iftira olmadığını anlıyoruz.

> **İİMURA:** Sanırım... benim daha çırak olduğum zamanlardı. 1980'lerin sonu. Hikura'nın yönetim kurulu başkanı hakkında ortalıkta dolaşan bazı karanlık dedikodular vardı. Gençliğinde küçük bir kızı istismar ettiğine dair bir söylenti.

YAZAR: Daha önce çocuk fuhuşuna karıştığı ve hatta o çocuklardan biriyle evlendiği bilgisi bir şekilde basına sızdı.

KURİHARA: Öyleyse Hikura Bey'in eşinin annesini tarikatın lideri yapması çok riskli bir hareket olmuş.

YAZAR: Değil mi? Ama söylentiyi bir kenara bıraksak bile bir şirketin kâr elde etmek için tarikat kurması bana çok tuhaf geliyor.

KURİHARA: Öyle mi?

YAZAR: Ah... Tabii ki sizin çıkarımlarınızı reddetmiyorum. Hikura Bey'in Yeniden Doğuş Topluluğu'nun lideri olduğu bir gerçek. Sadece... nasıl desem... Bence lideri o olsa da kurucusu o değildi.

KURİHARA: Arkasında başka biri olduğunu mu düşünüyorsunuz?

YAZAR: Bu sadece bir tahmin ama... bence Yeniden Doğuş Topluluğu'nu kuran kişi eşi... yani Yaeko Hanım'ın kızıydı.

KURİHARA: Neden böyle düşünüyorsunuz?

YAZAR: Burayı bir kez daha okuyun.

Dosya 4'ün kitapçığını açtım.

HAYASAKA: Bacaklarını tamamen gizleyen uzun bir etek ve çiçek desenli bir hırka giymişti. Ellerinde beyaz eldivenler vardı.

YAZAR: Yaeko Hanım evin içinde bile protez kol ve bacağını uzun etek ve eldivenlerle gizliyordu. Dahası...

HAYASAKA: Büyükannesi sağındaki duvara elini dayamış, merdivene doğru her an düşecekmiş gibi yürüyordu. Sanırım bacakları rahatsızdı. Üstelik dünkü uzun eteğini sürükleyerek yürüdüğü için takılıp düşmesinden endişelendim ve hemen yanına koşup yardım etmeye çalıştım. "Ben iyiyim. Hemen şuradaki tuvalete gideceğim zaten," diye reddetti. Ama geri çekilemezdim. "Ben de tuvalete gidiyorum, birlikte gidelim," diyerek yaslanması için omzumu uzattım ama, "Zahmet etme, sen önden git altına kaçırmanı istemeyiz!" dedi.

YAZAR: Hayasaka Hanım, Yaeko Hanım'ın sol kolunun olmadığını ve protez kol taktığını fark etmemiş. Yani Yaeko Hanım o sırada protez kol takıyordu ve bunu bir eldivenle gizlemişti.

Tuvalete gitmesi gerektiği hâlde, protez bacağı olmadığı ve tek bacak üzerinde gitmek zorunda kaldığı o zor durumda bile Yaeko Hanım fiziksel engelini saklamayı her şeyin önünde tutmuş. Bence bedeni konusunda özgüvensizdi.

AKEMİ: Biraz zaman geçtikten sonra fark ettim ama onun... sol kolu yoktu. Doğduktan hemen sonra bir kazada kaybetmiş.

YAZAR: Yan daire yaşayan Akemi Hanım bile Yaeko Hanım'ın sol kolu olmadığını bir süre sonra fark edebilmiş. Bence Yaeko

Hanım engelini çaresizce saklamaya çalışıyordu. Kendi bedeninden o kadar çok utanıyordu işte.

> Kalçasından itibaren olmayan sağ bacağı yerine uzun, ince sol bacağıyla vücudunu destekliyor ve sade bir sandalyede hiç kıpırdamadan oturuyordu. Üzerinde sadece beyaz ipek bir kumaş vardı. Neredeyse yarı çıplaktı.

YAZAR: Durum buysa, o kadar çok insanın önünde çıplak kalmak çok aşağılayıcı olmalı.

YAZAR: Üstelik ülkenin dört bir yanında bedenini model alan evler çoğalıyordu... Sanki kasten gözler önüne seriliyordu. Tam o noktada aklıma şu geldi. Yeniden Doğuş Topluluğu'nun asıl amacı Yaeko Hanım'ı rahatsız etmek olabilir miydi?

İNTİKAM

YAZAR: Mitsuru Bey annesine kızgın olmadığını söyledi. Ama herkes onun gibi affedici olamaz. Yaeko Hanım'ın kızı, annesinin kendisini fuhuşa zorlamasından dolayı kızgındı. Bu yüzden annesinden intikam almak için Yeniden Doğuş Topluluğu'nu kurdu... daha doğrusu eşi Masahiro Hikura'ya kurdurdu.

KURİHARA: Ama böyle kişisel bir sebep için şirketin parasını kullanarak tarikat kurmasına nasıl izin verildi?

YAZAR: Muhtemelen Hikura Bey ona karşı çıkamadı. Elinde çocuk fuhuşu kozu vardı. Aynı durum Yaeko Hanım için de geçerliydi. Kızına karşı suçluluk duyuyordu. Söyleneni yapmaktan başka çaresi yoktu.

KURİHARA: İkisini de kontrolü altına almıştı.

Kurihara Bey düşünceli bir tavırla yavaşça yeşil çayını yudumladı.

KURİHARA: Söylediklerinizi dinledikten sonra yeni teorimden daha da emin oldum.

YAZAR: Yeni teoriniz nedir?

KURİHARA: Geçen görüştüğümüz günden beri Yaeko Hanım'ın üvey anne ve babasına kızgın olmasının nedenini düşünüyorum.

AKEMİ: Bebekken terk edilmiş. Sanırım bir kulübeye... Ormanda bir kulübeye terk edilmiş hâlde bulunmuş. Yani şimdiye kadar ailesi sandığı kişiler üvey anne ve babasıymış. Bu çok yaygın bir hikâye. O kadar şok olmuş ki evden kaçmış. Üvey anne babasına hâlâ kızgın olduğunu söylemişti.

KURİHARA: Aniden evlatlık olduğunu öğrenmek elbette şok edici olmuştur. Ama evi terk edip yıllarca bu nefreti sürdürmek biraz aşırıya kaçmak değil mi?

Bence Akemi Hanım'a evlatlık alındığı gerçeğinden fazlasını anlattı. Bu düşünce bana başka bir dosyada geçen bir paragrafı hatırlattı. Dosya 3'ün kitapçığı yanınızda mı?

YAZAR: Evet. Ne olur ne olmaz yanımda getirdim.

Bir akbalıkçıl kuşuydu. Dişi akbalıkçıl ölmüştü. Mutlaka biri şaka olsun diye onu buraya kilitlemişti. Dışarı çıkamadığı için de açlıktan ölmüştü. Bu duruma düştüğünden beri uzun bir zaman geçmiş olmalıydı. Tüyleri dökülmüş, bir kanadının ucu kopmuş, bedeni çürümeye başlamış ve kırmızı kanı yeri lekelemişti.

KURİHARA: "Bir kanadının ucu kopmuş" kısmı o kadar sıradan ki gözden kaçırmışım ama düşününce çok tuhaf. Editörünüze göre bu akbalıkçıl kuşu bir kadın metaforu. Ona katılıyorum. Bu durumda "bir kanadının ucu kopmuş" ifadesi bir kolunun olmadığı anlamına geliyor.

YAZAR: Ah, iyi yakaladınız.

KURİHARA: Uki cesedi bulduğunda Okinu Hanım'ın bir kolu yoktu. Bunun sebebi neydi? Sıradaki kısım bize bir ipucu veriyor.

O akşam amcam ve yengemle birlikte akşam yemeği yedikten sonra onlara su değirmeni hakkında soru sormaya karar verdim. Onların mülkü değildi ama yakınlarda olduğu için bir şeyler bilebileceklerini düşündüm.

Ama ağzımı açtığım an arka odadaki bebek ağlamaya başladı ve amcamlar aniden yerlerinden kalktılar. Görünüşe göre ameliyattan sonraki iyileşme süreci iyi gitmiyordu. Bebeğin kesilen sol kolu kökünden iltihaplanmıştı.

KURİHARA: Uki'ye bebeği su değirmeninde bulduklarından hiç bahsetmiyorlar. Yengesi ve amcası bunu ona neden anlatmadı?

YAZAR: Hımm...

KURİHARA: Belki de ikisinin de bebekle ilgili suçluluk duydukları bir şey vardı.

YAZAR: Ne konuda?

KURİHARA: Mesela... teyzesi ve amcası su değirmeninde onu bulduklarında Okinu Hanım hâlâ hayattaydı.

YAZAR: Ne?

KURİHARA: Okinu Hanım kucağında yeni doğmuş bebeğiyle yardım için ikisine seslendi. Peki onlar ne yaptı?

YAZAR: Yoksa...

KURİHARA: Uki'nin anlattıklarına göre ikisinin çocuğu olmamıştı. Ya istemelerine rağmen çocuk sahibi olamadılarsa? Ölmek üzere olan bir kadın ve bebeğini bulduklarında belki de kötü bir düşünceye kapıldılar.

Aklıma korkunç bir görüntü geldi.

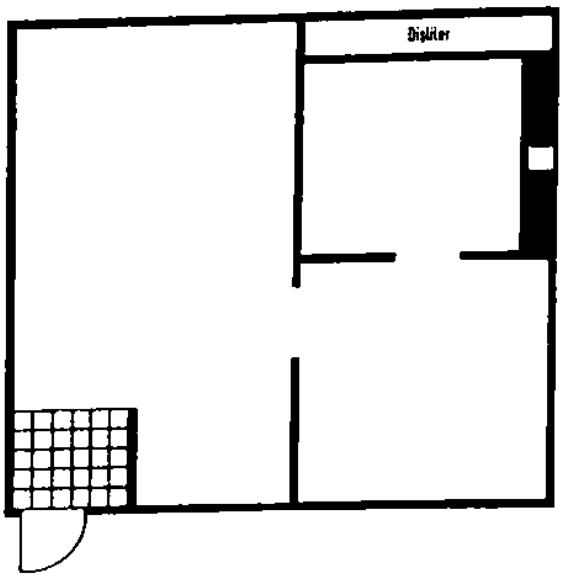
Uki'nin teyzesi bebeği almaya çalışıyordu. Okinu Hanım onu engellemek için sıkıca kızının sol kolunu kavradı. Bebek ağlamaya başladı. O anda amcası elinde tuttuğu kesici bir aleti...

mesela ağaç kesmek için bir baltayı Okinu Hanım'ın koluna indirdi. İkisi su çarkını döndürdü ve Okinu Hanım'ı odaya hapsederek oradan uzaklaştılar.

KURİHARA: Peki bebeğin sol kolu neden ameliyatla ampüte edilmek zorunda kaldı? Belki de Okinu Hanım'ın sıkıca kavraması kan akışının uzun süre kesilmesine neden oldu.

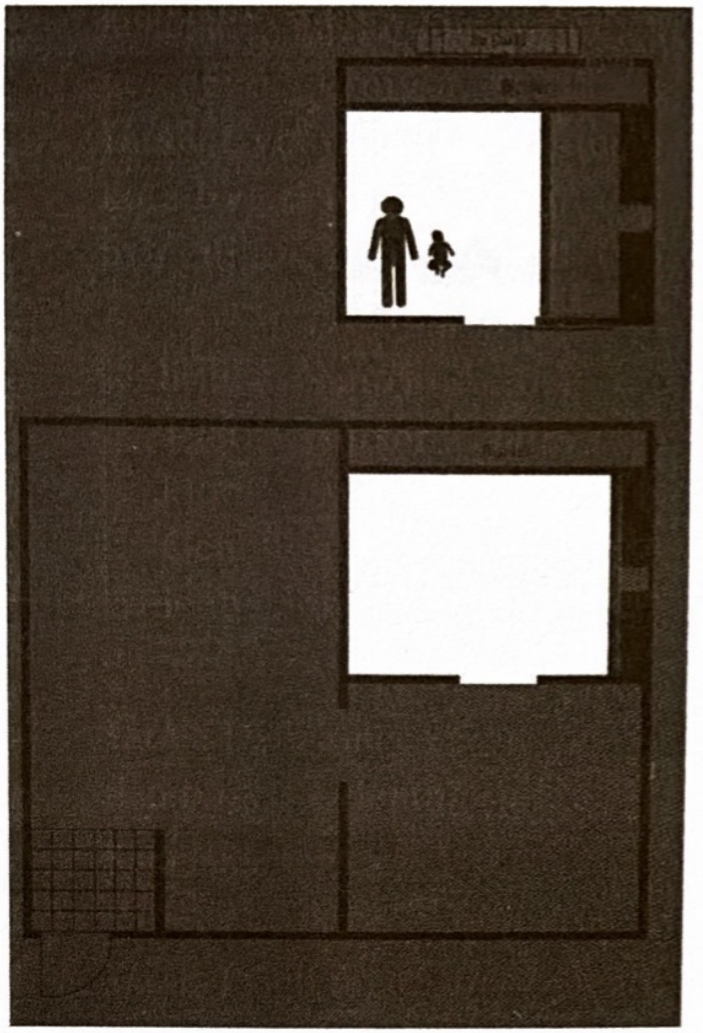
DİNLENME YERİ

KURİHARA: O zaman o eve bakış açımız da değişir.

KURİHARA: Neden su değirmenine böyle eklemeler yapıldı? Şimdiye kadar Hikura Bey'in su değirmenini Yeniden Doğuş Topluluğu için turistik bir mekâna çevirdiğini düşünmüştüm. Ama durum böyle olmayabilir. Şimdi ek yapılmasını isteyenin Kutsal Ana Yaeko Hanım olduğunu düşünüyorum. Ev planına bakın.

KURİHARA: Su değirmeninin solundaki yeni yapı... Okinu Hanım'ın öldüğü odayı gizleyecek şekilde yapılmış bir ek bina. Yaeko Hanım'ın ne hissettiğini hayal etmeye çalıştım. Belki de çok yorgundu.

YAZAR: Yorgun muydu?

KURİHARA: Hayatı karmaşa içindeydi. Güvendiği anne ve babasından doğumuyla ilgili şok edici gerçeği öğrendi. Bir kolu eksik, engelli bir bedenle tek başına evden ayrıldı.

Evlendi, çocuk doğurdu, eşi intihar etti, dağlarda bir fuhuş tesisine hapsedildi, kızı her gece tecavüze uğradı ve sonunda araba kazasında bir bacağını kaybetti.

Kızı büyük bir şirketin vârisi tarafından satın alındıktan ve Yaeko Hanım statü ve servet elde ettikten sonra bile mutlu olabildiğini sanmıyorum. Kızına karşı duyduğu suçlulukla her gününün cehennem gibi geçtiğine eminim. Son darbeyi indirense Yeniden Doğuş Toğluluğu'nun kurulması oldu. Kızının intikamı.

Tarikat lideri konumuna yükseldi, saklamak istediği bedeni sergilendi. Bazen sahtekâr diye hareketler işitti ama buna rağmen kızına borçlu hissettiği için her şeye katlanmaya devam etti. Sonunda görevinden alındı ve aileye yük olduğu için penceresiz bir odaya hapsedildi. Nasıl hissediyordu acaba?

YAZAR: Hayal bile edemiyorum.

KURİHARA: Yaeko Hanım hayattan bıkmıştı. Belki de tek istediği annesinin yanına dönmekti.

KADIN: Yaklaşık yirmi yıl önce büyük bir inşaat yapıldı. O ev iki katlı, değil mi? Ben taşındığım zaman tek katlıydı. Bitirdiklerinde, "Vay, ek kat yapmışlar," diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Bu doğruysa Hiraguchi Bey'in evinde başlangıçta mutfak, tuvalet ve banyo yoktu. Böyle bir evde kimse yaşayamazdı.

KURİHARA: Bir zamanlar annesinin onu bağrına bastığı yeri bir kale gibi kuşatarak nihayetinde kimsenin görmediği zifiri karanlıkta uykuya dalmak istedi. Belki de bu evi intihar etmek için inşa ettirmişti.

***

O gün trenden Gunma Vilayeti'ndeki Takasaki şehrinin küçük bir istasyonunda indim.

Kurihara Bey'in dairesindeki sohbetimizin üzerinden iki ay geçmişti. Kış bitmişti ve tenimde hissettiğim esinti yumuşak ve sıcaktı.

Tren istasyonundan otobüse bindim ve yaklaşık yirmi dakika içinde gideceğim yere vardım. Burası şehir içinde göze çarpmayan bir huzureviydi.

Girişin önünde iki saat bekledikten sonra içeriden bir kadın çıktı. Kısa saçlarını arkada toplamış, kurumun üniformasının üzerine bir hırka giymişti. Seslenince hafifçe eğilerek selam verdi.

Göğsündeki isim etiketinde "Mitsuko Hikura" yazıyordu.

SUÇLU

Kurihara Bey'in çıkarımlarını dinledikten sonra olay zincirinin tüm gizemlerinin çözüldüğünü düşünmüştüm. Ama dosyaları her okuduğumda bir şey beni rahatsız ediyordu.

Yaeko Hanım'ı gerçekte kim öldürmüştü?

Kurihara Bey de Shiori Hayasaka Hanım da Mitsuko'nun babası tarafından kışkırtılarak suçu üstlendiği çıkarımında bulunmuştu. Ama ben yeterince ikna olmamıştım.

On üç yaşındaki bir ortaokul öğrencisi sırf ailesi söyledi diye cinayete yardım eder miydi? Ne olursa olsun onunla doğrudan konuşup gerçeği ağzından duymak istiyordum.

Mitsuko Hikura liseden mezun olur olmaz ailesiyle bağını koparmış ve yalnız yaşamaya başlamıştı. O zamandan beri ne ailesiyle ne şirketle iletişim kurmuştu. Yerini bulmak için çok uzun zaman ve çaba harcamam gerekti. İnsanlardan bilgi toplayarak sonunda Mitsuko Hanım'ı Gunma'da bakıcı olarak çalışırken buldum. Bu mesleğin ağır bir anlamı olduğunu düşünmeden edemiyordum.

E-posta atarak röportaj talebinde bulundum ama muhtemelen şüpheli gördüğü için ilk başta reddedildim. Ama birkaç yazışmadan sonra Yaeko Hanım'ın ölümünün gerçek nedenini öğrenmek istediğimi söylediğimde, Mitsuko Hanım mola zamanı işyerine yakın bir yere gelmem şartıyla benimle röportaj yapmayı kabul etti.

MİTSUKO: Geç kaldığım için özür dilerim. Fazla mola veremiyorum.

YAZAR: Hayır, hiç önemli değil. Asıl ben bu kadar meşgulken zamanınızı aldığım için özür dilerim.

MİTSUKO: Orada konuşalım mı?

Huzurevinin karşısındaki küçük bir çocuk parkını işaret etti. Hafta içi gündüz vakti olduğu için etrafta hiç çocuk yoktu. Yolun karşısına geçip parka girdik ve boyası dökülmüş bir banka oturduk. Mitsuko Hanım'ın kolunda büyük bir morluk olduğunu fark ettim.

MİTSUKO: Bu sabah demans hastası yaşlı bir adam kolumu sertçe sıktı

YAZAR: Üzerine kompres yapsanız daha iyi olmaz mı?

MİTSUKO: Böyle şeyler her gün başıma geliyor. Her seferinde pansuman yapmaya kalksam mumyaya dönerim.

Mitsuko Hanım güldü.

Normalde Hikura ailesinin kızı olarak hiçbir sıkıntı çekmeden yaşayabilecekken neden ailesini terk edip bu zorlu işi seçmişti?

ANILAR

MİTSUKO: Durumumun farklı olduğunu ilkokula başladıktan sonra fark ettim. Etrafımdaki çocukların bahsettiği "aile" ile benim ailem kesinlikle çok farklıydı. O zamanlar Nagano'da büyük bir evde yaşıyordum. Annem, babam, büyükannem ve abim Akinaga'nın yanı sıra birçok hizmetçimiz de vardı.

Babam abime çok düşkündü. Her zaman işe ya da farklı yerlere yanında götürürdü. Abim hem çok zeki hem de en büyük erkek çocuk olduğu için gelecekte işi devralsın diye ona deneyim kazandırmaya çalışıyordu. Ben kız çocuğuydum ve çok da başarılı değildim. Bu yüzden evin içinde görünmez gibiydim.

Öte yandan annem sürekli odasına kapanır, insanlarla görüşmekten kaçınırdı. Kızı olarak bana göre çok güzel bir kadındı ama yaklaşılması zor bir havası vardı. Kendimi gerçekten yakın hissettiğim tek kişi büyükannemdi.

Ona Büyükanne Yaeko diye seslenirdim. Odasına her gittiğimde, "Ne oldu, Mic'ciğim?" der ve saatlerce benimle oynardı. Bildiğiniz gibi büyükannemin protez kolu vardı. Bu yüzden elini karmaşık işler için kullanamıyordu ama resim çizmek ya da balona vurmak gibi tek elle becerebildiği oyunları oynardı benimle ve beraber gülüşürdük. Huzurlu hissettiğim tek an buydu.

Mitsuko Hanım uzaklara baktı ve hafifçe içini çekti.

MİTSUKO: Ailemden dışlanmış olsam da bazen babam benimle tatlı tatlı konuşurdu. Böyle zamanlarda mutlaka pahalı bir hediyeyle sırıtarak yaklaşır ve istisnasız bir ricası olurdu.

Sanırım bu ilk olduğunda altı yaşındaydım. Büyük bir pelüş oyuncak tutarak, "Senden bir ricam var. Önümüzdeki pazar günü kameralı birkaç abi gelecek. Onlara geçen hafta ailecek tatile gittiğimizi ve çok yakın olduğumuzu söyle," dedi. Aslında daha önce hiç aile gezisine çıkmamıştık ve yakın da değildik. Ama pelüş oyuncağa kanıp kabul ettim.

Ertesi pazar eve kameralı adamlar geldi. O gün annem bile alışılmadık bir şekilde süslenip odasından çıktı. Annem, babam, abim ve ben dördümüz kameraların karşısına dizildik. Babama söz verdiğim gibi elimden geldiğince yalan söyledim.

Görüntüler daha sonra yerel bir televizyon programında yayınlandı. İyi konuştuğumu sanıyordum ama sözlerim bir senaryoyu okuyormuşum gibi kulağa hiç doğal gelmiyordu. Ama yetişkinlere "televizyona ilk kez çıkan gergin bir kız" gibi görünüyordum.

"Hikura Evleri'nin küçük hanımı çok tatlı ve el üstünde tutulmuş. Biraz gergin olsa da çok sevdiği ailesi onu desteklediği için kameralar karşısında konuşacak özgüveni buldu." Hikura Evleri'nin maskotu olarak başarıyla şirketin imajınını düzeltmek için bu şekilde kullanıldım.

Bundan sonra babam sık sık "ricada" bulunmaya başladı. Her seferinde röportajda yalan söyledim ve kameranın önünde masumca gülümsedim. Yaptığımın iyi bir şey olmadığının farkındaydım ama kimseyi incitmediğim için bir sorun olmadığını düşünüyordum.... Ta ki o âna kadar.

Bir gün babam yüzünde zoraki bir gülümsemeyle bir ricada bulundu. Nedense her zamankinden farklı bir ricaydı. Ne olduğunu tam anlamadan kabul ettim.

Biraz konuyu değiştirmiş gibi olacağım ama o zamanlar Arai Bey adında özel bir aşçımız vardı. Suratsız, patronuna yaranmaya çalışmayan inatçı bir adamdı ama yaptığı yemekler resmen şaheserdi. Bir gün babamın bana tembihlediği gibi evdekilerin önünde, "Arai Bey geçen gün benden kıyafetlerimi çıkarmamı istedi ve her yerime dokundu," dedim.

Birden etrafın sessizliğe büründüğünü ve herkesin donakaldığını hatırlıyorum. Ertesi gün Arai Bey eve gelmeyi bıraktı. Küçük olmama rağmen bunun sebebinin bir şekilde ben olduğumu anladım.

O sözler yüzünden Arai Bey'in haksız yere suçlanmasına neden olmuştum. Çok pişmandım. Aynı zamanda bana bunu yaptırdığı için babama da kızgındım.

Bundan yaklaşık altı ay sonra babam benden yine bir ricada bulundu. Her zamanki gibi kameranın önünde yalan söylememi istedi. Ama Arai Bey olayı yüzünden babama karşı isyankâr bir tutum içerisindeydim. Kabul etmiş gibi yapıp ona ihanet etmeye karar verdim.

O gün kameraların önünde gerçeği söyledim. Ailemle hiç anlaşamadığımızı ve bir kez bile ailecek tatile gitmediğimizi ifşa ettim. Ona ilk karşı gelişim karşısında babam telaşlandı ve yüzü bembeyaz kesildi. O hâlini görünce içimden, *Oh olsun!* diye düşündüm. Ama aynı zamanda birinin delici bakışlarını da üzerimde hissederek ürperdim. Annemdi.

O akşam yemekte dana güveç vardı. En sevdiğim yemek olmasına rağmen tadı biraz tuhaf geldiği için yarısını bıraktım. Sorun lezzetinde değildi. Dilimde bir karıncalanma gibi rahatsız edici bir his vardı.

Yemeğimi bitip dişlerimi fırçalarken aniden başım döndü ve yere yığıldım. Yediğim her şeyi çıkardım. Yaklaşık beş gün boyunca yüksek ateş, kusma ve ishal hiç durmadı. Yatakta acı içinde kıvrandım.

Yatakta olduğum süre boyunca büyükannem sürekli elimi okşadı. Şaşırtıcı bir şekilde abim de beni görmeye geldi ve babam doktor çağırdı. Ama ailede beni ziyaret etmeyen tek kişi annemdi.

Geriye dönüp baktığımda akşam yemeğinde bana güveç veren görevlinin elinin hafifçe titrediğini ve diğer hizmetçilerin başlarını eğmiş, huzursuz göründüklerini hatırlıyorum. Muhtemelen biri tabağıma bir şey koymalarını emretmişti.

Babam değildi. Onu savunmak için söylemiyorum ama güçsüz ve sıradan bir adamın kızını zehirlemek gibi büyük bir şey yapabileceğini sanmıyorum.

Babam değilse hizmetçilere emir verebilecek tek kişi annemdi.

O zamanlar annemin babamı kullanarak Hikura Evleri'ni kontrol ettiğini bilmiyordum. Ama evdeki herkesin anneme korkuyla yaklaştığını ve onunla konuşurken ruh hâlini çözmeye çalıştığını anlayabiliyordum. Anneme karşı çıkabilecek tek kişi eskiden beri Hikura ailesinde çalışan Arai Bey'di. O gittikten sonra anneme karşı koyacak kimse kalmamıştı.

O zamandan beri Mitsuko Hanım bir sonraki ricanın ne zaman geleceğinden korkarak yaşamış.

MİTSUKO: Ortaokula geçtiğim zaman Gunma'daki bir kız lisesine gönderildim. Okulu babam seçti, yaşayacağım evi bile inşa etti. Büyükannemle birlikte taşınacağımı duyunca asla dile getirmedim ama bizden kurtulmaya çalışıyorlar diye düşündüm. Büyüdüğüm için maskot olarak değerim kalmamıştı ve büyükannemle de işleri bitmişti.

Aileden uzak yaşadığımdan artık benden bir şey rica edilmesinden korkmuyordum ve Nagano'daki boğucu hayata kıyasla daha rahattım.

Okulda yeni bir arkadaş edindim. Shiori adında bir kızdı. Onunla ilk konuşan bendim. Kendimi ona yakın hissettiğimi hatırlıyorum. Yalnızlıkla boğuşuyormuş gibi görünen hüzünlü ifadesi bana kendimi anımsattı. Birlikte sohbet etmek, ortak günlük tutmak... çocukluğumu yaşadığım tek zamandı. O günlerin sonsuza kadar sürmesini istiyordum.

Ama... yaz tatili yaklaşırken bir gün babam eve geldi. Odamda daha önce hiç görmediğim donuk bir gülümsemeyle, "Mitsuko. Senden bir ricam var. Gelecek cumartesi büyükannenin protez bacağını saklar mısın?" dedi.

Mitsuko Hanım evin sırrını ilk kez o zaman duymuş.

MİTSUKO: Önce kötü bir şaka sandım. Ama babamın her an ağlayacakmış gibi görünen yalvaran yüzüne bakarken durumun ciddiyetini anladım. Onun bu ricasını reddedersem annemin onu nasıl cezalandıracağını çok iyi bildiğinden her geçen saniye daha da emin oldum.

İçimden defalarca, *Yapmayacağım, yapamam!* diye bağırdım ama... bunu kelimelere dökmeye çalıştığımda, yatağa hapsolduğum o beş gün hissettiğim acı yeniden canlandı ve ne yaparsam yapayım sesim çıkmadı. Babama... Hayır, anneme karşı gelirsem bu sefer gerçekten öldürüleceğimden korktum.

Aşağılık bir insan olduğumu düşünebilirsiniz. Ne kadar küçümserseniz küçümseyin umurumda değil. Babamın ricasını kabul ettim. Kendi hayatımla büyükannemin hayatını kafamda karşılaştırdım ve kendimi seçtim.

KEFÂRET

MİTSUKO: O gün Shiori'yi bizde kalmaya davet ettim. Birinin yanımda olmasını istedim. Gerçekten aşağılık biriyim, değil mi? Arkadaşımı böyle bir kâbusun içine sürükledim. Ama buna tek başıma katlanamazdım.

Gece Shiori'nin uyuduğundan emin olduğumda gizlice odadan çıktım ve büyükannemin odasına gittim. Büyükannem çoktan uyumuştu.

Yatağın yanında duran ten rengi kauçuk protezi aldım. Sessizce odadan çıkmak üzereydim. Tam o sırada çarşaflardan bir hışırtı geldi. İrkildim ve olduğum yerde donakaldım. Arkama bakmaya korkuyordum. Bir süre orada durdum ama sonra hiç-

bir şey duymadım. Muhtemelen uykusunda döndü diye kendimi ikna edip odama geri döndüm.

Protez bacağı kitaplığın içine sakladım, kapağını kilitledim ve yatağa uzandım. Zihnim yavaş yavaş sakinleşmeye başladı. O an... sonunda gerçekle yüzleştim.

Büyükannemi öldürmeye çalışıyordum. Bu inkâr edilemez bir gerçekti. Korku ve suçluluk duygusundan önce gözlerimden yaşlar akmaya başladı.

Ailem beni dışlarken bana nazik davranan büyükannem. Birlikte resim çizdiğim, balonlarla oynadığım ve kıkırdayarak güldüğüm büyükannem. Acı çekerken sürekli elimi okşayan büyükannem. Böyle devam ederse çok sevdiğim büyükannemi... sahip olduğum tek ailemi kaybedecektim.

Yataktan kalktım ve kitaplığın kilidini açtım. Protez bacağı geri koydum.

YAZAR: Ne?

MİTSUKO: Büyükannemin odasına gittim, protez bacağı yatağının yanına koydum. Odama geri döndüğümde bir tuhaf hissettim.

Anneme yine karşı gelmiştim. Bundan sonra bana ne olacağını bilmiyordum. Ama korkmuyordum. Sanırım büyükannemi kendi özgür irademle koruduğum için mutluydum.

İlk defa kendimi tehlikeye atarak birini korumuştum. Kendimi çok hafif hissediyordum. Her şeye gücüm yetermiş gibi hissederek uykuya daldım.

Mitsuko Hanım dizlerinin üzerinde duran ellerini yumruk yaptı.

MİTSUKO: Ama bildiğiniz gibi kaza gerçekleşti. Annemin planladığı gibi büyükannem merdivenden düşüp hayatını kaybetti.

Garip olan, büyükannem protez bacağını takmamıştı. Bunu görünce, "Büyükannem de beni koruyordu," diye düşündüm.

MİTSUKO: Odam ve büyükannemin odası yan yanaydı. Arada sadece ince bir duvar vardı. Belki de babamın ne dediğini duydu. Hayır... daha doğrusu, babam o ricayı büyükannem duysun diye bilerek o odada yaptı. Bana değil büyükanneme yalvarıyordu. Ona karşı gelir ve başarısız olursam torununun, benim başına neler geleceğini kim bilebilirdi? Bu yüzden... büyükannem benim için öldü.

Büyükannem beni korumak için merdivenden bilerek düştü. Cenaze günü yakılan küller küpün içine konana kadar içimden defalarca ondan özür diledim.

Mitsuko Hanım'ın sözlerinden Yaeko Hanım'a ne kadar değer verdiği anlaşılıyordu. Ama... nedense ses tonu çok mesafeli geliyordu.

MİTSUKO: Cenazeden sonra uzun bir sürenin ardından eve döndüğümde tuhaf bir şey fark ettim. Protez bacak büyükannemin odasında değildi. Hayatını kaybettiğinde protez bacağını takmıyordu, öyleyse odasında olmalıydı. Her yeri aradım ama bulamadım. O sırada aklıma korkunç bir olasılık geldi.

Aceleyle odama gittim ve kitaplığın kapağını açmaya çalıştım. Ama açılmadı. Kilitliydi. Masanın çekmecesinde duran kalem kutusunu alıp anahtarı çıkardım ve korkarak kitaplığı açtım. Ten rengi kauçuk protez bacak orada duruyordu.

Yüzümdeki bütün kan çekildi. Kitaplığın anahtarının kalem kutusunda olduğunu bilen tek kişi bendim. Bu yüzden kitaplığı kilitleyen... yani protez bacağı oraya koyan benden başkası olamazdı.

YAZAR: Ne demek istiyorsunuz?

MİTSUKO: Protez bacağı büyükannemin odasına geri koymamıştım. Sadece öyle bir rüya görmüştüm.

> Anneme yine karşı gelmiştim. Bundan sonra bana ne olacağını bilmiyordum. Ama korkmuyordum. Sanırım büyükannemi kendi özgür irademle koruduğum için mutluydum. İlk defa kendimi tehlikeye atarak birini korumuştum. Kendimi çok hafif hissediyordum. Her şeye gücüm yetermiş gibi hissederek uykuya daldım.

MİTSUKO: Hayatım o kadar değerliydi ki büyükannemi öldürmeyi kabul etmiştim. Bu kadar zayıf ve aşağılık olmayı sindiremediğim için de daha iyi olma, her şeyi farklı yapabilme isteğim kendini rüyalarımda gösterdi ve bir şekilde bunu gerçeklikle karıştırdım.

Ne tür bir cevap beklediğinizi bilmiyorum. Ama... büyükannemi ben öldürdüm.

Mitsuko Hanım ayağa kalktı ve bana arkasını döndü.

MİTSUKO: Bir sonraki ricadan korkarak yaşamaya dayanamadığım için Hikura ailesinden kaçtım. Liseden mezun olur olmaz evden ayrıldım. Yarı zamanlı çalışarak meslek yüksekokuluna gittim. Sanırım affedilmek istediğim için bakım görevlisi olmayı seçtim.

Kolundaki morluğa dokundu.

MİTSUKO: Bugün sizi özellikle buraya, iş molamda çağırmamın sebebi bakım görevlisi olan beni görmenizi istememdi.

Ailemin zoruyla büyükannemi öldürdüğüm için pişman olduğumu ve bu yüzden kefaret ödemek için zor şartlarda çalıştığımı düşünmenizi istedim.

Ama size olanları anlatırken bir şeyin farkına vardım.

Ben aslında mağdurmuş gibi davranarak suçumdan kaçıyorum. Hakkımda ne yazacağınızı umursamıyorum. Artık bir önemi yok.

Mitsuko Hanım huzurevine doğru uzaklaşırken tek yapabildiğim arkasından bakakalmaktı.

@ayisigikitap

NOX YAYINLARI

Gerilim-Korku Romanlarından Seçkiler

1. *Kötü Yorum -Taylor Adams*
2. *Paranoyak - Nicola Sanders*
3. *Artık Çok Geç - Mary Kubica*
4. *Tuhaf Ev - Uketsu*
5. *Şüpheli X - Keigo Higashino*
6. *Daha Yakından Bak - David Ellis*
7. *Dehşet Apartmanı - Nat Cassidy*
8. *Evlilik Yasası - John Marrs*
9. *Biz Eskiden Burada Yaşardık - Marcus Kliewer*
10. *Mola Yeri - Nat Cassidy*
11. *Aile Deneyi - John Marrs*

@ayisigikitap

Uketsu, korku ve gizem türünde verdiği eserlerle Japonya edebiyatında bomba etkisi yaratan ve ülkenin en çok satan yazarı haline gelen gizemli bir Youtube fenomeni ve yazardır.

Sadece çevrimiçi mecralarda yüzünde beyaz bir maskeyle görünür ve sesini efektlerle değiştirir.

Gerçek kimliği bilinmemektedir.

@uketsu_

@uketsuHAKONIWA

YouTube @uketsu

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP